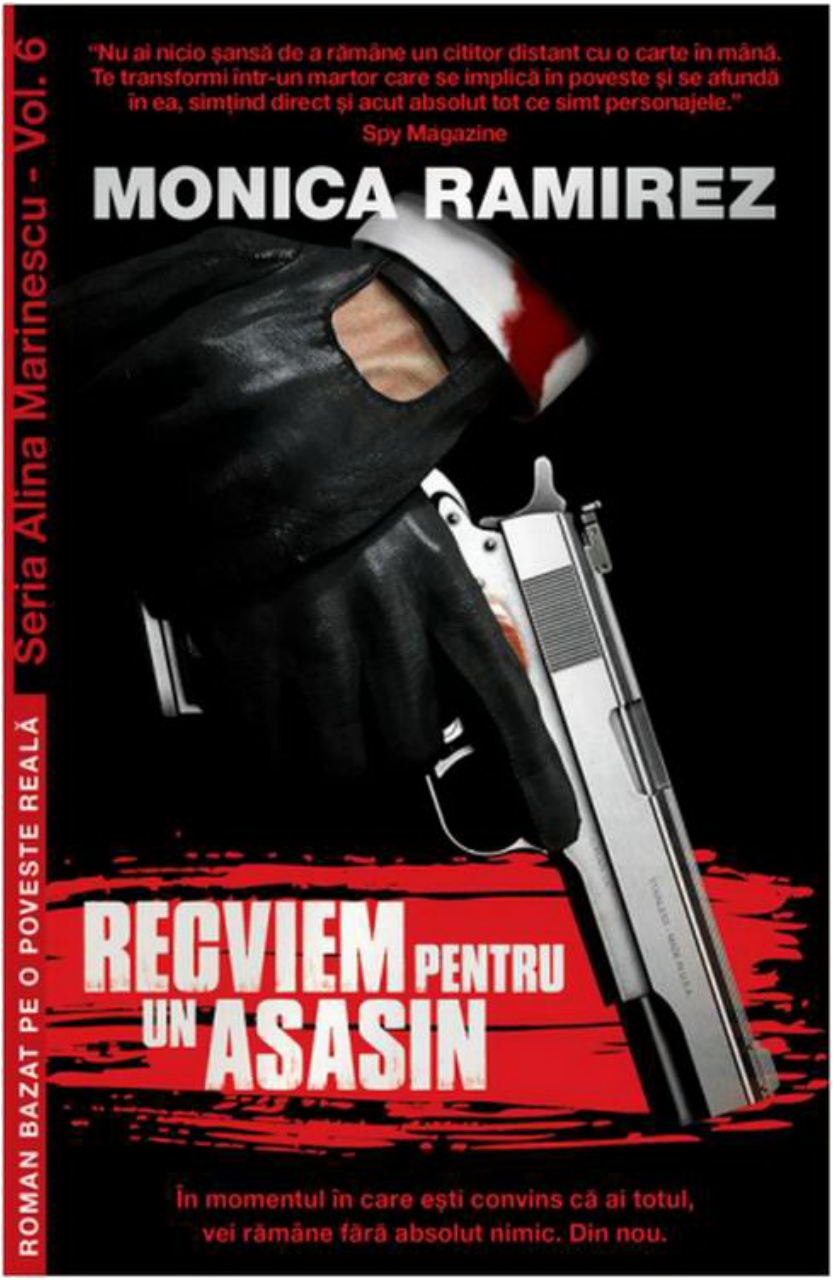
"Nu ai nicio șansă de a rămâne un cititor distant cu o carte în mână. Te transformi într-un martor care se implică în poveste și se afundă în ea, simțind direct și acut absolut tot ce simt personajele."
Spy Magazine
MONICA RAMIREZ
Seria Alina Marinescu - Vol. 6
ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ
REQVIEM PENTRU UN ASASIN
În momentul în care ești convins că ai totul, vei rămâne fără absolut nimic. Din nou.

Monica Ramirez
RECVIEM PENTRU UN ASASIN

Requiem fon an Assassin – Blue Ink Waters Press, 2015 – prima ediţie
Librex Publishing www.librex.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Recviem pentru un asasin / Monica Ramirez – Ed. a 2-a – Bucureşti: Librex Publishing, 2017 ISBN: 978 – 606 – 8894 – 05 – 8
Coperta: Silvia Furnea
DTP: Aimée Consulting & Advertising www.aimée.ro

MONICA RAMIREZ
RECVIEM PENTRU UN ASASIN

Seria Alina Marinescu volumul 6

Traducere din limba engleză realizată de autoare

Bucureşti, 2017

Monica Ramirez locuieşte în SUA, unde a publicat nouă romane. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de Creative Writing, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu *Asasin La Feminin,* primul volum tradus în limba română din Seria Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Beyond Smoke and Shadows, Abyss, Requiem for an Assasin.* Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black,* precum şi thrillerul *Blackout.* Au mai

apărut în România: Seria Alina Marinescu, *Kit Black, Cum se scrie un best-seller – Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes, Traficantul de Umbre, Seducţia apei, Viaţă dublă la Veneţia, Fantoma de pe lac.* În prezent, Monica are în lucru *Cealaltă jumătate de vis,* un thriller/romance/fantasy.

www.monica-ramirez.weebly.com

Simţi cum se rupe ceva în tine atunci când începi să citeşti un ultim volum al unei serii căreia nu doar că i-ai „devorat" paginile, ci parcă ai trăit în adevăratul sens al cuvântului toate întâmplările, toate emoţiile emanate de personaje trecându-ţi prin fiecare fibră nervoasă. Dar, cel şi cel mai greu vine momentul în care eşti nevoit să învălui ultima pagină cu acel lacăt cartonat – dar care, din fericire, nu are cheie, deci vei putea oricând să reiei magia Umbrelor –, să tragi aer în piept şi să încerci să diseci la rece – pentru că sufletul îţi plânge şiroaie de lacrimi, şi consideri că trebuie să fii raţional măcar la exterior – toată acea poveste remarcabilă, fără de care simţi că dacă nu ai fi citit-o, viaţa ţi-ar fi fost mai goală.

Am încercat pe cât de mult am putut să amân finalul, m-am străduit să citesc ultima pagină cât de încet am putut, deoarece am vrut să nu ajung să îmi opresc ochii pe acel cuvânt care va striga sus şi tare că acela este cu adevărat sfârşitul, şi care îmi va lua toate speranţele de la o viitoare continuare a acestei serii. Dar nu am putut decât să apuc lacomă câteva minute, să le strâng cu putere în palmă şi să zăbovesc atât cât mi s-a permis în acel amalgam de litere încărcate cu poveste, ca la final să rămân secată de putere, lăsând cursul vieţii personajelor să se continue în imaginaţia mea.

Am început această postare cu finalul, aşa că voi continua cu începutul şi cu modul prin care s-a încheiat *Abis.* Ştim, cei mai mulţi dintre noi, chiar şi cei care aţi citit de-abia primul volum, că Monica Ramirez ar fi vrut să încheie povestea Alinei neconţinând şi acest al şaselea

volum. *Recviem pentru un asasin,* din câte îmi aduc eu bine aminte din ceea ce a spus autoarea, ar fi fost ceva neplanificat, dar mai mult decât potrivit, consider eu. După ce am terminat *Abis*, după ce am ajuns în punctul în care Monica a pus punct şi acelei părţi, încercam să îmi dau seama cum m-aş fi simţit şi în cel fel aş fi acceptat acel sfârşit, dacă Recviem pentru un asasin nu ar fi urmat. Când ştii şi eşti convins că nu acela este finalul, când vezi dovada faptului că va mai fi o parte, imaginaţia nu prea te ajută foarte mult, deoarece acel ceva te influenţează şi te determină ca, în sinea ta, să răsufli într-un fel uşurat.

Dar apoi urmează acel moment în care diseci totul, în care realizezi că titlul volumului şase nu aduce ceva bun cu el, că acea cămaşă nu este întru totul imaculată şi că acel sânge aparţine, până la urmă, cuiva. Cuiva poate drag, vreunui personaj de care te-ai ataşat şi pe care îl vezi ca fiind vital pentru adevăratul final perfect pentru tine. Recviem-ul va fi explozibil, va fi diferit, vă va purta într-un uragan continuu de evenimente şi nu vă va lăsa o clipă să vă bucuraţi sau nu de acel moment.

Să vă înarmaţi cu multă răbdare, să vă scoateţi la înaintare tot curajul de care dispuneţi şi – pentru orice eventualitate – dormiţi foarte bine în noaptea de dinainte să vă apucaţi să îl citiţi. Pentru că o să aveţi enormă nevoie să fiţi odihniţi, deoarece paginile vă vor zbura de-a dreptul din faţa ochilor, orele o vor lua la goană mâncând pământul fără să le observaţi, şi o să vă treziţi la final – după un citit îndelungat – sleiţi de puteri. Luaţi în seamă ceea ce vă spun: ca să faceţi faţă uraganelor, trebuie să vă pregătiţi temeinic înainte!

Codul Elite menţiona cum că, atunci când vei face parte din organizaţie, nu vei putea avea o familie, deoarece te-ar fi slăbit, te-ar fi sensibilizat şi ţi-ar fi stat în cale în a da tot ce ai avea mai bun din tine. Dar aici, mai mult ca niciodată, am simţit cum acest cuvânt, cum termenul de familie a făcut parte dintotdeauna din agenţie. Doar că nu toţi au fost capabil să observe. Fie că a fost

vorba de o afecţiune părintească, fie una prietenească sau de iubire pură, agenţii au ştiut cum să îşi păstreze, unul faţă de celălalt, viu acest termen şi să-l fructifice chiar şi foarte greu vizibil în ochii celor mai mari. Şi mai cred că, oricât de greu de atins ai fi, oricât de dur şi impenetrabil ai vrea să pari în faţa celorlalţi, până la urma tot va exista ceva care să te facă să îţi dezvălui adevăratul eu. Pentru că, aşa cum am spus mai sus, Recviem pentru un asasin este un uragan, şi nu doar prin numeroasele evenimente care se petrec în el, ci şi prin tot ceea ce ni s-a dezvăluit de către anumite personaje. Şi nu pot decât să fiu uimită şi şocată, în acelaşi timp.

Au fost unele dezvăluiri de la personaje de la care nu m-aş fi aşteptat în veci, destăinuiri pe care nu le-aş fi imaginat niciodată ca făcând parte din acel om, dar şi răsturnări de situaţie ce m-au împins să citesc cu şi o mai mare rapiditate. Categoric este cel mai bun volum al seriei, şi nu vă gândiţi că spun acest lucru deoarece celelalte ar fi fost mai slabe din punct de vedere al scrierii sau al felului cum au acţionat personajele, ci l-am considerat ca fiind aşa prin prisma a tot ceea ce s-a întâmplat, a tot ceea ce mi-a transmis şi a tot ceea ce m-a făcut să realizez.

Despre personaje nu aş şti ce să mai spun. Alina, Alex, Marius, Brett, Scott, Ford şi ceilalţi şi-au jucat rolurile cu mână de experţi, şi-au încasat loviturile mai mult sau mai puţin afectaţi şi au ştiut – în stilul lor de agenţi operativi – cum să meargă mai departe şi cum să îşi îndeplinească cât mai bine obiectivele. Mereu, când a fost vorba de „Alina Marinescu”, mi-a fost extraordinar de greu să aleg un personaj pe care să-l consider ca fiind mai slab sau care să fie introdus în poveste doar pentru a mării numărul de pagini. Nicidecum de acest gând vreodată!

Monica Ramirez a ştiut cum să îşi joace cartea de la început şi până la sfârşit, a ştiut cum să îşi modeleze personajele şi cum să le facă să te îndrăgosteşti dar şi să te înspăimânţi de ele şi de „meseria” pe care o aveau. Eu încă mai sper că a existat – sau va exista cândva – un

moment în care un astfel de agent să fi trecut pe lângă mine, în haine de civil, mergând concentrat pe ceea ce avea de îndeplinit.

Nu voi afla niciodată, dar tare mi-ar plăcea – şi aş fi de-a dreptul mândră să îmi spună cineva la ureche – să existe această posibilitate, deoarece ceea ce s-a întâmplat de-a lungul acestei serii mi-a dat un imbold de a fi mai atentă cu oamenii din jur şi să apreciez mult mai mult ceea ce ni se oferă din umbră. Pentru că ştiu că acolo, undeva, aceste Umbre există cu adevărat şi îşi pun viaţa în pericol în fiecare moment, pentru ca nouă să ne fie bine. Iar pentru asta, le mulţumesc.

Aşa cum am precizat la început, povestea din această serie continuă şi va continua să meargă înainte, de această dată doar cu ajutorul imaginaţiei mele. Dar chiar şi cu acest sfârşit nu pot să nu observ o scânteie ce nu a fost stinsă de apă şi să fiu conştientă că Monica nu a pus stop la tot ce s-a întâmplat în serie. Simt că nu a încheiat toate socotelile şi că acolo, îngropat adânc în străfundurile poveştii, se coace ceva, ceva ce nu ştiu dacă voi ajunge să aflu vreodată. Pentru că – de ce nu? – nu este o regulă ca toate misterele să fie elucidate la sfârşitul poveştii. Şi mai cred că, într-un fel, este mult mai bine că a fost lăsat aşa. O să îmi fie dor de povestea asta, groaznic de dor!

Andreea Pandelea
Andreeapandelea.blogspot.ro

Nicicând nu mi-a fost atât de greu să scriu o recenzie ca acum. Încă sunt în starea aceea ciudată în care am intrat după ce am dat şi ultima pagină a acestui volum care încheie o serie ce va rămâne pentru totdeauna în sufletul meu. Monica are un har special de a te face să rămâi conectat la lumea ei plină de neprevăzut şi întuneric. O lume în care speranţa şi clipele unice de fericire încă mai reuşesc să-şi facă loc, printre picături, să răzbească prin pânza groasă de păianjen a abisului.

Cartea a cincea s-a terminat într-o notă prea feerică

pentru muritorii de rând, iar autoarea, gândindu-se mai bine, sigur şi-a zis să intervină înainte ca noi să ne facem prea multe vise în legătură cu ce s-a întâmplat. Ni le-a spulberat chiar în ultima clipă, prin *Recviem pentru un asasin,* nelăsându-le să se materializeze pe de-a-ntregul. Cred că i se părea că nu era totul complet, pentru ca un astfel de moment să dureze atât de mult, aşa că s-a „jucat" puţin cu vieţile personajelor noastre. Puţin mai mult, dacă mă întrebaţi pe mine! Şi, deşi totul părea un final decent, liniştit şi oarecum rezonabil pentru încheierea seriei, asta nu era suficient. Pentru nimeni. Erau încă multe de pus în balanţă, aşa că volumul acesta a venit ca o urmare firească, pregătit să răstoarne totul în cale şi să aşeze lucrurile pentru binele tuturor.

Cuvintele acelea de la începutul descrierii, cum că vei rămâne iarăşi fără absolut nimic, chiar când erai convins că ai parte de tot ce ai nevoie, descriu cum nu se poate mai bine acest amalgam de situaţii periculoase duse la extrem, de emoţii şi sentimente ce te lovesc toate deodată, de momente limitate, de neprevăzut şi surprize pe toate gusturile. Dacă până acum crezi că ai „văzut" tot ce poate da seria asta mai bun, mai absolut din ea, eu zic să-ţi reconsideri gândurile, că nu ştii ce te aşteaptă în continuare. Eu nu fac decât să te avertizez, cititorule! E alegerea ta ce vei face pe mai departe.

A fost o întreagă aventură, aş putea spune chiar nebunie, să iau parte la fiecare moment din această serie. Încă de la Asasin la feminin, am simţit că o să fiu prinsă în acest vârtej de dragoste şi ură, de clipe de extaz şi durere, de confuzie şi vinovăţie, de lumină şi întuneric. N-a fost decât începutul a ceva ce n-o să uit prea curând. Poate chiar… niciodată!

De la Alina Marinescu am deprins multe lucruri vitale, având în vedere vasta ei experienţă aproape ireală, dar atât de cutremurătoare. În loc să-şi trăiască adolescenţa, cu toate visele şi emoţiile specifice perioadei, i s-a impus mult prea devreme să ia în piept viaţa cu toate

nuanţele ei, tânăra neavând posibilitatea de a refuza ceea ce i s-a aruncat cu înverşunare în faţă. A fost practic obligată să facă ce vor alţii pentru ea, refuzându-i-se, fără drept de apel, şansa de a alege şi de a-şi lua singură în mâini propriul destin. Însă, dincolo de agentul perfect, eroina noastră nu a încetat vreodată să fie femeie, mamă şi, mai presus de tot, om. Şi-a păstrat firea iubitoare şi caldă, dorinţele şi speranţa, spiritul rebel şi naivitatea, lumina din interior, chiar dacă lumea o rănea voluntar sau nu. Şi-a menţinut sufletul intact, deşi, de multe ori, acesta i-a sângerat până aproape că a secat, nemaipermiţându-şi să simtă altceva, în afară de un gol imens. Aproape că se pierduse, fără cale de întoarcere, pe sine. Dar a luptat pentru a ajunge din nou la liman, la fel de mult pe cât au luptat cei care o iubeau, având acelaşi scop unic. Şi încă luptă! continuă să lupte aşa cum ştie mai bine, pentru ca fiicele sale să nu aibă parte de soarta pe care a avut-o ea.

Alina ne arată de câte ori e nevoie să mori pentru a te întoarce din nou, ca să le dai peste nas tuturor celor care îţi vor dori întotdeauna răul. Este pregătită să o facă din nou, doar pentru a lăsa lumea un loc mai bun pentru cei pe care-i iubeşte. Deşi moartea i-a răpit prea multe ca să mai poată rămâne întreagă după atâtea lovituri de graţie, nu-i mai este frică de ea. Nu-i mai este frică de nimic. Acum este liberă. Nu chiar aşa cum îşi dorise la început, dar e liberă. O libertate dulce-amară pentru care a îndurat destule. Iar, în cele din urmă, a triumfat. Pentru prietenii săi. Pentru bărbaţii din viaţa sa. Pentru fiicele sale. Pentru ea. Finalul nu este însă aici, dar nu se ştie nici dacă vom pune punct cu adevărat, aşa că povestea agenţilor noştri nu face decât să îşi urmeze firul pe mai departe, înfruntând pe oricine şi orice i-ar sta în cale.

Totul s-a desfăşurat ca un simplu joc de şah, dar acum s-a terminat. S-a bucurat de adversari pe măsură care, răbdători, au ştiut când să-şi facă mutarea şi să-şi ţină în şah oponenţii, ceea ce a fost absolut incredibil de urmărit. Cu fiecare detaliu în parte, personajele, acţiunea

şi răsturnările de situaţie creionate de autoare au reliefat un scenariu remarcabil ce-ţi zgândăre imaginaţia până în străfundurile ei cele mai îndepărtate, chiar şi după ce ai ajuns la sfârşit.

Viaţa atârnă doar de un singur fir de aţă şi depinde doar de noi cât de mult ţinem de el, cât de mult îl îngrijim pentru a nu se deşira, pentru a nu ajunge să se rupă într-un final. Orice s-ar întâmpla cu persoana noastră sau cu cei din jur, oricât nu am mai suporta să ne ducem existenţa într-o lume mizeră, haotică, o lume care ne vrea controlaţi până în vârful degetelor de la picioare, avem nevoie să ne legăm de un motiv care să ne ţină aproape, acel ceva care să ne menţină încă vii, umani.

Andreea Ilie Shattering Words

Mulţumiri

În primul rând, aş dori să mulţumesc familiei mele: Sergio, soţul meu şi primul cititor al acestei serii, Anais, scriitoarea şi actriţa mea talentată, Aliea, graficiana mea în devenire pe care mă bazez cu coperţile viitoarelor romane, Andreas şi Aiden, care mă bine dispun în fiecare zi, Nona şi Gems, cei mai minunaţi bunici din lume. Le mulţumesc mult pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiţionată. Şi pentru răbdare. Cu toţii au crezut în mine chiar şi atunci când mi-am pierdut încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Le sunt profund recunoscătoare tuturor cititorilor mei. Fără voi n-aş fi nimic.

Sunt persoane cărora aş dori să le mulţumesc, fără însă s-o pot face. Dar ei ştiu cine sunt. Cei care nu se mai află printre noi au rămas vii în inima mea şi acum există din nou, chiar dacă doar între filele acestor cărţi. Just like I promised.

Pentru Marius şi Roger

PARTEA ÎNTÂI

PREZENT MODIFICAT

Nu presupune niciodată nimic. Nu-ţi ignora instinctul. Nu privi peste umăr. E posibil ca cineva să aştepte s-o faci pentru a confirma cine eşti. Ghidează-te după ritmul celor din jur. Integrează-te. Nu-ţi crea obişnuinţe.

Asumă-ţi identitatea falsă. Nu provoca inutil duşmanul.

Robert Grenier – Director Operativ Filiala CIA Islamabad, Pakistan

Se rezemă de un copac, inhalând adânc aerul tare şi rece. Vara se transformase pe negândite într-o toamnă înnegurată. Speranţă, încredere, credinţă, toate sfărâmate precum lemnul putrezit. Vântul se înteţi, şuierând printre frunze, parcă profitând de absenţa soarelui ascuns după o pătură groasă de nori gri închis. Dar nu-i păsa. Începu din nou să alerge. Poate datorită vremii mohorâte, poate dintr-un alt motiv, frânturi de imagini din timpul perioadei de antrenament îi trecură prin faţa ochilor…

Fantome alergând prin ceaţă. Siluete îmbrăcate în negru, păstrând ritmul cu o perseverenţă aproape obsesivă, respiraţia îngreunată şuierând printre buzele arse. Înainte. Mereu înainte. Împotriva vântului. Împotriva tuturor. Împotriva propriilor trupuri. Frigul umed li se infiltra în bocanci pentru a urca de-a lungul trupului, înfigându-se în muşchi cu dinţi mai ascuţiţi decât moartea. Vântul puternic mugea în jurul lor. Li se strecura în ochi, le zgâria obrajii, îngropându-se apoi în hanoracele transpirate şi în pantalonii de camuflaj, înţepându-le carnea cu ace ca de gheaţă. Picioarele le erau puternice, musculatura bine definită în continuă perfecţionare, adevărate pistoane excelent calibrate pentru a face faţă orelor interminabile de antrenament draconic. Fiecare dintre ei căra câte un rucsac plin cu bolovani de râu.

Alergau într-un grup compact, păreau aproape un singur organism, aplecaţi uşor înainte, muşchii tensionaţi lucrând la unison pentru a distribui greutatea în mod egal. În curând, rucsacurile aveau să poarte un alt gen de încărcătură: echipament de teren şi dispozitive sofisticate, la fel de diferite faţă de bolovanii de râu pe cât sunt oamenii faţă de animalele sălbatice. Erau cei mai buni dintre cei mai buni. În alt timp şi spaţiu, ar fi făcut parte din elita forţelor speciale cu nume celebre precum Legiunea Străină, SAS ori Delta Force, Beretele Negre ori Spetsnaz. Însă ei se numeau simplu, Elite. Numele nu avea aceeaşi rezonanţă misterioasă pentru simplul fapt că Organizaţia Operaţiuni Antiteroriste Ultra Secrete Elite nu exista. Nicio armată din lume şi niciun serviciu de informaţii nu aveau vreo dovadă palpabilă că o astfel de organizaţie fusese creată vreodată. Nu existau liste cu numele agenţilor operativi, nu li se cunoşteau gradele şi nici unităţile, organizaţiile ori locurile de unde fuseseră recrutaţi. Umbre strecurându-se prin ceaţa densă, vântul rece sfredelind pământul şi urmându-le paşii pentru a le şterge urmele, ajutându-i astfel să dispară în obscuritatea burniţei mărunte.

Fantome care nu existaseră niciodată. Soldaţii umbrelor. Detaşamente inexistente.

Zâmbi aproape trist la fragmentele acelea de amintiri. Elite se metamorfozase de-a lungul timpului. Moralitatea era zdrenţuită şi cauzele drepte purtau nuanţe estompate de gri. Oare când încetase să pună misiunile pe primul plan, îngrijindu-se mai degrabă de jocurile de culise? Oare de când devenise războiul intern dus cu Consiliul – structura secretă ce fondase organizaţia Elite, supervizându-i toate operaţiunile – mai important decât protecţia inocenţilor lumii? Era un război perfid, în care bătăliile se declanşau pe neaşteptate, fără ca nimeni să ştie prea bine de ce parte a baricadei se afla. Dar cel mai important era faptul că nimeni nu mai putea face diferenţa între îngeri întunecaţi şi trădători. Şi, până la urmă, poate

nici nu mai conta. Alianţele se formau şi se dezintegrau între două pahare cu vin, un fel de truc al discuţiilor civilizate, în spatele cărora se ascundeau intenţii vicioase. Ordinele de execuţii erau aruncate de-a dreapta şi stânga, ca şi cum ar fi fost nişte simple rapoarte neimportante, victimele acelei decăderi incluzând agenţi, conştiinţe şi, probabil, însăşi continuitatea idealului comun. Oamenii se schimbau peste noapte şi nu-i mai păsa nimănui, fiecare păşind dintr-o barcă în alta în funcţie de intensitatea valurilor. Elite devenise o marionetă, ori poate chiar păpuşarul, depinde din ce unghi priveai teatrul de operaţiuni, aliaţii şi inamicii depinzând de direcţia din care bătea vântul.

Cerul se întunecă total, devenind aproape opac. Vântul prinse tot mai multă curaj, răzvrătind crengile copacilor. Stropii reci de ploaie se prăvăliră din cer, aterizând cu zgomot pe materialul jachetei negre de teren. Însă el continuă să alerge spre punctul de extracţie. Furtuna se înteţi tot mai mult, ca şi cum tumultul lui interior s-ar fi înălţat la cer pentru a-l târî în propria-i disperare. Dacă bătăile aripilor unui fluture ar putea provoca un uragan, oare ce cataclism s-ar putea naşte din zbuciumul unui suflet pietrificat? O limbă de foc linse cerul pe deasupra copacilor, tunetul dezlănţuindu-se ca un bici prin aerul încărcat cu electricitate. Ori poate lumina provenise de la o lanternă şi sunetul nu fusese altceva decât o împuşcătură?

Cine ar fi putut spune? El încetase să mai poată simţi ceva.

*

REALITATE PARALELĂ

Cartierul General Elite – Milano, Italia

Alex.

Alex Therein se opri din mers, fără să-şi poată reprima un oftat. Patru zile infernale petrecute într-o junglă din Africa Centrală în căutarea unei baze teroriste, numai pentru a descoperi că locul fusese abandonat cu

doar câteva zile înainte. Era extenuat şi avea mare nevoie de un duş. Îşi dădu părul din ochi, mâna lăsându-i o dungă maronie pe frunte. Îşi impuse o expresie neutră şi se întoarse să-l privească pe Brett Taylor, mâna de fier din spatele organizaţiei Elite. Un bărbat înalt şi bine făcut, cu păr alb şi ochi de un albastru rece precum fundul oceanului, Brett era un personaj retras cu trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, aşa că întreaga sa carieră era un secret absolut.

— Te aştept în biroul meu, continuă Brett.

Alex arcui o sprânceană.

— Te deranjează dacă scap de noroiul ăsta mai întâi? Brett îi studie cu un ochi critic echipamentul murdar.

— Ai o oră.

Alex îşi stăpâni o grimasă şi se îndreptă către vestiare, oprindu-se pe drum în biroul lui pentru un schimb curat de haine şi un prosop. Îşi lăsă hainele pe o bancă şi agăţă prosopul pe uşa duşului, muşchii obosiţi protestând vehement în timp ce se dezbrăcă de echipamentul murdar. Rămase sub apa fierbinte un timp îndelungat înainte de a începe să se spele, mulţumindu-se să inhaleze adânc aburul dens. Când termină, întinse mâna după prosop, dar nu descoperi decât metal rece. Murmură o înjurătură şi deschise uşa.

— Bănuiesc că-ţi aparţine? întrebă o voce de femeie.

Un braţ bronzat se strecură prin uşa întredeschisă, întinzându-i prosopul. Alex îl luă şi-l înfăşură în jurul taliei, după care păşi afară din duş. O tânără atractivă îl aştepta sprijinită de peretele opus, privindu-l cu o expresie amuzată. Părul şaten îi ajungea până la umeri, ochii albaştri în care se oglindea o provocare ascunsă studiindu-l cu interes.

— Deci tu eşti legendarul Alex, comentă pe un ton uşor ironic.

Alex întoarse capul s-o privească, dar nu-i răspunse. Arcui o sprânceană, ducându-şi mâinile la prosop.

Femeia îi oferi un zâmbet arogant.

— Fă-ţi treaba. Timiditatea nu mă caracterizează.

Alex o privi fix în ochi în timp ce-şi scoase prosopul, apoi îi întoarse spatele.

— Mă bucur să te cunosc, Alex, continuă ea din spatele lui. Eu sunt Jenka. Jenka Petrovic.

Alex îşi trase hainele curate pe el, lăsându-şi cămaşa descheiată. Se aşeză pe bancă pentru a se încălţa. Jenka păşi mai aproape, continuând să-i studieze fiecare mişcare. Alex îşi ridică privirea la ea.

— Vrei ceva de la mine?

— Nu ne cunoaştem suficient de bine ca să-ţi pot spune ce-mi doresc de la tine, îi răspunse ea, păstrând tonul ironic. Ridică din umeri. Am fost transferată aici de curând şi mi-am zis că poate n-ar fi rău să-mi cunosc colegii.

Alex îşi încheie cămaşa, apoi îşi trecu degetele prin părul ud. Îşi adună echipamentul murdar de pe jos şi se ridică de pe bancă, părăsind duşurile fără a-i arunca o singură privire. Jenka se ţinu după el pe coridoarele întortocheate. Când ajunseră în dreptul biroului lui Brett, Alex îi aruncă o privire peste umăr. Ea îi oferi un zâmbet larg şi se strecură pe lângă el.

Brett îşi ridică privirea de la ecranul computerului din faţa lui.

— Văd că deja aţi făcut cunoştinţă.

— E un fel de-a spune, replică Jenka.

— Jenka tocmai a terminat perioada de antrenament şi-a fost transferată la noi. După rezultatele obţinute, cred că are potenţial. Brett zâmbi în direcţia ei, după care îşi mută privirea la Alex. Vreau să te ocupi personal de instruirea ei. Te va însoţi în toate misiunile pentru a învăţa cât mai multe de la tine. Consider-o umbra ta personală.

Alex îi aruncă o privire neutră Jenkăi, care îi oferi încă un zâmbet strălucitor.

— Mâine dimineaţă la cinci, te aştept în biroul meu. Dacă întârzii un minut, stai la uşă toată ziua, îi spuse pe un

ton glacial, după care se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul lui Brett, fără să-l întrebe dacă mai avea ceva de adăugat.

Zâmbetul pieri instantaneu de pe buzele Jenkăi. Brett întinse mâna după ceaşca cu ceai de pe colţul biroului, privind-o în timp ce sorbea din lichidul cald.

— Te ţii după el toată ziua. Vreau rapoarte zilnice cu tot ce face.

— Adică îi supraveghez toate mişcările şi-ţi raportez doar ţie? întrebă Jenka pentru a se asigura că înţelesese bine. Ştia cum mergeau lucrurile în Elite, doar nu activase cinci ani ca agent operativ fără să înveţe cum stă treaba.

— Exact, confirmă Brett. Îmi raportezi doar mie.

— Am înţeles.

— Ai grijă cu el, nu-i da motive să te suspecteze.

Jenka zâmbi aproape răutăcios.

— Nu-ţi face griji. Va fi atât de exasperat de prezenţa mea sâcâitoare, încât nu va avea timp să realizeze că sunt cu mult mai mult decât un recrut cu caş la gură.

Înclină uşor din cap, după care părăsi biroul.

Brett o urmări cu privirea. Jenka urma să aibă o mare surpriză. Nu avea să fie atât de uşor pe cât credea ea să-l păcălească pe Alex. Dar era o experienţă bună, plus că-i îngrădea libertatea de mişcare lui Alex. Poate suficient de tare încât să facă o greşeală cât de mică, oferindu-le astfel un indiciu în legătură cu ce se întâmplase cu adevărat în Africa de Sud, atunci când echipa lui fusese trimisă să o execute pe Alina Marinescu. Brett era convins că Alex îi ascundea ceva şi nu-i plăceau deloc misterele pe care nu le putea manipula în voie.

Pentru restul lumii, Alex părea un om de oţel care nu cunoştea frica în timpul misiunilor sau în afara lor. Brett realiza însă că cel mai bun agent operativ Elite nu reuşise să-şi distrugă complet orice urmă de conştiinţă. Desigur, în comparaţie cu un om normal, Alex era mai mult o fantomă, o iluzie creată cu ajutorul oglinzilor, şi aşa trebuia să fie ca să poată ucide pe oricine i se ordona. Alex reprezenta un

mister pentru oamenii din jurul lui… un fel de cavaler modern. Un înger al morţii. Pe cât de misterios şi seducător, pe atât de letal. Procesul nemilos de antrenament la care fusese supus îl transformase în asasinul prefect.

Dar Alina îl schimbase de când apăruse în viaţa lui; dacă până atunci Alex se considerase mort din punct de vedere emoţional, ceva se trezise la viaţă în inima lui din acel moment. Alina devenise motivul principal pentru care începuse să-şi dorească din nou viaţa, chiar cu preţul pierderii controlului absolut pe care-l preţuia atât de mult.

Brett zâmbi trist. Până la urmă, era singurul care înţelegea complexitatea relaţiei dintre cei doi, singurul care înţelegea personalitatea complexă a celui pe care-l considerase timp de mulţi ani drept unicul agent capabil să preia frâiele organizaţiei Elite. După ce văzuse atât de multă moarte în jurul lui, Alex nu putea rămâne întreg la minte fără un control strict al emoţiilor. Era felul său de a se proteja de realitatea în care era nevoit să supravieţuiască. Înainte de Alina, nu existase nimic altceva în afară de munca pe care o făcea. Din punctul lui de vedere, moartea n-ar fi reprezentat decât o alegere nedemnă. Aşa că decisese să trăiască doar pentru misiunile în care era trimis, pe care le executa, bineînţeles, la modul superlativ. Nu neapărat din mândrie, ci pentru că era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Asta încercase să-i insufle şi Alinei: un asasin desăvârşit trebuia să devină complet rece, fără să dezvăluie vreodată cine era şi ce simţea cu adevărat, pentru a nu da acces nimănui la orice slăbiciune s-ar fi ascuns pe dinăuntru. Pe de altă parte, era şi o formă de onestitate. Un mod excelent de a controla totul, începând de la emoţii, până la nevoi şi dorinţe personale. Problema era că odată cu apariţia Alinei în viaţa lui Alex începuseră să apară primele fisuri în tot acel control autoimpus. Nu-i păsa de nimeni şi de nimic, dar îi păsa de ea. Poate chiar prea mult pentru binele lui. Asta nu însemna că-i arătase

vreodată ce simte cu adevărat. Alex nu se mişca, nu gesticula şi nu se exprima ca un om normal. Dimpotrivă. Economia totală de gesturi, cuvinte şi mişcări nu erau egalate decât de aura lui letală. Singura poartă prin care-i fusese îngăduit Alinei să pătrundă câteodată erau ochii lui verzi-albăstrui, însă doar pentru câteva fracţiuni de secundă, niciodată suficient de mult timp pentru a realiza dacă întrezărise ceva real. Pe de altă parte, Brett ştia că, în ciuda expresiei impenetrabile, trăirile lui interioare erau extreme.

Iniţial, Alex şi Alina fuseseră recrutaţi de către cea mai importantă şi secretă divizie a Securităţii din România, Secţiunea Specială de Operaţiuni. Agenţii operativi SSO reprezentau elita Poliţiei Secrete comuniste. Asasinii. Cum Alex activase timp de mulţi ani ca agent dublu, lucrând din umbră pentru organizaţia Elite, fusese nevoit să evadeze atunci când se aflase la un pas de a fi descoperit. Aşa că o recrutase pentru a doua oară pe Alina, de data asta pentru Elite. La ceva timp după, îi murise în braţe după o misiune dezastruoasă în Irak… sau cel puţin aşa rămăsese situaţia timp de şapte ani. De fapt, Brett înscenase totul pentru a-l infiltra sub o nouă identitate adânc în inima Al-Qaedei. Problemele începuseră atunci când Alex reînviase subit în mijlocul unei operaţiuni sub acoperire, numai pentru a descoperi că, după aproape şapte ani în care îşi căutase moartea într-un mod cât se poate de activ, Alina se îndrăgostise complet şi iremediabil de Marius Stephano, un agent special al Brigăzii Antitero din CIA.

Brett oftă şi sorbi din ceaiul deja rece. Îşi dorea să conducă lumea din umbră şi câteodată chiar reuşea. Singurul lucru pe care îl preţuia la rândul lui era controlul absolut, de aceea îşi permitea să se amestece în mod direct în vieţile personale ale agenţilor lui operativi pentru a-i ţine sub control. Însă odată cu apariţia Alinei, ordinea perfectă a lumii lui fusese aruncată în aer. Alina poseda acel ceva interior care îl irita şi îl impresiona în acelaşi timp. Într-un fel o respectase, chiar dacă existenţa ei îl

iritase la culme. În ciuda faptului că nu-şi eradicase complet orice urmă de conştiinţă, Alina devenise un asasin profesionist de excepţie. Sfidând toate regulile impuse.

Alina fusese o rebelă înainte de recrutarea ei ca agent operativ şi rămăsese o rebelă şi după. Nu se sfiise să se răzvrătească făţiş împotriva regulilor cu care Alex încercase să o modeleze. Brett îi apreciase rebeliunea, chiar dacă făcuse tot posibilul să i-o suprime. Până la urmă, realitatea în Elite se afla de cealaltă parte a oglinzii faţă de societatea normală. Lucruri lipsite de importanţă în lumea reală, cum ar fi un gest, o frază, poate chiar un zâmbet, încrederea în cineva, puteau deveni greşeli fatale în realitatea de dincolo. Rebeliunea instinctivă a Alinei se manifestase din plin împotriva celor care doriseră să o plaseze sub control, însă învăţase repede regulile jocului şi devenise chiar foarte bună în jocul ei aproape zilnic cu moartea. Ba chiar învăţase să manipuleze jocurile de culise şi pericolele lumii întunecate din care ajunsese să facă parte fără acceptul ei în prealabil. Elite nu o putuse controla. Nimeni nu putuse, nici măcar Alex. Chiar dacă jucase după regulile ce i se impuseseră, nu se adaptase sistemului şi nu-şi vânduse sufletul, păstrându-şi compasiunea, umanitatea şi emoţiile. Până la un punct.

După care, ceva se întâmplase. Dintr-un motiv sau altul, Alina manipulase o situaţie pentru a se erija într-o trădătoare. Până la urmă, se dovedise că totul nu fusese decât un joc al oglinzilor, însă până să descopere asta, Brett ordonase deja lichidarea ei. Misiunea avusese loc în Africa de Sud şi totul păruse real. Alina fusese ucisă, indiferent de părerile de rău ale tuturor celor implicaţi. Acum, însă, Brett începea să aibă mari îndoieli cu privire la acel final subit. Cu timpul, Alina devenise mult mai sofisticată şi controlată în emoţiile pe care le afişa, începând un fel de joc psihologic personal cu Elite şi demonstrând nu numai că poate să joace după regulile ei proprii, ci că poate deveni chiar mai bună decât Brett la propriul său joc.

Ceea ce-l neliniştea cel mai tare era vestea că Marius Stephano fusese ucis în timpul unei misiuni, şi asta cam în aceeaşi perioadă în care Elite o vânase pe Alina. Ceea ce era o coincidenţă cam prea mare pentru gustul lui. Din proprie experienţă, ştia prea bine că în lumea lor coincidenţele nu reprezentau nimic altceva decât o simplă aparenţă.

Sydney, Australia

Mă scufund în apa fierbinte şi-mi sprijin capul de marginea căzii cu un oftat de mulţumire. Închid ochii, acceptând toropeala plăcută. A trecut un an de când Alex mi-a înscenat moartea pentru a mă ajuta să fug din Elite şi oricine a spus vreodată că fericirea nu doare, s-a înşelat amarnic. Câteodată îl privesc pe Marius cum se joacă cu fiicele noastre şi mi-e greu să cred că totul se întâmplă cu adevărat. Tot aştept ca următorul sunet pe care-l aud să provină de la inima mea care explodează de atâta fericire. Dacă e să se întâmple ceva rău pe viitor, atunci amintirile anului care a trecut vor străluci în mintea mea precum un tărâm magic într-o mare de umbre întunecate. Viaţa de familie s-a dovedit a fi o experienţă încântătoare pentru toţi cei implicaţi. Pentru fete a fost o perioadă plină de descoperiri. Pentru mine şi Marius a avut un iz de deja. vu, ca şi cum am trăi în fantezia la care am visat atât de mult timp, fără s-o putem împărtăşi unul cu celălalt. Câteodată suntem confuzi, copleşiţi de sentimente conflictuale, dar delicios de vii.

Nu mi-e uşor să recunosc faptul că mi-e dor de Elite. Mă rog, poate atunci când spun că mi-e dor e o uşoară exagerare şi nu mă refer neapărat la sediul Elite. Doar că după ani şi ani de luptă făţişă cu răul, o slujbă normală îmi dă sentimentul că-mi pierd timpul fără rost. Mi-e dor de serile petrecute în compania lui Jason, de conversaţiile cu tentă filosofică cu Ford. Timpul călătoreşte pe altă lungime de undă în Elite, iar eu descopăr că sunt bulversată de fluxul ordonat al evenimentelor după care se ghidează lumea din afară. Chiar e o altă lume, una din care mi-am

dorit cu ardoare să fac parte. Viaţa alături de Marius e departe de-a fi plictisitoare, dar am uitat sentimentul acela permanent de pericol pentru simplul fapt că ne iubim şi vrem să fim împreună. M-am implicat total în viaţa mea normală şi mi-e groază să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă într-o zi aş pierde totul. Probabil inima mi-ar sângera încetişor, până când s-ar usca total şi-aş muri înaintea următorului pas. Dar nu vreau să mă gândesc acum la prostiile astea iraţionale. În momentul ăsta, vreau să mă agăţ de un sentiment luminos.

Somnul mă cuprinde încet, dar simt pe piele un curent de aer rece şi întredeschid un ochi. Marius stă lângă cadă, cu un pahar de vin roşu în mână. Mă priveşte cu o intensitate ce-mi aprinde instant scânteia dorinţei în pântece.

— Marius, şoptesc cu un zâmbet în colţul gurii. Nu te-am auzit când ai intrat.

Îmi întinde paharul cu vin şi-l beau cu lăcomie, fără să-mi iau ochii de la el în timp ce-şi scoate geaca şi o aruncă neglijent într-un colţ. Înalt şi suplu, dar foarte bine făcut, părul negru, în care i se ghicesc câteodată reflexe aurii de parcă zeii l-ar fi înmuiat într-o baie de lumină, e dat ca de obicei după urechi şi îi atinge umerii. Pometi înalţi, buze pline, bine definite, ochii de un negru strălucitor, conturaţi de gene dese. Îngerul meu propriu şi personal.

— Cum a fost azi la muncă? îl întreb, urmărindu-l cu privirea în timp ce-şi scufundă o mână în apa caldă pentru a mă dezmierda în interiorul coapselor.

— Nu vreau să vorbim acum despre muncă, îmi şopteşte.

Mâna îi urcă tot mai sus şi mă cutremur atunci când palma lui îmi atinge centrul dorinţei. Soldurile mi se înalţă o idee, încurajând contactul. Un oftat îmi scapă printre buze.

— Fetele dorm? mă întreabă cu voce joasă.

— Da, şoptesc, răspunsul semănând mai degrabă cu

un suspin.

— Înseamnă că suntem singuri, îmi spune cu un aer enigmatic, de parcă mi-ar destăinui secretul vieţii eterne.

Îşi apleacă capul şi-mi atinge buzele cu ale lui. Nu un sărut, mai degrabă o tachinare. Îmi înfig mâna în tricoul negru şi-l privesc în ochi.

— Treci în cadă. Acum.

Buzele i se curbează într-o umbră de zâmbet şi păşeşte în cadă, fără să se mai sinchisească să-şi scoată hainele de pe el. Mă lupt cu cureaua, pe care reuşesc s-o scot într-un final şi o arunc în cel mai îndepărtat colţ, după care trec la nasturele şi fermoarul blugilor. Când reuşesc, Marius se lasă în genunchi şi mă ridică deasupra lui. Gem prelung în momentul în care simt cum mă pătrunde, înfăşurându-mi picioarele în jurul lui pentru a-l acapara tot mai adânc. Trupurile ni se unduiesc cu lăcomie, fără să ne pese de apa care se revarsă peste marginea căzii. Dar nu e suficient. Avem nevoie de mai mult. De mult mai mult. Marius se ridică cu mine în braţe, atent să rămână adânc îngropat în mine, şi păşeşte afară pentru a mă propti de un perete. Mişcările îi devin tot mai ritmice, tot mai puternice.

Gemem la unison şi deschid ochii pentru a privi imaginea noastră reflectată în oglinda de pe peretele opus. Privirea mi-e înceţoşată, dar nu pot să nu fiu fascinată la vederea dansului primordial al trupurilor noastre împreunate. Îmi văd mâinile înfăşurate în jurul gâtului lui, acoperite parţial de părul negru şi acum umed. Văd aburul ce se ridică din umerii lui puternici şi cizelaţi. Admir felul în care muşchii bine conturaţi ai feselor se contractă şi se relaxează atunci când mă penetrează într-o ritmicitate corelată perfect cu respiraţiile noastre întretăiate. Înăuntru şi afară, înăuntru şi afară… Tot mai repede, tot mai puternic, tot mai insistent, până când mintea îmi e cuprinsă de o amorţeală aurie. Şi mă văd pe mine, privind peste umărul lui cu ochi pe jumătate închişi, şuviţe de păr ude lipite de obrajii ce parcă mi-au luat foc. Îmi văd

pulpele înfăşurate în jurul lui, forţându-l tot mai adânc. Ne apropiem cu fiecare secundă de punctul culminant, o simt prin toţi porii.

Marius mă penetrează adânc şi devastator pentru o ultimă oară, împingându-mă peste marginea abisului. Muşchii i se contractă şi rămâne nemişcat, urmându-mă. Îi simt vibraţia începutului unui geamăt prin diafragmă şi mă las cuprinsă de valurile fierbinţi ale extazului. Îşi lasă capul pe spate, un geamăt prelung evadându-i printre buzele întredeschise. Simt cum oasele mi se lichefiază şi pulpele mele îşi slăbesc strânsoarea. Mă scurg pe trupul lui şi Marius mă întoarce cu faţa la oglindă, păşind în spatele meu pentru a-şi lipi trupul de al meu. Obraz la obraz, ne privim în oglindă. Două trupuri încă străbătute de valuri de plăcere, două suflete ce aparţin împreună. Două fantome care pretind că există, îmi trece prin minte. Numai că atunci când suntem împreună, mă simt aproape normală.

Privirea lui Marius se fixează în a mea în oglindă şi mă întorc pentru a-l săruta cu lăcomie. Încercăm să ne îndepărtăm cât mai puţin în timp ce-şi smulge tricoul ud de pe el. În câteva secunde, dorinţa ne dă din nou târcoale cu limbi de foc prin toate terminaţiile nervoase. Buzele lui îmi coboară pe gât şi apoi pe sâni. Tresar, respirând tot mai sacadat.

— Îmi îndeplineşti o dorinţă? îi şoptesc.

— Orice.

Gem atunci când îi simt limba fierbinte pe piele.

— Iubeşte-mă.

Marius îşi ridică ochii întunecaţi la mine şi mă întoarce din nou cu faţa la oglindă.

— Priveşte, îmi şopteşte la ureche.

Îi simt limba pe ceafă şi un fior îmi străbate tot trupul, dar îmi menţin ochii deschişi. Ciudate jocuri… ciudate şi periculoase, îmi sună în minte cu ecou. Dorinţa pentru el îmi inflamează toţi porii, circulându-mi prin vene cu iuţeala focului. Inspir adânc, luptându-mă cu pleoapele

tot mai grele, fermecată şi în acelaşi timp înfricoşată la vederea senzualităţii cu care-mi iubeşte trupul.

Încă de la început, am cedat cu bună ştiinţă dependenţei de Marius. Odată cu trecerea timpului, a crescut şi s-a amplificat, devenind aproape o obsesie pentru amândoi. Iar acum nu mai există limite, nimic nu mai poate controla dorinţa nimicitoare pe care o simţim unul pentru celălalt. Şi, dintr-odată, mi-e frică. Preţuiesc momentele şi amintirile noastre împreună. Ador sacrificiile pe care le-a făcut pentru mine. Dacă am rămas întreagă la minte în toată perioada asta, e doar datorită sentimentului că iubesc şi sunt iubită cu aceeaşi intensitate.

Mâinile lui îmi ating abdomenul. Muşchii mi se contractă sub degetele lui iscusite. Apoi alunecă în sus, cuprinzându-mi sânii, pe care îi dezmiardă cu mişcări aproape leneşe. Mă forţez să privesc în timp ce mâinile lui îmi coboară pe trup pentru a mi se strecura între pulpe. Îi simt răsuflarea fierbinte şi sacadată pe gât, singurul indiciu că e la fel de excitat ca şi mine. Îi simt trupul gol lipit de al meu şi mă întreb în treacăt când şi-a scos hainele.

E atât de ciudat... sunt complet vrăjită, paralizată, incapabilă să mă mai mişc. Nu pot decât să-i privesc mişcările în oglindă. Îmi înăbuş un suspin şi tremur din tot corpul de dorinţă. Îi simt trupul tare lipit de al meu şi-i doresc săruturile şi atingerile cu o disperare născută din simplitatea erotică a fiecărui gest. Îl doresc la fel de mult pe cât îmi doresc aerul pe care-l respir. Mă întorc brusc cu faţa la el şi-l împing pe gresia rece. Îl încalec şi rămânem nemişcaţi, cu frunţile lipite.

Pupilele îi sunt mărite la maximum. Ochii i-au căpătat o nuanţă de un negru desăvârşit, un firicel de smarald conturându-i ca un cerc de început de furtună. Îl privesc şi ştiu în acel moment cât de tare mă iubeşte. Atât de mult, încât nu va mai exista loc niciodată în inima lui pentru altcineva. Îşi înclină capul pentru a-mi atinge buzele cu ale lui. Un sărut atât de lent şi erotic, încât mă

simt pierdută atunci când se termină. Mâinile lui mi se aşază uşor pe şolduri, parcă cerând permisiunea să facă următorul pas. Trupul meu alunecă cu uşurinţă peste al lui şi gem adânc atunci când mă penetrează până la capăt. Ritmul devine tot mai insistent. Tot mai adânc, mai fierbinte. Ne întâmpinăm mişcările unul celuilalt, mâinile ni se încleştează cu o forţă aproape supraomenească.

Şi pentru câteva momente, uit de teama de a mă lăsa sedusă de viaţa noastră în doi. Nu-mi mai doresc nimic altceva decât să mă pierd în el. În aceeaşi fracţiune de secundă în care şi el se va pierde în mine. Suntem una, un trup şi un suflet. Şi doar pentru acel moment în timp şi spaţiu, uit că gresia de sub noi se poate transforma oricând în nisip mişcător.

— Nu te mai gândi, îmi şopteşte atât de încet, încât mă întreb dacă doar mi s-a părut. Nu mai gândi… Simte-mă cum te iubesc…

Milano, Italia

Jenka se ţinea scai de el ca o lipitoare, mereu lângă el, zâmbind larg şi flirtând fără nicio jenă, jucând rolul recrutului exuberant aproape la perfecţiune. Răbdarea lui Alex se apropia de sfârşit. Ştia prea bine că nu era decât o înscenare pentru a-l împinge să facă greşeli, totul sub un auspiciu al coincidenţei. Însă mirosise de la o poştă că totul nu era decât un filaj subtil pus la cale de către Brett. Era clar, superiorul lui îl ţinea sub observaţie. Tipic pentru Brett. În ceea ce-l privea pe Alex, nu era decât un joc ce-i punea sub lupă controlul absolut. Acceptarea calmă a situaţiei. De fiecare dată când pleca de acasă, era extrem de atent pentru a descoperi o eventuală echipă de filaj. De fiecare dată când revenea, cerceta toată casa în căutarea microfoanelor şi a camerelor de luat vederi. Se forţa să aleagă mereu drumuri cunoscute pentru a nu-i da de bănuit lui Brett că-i intuia următoarele mişcări. Cât despre Jenka, dacă făcea abstracţie de rolul idiot pe care trebuia să-l joace, trebuia să accepte că era un agent operativ destul de bun. Ceea ce i se păruse suspect de la bun

început. Era mult prea sigură pe ea pentru un simplu recrut.

Îşi luă haina din cuier şi părăsi biroul, numai pentru a o descoperi pe Jenka în faţa uşii. Oftă, neputându-şi stăpâni o expresie iritată. Jenka îi zâmbi bine dispusă, părând să nu observe.

— Pleci?

— Da, răspunse Alex simplu.

— Ce zici dacă te invit la cină? Fac cinste.

— Poate altă dată.

Jenka păşi în faţa lui, forţându-l să se oprească.

— Nu prea mă ai la suflet, nu-i aşa?

— Contează?

— Da, contează, îi răspunse ea pe un ton rănit.

Alex păstră un aer neutru. Drăguţ din partea ei să apeleze la simţul lui de *fair play.* O tehnică veche, una pe care probabil Brett i-o sugerase drept cea mai bună soluţie.

— Hai, te rog. Doar o cină, asta-i tot ce-ţi cer, insistă Jenka.

— Bănuiesc că n-ai de gând să renunţi.

Jenka rânji, clătinând din cap. Alex îşi îngădui o umbră de zâmbet.

Jenka îl surprinse cu un restaurant mai degrabă elegant. Savoir Provençale era un local renumit pentru decorul şi mobilierul rafinat, aflat chiar în Galleria Vittorio Emmanuelle din Piazza dell'Duomo. Spaţiul era generos, mesele aranjate într-un mod absolut savant, ospătarii îmbrăcaţi la patru ace. Un loc ideal pentru o cină romantică în doi. Rămaseră mai mult tăcuţi pe parcursul cinei, dar imediat ce terminară de mâncat, Jenka îşi îndreptă atenţia către ringul de dans.

— Dansează cu mine, îi ceru cu un zâmbet sfidător. Pe jumătate ordin, pe jumătate rugăminte.

Alex sorbi din paharul cu vin roşu şi se ridică de la masă, incapabil să refuze o astfel de provocare. Îi întinse mâna şi o conduse pe ringul de dans. O luă în braţe,

trăgând-o mai aproape în timp ce păşeau în ritmul muzicii, părând să nu-i observe ocheadele ce probabil se doreau senzuale. Mâna lui Jenka începu să alunece de pe pieptul lui tot mai jos, oprindu-se la şliţul pantalonilor. Îl privi fix, aşteptând o reacţie, dar masca impasibilă a lui Alex era de neclintit. Începu să-l maseze uşor, după care îi deschise şliţul şi îşi strecură mâna înăuntru.

Alex îşi înclină capul pentru a-i atinge buzele cu ale lui. Mâna lui i se strecură în interiorul bluzei şi îi cuprinse un sân. Jenka gemu înfundat, adâncind sărutul. În secunda următoare, Alex îşi retrase mâna şi se îndreptă pentru a o privi cu o expresie glacială. Jenka rămase nemişcată, cu ochii pe jumătate închişi şi buzele întredeschise.

— Javră insensibilă, mârâi iritată.

— Crezi că e suficient? Putem sări peste partea asta a jocului? comentă Alex în timp ce o conducea înapoi la masă.

Jenka râse fals.

— Bine, mă predau… e clar că ai mai multă experienţă la chestia asta decât mine. Promit să nu mă mai joc de-a recrutul obsedat sexual.

— Nu eşti recrut. Nu o întrebare, o afirmaţie.

Jenka îl privi iritată.

— Iar tu eşti mult prea bun pentru secolul ăsta.

Se aşeză la masă şi bău cu lăcomie tot vinul din pahar, urmărindu-l cu privirea pe Alex în timp ce-şi lua geaca de pe spătarul scaunului.

— Pleci fără desert? întrebă pe un ton forţat indiferent.

— A fost o zi lungă.

Alex scoase câteva bancnote din buzunar şi le lăsă pe masă, după care se îndreptă către ieşire, fără să-i mai arunce o altă privire. Odată ajuns în foaier, se opri în faţa unui telefon public. Formă numărul mesageriei vocale secrete despre care nu ştia nici măcar Elite şi introduse parola. Se întoarse cu faţa către restaurant, scanând cu privirea zona din jur în timp ce asculta vocea robotică

care-l informa că are trei mesaje. Selectă primul mesaj. Zgomot de fond, apoi o voce pe care o cunoştea prea bine:

— Sunt eu… Inaya. Am ceva pentru tine, ceva foarte important. Sună-mă imediat ce asculţi mesajul ăsta. Sunt în Sarajevo, numărul de telefon la care mă poţi suna e înregistrat la sfârşitul mesajului. Azi e marţi, ora două după-amiaza. Aştept să mă suni până la patru.

Inaya! Un fior de teamă i se declanşă pe şira spinării. În timpul anilor petrecuţi sub acoperire, Inaya fusese omul lui de legătură cu Elite. Nu ştiuse prea multe despre ea, în afară de faptul că era agent Elite cu o identitate falsă construită extrem de elaborat, infiltrată chiar în inima Kabulului. Închise ochii, amintindu-şi…

Inaya, o frumuseţe exotică, privindu-l cu ochii ei mari şi negri în care se oglindea dorinţa. Cunoscând prea bine regulile Elite şi tradiţiile islamice inflexibile legate de identitatea ei falsă, nu răspunsese niciodată avansurilor mai mult decât evidente. Cu excepţia unei singure nopţi, când agonia dorului de Alina, combinat cu prea mult alcool, îl făcuseră să-şi piardă autocontrolul de neclintit. Cedase, strecurându-se în patul ei cu aşternuturi răcoroase pentru o noapte pasională de dragoste. A doua zi se blestemase în gând pentru acea unică greşeală, jurându-şi că nu avea să se mai repete vreodată. Şi se ţinuse de cuvânt. La scurt timp, Inaya fusese transferată la o filială Elite necunoscută, ceea ce-l făcuse să suspecteze că Brett aflase cumva despre cele întâmplate. Brett afla mereu. Într-un fel, se simţise aproape uşurat. De atunci, nu mai auzise nimic despre Inaya şi nici nu încercase să afle ceva despre viaţa ei.

Alex îşi masă tâmplele, întrebându-se cu o undă de îngrijorare de ce îl contactase tocmai acum. În cel de-al doilea mesaj, vocea Inayei părea o idee iritată.

— Alex, sună-mă! E urgent, am nevoie de ajutorul tău. E marţi seara, contactează-mă imediat ce poţi.

În al treilea mesaj, Inaya aproape îl implora s-o sune. Ce naiba căuta în Sarajevo? Alex formă numărul,

schimbându-şi uşor poziţia corpului pentru a urmări cu privirea un bărbat care se îndrepta către toaletă.

— Alo? răspunse Inaya după primul apel.

— Sunt eu, spuse Alex simplu.

— În sfârşit! Un oftat de uşurare. O să trec direct la subiect. Acum câteva zile, am dat peste cineva cu care ştiu sigur că ai vrea să te întâlneşti.

Alex rămase tăcut, sesizând tremurul uşor al vocii ei. Inaya era speriată. Poate chiar mai mult decât atât.

— Abu al Khayr Mujahid, continuă ea cu voce scăzută.

Alex inspiră adânc. Abu al Khayr îl înlocuise pe Bashir Al-Fadhee în ierarhia Conducătorilor Aleşi ai organizaţiei Al'Qaeda.

— Eşti sigură?

— Altfel nu te-aş fi contactat.

Cu câteva luni în urmă, Elite primise informaţii incomplete în legătură cu presupusa moarte a lui Abu al

Khayr într-un bombardament executat de drone ale armatei americane. Cadavrul nu fusese recuperat pentru a i se putea confirma identitatea.

— L-am urmărit de la Moscheea Regele Fahd, continuă Inaya pe un ton controlat de data aceasta. Ştiu unde se ascunde.

— Şi de ce-mi spui mie asta, n-ar trebui să-l contactezi pe Brett?

Urmă un moment de tăcere.

— E complicat… o să-ţi explic totul când ajungi aici, răspunse Inaya într-un târziu. Te rog, Alex, te implor, am nevoie de tine.

— Stai departe de Abu al Khayr, o instrui Alex pe un ton cam prea ferm, coborându-şi apoi vocea atunci când un grup de clienţi ai restaurantului trecu pe lângă el. Încerc să ajung cât pot de repede.

Îşi masă din nou tâmplele cu o mână, gândindu-se la un plan. Ar fi putut să-i paseze informaţia lui Brett ca venind din partea unui informator personal. Cel mai

probabil, şeful lui l-ar fi bătut la cap să-i dezvăluie identitatea acelui informator, ceea ce nu era de dorit. Era mai bine dacă se ocupa personal de acea situaţie. Ar fi putut culege mai multe informaţii, după care putea oricând să apeleze la o filială locală Elite dacă avea nevoie de ajutor.

— Deocamdată, nu-i spune nimic lui Brett, îi ceru Inaya.

— Plec spre tine în seara asta. Te sun când ajung la aeroport şi stabilim un punct de întâlnire.

Legătura se întrerupse. Alex puse receptorul la loc în furcă şi se întoarse pe călcâie pentru a părăsi restaurantul. Se opri cu un oftat imperceptibil atunci când dădu nas în nas cu Jenka.

— Deci, unde plecăm? îl întrebă cu un zâmbet larg.

Alex o fixă cu o privire rece.

— Nu plecăm nicăieri.

O ocoli şi se îndreptă spre ieşire, dar Jenka se grăbi după el.

— Să ştii că există două variante pentru jocul ăsta, Alex, îi spuse atunci când ajunseră la maşina lui.

Alex se întoarse s-o privească.

— Poţi să mă laşi în drum, ceea ce înseamnă că va trebui să-l contactez pe Brett şi să-l informez că ai plecat spre o destinaţie necunoscută după o conversaţie bizară prin telefon cu o persoană la fel de necunoscută. Cred că va fi extrem de interesat să afle toate detaliile.

Alex îşi încleşta maxilarul, singurul semn al furiei crescânde.

— Sau mă iei cu tine şi nu scot o vorbă, se grăbi Jenka să adauge.

Alex se apropie încet de ea, forţând-o să păşească înapoi.

— Eşti spionul lui, spuse cu voce joasă în care se ghiceau inflexiuni de metal.

Jenka înghiţi cu noduri.

— Dacă mă iei cu tine, promit să nu-i raportez lui

Brett nimic din ceea ce nu-ţi doreşti.

— De ce?

— Pentru că, fie că-ţi place sau nu, am picat împreună în jocul lui şi trebuie să păstrăm măcar aparenţele. Jenka ridică din umeri. Plus că n-am avut niciodată încredere în Brett…

Sydney, Australia

Alina se sprijini de Marius, amândoi urmărind cu privirea din pragul uşii cuplul de prieteni cu care-şi petrecuseră seara. Le mai făcu odată cu mâna când ajunseră la maşină.

— A fost plăcut să-i revedem, spuse în timp ce Marius închidea uşa.

Marius încuviinţă din cap, dar nu răspunse, mulţumindu-se să se îndrepte către bucătărie.

— E ceva în neregulă? Ai fost îngrozitor de tăcut toată seara.

— Ce-ar putea fi în neregulă? comentă Marius în timp ce deschidea frigiderul pentru a lua o sticlă cu apă.

Alina îl privi pe sub gene.

— Nu mă vrăji. Ce s-a întâmplat? Eşti îngrijorat că nu ne-am mai mutat de ceva timp? Crezi că Elite ne poate găsi?

— Nu, răspunse Marius fără s-o privească.

Şi în acel moment, Alina realiză.

— Ţi-e dor… ţi-e dor de CIA.

Nu o acuzaţie, ci mai degrabă o stare de fapt. Nici măcar nu ştia ce să simtă în legătură cu asta, având în vedere că în ultimul timp simţise cam la fel. Marius îşi întoarse privirea către ea, neştiind ce-ar putea spune. N-o putea minţi, îi promisese că nu avea s-o facă niciodată. Şi chiar dacă ar fi încercat, ştia că Alina ar fi simţit imediat.

— Nu de CIA. doar de importanţa a ceea ce făceam acolo. Importanţa lucrurilor pe care le făceam amândoi.

— Şi de ce n-ai spus nimic până acum? îl întrebă Alina pe un ton uşor trist.

— Pentru că nu e nimic de spus. Am făcut o alegere.

Te-am ales pe tine şi pe fete. Marius se apropie şi o luă în braţe. Nu era decât o slujbă, Alina. Voi sunteţi toată viaţa mea.

— Ştiu, şopti Alina, rezemându-şi fruntea de umărul lui. Dar erai mult prea bun şi ştiu cât însemna asta pentru tine.

— Mă descurc destul de bine şi cu noua funcţie, îi reaminti Marius cu un zâmbet.

Postul de specialist pe probleme de securitate la o companie de comunicaţii nu-i oferea prea multe ocazii de a-şi arăta adevărata valoare. Dar compania era într-o expansiune continuă, aşa că fusese deja avansat de două ori.

— Ai fi perfect indiferent ce-ai face, îi spuse Alina, atingându-i buzele cu ale ei.

Chiar dacă o conştientiza sau nu, Marius avea nevoie de aprecierea ei şi de certitudinea că nu-i pierduse admiraţia datorită alegerii pe care o făcuse. Sigur că nu-i era uşor să se adapteze la o muncă plictisitoare în lumea reală după un statut de zeu în lumea umbrelor. Dar Alina era convinsă că, în timp, Marius avea să-şi găsească locul potrivit. Până atunci, trebuia să-i fie alături în momentele mai dificile, arătându-i mereu cât de mult îl iubeşte. Şi trebuia s-o recunoască că şi ea ducea dorul vieţii de agent operativ. Realizaseră lucruri cu adevărat impresionante împreună. Însă în comparaţie cu iubirea ce-i unea, trecutul acela nu mai reprezenta decât un vis urât.

Marius o strânse tandru la piept. Oare ar fi putut s-o adore vreodată mai mult decât acum? Cuvintele nu erau niciodată suficiente pentru a exprima ceea ce simţea cu adevărat. Alina îi oferise ceva cu adevărat de nepreţuit. Oare merita să-l iubească şi să-l accepte, în ciuda trecutului lor întunecat? Cum puteau aprecia siguranţa şi libertatea la justa lor valoare? Prin faptul că nu mai erau nevoiţi să fie atenţi la orice privire, gest, ori gând, sau că puteau adormi unul în braţele celuilalt fără teama coşmarurilor distrugătoare? Oare ştia cât însemna pentru

el căminul pe care-l construiseră împreună? Cât de fericit îl făceau zâmbetele inocente ale fiicelor lor? Viaţa normală, în toată simplitatea şi splendoarea ei. Oftă şi închise ochii. Nu i-ar fi putut explica ce simte nici dacă ar fi adunat toate cuvintele din lume ca pe nişte mărgăritare pierdute la marginea orizontului.

— Te iubesc, îi şopti, ştiind prea bine că trebuia să se mulţumească doar cu atât.

Milano, Italia

Alex parcă maşina şi coborî. Jenka se grăbi să-l urmeze.

— Acum poţi să-mi spui unde mergem?

— O să vezi, îi răspunse el pe un ton glacial, oprindu-se în dreptul unui telefon public.

Jenka oftă a exasperare şi privi în jur. Aeroportul Internaţional Milano-Malpensa era mai aglomerat decât s-ar fi aşteptat, mai ales la ora aceea destul de târzie.

Alex prinse receptorul între ureche şi umăr şi formă un număr.

— Sunt la aeroport. Dă-mi un punct de întâlnire, spuse după câteva momente.

Jenka făcu un pas mai aproape. Alex îi aruncă o privire peste umăr care o făcu să păşească înapoi. Îl urmări cum scrie ceva pe o bucată de hârtie, dar se prefăcu că-şi studiază unghiile de la mâini atunci când el se întoarse pentru a scana cu privirea ghişeele diferitelor companii aeriene.

— Probabil ajung destul de târziu. Nu risca inutil până atunci. Te sun când aterizez. Privirea îi deveni aproape umană în timp ce ascultă ceea ce-i spunea persoana de la celălalt capăt al firului. Ne vedem în curând, adăugă pe un ton şocant de cald.

Jenka îşi trase o palmă mentală, străduindu-se să nu rămână cu gura căscată.

Destinaţia lor deveni mai mult decât evidentă în momentul în care Alex se îndreptă direct către ghişeul care aparţinea companiei aeriene Bosniace. O brunetă

frumoasă foc îi oferi un zâmbet care părea real. Alex îi zâmbi înapoi, părând s-o dezbrace din priviri. După reacţia femeii, Jenka bănui că nu-i displăcea deloc. Într-un mod cu totul uimitor, certitudinea că probabil nu era singura femeie cu care Alex îşi folosea şarmul ca pe o armă o făcu să se simtă oarecum mai bine.

— Cum ajungem cel mai rapid la Sarajevo?

Când sosi momentul să plătească, Alex îi făcu semn să scoată cardul ei de credit. Jenka îi zâmbi acru, dar se execută. Dacă dădeau de bucluc, nu avea cum să scape de partea ei de responsabilitate. Dorise să intre în joc şi acum Alex o invita să facă fix asta. Plus că Brett probabil urmărea activitatea de pe cardul lui, dar nu şi de pe al ei, având în vedere că dacă şi-ar fi respectat ordinele, ar fi trebuit să fie câinele lui de pază, nicidecum complicele lui.

Avionul în care se îmbarcară părea cu cincizeci de ani cam prea vechi pentru gustul Jenkăi. Alex îi făcu semn să se aşeze pe scaunul de la geam, după care ocupă locul de lângă ea. Jenka privi în jur, observând că în interior avionul părea chiar mult mai antic. Stomacul i se strânse într-un ghem.

— Care parte a avionului e mai sigură în cazul în care ne prăbuşim?

Alex o privi cu o sclipire de amuzament în ochi.

— Ţi-e frică să zbori?

— Mi-e frică să mă prăbuşesc, bombăni Jenka. Ai picat vreodată cu un avion vechi ca ăsta?

De data asta, Alex nu-şi putu abţine un zâmbet.

— De obicei, încerc să mă paraşutez din avioane înainte să se prăbuşească.

— A, da? Atunci bănuiesc că ai fost suficient de prevăzător încât să împachetezi şi vreo două paraşute în rucsac, nu?

Alex închise ochii şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului. Avionul începu să ruleze pe pistă. Jenka nu avea de unde să ştie, dar chiar se prăbuşise cu două avioane de transport Elite şi scăpase nevătămat de ambele dăţi. Însă

ceva îi spunea că asta n-ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

— Relaxează-te şi încearcă să dormi, o sfătui.

Jenka se prinse cu ambele mâini de braţele scaunului în momentul decolării, dar se relaxă puţin odată ce aparatul de zbor urcă la o anumită altitudine. Inspiră adânc şi-şi întoarse privirea la Alex, care citea ceva pe ecranul unui PDA.

— Ce naiba căutăm în Sarajevo?

— Un informator, răspunse Alex fără să o privească.

— Se întâmplă vreo chestie importantă, sau e doar o vizită de rutină?

— Strict secret.

— Fireşte.

Pentru o fracţiune de secundă, fu tentată să-l întrebe dacă avea măcar un miligram de încredere în ea, însă renunţă. Ştia deja răspunsul. Îngerul întunecat nu avea încredere în nimeni. Îi făcu semn unei stewardese şi, în ciuda privirii glaciale pe care i-o aruncă Alex, îşi comandă un whisky dublu.

*

Sydney, Australia

Domnule Sinclair? Domnul McPherson doreşte să vă vadă în biroul dânsului.

— Desigur, îi răspunse Marius secretarei, ridicându-se de pe scaun.

În timp ce randamentul pe probleme de securitate al Companiei Phoenix nu se putea compara nici pe departe cu eficienţa calculată a CIA-ului, atmosfera generală era una destul de formală. Liam McPherson, un paraplegic între două vârste cu păr grizonant, ochi negri şi o atitudine distantă, era preşedintele şi fondatorul companiei. Dependent de un scaun cu rotile datorită unui tragic accident de maşină ce avusese loc în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, McPherson era un şef destul de aspru şi morocănos, fără a fi un tiran precum Brett. După părerea lui Marius, omul deborda de o sinceritate oarecum abruptă, chiar dacă lipsită de o cruzime inutilă. Din câte

intuia, Mc Pherson era într-un permanent război cu o armată de demoni interiori, afişând un aer permanent serios atât în afaceri, cât şi în viaţa personală. Pe scurt, o atitudine la care Marius se putea raporta fără mari probleme.

Liam McPherson îşi ridică privirea de la contractele pe care le studia atunci când şeful Departamentului de Securitate îşi făcu apariţia în biroul lui. Oftă imperceptibil, admirându-i atitudinea permanent demnă. Dacă ar fi avut un fiu, şi-ar fi dorit unul exact ca Marius Sinclair. Îi plăcea la nebunie acea precizie militară din gesturile lui. Marius era mereu politicos, onest şi nu se sfia niciodată să nu fie de acord cu părerile cuiva, fie el şi preşedintele companiei pentru care lucra. Liam detesta lingăii. Marius era un bărbat de o verticalitate impecabilă. Extrem de arătos, fără a face caz de acest aspect, dispunând de o inteligenţă sclipitoare şi o personalitate covârşitoare, fără nicio urmă de obrăznicie. Ferm, dar corect cu subordonaţii. Nu-l auzise niciodată ridicând tonul la cineva. Nu numai că rezolva mereu problemele – chiar şi cele care provocau dureri de cap, ulcer şi istericale – dar o făcea mereu cu un calm de neclintit. În schimb, recalcitranţii erau reduşi la tăcere cu o singură privire glacială. Liam îl adora şi se considera extrem de norocos să-l aibă alături.

— M-ai chemat? întrebă Marius pe un ton scăzut.

Ca de obicei, Liam fu tentat să-l întrebe dacă petrecuse ceva timp într-o unitate de forţe speciale. Postura lui dovedea o pregătire fizică intensă, iar tonul era respectuos, dar nu submisiv.

— Da, mulţumesc pentru promptitudine. Te rog, închide uşa şi ia un loc, avem de discutat ceva foarte serios, îi spuse în limba italiană.

— Desigur, răspunse Marius în aceeaşi limbă, fără să pară nicio secundă surprins de abordarea ciudată şi o idee cam prea formală.

Ceea ce-l intrigă la culme pe Liam. La fel şi accentul nativ.

— Mă gândesc la modul cel mai serios să deschid o filială în Europa. Italia, mai precis. Am citit de curând în dosarul tău că vorbeşti fluent limba italiană. Pot să întreb cum ai ajuns la performanţa asta?

— Prima mea soţie a fost italiancă, aşa că am locuit acolo pentru o vreme, minţi Marius fără să clipească.

— Înţeleg. Liam arcui o sprânceană. Divorţat?

— Văduv.

— Îmi pare rău, condoleanţe.

Marius continuă să-l privească în mod deschis.

— Mulţumesc. A trecut mult timp de atunci.

— După câte am văzut în dosarul tău, te poţi face înţeles în multe locuri de pe glob.

— Mi s-a spus că am un talent nativ în ceea ce priveşte limbile străine, replică Marius cu lejeritate.

Liam era din ce în ce mai intrigat de acel bărbat misterios care răspundea mereu doar cu strictul necesar. Probabil îşi preţuia nespus de mult intimitatea, ori trecutul lui era atât de întunecat, încât era absolut necesar să rămână un secret absolut. Liam înclina să creadă că a doua variantă era cea corectă.

— Motivul pentru care te-am chemat, Marius, este că aş dori să conduci negocierile pentru proiectul European. Crezi că te-ar interesa aşa ceva?

Marius se gândi pentru câteva momente înainte să răspundă.

— Asta implică şi o eventuală relocare în Europa?

— Nu, dar vei fi nevoit să călătoreşti foarte mult.

— Înainte de a da un răspuns concret, aş dori să mă pot consulta şi cu soţia mea.

— Bineînţeles, fu de acord Liam. Privi la ceas. E aproape ora prânzului. Ce-ar fi să discutăm detaliile în timp ce servim masa?

Dintr-odată, se auzi un ţipăt sfâşietor şi apoi altul, urmat de ceea ce păreau a fi împuşcături. Linişte pentru câteva momente, apoi un vuiet de panică generală.

— Ce naiba?! exclamă Liam, înclinând uşor capul

pentru a asculta mai atent.

Marius era deja în picioare, abordând o inexplicabilă atitudine de luptă. Uşa se trânti de perete. Shirley Rogers, secretara lui Liam, dădu buzna în birou, părând că se împleticeşte în propriile picioare.

— Bărbaţi mascaţi! ţipă isteric. Trag în toate direcţiile!

Marius o prinse de talie, susţinând-o înainte să se prăbuşească la podea.

— Vino aici şi ascunde-te sub birou! o îndemnă Liam, mutându-şi scaunul cu rotile pentru a-i face loc.

Marius aproape o luă pe sus.

— Ascunde-te şi nu scoate un sunet, îi ordonă cu voce calmă.

Femeia dădu din cap în semn că a înţeles, acoperindu-şi gura cu o mână tremurândă. Liam îi zâmbi încurajator. Marius se îndreptă spre uşă. Se lipi de perete şi inspectă cu grijă coridorul.

— Un bărbat înarmat se îndreaptă spre noi. Rămâi unde eşti.

Liam înghiţi în sec în timp ce-l privea cum se ascunde după uşă. Nu-l deranja prea tare să fie folosit pe post de momeală, dar nu putea să nu spere din tot sufletul că Marius ştia ce face. Atacatorul avea să-l zărească în trecere, un bătrân lipsit de apărare în cărucior cu rotile, aşa că probabil avea să intre fără să-şi facă mari probleme. Ceea ce se şi întâmplă. Îmbrăcat în negru din cap şi până în picioare, cu chipul protejat de o cagulă neagră, bărbatul păşi în birou, îndreptând arma automată spre Liam.

— Cine eşti şi ce naiba vrei? îl întrebă Liam, forţându-se să rămână calm.

Marius ieşi de după uşă şi păşi în spatele atacatorului. Ce urmă ţinea mai mult de domeniul ficţiunii: cu o mişcare atât de fluidă şi rapidă, încât Liam fu convins că visează, Marius îi rupse gâtul, după care, fără niciun cuvânt, luă arma din mâinile bărbatului mort şi ejectă încărcătorul pentru a vedea că era plin. Îl introduse la loc

cu o mişcare experimentată şi-i întinse arma lui Liam. După o percheziţie corporală amănunţită, descoperi încă un pistol Beretta M9 într-un toc de la subraţ. Verifică încărcătorul şi trase piedica.

— Stai aici, îi şopti lui Liam, pregătindu-se să părăsească biroul.

— Pe naiba, răspunse şeful său. Cineva trebuie să-ţi acopere spatele. Liam manevră căruciorul cu rotile şi se apropie de uşă. Ştiu cum să folosesc chestia asta, arătă spre armă. Am făcut armata şi-am fost cel mai bun trăgător din plutonul meu.

Marius îl privi gânditor pentru câteva clipe, apoi încuviinţă din cap.

— Bine. Aşteaptă să ajung la capătul coridorului, după care poţi să mă urmezi.

Fără să mai aştepte un răspuns, alunecă de-a lungul uşii precum umbra unei fantome şi dispăru pe coridor. Neauzit, se deplasă până ajunse la o intersecţie de coridoare. O femeie se afla la podea, acoperindu-şi capul cu mâinile, iar lângă ea zăcea un bărbat rănit la piept. Marius se lăsă pe un genunchi şi o atinse pe umăr, făcându-i semn să tacă atunci când femeia ridică privirea la el. Îi luă o mână şi o puse pe rana bărbatului, indicându-i să aplice presiune. O undă de speranţă apăru în ochii femeii atunci când observă pistolul din mâna lui.

— Pe unde au luat-o? întrebă Marius cu voce joasă.

Femeia îi făcu semn în direcţia coridorului din dreapta.

— Nu te mişca şi nu scoate un sunet. Continuă să aplici presiune pe rană.

Femeia dădu din cap în semn că a înţeles, ştergându-şi lacrimile cu mâna liberă, apoi se folosi de ambele mâini pentru a aplica presiune pe rana bărbatului de lângă ea.

— Ai văzut câţi sunt? o întrebă Marius.

Femeia ridică din umeri, îi arătă două degete, apoi clătină din cap. Nu era sigură. Marius o bătu încurajator pe spate, după care se ridică şi o luă pe coridorul din

dreapta, mişcându-se cu precizia unei pantere în căutarea prăzii. Descoperi două cadavre şi mai mulţi răniţi care gemeau înfundat, făcându-le semn să se furişeze în siguranţa zonei de unde venise. Cei care se puteau deplasa, îi ajutară pe ceilalţi. Starea de panică iniţială se transformase într-o atmosferă de şoc general, câteva femei plângând pe înfundate.

În primă fază, Marius se temuse că în spatele atacului se afla de fapt Elite, dar renunţase rapid la idee. Armele şi echipamentul atacatorilor nu corespundeau profilului organizaţiei, plus că haosul general nu caracteriza precizia letală cu care operau agenţii Elite. Atacatorii erau în mod clar amatori. Niciun agent profesionist nu şi-ar fi împărţit oamenii în două echipe, izolându-i unii de alţii într-un spaţiu atât de mare, mai ales din moment ce clădirea dispunea de propriul personal de securitate. O astfel de lovitură necesita un protocol de cel puţin doi câte doi, plus o echipă de acoperire. Şi agenţii profesionişti n-ar fi lăsat martori în urmă, în special cei aflaţi pe ruta de evacuare. Scările şi lifturile se aflau în spatele lui, aşa că atacatorii aveau să fie nevoiţi să se întoarcă tot pe acolo. Asta dacă nu plănuiau să coboare şapte etaje în rapel. Întrebarea era oare care fusese obiectivul acelui atac? La etajul acela nu se aflau decât birourile celor care făceau parte din consiliul de conducere, inclusiv ale preşedintelui şi vicepreşedintelui companiei. O potenţială răpire, ori atacul era pur şi simplu opera unor dezaxaţi? Sau existau alte motive? Seiful companiei şi laboratoarele importante se aflau tot la acel etaj, numai că în partea din spate a clădirii. Şi unde naiba era personalul de securitate? Dispăruseră cu toţii, o luaseră la goană ca un stol de vrăbii speriate?

Ajunse la o nouă intersecţie de coridoare şi privi cu grijă pe după colţ. Trei atacatori mascaţi alergau în direcţia lui. Doi dintre ei cărau rucsacuri ce păreau destul de grei. Bunuri furate? Arme? Decise să elimine doi dintre ei. Pe cel de-al treilea avea de gând să-l ia la întrebări. Se

rostogoli în mijlocul coridorului şi ateriză pe un genunchi, ţintind arma cu ambele mâini. Apăsă de trei ori pe trăgaci. Primii doi se prăbuşiră aproape la unison, cu câte o gaură în mijlocul frunţii. Al treilea căzu imediat după ei, cu mâinile încleştate pe genunchiul drept. Gemu prelung, tăvălindu-se de durere. Marius se apropie de el, aplecându-se după arma ce-i zburase din mână.

— Cine v-a trimis? întrebă pe un ton calm.

Bărbatul continuă să geamă, dar nu răspunse. Marius îl împuşcă în celălalt genunchi. Bărbatul urlă prelung. Marius ţinti la glezna dreaptă.

— Nu te grăbi cu răspunsul, abia am început să ne distrăm.

— Nu! Stai! Stai! îl imploră bărbatul cu disperare.

— Vreau un nume, ceru Marius pe un ton ameninţător.

— Dylan K… Kale. Eu… noi…

— Mâinile sus!

Marius înjură printre dinţi. Fusese la un pas să afle cine pusese atacul la cale, iar acum sosirea poliţiei încurcase totul.

— Lasă armele la podea şi pune mâinile la ceafă! strigă liderul echipei SOT.

Marius se conformă şi nu opuse rezistenţă atunci când fu încătuşat. Explicaţiile puteau aştepta până când poliţia securiza clădirea.

— El e! exclamă Liam din spatele lui. Marius, eşti ok?

— Da, totul e-n regulă.

— Doar v-am spus că este şeful echipei de securitate şi nu-şi făcea decât datoria! se răsti Liam pe un ton furios atunci când dădu cu ochii de cătuşe.

— Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să fim foarte atenţi, încercă să explice liderul echipei SOT. Până când reuşim să înţelegem ce s-a întâmplat cu adevărat aici, toate persoanele înarmate vor fi arestate. Inclusiv dumneavoastră.

— Arestaţi? Dar noi suntem victimele, fir-ar să fie, am

fost atacaţi!

— E foarte posibil să fie adevărat, domnule, dar până nu ştim sigur, asta e situaţia.

— Calmează-te, Liam, interveni Marius pe un ton calm. E procedura standard, n-o să dureze prea mult până când vom fi eliberaţi. Cooperează, e cel mai bine pentru toată lumea.

Liam întoarse capul să-l privească. Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Ai dreptate. Dar nu vă permit să-mi puneţi cătuşe! Nu pot manevra porcăria asta de cărucior cu cătuşe la mâini, îşi îndreptă tirada către liderul SOT, care dădu din cap în semn că a înţeles.

Datorită dificultăţii de a-l băga pe Liam într-o maşină a poliţiei, căruciorul lui fu suit în microbuzul SOT. Fiind aproape convins că erau nevinovaţi şi ca un fel de scuză pentru faptul că le pricinuia şi mai multe necazuri, liderul SOT îi permise lui Marius să-şi însoţească şeful.

— Despre ce vorbim aici? bombăni Liam. Ai vreo idee de ce naiba am fost atacaţi?

— Eram la un pas să aflu, dar poliţia a sosit prea repede, răspunse Marius pe un ton scăzut. Am ucis doi atacatori şi pe un al treilea l-am rănit pentru a-l putea interoga.

— Eterna problemă cu poliţiştii… niciodată nu-s prin preajmă atunci când ai nevoie de ei. În schimb, când n-ai nevoie, apar ca ciorile! Ţi-ai făcut o idee în legătură cu cine ne-a atacat?

— Nu sunt profesionişti, asta e foarte clar. Poate doar hoţi în căutare de ceva valoros. Cei doi pe care i-am ucis aveau nişte rucsacuri mari şi grei, dar nu ştiu dacă înăuntru erau obiecte furate, ori doar arme şi muniţie.

Liam făcu o grimasă.

— Seiful şi laboratoarele cu prototipuri sunt la etajul vizat, e posibil să fi fost vorba despre o spargere. Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu personalul care asigură securitatea. Cum a pătruns în clădire o armată de oameni

înarmaţi, fără să-i oprească nimeni? Şi n-am zărit niciun om de-al nostru în timpul atacului.

— E posibil să fi existat un aranjament cu cineva dinăuntru. Ceva plănuit de mult timp. Poate au introdus treptat armele şi echipamentul în clădire, păstrându-le ascunse până în momentul loviturii. Atacatorii ar fi putut pătrunde dându-se drept angajaţi ai companiei, ori poate chiar clienţi, urmând să se echipeze după ce-au trecut de punctele de control.

Liam îi aruncă o privire admirativă.

— Te-ai descurcat extraordinar, îţi sunt foarte recunoscător. Ai salvat multe vieţi. Mă întreb câţi angajaţi am pierdut. Oftă, clătinând din cap. Ai văzut ceva victime în drumul tău?

— Doi morţi şi zece răniţi. Posibil mai mulţi.

— Şi de ce spui că atacatorii nu erau profesionişti?

— Pentru că n-au ucis pe absolut toată lumea care le-a ieşit în cale. Plus că au fost prinşi. Chiar dacă nu le-aş fi tăiat calea, mai devreme sau mai târziu tot ar fi fost încercuiţi de SOT. Nu era decât o chestiune de timp. O lovitură profesionistă nu se execută atât de neglijent.

Liam dădu din cap în semn că a înţeles, întrebându-se în sinea lui cum de ştia Marius atât de multe detalii în legătură cu executarea unor lovituri profesioniste.

Sarajevo, Bosnia

În mod normal, Jenka ar fi căzut în genunchi pentru a săruta pământul imediat ce părăsiră avionul antic, dar nu avu ocazia, fiind nevoită să se grăbească pentru a putea ţine pasul cu Alex.

— Închiriază o maşină, îi ceru el peste umăr, îndreptându-se către cel mai apropiat telefon public.

Jenka schimbă direcţia fără niciun răspuns. O jumătate de oră mai târziu, erau deja pe drum într-o Škoda ce văzuse vremuri mai bune. Jenka privea tăcută afară pe geam, simţindu-se cam ameţită după zborul nu prea confortabil.

Sarajevo, oraşul cafenelelor şi al teatrelor, al

cartierelor înghesuite la poalele dealurilor, străjuit pe trei laturi de Alpii Dinarici. Un amestec cosmopolit de stiluri, de la construcţii din epoca socialistă ascunse cu grijă sub o paletă largă de pasteluri delicate, şi până la faţade cu cornişe din perioada austro-ungară. Muezinul lansă apelul la rugăciunea de dimineaţă, acompaniat de sunetele grave ale clopotelor unei biserici ortodoxe. Pe ici pe colo, încă se mai zăreau consecinţele celui mai lung asediu din istoria militară modernă. Urmele gloanţelor erau încă vizibile pe faţadele unor clădiri, dar între timp apăruseră turnuri noi din sticlă şi oţel profilate pe fundalul munţilor din împrejurimi, precum şi moschei construite cu fonduri provenite din Arabia Saudită. Biblioteca Naţională, distrusă de un incendiu în timpul asediului, era încă în mare parte în ruine.

Traversară oraşul şi Alex continuă să conducă până ajunseră la periferie. Parcă maşina pe o alee acoperită cu pietriş alb, în faţa unui restaurant. Jenka se îndreptă către intrarea principală, dar Alex o prinse de braţ şi-i făcu semn să-l urmeze către o uşă laterală. Intrară într-un foaier spaţios pe două nivele. În dreapta se afla o scară în spirală. Partea din faţă a restaurantului era înţesată cu mese şi scaune din lemn, câte o lumânare arzând pe fiecare masă. Cei câţiva clienţi erau răspândiţi care încotro, de parcă ar fi ales cele mai îndepărtate mese unii faţă de alţii. Un ospătar îşi făcu apariţia prin uşile batante, fără să le arunce nici măcar o privire. În stânga zăriră o arcadă impresionantă şi păşiră într-un alt spaţiu luminat cu zeci de lumânări. Pe peretele din dreapta, acoperit în întregime de oglinzi, se reflecta un amestec bizar de candelabre, carafe de vin, fotolii capitonate şi instrumente muzicale, beculeţe de Crăciun, televizoare alb-negru şi un bol imens în care înota un peştişor auriu. Peretele din stânga era de fapt un set de uşi duble din sticlă, prin care se zărea grădina interioară. Un balcon interior din lemn, poziţionat destul de aproape de tavan, înconjura toată încăperea. În mijlocul meselor se afla un mic ring de dans, lângă care un

bărbat cânta în surdină la o chitară.

Se aşezară la bar şi Alex comandă într-o limbă pe care Jenka n-o recunoscu. Câteva minute mai târziu, barmanul le puse în faţă două căni cu cafea aburindă, o pâine imensă şi rotundă, unt şi un castron plin ochi cu măsline verzi.

— Ce naiba facem în locul ăsta bizar? întrebă Jenka, fără să se aştepte la un răspuns.

Alex scană încăperea cu privirea, memorând feţe, căi de acces şi rute de evacuare în caz de urgenţă.

— Mâncăm. Am ajuns prea devreme.

— Am călătorit cu cel mai vechi avion din lume, un hârb de maşină, habar n-am ce căutăm aici, şi tot ce-mi poţi spune e că mâncăm?

Privirea lui Alex se opri la ea, umbra unui zâmbet plutindu-i pe buze. După care se reîntoarse la observarea atentă a încăperii.

Douăzeci de minute mai târziu, o femeie cu păr castaniu strâns la spate într-un coc elegant intră şi privi în jur. Jenka o privi cu atenţie, admirând rochia roşie oarecum provocatoare. Putea să jure că-i ţinea sub observaţie în mod discret, în ciuda faptului că privirea ei alunecă pe deasupra lor pentru a se opri la o masă din apropierea uşilor duble, unde se afla un bărbat brunet cu trăsături asiatice, îmbrăcat într-o geacă din piele. Femeia se îndreptă spre el şi luă loc la masă fără niciun cuvânt.

Afară începu să plouă, sunetul contopindu-se în mod straniu cu muzica în surdină. Jenka oftă, simţind cum o cuprinde nerăbdarea. Clienţii veneau şi plecau, barmanul continua să le umple cănile cu cafea aburindă, chitaristul alterna piesele ţigăneşti cu cele flamenco.

— Chestia asta mă scoate din minţi, bombăni iritată. Ce naiba facem aici? Pe cine aşteptăm?

Femeia în roşu păşi în spatele lui Alex şi Jenka se tensionă. De aproape îi putea distinge cele câteva fire de păr alb de la tâmple şi ridurile fine de sub ochii căprui, dar toate acele detalii adăugau cumva la farmecul pe care-l

emana.

— Te superi dacă-l invit la dans? i se adresă femeia într-o engleză perfectă.

Jenka se relaxă.

— Nu.

Femeia puse o mână pe umărul drept al lui Alex, lăsând-o apoi să-i alunece pe braţ. Alex întoarse capul în direcţia mâinii ei, expresia feţei rămânându-i de nepătruns. Femeia o privi din nou pe Jenka.

— Şi te superi foarte tare dacă acceptă?

Jenka zâmbi.

— Nu.

Fără un cuvânt, Alex o luă de cot şi o conduse pe ringul de dans. Dansară tăcuţi pentru câteva momente.

— Îmi pare rău pentru scena de teatru, dar trebuia să fim absolut siguri că n-aţi fost urmăriţi, spuse femeia într-un târziu. Îşi ridică privirea la el şi Alex zări teamă în ochii ei. Eşti singurul agent operativ Elite în care am încredere.

— Ce vrei să spui?

— Tu chiar n-ai idee ce fac eu aici?

Alex se opri din dans şi o trase mai aproape, studiind-o cu atenţie. Cu coada ochiului, o zări pe Jenka în timp ce se apropia de ei cu o mină îngrijorată. Mâna dreaptă îi era geantă, arma scoasă pe jumătate.

În momentul acela, se dezlănţui Iadul. Focuri de arme automate izbucniră în grădină, uşile duble din sticlă explodând la unison. Siluete întunecate pătrunseră în restaurant. Alex întinse mâna după Inaya, dar ea i-o luă înainte, rostogolindu-se pe podea în direcţia foaierului. Alex şi Jenka o urmară cu armele în mâini. Un zgomot asurzitor făcu ca totul să vibreze în jur, adăugând la vacarmul general. Lumina puternică a reflectoarelor inundă restaurantul exact în momentul în care Alex identifică zgomotul infernal drept elicele unui elicopter. Jenka se prăbuşi la podea în spatele lui. Restul clienţilor urlau îngroziţi, plonjând în spatele meselor răsturnate. De undeva din restaurant ţâşni o strălucire puternică precum

un fulger şi elicopterul explodă, prăbuşindu-se în grădină.

Bărbatul cu geacă de piele apăru de niciunde lângă Alex şi o ridică pe Jenka, aruncând-o pe un umăr de parcă ar fi fost o simplă păpuşă din paie.

— Urmează-mă! strigă pentru a se face auzit în cacofonia generală.

Alex îl urmă în direcţia foaierului. Inaya se afla chiar sub arcada imensă, făcându-le semn să se grăbească. Bărbatul o depăşi şi Inaya se luă după el. Fără alte opţiuni viabile, Alex o urmă. Focurile de arme se auzeau acum din toate direcţiile. Bărbatul îi conduse în fugă pe un coridor întunecat. Alex abia dacă distingea părul bălai al Jenkăi atârnând în dezordine în faţa lui. Dintr-odată, părul dispăru undeva în stânga lui şi Alex aproape se ciocni de un perete. Se opri, încercând să vadă ceva în bezna totală. Se auzi scăpăratul unui băţ de chibrit şi în lumina palidă o zări pe Inaya în timp ce aprindea o lampă cu gaz. Se aflau într-o cameră mică cu pereţi din piatră, fără ferestre şi obiecte de mobilier. Inaya închise şi încuie uşa masivă din lemn.

— Alex, dă-mi o mână de ajutor, îi ceru, îndreptându-se spre un cerc mare din metal îngropat pe jumătate în podea.

Alex apucă un mâner ruginit şi trase, ridicând o parte din podea şi dezvăluind o scară din lemn ce se pierdea într-un abis întunecat. Bărbatul în geacă din piele o aşeză cu grijă pe Jenka lângă deschizătură. Era conştientă, dar sângera dintr-o rană în umărul stâng.

— Poţi să mergi singură? o întrebă.

Jenka dădu din cap în semn că da şi-i întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice.

— Alex, tu primul, spuse bărbatul. O ajutăm împreună să coboare.

Inaya coborâse deja, iluminând tunelul de sub ei cu lampa. Alex se mişcă rapid până ajunse la jumătatea scării, apoi se întinse pentru a ghida picioarele Jenkăi pe fiecare treaptă în parte. Când ajunseră jos, îi petrecu un braţ pe

după umăr şi o urmară pe Inaya. Bărbatul închise trapa în urma lor. După zece minute de străbătut tunele întunecate şi scări abrupte, ajunseră la o altă uşă. Inaya o deschise şi păşiră în ceea ce părea a fi un hambar. O camionetă era parcată în partea din faţă. Ascultară cu atenţie, dar liniştea era deplină, ceea ce însemna că nu fuseseră urmăriţi.

— Espen, se prezentă într-un târziu bărbatul în geacă din piele, întinzându-i mâna lui Alex. Mă bucur să te cunosc, chiar dacă circumstanţele nu sunt tocmai grozave.

Alex îi strânse mâna.

— Elite? îl întrebă, scrutându-l cu privirea.

Inaya şi Espen schimbară o privire.

— Ştiu că probabil în momentul ăsta ai un milion de întrebări la care doreşti răspunsuri. Promit să-ţi răspund la toate, dar deocamdată nu suntem în siguranţă şi trebuie neapărat să ne ocupăm de rana prietenei tale, răspunse Inaya în locul lui Espen pe un ton blând.

Espen deschise porţile hambarului, după care se sui la volanul camionetei şi porni motorul. Inaya şi Alex o aşezară cu grijă pe Jenka pe bancheta din spate, apoi se înghesuiră pe scaunul din faţă.

— O cheamă Jenka, spuse Alex, privind peste umăr cu îngrijorare.

Jenka ar fi putut jura că aude râsete de copii în timp ce se lupta să-şi recapete cunoştinţa, lăsând în urmă ceaţa gri ce părea că o înghiţise cu totul. Încercă să se mişte, dar un val de durere îi smulse un geamăt prelung, aşa că renunţă. Ce se întâmplase? O durere surdă îi pulsa în umărul stâng. Deschise ochii şi privi în jur. Se afla într-o cameră necunoscută. Ferestrele erau deschise, la fel şi uşile duble ce dădeau spre o grădină. Îşi mută cu grijă picioarele peste marginea patului şi se ridică în şezut. Ameţeala o copleşi. Îşi impuse să respire adânc şi aşteptă câteva minute pentru a-şi recăpăta echilibrul. Se ţinu de pat pentru a reuşi să se ridice în picioare şi ieşi în grădină. Simţindu-se extenuată în urma efortului depus, se aşeză greoi pe o bancă. Gardul înalt ce împrejmuia grădina era

invadat de trandafiri cățărători şi iasomie. Viţa de vie se încolăcea pe o arcadă din metal, proiectând umbre întunecate peste răsadurile de rozmarin şi lavandă. O gospodină misterioasă gătea ceva într-o bucătărie ascunsă vederii, mirosul răspândindu-se în aer pentru a se amesteca cu aroma îmbătătoare a citricelor.

Patru băieţi apărură în fugă după un colţ al casei, oprindu-se brusc atunci când dădură cu ochii de ea. Doi dintre ei păreau să aibă în jur de cinci sau şase ani, unul brunet cu ochi mai negri decât nopţile fără lună, celălalt şaten cu ochi de o culoare nedefinită. Al treilea avea în jur de trei ani şi părea copia fidelă a băiatului brunet, cu excepţia faptului că avea ochi de un albastru deschis precum cerul senin. Al patrulea era un bebe chel şi grăsuţ, încă în pamperşi, care abia se ţinea pe picioare şi nu se putea abţine din chicotit. Opt perechi de ochi o studiară pe Jenka din cap şi până în picioare. Apoi, ca la un semnal secret, băieţii o rupseră la fugă în direcţia de unde apăruseră.

— Mama! Mama! îi auzi Jenka strigând, după care urmă un şuvoi de cuvinte pe care nu le înţelese.

Câteva minute mai târziu, Inaya îşi făcu apariţia, acum îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un tricou simplu de culoare albă. Părul îi era desfăcut, atingându-i umerii, iar zâmbetul de pe buze era la fel de fermecător şi prietenos.

— Eşti foarte norocoasă, spuse în timp ce se aşeză lângă Jenka pe bancă. Glonţul a ieşit pe partea cealaltă şi n-a afectat nimic important. O să doară ca naiba vreo săptămână, dar cam atât.

Jenka întoarse capul s-o privească.

— Mulţumesc pentru informaţii, dar mai degrabă aş vrea să ştiu cine eşti.

Femeia oftă.

— Varianta scurtă ori lungă?

— Oricare doreşti.

— Numele meu e Inaya. M-am născut în Afghanistan

şi-am fost recrutată de Elite. Asta e varianta scurtă. Cea lungă ţi-o spun cu altă ocazie. După ce-am trecut la statut activ de agent operativ, am fost omul de legătură dintre Elite şi un agent infiltrat în organizaţia Al'Qaeda.

— Alex, murmură Jenka.

Inaya încuviinţă din cap.

— Alex. Eram foarte tânără, iar el era cel mai atrăgător, extravagant şi misterios bărbat pe care-l întâlnisem vreodată. Cum era şi firesc, m-am îndrăgostit de el într-o clipă. Privirea Inayei rătăci printre răsadurile cu flori. Dar asta e o altă poveste lungă. După, am fost trimisă aici, împreună cu Espen, pentru a ţine sub observaţie mişcările Al'Qaedei din regiune. La început trimiteam rapoarte săptămânale la sediul central Elite, dar în timp mi-am câştigat o oarecare independenţă.

Jenka deschise gura să întrebe ceva, dar Inaya i-o luă înainte.

— Tot o poveste lungă, de care nu avem timp acum. Ţi-am povestit toate astea ca să înţelegi de ce l-am contactat pe Alex şi nu pe Brett. N-am încredere în nimeni altcineva cu siguranţa familiei mele.

— Când spui *familie,* te referi la Espen şi cei patru băieţi pe care i-am zărit mai devreme? întrebă Jenka, privind-o cu uimire.

— Cam asta vreau să spun, zâmbi Inaya. În fine, aproximativ. Espi şi Ian sunt copiii noştri. Pe Petar şi Gabro i-am luat de la un orfelinat. Părinţii lor au fost ucişi în război.

Mintea Jenkăi o luă la goană. Femeia aceea cu o atitudine atât de deschisă era agent operativ Elite. Trecuse prin multe şi probabil cunoştea detalii incredibile despre anii petrecuţi de Alex sub acoperire. La un moment dat, chiar fusese îndrăgostită de el. Trăia în casa ei, printre trandafiri şi iasomie, şi avea copii împreună cu un alt agent operativ Elite. Deschise gura pentru a pune zeci de întrebări, dar Inaya îi puse o mână pe braţ pentru a o opri.

— Am cina pe aragaz şi Alex cu Espen trebuie să se

întoarcă dintr-un moment în altul. Deocamdată trebuie să-ţi schimb bandajul şi să-ţi găsesc ceva de îmbrăcat. Se ridică de pe bancă şi-i făcu semn s-o urmeze în dormitor. Putem discuta mai multe după.

O jumătate de oră mai târziu, cele două femei intrară în bucătărie, Jenka simţindu-se mult mai bine după un duş şi cu un bandaj curat, îmbrăcată în hainele Inayei. În centrul încăperii trona o masă mare din lemn masiv, alături de care se afla o masă mai mică din trestie, probabil mult mai adecvată pentru copii. Plante aromatice şi flori uscate, plus funii împletite de usturoi şi ardei iuţi atârnau de-a lungul rafturilor burduşite cu oale şi cratiţe într-o dezordine încântătoare. Cei trei băieţi mai mari se agitau în jurul lui Espen, în timp ce mezinul se ridica de zor pe vârfuri, încercând să ajungă la un cuţit lăsat pe masa mică.

Alex studia nişte hărţi întinse pe masa mare de alături, acompaniat de trei bărbaţi pe care Jenka nu-i mai văzuse până atunci. Mezinul reuşi să ajungă la cuţit şi-l trase spre el, dar se dezechilibră şi căzu. Cuţitul rămase într-un echilibru precar, legănându-se pe marginea mesei. Deşi părea că nu e atent la ce se întâmplă în jur, Alex prinse cuţitul din zbor şi-l puse pe un raft. Cel mic se bosumflă şi începu să scâncească. Alex ocoli masa şi-l luă în braţe, apoi se aşeză cu el pe un scaun. Luă o portocală dintr-un castron aflat în centrul mesei şi o descoji, oferindu-i fructul copilului. Băieţelul uită de supărare şi începu să morfolească încântat, grăbindu-se să se alăture celorlalţi copii. Alex privi în urma lui, o umbră de tristeţe oglindindu-se în ochii verzi-albăstrui. Totul nu dură decât o fracţiune de secundă, apoi îşi recompuse masca de agent operativ. Se ridică de pe scaun şi se reîntoarse la cei trei bărbaţi, care continuau să studieze hărţile. Espen dispăru împreună cu copiii într-o altă încăpere şi se întoarse fără ei, câteva minute mai târziu. Inaya îşi văzu de treabă cu oalele de pe aragaz.

Dezamăgită de faptul că toată lumea o ignora cu desăvârşire şi sătulă de durerea sâcâitoare din umăr, Jenka

îşi drese vocea.

— Poate să-mi spună şi mie cineva ce naiba se întâmplă? Ce căutăm aici şi cine ne-a atacat?

Se opriră cu toţii din ceea ce făceau, privind-o cu un amestec ciudat de iritare şi amuzament. Inaya preluă frâiele.

— Jenka, ce-ar fi să vii încoace? interveni Inaya. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Între timp, pot să-ţi explic eu tot ce vrei să ştii.

Jenka oftă şi se îndreptă către aragaz. Inaya îi făcu semn să amestece în oale, în timp ce ea se apucă să taie legume pentru o salată.

— Cât de multe ştii despre zona asta?

Jenka ridică din umeri şi recită aproape pe pilot automat:

— Balcani, sud-estul Europei. Înconjuraţi de mări. Neagră, Adriatică, Ionică şi Marmara. Delimitarea e oarecum supusă interpretărilor geografice mai mult sau mai puţin subiective.

Inaya zâmbi cu subînţeles.

— Politica specifică?

— Complicată şi turbulentă. Probabil doar un nativ o poate înţelege cu adevărat.

Inaya râse şi îndreptă vârful cuţitului spre ea.

— Bine, te iert de data asta, dar numai pentru că cina e aproape gata. Adevărul e că Balcanii s-au aflat de-a lungul timpurilor la frontiera marilor imperii, devenind astfel teatrul numeroaselor războaie, invazii, cuceriri, revolte şi confruntări. De unde şi trecutul turbulent la care te referi. Cam asta e caracteristica specială a Balcanilor, istoria zbuciumată şi adeseori violentă. Tendinţele de împărţire în entităţi politice şi militare rivale au dus la consacrarea termenului de *balcanizare,* ce sugerează violenţa, rivalitatea religioasă şi confruntările etnice. Cel mai bun exemplu e războiul fostei Iugoslavii. Inaya clătină din cap cu tristeţe. Ştim prea bine rezultatul acelui război oribil. Şi aşa ajungem la Sarajevo. În prezent,

ascunzătoarea ideală pentru mulţi extremişti islamici, care s-au folosit de război pentru a se infiltra în zonă şi a stabili o structură teroristă extrem de complexă.

Jenka strâmbă din nas.

— Mersi mult pentru lecţia de istorie, dar aş vrea să ajungem la subiect. Ce naiba căutăm noi aici?

Inaya privi peste umăr la bărbaţii care continuau să se sfătuiască în timp ce studiau hărţile.

— Espen s-a născut şi-a crescut aici. Arborele lui genealogic se întinde până la Imperiul Bizantin. Are zeci de oameni de legătură şi informatori de-a lungul Balcanilor, contacte şi loialităţi ce s-au transmis din generaţie în generaţie timp de sute de ani. Ceea ce-a făcut ca infiltrarea noastră în zonă să fie extrem de profitabilă pentru Elite. Numai că acum vieţile noastre sunt în mare pericol. Cineva ştie că în Sarajevo funcţionează o celulă care transmite informaţii vitale. Oamenii noştri au început să fie hărţuiţi prin toată regiunea, unii chiar ucişi. Un cod de onoare nescris ne impune să-i ajutăm. Dacă n-o facem cu foarte mare atenţie, atunci vom fi descoperiţi şi ucişi.

Inaya îşi ridică privirea de la legumele pe care le tăia, ochii ei suspicios de strălucitori.

— Espen şi Alex pun la punct un plan pentru a-i ajuta pe toţi cei implicaţi să dispară. Oamenii noştri, noi, copiii, toată lumea. Bineînţeles, rămâne de văzut dacă nu e deja prea târziu…

Vocea aproape i se frânse, dar îşi reveni rapid.

— Aşa ajungem la Abu al Khayr Mujahid, cel mai căutat lider regional al Al’Qaedei. E aici, invitat să ţină o predică la Moscheea Regelui Fahd. Imamul e Nezim Halilovici, un Bosniac extremist care nu-şi doreşte nimic mai mult decât să agite apele şi aşa cam tulburi. L-am ţinut sub observaţie încă de când am ajuns aici.

În momentul acela, cei patru băieţi îşi făcură din nou apariţia. Era clar că cei mari îşi făcuseră câte un duş şi se îmbrăcaseră cu haine curate, special pentru cină. Mezinul era gol şi ud leoarcă, ceilalţi urmărindu-l cu prosoape şi

haine. Espen îl prinse şi-l şterse cu delicateţe, după care îl îmbrăcă cu hainele curate. Inaya întoarse capul să-i privească. Espen îi zâmbi şi îi şopti cuvinte de neînţeles. Momentul era atât de intim, încât Jenka se simţi vinovată pentru simpla ei prezenţă. Înjură iritată printre dinţi, concentrându-şi privirea pe oalele din faţa ei.

Sydney, Australia

Telefonul sună de două ori înainte ca Alina să răspundă.

— Alina, deschide televizorul! auzi vocea impacientată a lui Brooke, o fostă clientă căreia îi decorase noua casă, acum devenită prietenă bună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alina, prinzând telefonul între ureche şi umăr pentru a o muta pe Anjolie pe celălalt şold.

— Compania lui Marius… au fost atacaţi, explică Brook cu voce temătoare.

Alina scăpă telefonul şi fugi în sufragerie pentru a aprinde televizorul. Se lăsă pe genunchi în faţa lui, strângând-o pe Anjolie la piept.

— …doar şapte morţi confirmaţi deocamdată, relată reporterul de la faţa locului.

Pe fundal se vedea clădirea Companiei Phoenix, înconjurată de maşini de poliţie. Tărgile cu răniţi erau încărcate în ambulanţe.

— Marius, şopti Alina îngrozită.

Rămase cu privirea la ecran pentru câteva momente, apoi se ridică şi luă telefonul de pe jos cu mâini tremurânde. Îl sună pe Marius, rugându-se în gând să-i răspundă. Niciun răspuns. Frica aproape o paralizează. O sună înapoi pe Brooke.

— Pot să vii să iei fetele?

— Sunt pe drum spre tine. Ai aflat ceva?

Alina înghiţi în sec.

— Încă nu. Văd la televizor că au afişat un număr de telefon unde putem suna.

— Aşteaptă până ajung acolo, după care poţi să suni.

— Bine, te aştept.

Alina îşi îndreptă din nou privirea la ecranul televizorului, mintea învolburându-i-se cu un miliard de probabilităţi. O operaţiune Elite? Şi dacă da, asta însemna că ştiau totul? Oare se îndreptau chiar în momentul acela către ea? Frica îi strânse stomacul într-un ghem. Trebuia să fie pregătită pentru orice. Formă din nou numărul lui Brooke.

— Brooke, nu veni la noi acasă, spuse imediat ce prietena ei răspunse. Ne întâlnim la Greenwood Plaza, mă găseşti în secţiunea pentru copii, spuse în timp ce se îndrepta în grabă spre camera fetelor.

— De ce? Aproape am ajuns!

— Trebuie să cumpăr câteva chestii, răspunse Alina în timp ce îndesa două pături mici într-o geantă de voiaj.

— Bine, atunci ne vedem acolo. Fii atentă, condu cu grijă!

Alina închise telefonul, îşi îndesă poşeta în geanta de voiaj şi scoase un Glock de 9 mm din sertarul noptierei. Controlă încărcătorul, după care îl introduse la loc. Se îndreptă către fereastră şi scană strada cu privirea. Pustie. Ceea ce era bine. Sau nu. În garaj, se lăsă pe vine lângă maşină şi căută sub ea cu privirea. Nu văzu nimic, nicio bombă, niciun dispozitiv de urmărire. Totul părea în ordine. Cu toate astea, îşi ţinu respiraţia atunci când porni motorul. Deschise larg toate ferestrele garajului, apoi se reîntoarse în casă după fete. Le puse pe rând în scaunele lor, strângând bine chingile. Se sui la volan şi oftă, apăsând butonul telecomenzii pentru a deschide uşa automată a garajului.

— Ok, hai să vedem, murmură pentru sine.

Conduse maşina încet până la marginea trotuarului şi privi cu atenţie în dreapta şi în stânga. Nimeni. Demară în trombă şi apăsă pe acceleraţie, cu ochii în oglinda retrovizoare. Ajunse la magazin cu cinci minute după Brooke, care o îmbrăţişă strâns.

— Eşti ok? Ai aflat ceva?

— Nu. Am încercat să-l sun, dar nu-mi răspunde. Trebuie să mă duc acolo.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Trebuie să-l găsesc. Ai grijă de fete, te sun când aflu ceva. Alina îşi strânse fiicele la piept înainte de i le înmâna lui Brooke. Să fiţi cuminţi, le spuse pe un ton blând. Mă duc să-l găsesc pe tati. Le sărută pe obrajii bucălaţi şi pe frunte, forţându-se să se dezlipească de ele.

— Ai grijă! Şi sună-mă imediat ce afli ceva! strigă Brooke după ea.

O oră mai târziu, Alina parcă maşina cât de aproape îi permise poliţia de clădirea Companiei Phoenix. Îi explică unui poliţist că soţul ei lucrează în clădire şi fu condusă la un post de comandă SOT.

— Îmi caut soţul, îi explică din nou unui ofiţer din forţele speciale ale poliţiei Australiene.

— Avem două liste, una cu numele decedaţilor şi a răniţilor, una cu numele celor care au fost interogaţi şi eliberaţi. Dacă doriţi, puteţi arunca un ochi. Ofiţerul îşi drese vocea. Aţi venit singură?

Alina se încruntă, nefiind sigură că-i plăcea întrebarea aceea.

— De ce întrebaţi?

Ofiţerul oftă cu un aer încurcat.

— Ştiţi… în caz de ce e mai rău. Puteţi suna pe cineva cunoscut dacă e nevoie?

Alina răsuflă uşurată. Tipul nu-şi dorea decât să fie drăguţ. În lumea normală, nu orice întrebare reprezenta o capcană ascunsă.

— Da, mulţumesc pentru grijă, îi zâmbi recunoscătoare.

Ofiţerul înclină din cap şi-i întinse listele. Alina le parcurse rapid cu privirea, dar nu descoperi numele lui Marius.

— Numele soţului meu nu e pe niciuna dintre liste. Asta ce înseamnă?

Ofiţerul ridică din umeri cu regret.

— Mă tem că nu prea multe. În momentul ăsta, toate informaţiile de care dispunem nu reprezintă nici măcar cincizeci la sută din toată povestea asta complicată. Îmi pare rău.

Alina dădu din cap în semn că a înţeles.

— Îmi puteţi spune unde au dus morţii şi răniţii?

— Morţii la Morga Glebe. Răniţii sunt împrăştiaţi în patru spitale, o informă ofiţerul, înmânându-i o bucată de hârtie pe care se aflau numele şi adresele spitalelor.

— Pot s-o păstrez?

— Sigur. Fiţi tare şi mult noroc, îi ură ofiţerul.

Alina îl privi pentru câteva momente.

— Mulţumesc.

Sarajevo, Bosnia

Jenka era pe jumătate adormită când uşile duble ce dădeau înspre grădină de deschiseră. Sări ca arsă, bâjbâind pe întuneric după armă.

— Pot să intru? o opri vocea lui Alex.

Jenka se forţă să nu geamă, blestemând durerea din umăr.

— Sigur.

Alex nu aprinse lumina, doar se aşeză pe marginea patului.

— Cum te simţi?

— Inaya zice că o să fiu bine.

— Mâine e o zi destul de grea, va trebui să te deplasezi singură, poate chiar să alergi. Crezi că te descurci?

— Bănuiesc că n-o să am încotro.

Alex încuviinţă din cap, mutându-şi privirea spre grădină.

— Inaya e o persoană foarte specială.

— În general, ori doar pentru tine?

Alex întoarse capul s-o privească şi zâmbi.

— Ambele.

— Şi ea pare să gândească la fel despre tine. După câte am înţeles, într-o vreme chiar a fost îndrăgostită de

tine.

Alex clătină din cap.

— Au trecut mulţi ani de atunci. Acum îl iubeşte pe Espen.

— De unde ştii?

— Ştiu, replică el pe un ton misterios. N-a fost niciodată nimic între noi… cu excepţia unei singure nopţi.

Jenka arcui o sprânceană, dar rămase tăcută.

— Îmi era îngrozitor de dor de cineva la care fusesem nevoit să renunţ şi eram mult prea beat să-mi mai pese că Inaya nu era… ea. A fost o mare greşeală. Una care a avut consecinţe.

— Ce s-a întâmplat?

Alex întoarse capul şi o privi, dar nu-i mai răspunse.

— L-ai informat pe Brett în legătură cu Abu al Khayr? schimbă Jenka subiectul.

— Nu, şi n-ai s-o faci nici tu. Nu încă.

Jenka îl privi încruntată.

— Nu mai înţeleg nimic, Alex. Având în vedere faptul că n-am dat fuga la Brett să-i spun că ai dispărut într-o misiune necunoscută, drept pentru care acum sunt implicată şi eu până peste cap în toată povestea asta, poate ieşi puţin din zona ta de confort şi-mi explici ce se întâmplă.

Alex o studie un timp îndelungat, ca şi cum ar fi dorit să se asigure de loialitatea ei.

— Într-un fel sau altul, Brett a aflat despre noaptea mea cu Inaya. A transferat-o la o filială necunoscută şi mi-a interzis să mă mai interesez de ea. Privirea îi alunecă din nou către grădină şi oftă, ca şi cum îi era dificil să se deschidă în felul acela în faţa cuiva. Am auzit tot felul de zvonuri… că Brett i-ar fi făcut viaţa un iad, că ar fi trimis-o într-o misiune cu mult peste capacităţile ei, din care nu s-ar mai fi întors… Şi m-am învinuit mereu pentru asta. Până la urmă, într-un fel sau altul, toţi cei care se apropie de mine au de suferit.

Rămaseră tăcuţi o perioadă de timp.

— Şi crezi că Brett chiar a încercat s-o omoare?

Alex îşi ridică privirea către tavan şi oftă din nou.

— Nu ştiu.

— Bun, să presupunem că ar fi fost aşa. De ce-ar fi fost atât de deranjat de o singură noapte pe care aţi petrecut-o împreună?

— Eşti un agent operativ foarte bun, Jenka, dar nu suficient de bun încât să încerci să ghiceşti cum gândeşte Brett, răspunse Alex în timp ce se ridică de pe pat. Ai grijă de tine mâine.

Îi mai aruncă o privire înainte de a părăsi camera prin grădină, închizând cu grijă uşile după el.

Jekna se lăsă să cadă la loc pe pernă, uitând de durerea din umăr. Alex îşi deschisese sufletul în faţa ei. Atât cât putuse în acel moment, dar era absolut şocată că o făcuse chiar şi atât.

În seara următoare, Alex şi Espen se aflau deja pe drum pentru a colecta oamenii de legătură şi a-i transporta la un mic aeroport părăsit, unde aştepta un elicopter. Inaya împachetase puţinele lucruri pe care aveau să le ia cu ei.

— Unde o să vă duceţi? întrebă Jenka din spatele ei.

Inaya se întoarse şi-i zâmbi. Îi puse un braţ pe după umeri şi ieşiră împreună în grădină.

— Italia, răspunse într-un târziu. Espen are un văr acolo, stareţ la o mănăstire de călugări din Bolzano. O să ne ascundem vreun an, poate chiar doi.

— Şi după?

— Depinde… nimic nu va mai fi la fel. Dar noi găsim mereu motive să fim fericiţi.

Jenka aproape se înecă.

— Cum adică?

Inaya făcu câţiva paşi prin grădină, studiind fiecare floare şi copac în parte, ca şi cum ar fi vrut să şi le întipărească în memorie pentru totdeauna.

— Valoarea unei persoane nu constă în ceea ce i se întâmplă în viaţă, ci în ceea ce face după. Atâta timp cât suntem împreună, ne putem adapta la absolut orice

situaţie. O să ne trezim în fiecare dimineaţă pentru a urmări soarele cum răsare, o să găsim un motiv să râdem în fiecare zi, o să dormim toată luna august afară sub cerul înstelat. Şi-o să găsim mereu un motiv pentru care să fim fericiţi.

— Asta aţi făcut şi în Elite? V-aţi adaptat?

Inaya îşi întoarse privirea spre ea.

— Elite m-a controlat doar din punct de vedere fizic, sufletul meu nu i-a aparţinut niciodată.

— Păi, ce să zic, ăsta e chiar un concept foarte interesant, nu se putu abţine Jenka să comenteze. Mă întreb cum reuşeşti să-ţi trăieşti viaţa în condiţiile impuse de tine. Elite nu prea acceptă condiţii, cel puţin nu din câte ştiu eu.

Inaya îi ignoră sarcasmul.

— Nu pot să divulg cum am ajuns în situaţia de a-mi stabili propriile reguli, dar îţi pot spune altceva. Mi-am dat seama de la bun început ce-şi doreau de la mine, şi-am făcut tot posibilul să le dau înzecit. Le-am câştigat încrederea, ceea ce a însemnat că nu mi-au mai analizat fiecare gest şi cuvânt. Mi-am dat silinţa, am devenit unul dintre cei mai buni agenţi operativi, pentru că am realizat cât de multă libertate se află în simplul fapt de a da ordine în loc să le primeşti. Acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare mai personală.

Inaya se apropie de Jenka şi-i puse o mână pe umăr.

— Eşti îndrăgostită de Alex?

Jenka avu nevoie de câteva momente înainte de a se gândi la un răspuns. Nu era interesată de o legătură amoroasă cu Alex, dar decise să intre în joc. Poate mai afla ceva interesant.

— Chiar dacă aş fi, el n-ar tolera aşa ceva.

— Ai privit lucrurile şi prin prisma lui? Toţi cei care s-au apropiat de el, toţi cei pe care i-a iubit vreodată n-au sfârşit-o prea bine. Şi Alex e convins că doar el e responsabil pentru tot. Din punctul lui de vedere, cel mai preţios dar pe care ţi-l poate face e să nu-ţi îngăduie să-l

iubeşti.

Jenka rămase tăcută.

— Ţi-am spus deja că am fost îndrăgostită de el, dar nu ţi-am spus că am petrecut o singură noapte împreună, continuă Inaya.

Jenka îşi simţi inima cum o ia la goană. Oare era posibil ca Inaya să-i spună toată povestea? Ar fi fost prea frumos.

— Vrei să ştii şi ce s-a întâmplat după?

Jenka încuviinţă din cap. Privirea Inayei alunecă peste umărul ei.

— O singură noapte când mi-am îngăduit să uit că sunt îndrăgostită de un bărbat pe care nu-l pot avea niciodată. O singură noapte în care am rămas însărcinată cu copilul lui Alex.

Jenka uită să mai respire, dar se străduie să-şi păstreze o expresie neutră.

— Alex ştie?

— Nu, clătină Inaya din cap. La ce-ar fi folosit? Brett a aflat cumva şi-a avut grijă să mă trimită în celălalt capăt al pământului. M-a ameninţat că dacă încerc să-l contactez pe Alex, îmi face un avort cu mâna lui. Era atât de furios, încât am fost convinsă că mă va ucide pe loc.

— Şi copilul? întrebă Jenka aproape în şoaptă.

— Brett mi-a îngăduit să duc sarcina la bun sfârşit. După care m-a căsătorit fictiv cu Espen şi ne-a trimis cu copil cu tot în Sarajevo. Probabil nu se aştepta să ne îndrăgostim unul de altul şi să devenim o familie reală. Dar informaţiile trimise de noi erau mult prea valoroase, aşa că a acceptat ideea. Inaya se aşează pe bancă, indicându-i Jenkăi să se aşeze lângă ea. Vreau să-mi faci o mare favoare, îi spuse pe un ton blând. După ce se termină toată nebunia asta, vreau să-i spui lui Alex că nu mai e singur pe lume.

Jenka întoarse capul s-o privească.

— Vrei să spui că…

Inaya încuviinţă din cap cu un zâmbet.

Da, exact asta vreau să spun.

Sydney, Australia

Alina alese să meargă la Morga Glebe în primă fază, dar rămase un sfert de oră în maşină până reuşi să-şi facă curaj să intre. Odată intrată, însă, anii de experienţă ca agent operativ îşi spuseră cuvântul şi trată totul ca pe o misiune, trecând pe pilot automat.

— Avem şase trupuri care au rămas neidentificate, o informă recepţionera. O femeie şi cinci bărbaţi.

— Îl caut pe soţul meu, explică Alina.

Femeia o privi cu părere de rău şi se ridică de pe scaun.

— Vă rog, semnaţi în registru, după care vă conduc.

Alina o urmă, aşteptându-se să intre într-o cameră cu frigidere pentru cadavre. În schimb, intrară într-un frigider imens. Cadavrele în saci negri cu fermoar erau înşirate peste tot pe nişte rafturi speciale.

— Luaţi asta, îi întinse recepţionera o jachetă groasă. E foarte frig.

Alina se îmbrăcă, încercând să nu privească în jur. Femeia îi puse o mână pe umăr, privind-o cu o mină îngrijorată.

— Aţi mai văzut vreodată un cadavru?

Alina aproape izbucni în râs la ironia ascunsă a acelei întrebări.

— Da, sigur.

Femeia îi puse un braţ în jurul umerilor şi o strânse încurajator.

— Bine, dar dacă simţiţi că vi se face rău, mă anunţaţi imediat, da?

Alina încuviinţă din cap, străbătută de un fior rece.

— Sunt cu toţii în zona asta, îi indică femeia peretele din dreapta lor.

Scoase o pereche de mănuşi din cauciuc din buzunarul halatului alb şi le puse cu o dexteritate izvorâtă din ani de practică. După care desfăcu fermoarul primului sac negru, suficient de mult cât să descopere o faţă. Alina

inspiră adânc şi privi. Nu era Marius. Clătină din cap.

— Următorii doi au răni prin împuşcare la cap. Sunteţi sigură că puteţi face faţă?

Alina dădu din cap în semn că da. Femeia trase fermoarele. Niciunul nu era Marius. Ambele cadavre aveau o gaură perfect rotundă chiar în mijlocul frunţii. Continuară până când Alina văzu toate cadavrele. Marius nu se afla printre ele.

*

AMINTIRI DIN VIITOR

Sarajevo, Bosnia

Planul pentru operaţiunea de salvare era finalizat şi, după toate aparenţele, misiunea avea să fie una extrem de periculoasă şi imprevizibilă. Doi dintre oamenii de legătură din zonă fuseseră deja ucişi înainte ca Alex şi Espen să poată ajunge la ei. Cel mai probabil, restul se aflau sub supraveghere.

Cum mai avea de aşteptat câteva ore până la demararea operaţiunii, Alex se refugiase în grădina casei Inayei, urmărindu-i cu privirea pe cei patru băieţi în timp ce se jucau. Jenka observă cum tindea să-l privească mai ales pe mezin, aşa că decise să nu mai aştepte. După ce se termina totul, era foarte posibil să nu mai aibă timp.

— Te uiţi la copilul greşit, îi spuse, aşezându-se pe bancă lângă el.

Alex întoarse capul s-o privească.

— Ce vrei să spui?

— Bănuiesc că te tot uiţi la Espi şi te gândeşti cum ar fi fost să ai un fiu. Chestia e că, de fapt, chiar ai unul. Numai că nu e Espi.

Alex sări ca ars de pe bancă şi o prinse cu mâinile de ambele braţe, ridicând-o în picioare.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Hei, calmează-te, că nu sunt eu de vină! se smulse Jenka din strânsoarea mâinilor lui. Dacă-ţi spun adevărul, n-am de gând s-o fac pe sacul de box.

Alex inspiră adânc pentru a se calma, aşteptând-o să

continue.

— Am avut o discuţie foarte interesantă cu Inaya. Din spusele ei, se pare că a rămas însărcinată în noaptea pe care aţi petrecut-o împreună… Brett a şantajat-o cu siguranţa copilului să nu-ţi spună nimic. Ai un fiu, Alex. Gândeşte-te puţin, cam ce vârstă ar avea dacă Inaya mi-a spus adevărul?

Alex rămase câteva momente pe gânduri.

— În jur de şase ani.

— Priveşte-l puţin pe Ian şi zi-mi dacă vezi ceva ciudat.

Alex continuă s-o scruteze cu privirea pentru câteva secunde, de parcă nu înţelegea ce încerca să-i spună, după care întoarse încet capul pentru a privi în direcţia băieţilor. Inaya tocmai îi schimbase pampersul lui Espi şi îl mângâia tandru pe Ian pe păr. Băiatul privi în sus la ea şi-i zâmbi. Alex începu să tremure ca scuturat de friguri. Era zâmbetul lui… ochii lui. Armura de gheaţă din jurul inimii lui explodă în milioane de bucăţi, un suspin agonizant alunecându-i printre buzele tremurânde. Jenka îi luă o mână şi-l strânse cu putere, urmărind cum lacrimile începură să-i curgă în voie pe obraji.

Câteva ore mai târziu, totul era pregătit pentru drumul spre micul aeroport părăsit. Toţi oamenii de legătură care se mai aflau încă în viaţă erau ascunşi în două căruţe, sub movile de fân. Espi şi Inaya tocmai îi suiau pe copii într-o a treia căruţă. Alex privi cum Inaya îl ajută pe Ian să se urce, sărutându-l apoi cu dragoste pe obraz. Inima îl durea de parcă tocmai ar fi suferit un atac de cord. Avea un fiu. Un fiu care supravieţuise în ciuda tuturor probabilităţilor, un fiu care era iubit şi protejat, bucurându-se de o copilărie fericită şi normală. Ştia prea bine că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru asta, dar nu era. În inima lui domnea haosul. Se simţea pierdut, gol pe dinăuntru, sfâşiat între viaţa pe care era nevoit să o ducă şi una mult visată alături de fiul său.

— Seamănă cu tine, e al naibii de frumos, spuse

Jenka din spatele lui.

Alex aprecie încercarea ei de a-i îndulci puţin suferinţa, dar nu răspunse, de frică să nu se înece cu propriile cuvinte. În schimb, se sprijini de una dintre căruţe şi-şi încrucişă braţele la piept, simţind că i se înmoaie genunchii. Jenka se sprijini lângă el, aşteptând răbdătoare.

— Probabil n-o să-l mai văd niciodată, şopti Alex după un timp. Pentru siguranţa lui, nu poate exista absolut nicio legătură între noi. Niciodată…

Jenka îi puse o mână pe braţ.

— Ştiu, Alex. Şi ştiu cât trebuie să-ţi fie de greu.

Zece minute mai târziu, se aflau deja pe drum. Alex şi Jenka urmau cele trei căruţe într-o maşină Lada veche de când lumea. Mai aveau de făcut o ultimă oprire înainte de-a se îndrepta spre punctul de evacuare. Un ultim om de legătură de recuperat. O femeie. Alex încetini şi coti pe o stradă lăturalnică, cele trei căruţe continuându-şi drumul. În curând, zăriră o firmă luminoasă ce-i anunţa că ajunseseră la Castelul lui Dragan. În timp ce hotelul nu se putea compara nici pe departe cu un castel, arăta destul de îngrijit, dacă nu chiar elegant.

— Bună seara şi bine aţi sosit, le spuse recepţionera cu un zâmbet amabil. Mă numesc Tatjana Dragan şi sunt la dispoziţia voastră.

— Suntem aşteptaţi de o prietenă, care e cazată aici, explică Alex. Puteţi s-o anunţaţi că ne găseşte în restaurant? O cheamă Nina Subic.

— Cu cea mai mare plăcere, zâmbi Tatjana. O sun chiar acum.

Restaurantul rustic era mic, dar degaja o atmosferă intimă, cu un foc vesel arzând într-un şemineu cât un perete întreg. Într-un colţ, doi bărbaţi erau absorbiţi într-un joc de darts, cu alţi câţiva făcându-le galerie de pe margine.

— Vă torn nişte Slivovic? întrebă barmanul cu un zâmbet larg.

Alex încuviinţă din cap.

— Două.

— Ce-i aia? se interesă Jenka pe un ton suspicios.

Alex o luă de braţ şi o conduse la o masă de lângă foc.

— O să-ţi placă, îi spuse pe un ton oarecum amuzat. Ai încredere în mine.

Se aşezară la masă, întinzându-şi picioarele către foc. Câteva momente mai târziu, ospătarul le puse băuturile pe masă. Jenka mirosi lichidul incolor, după care luă o înghiţitură. Alcoolul îi alunecă lin pe gât, declanşându-i o căldură plăcută în abdomen. Alex zâmbi slab atunci când o văzu că arcuieşte o sprânceană, dând aprobator din cap în direcţia lui.

— Îmi place, declară Jenka pe un ton satisfăcut. Ce-i chestia asta?

— Slivovic, o băutură tradiţională. Toamna, după ce se coc prunele, se pun într-un butoi din lemn şi se lasă acolo în jur de o lună. După ce-au fermentat, lichidul se distilează şi se transferă în butoaie din cupru.

— Văd că-ţi cam place locul ăsta, comentă Jenka cu o undă de ironie în glas.

Privirea lui Alex alunecă spre focul din şemineu.

— Balcanii sunt speciali. O zonă turbulentă, dar foarte specială în felul ei.

Uşa restaurantului se deschise şi o femeie îşi făcu apariţia. Expresia lui Alex se transformă într-o fracţiune de secundă într-una serioasă. Se ridică în picioare pentru a o întâmpina pe Nina Subic, o femeie tânără cu o expresie la fel de tristă ca cea din fotografia pe care le-o arătase Inaya cu câteva ore mai devreme. Privi cu teamă în jurul ei, după care se îndreptă spre masa lor şi luă loc.

— Mulţumesc din suflet că aţi venit după mine. Nu mai dura prea mult până mă găseau şi mă ucideau, le spuse cu voce tremurândă.

Ospătarul se opri la masa lor.

— Vă aduc ceva?

Nina refuză, privindu-l cu o expresie temătoare.

— Aveţi ceva clienţi în perioada asta? întrebă Alex pe un ton degajat.

— A, nu! clătină din cap ospătarul. În perioada asta a anului e destul de lejer. Ăştia probabil sunt de prin zonă, făcu semn cu o mână, indicându-i pe bărbaţii strânşi în jurul jucătorilor de darts. M-am şi mirat când i-am văzut că apar… de obicei nu avem prea mulţi clienţi din afară, doar oaspeţii hotelului.

Alex schimbă o privire rapidă cu Jenka.

— Plecăm imediat, spuse Alex după ce ospătarul se îndepărtă. Mişcaţi-vă repede şi mergeţi direct la maşină.

Lăsă câteva bancnote pe masă şi se ridicară cu toţii, deplasându-se cu un calm aparent către ieşire. Afară o rupseră la fugă până ajunseră la maşină. În momentul în care Alex porni motorul, uşa restaurantului se dădu de perete şi bărbaţii pe care-i văzuseră înainte ieşiră în grabă, fiecare dintre ei ţinând acum o armă în mână. Alex demară în trombă, zgomotul atrăgându-le atenţia. O cotiră pe strada principală, roţile maşinii derapând pe praful de la marginea drumului.

— Capul jos! strigă Alex cu o secundă înainte ca gloanţele să şuiere pe lângă ei.

Acceleră atât cât îi permise maşina mult prea veche, îndepărtându-se de hotel. Jenka privi peste umăr, scrutând cu privirea drumul întunecat din spatele lor.

— N-avem prea mult timp până ne prind din urmă.

Alex scoase un dispozitiv electronic din buzunar şi i-l înmână.

— Activează-l când îţi spun. Elicopterul ar trebui să apară în aproximativ zece minute şi va trebui să se ghideze după semnal ca să ştie de unde ne ia.

Farurile mai multor maşini apărură în spatele lor. Alex se concentră la drumul aproape scufundat în întuneric, dorindu-şi o maşină ceva mai potentă. Farurile se apropiau văzând cu ochii.

— Activează dispozitivul, spuse pe un ton tensionat,

fără să-şi ia ochii de la drum.

Fără să reducă viteza, coti brusc maşina pe un drum neasfaltat. Derapară pe pământul bătătorit, metalul ruginit gemând înfundat atunci când trecură peste o groapă. Nina ţipă, acoperindu-şi gura cu o mână. În faţă se zărea o pădurice. Imediat ce trecură de prima linie de copaci, Alex puse o frână bruscă.

— Jos, repede!

Coborî din maşină, ocolind-o din câţiva paşi pentru a deschide portbagajul, de unde scoase o geantă de mărime medie. Jenka aproape sări afară, deschizând uşa din spate pentru a o apuca pe Nina de braţ, trăgând-o după ea. Alex îi aruncă o armă, făcându-i semn să-l urmeze înainte de a dispărea printre umbre. Zgomotul elicelor unui elicopter le ajunse la ureche, la fel şi cel al maşinilor care-i urmăreau. În câteva secunde, elicopterul se afla deasupra lor, curentul puternic de aer măturând pământul şi ridicând un val de praf în aer.

— Acum! strigă Alex, vocea lui pierzându-se în zgomotul infernal.

Elicopterul se apropie tot mai mult de sol, câteva perechi de mâini făcându-le semn să se apropie. Jenka şi Nina alergară aplecate spre aparatul de zbor. De undeva din stânga lor, izbucni şuierul gloanţelor. Alex se întoarse şi trase foc după foc. Cele două femei ajunseră la elicopter, Jenka împingând-o pe Nina la bord. Privi peste umăr la Alex, care continua să tragă în direcţia urmăritorilor. După câteva secunde, se întoarse şi alergă spre elicopter, câteva siluete întunecate urmărindu-l îndeaproape.

— Alex, grăbeşte-te! strigă Jenka înainte să se caţere la bord.

Întoarse din nou capul şi simţi cum stomacul i se strânge într-un nod dureros atunci când una dintre siluete începu să învârtă ceva ce semăna cu un lasou deasupra capului. Îl lansă cu o mişcare bruscă şi Jenka privi cu groază cum bucla trecu pe deasupra lui Alex şi plonjă la sol, încurcându-se în picioarele lui. Alex căzu ca secerat.

Arma îi zbură din mână. Jenka se prinse cu mâinile de marginile uşii elicopterului, pregătindu-se să sară jos, dar Espen o opri.

— N-ai cum să-l ajuţi! îi strigă, după care îi făcu semn pilotului să ridice aparatul de zbor.

Siluetele întunecate îl încercuiră pe Alex, două dintre ele aplecându-se să-l întoarcă pe spate. Alex ridică ochii la elicopter şi zâmbi slab, privirea întâlnindu-i-se cu cea a Jenkăi.

— Nu! Nu putem să-l părăsim! se luptă Jenka să scape din mâinile lui Espen.

Elicopterul se ridică tot mai mult. Rămase cu privirea la Alex până când faţa lui dispăru în negura unei nopţi fără lună.

Sydney, Australia

Marius oftă. Nu răspundea nimeni la telefonul de acasă şi Alina nu-i răspundea la telefonul mobil. Prin minte îi trecură tot felul de scenarii… era la cumpărături, ori cu un client. Aflase despre atac şi îl căuta. Poate Elite îşi făcuse apariţia la uşa lor. Nu, Elite nu avea de unde să ştie unde sunt. Cel mai probabil, aflase despre atac şi-l căuta, caz în care le lăsase pe Anjolie şi Sage cu Brooke. N-ar fi avut încredere în nimeni altcineva. Formă numărul lui Brooke.

— Alo? auzi vocea ei.

— Bună Brooke, Marius la tefelon.

— Of, slavă Domnului! exclamă femeia cu uşurare în glas. Eşti teafăr?

— Da. Alina e cu tine?

— Nu, a încercat să te sune pe mobil şi n-a răspuns nimeni. Am văzut ce s-a întâmplat la televizor. Alina a plecat să te caute.

— Fetele sunt cu tine?

— Da, suntem la mine acasă.

— Dacă te sună Alina, spune-i că sunt ok. Am fost la poliţie să dau declaraţii despre ce s-a întâmplat. O să încerc să dau de ea. Dacă nu reuşesc, o să vin la tine. Ştii

cumva unde s-a dus mai întâi?

— Cred că la tine la birou.

— A plecat de mult?

— De vreo oră şi jumătate.

— Mersi, o să ajung şi eu în curând.

Marius întrerupse convorbirea, dorindu-şi ca telefonul său mobil să nu fi rămas în geaca pe care o lăsase la birou. Ceea ce însemna că avea să stea acolo mult şi bine, cel puţin până termina poliţia cu scena crimei.

— E totul în regulă? întrebă Liam.

— Soţia mea a aflat despre atac şi acum mă caută.

— Probabil e la birou, cu toate că ar putea foarte bine să cutreiere spitalele şi morgile, îi sugeră Liam.

— Nu-mi răspunde la telefonul mobil. A plecat acum mai bine de o oră, ceea ce înseamnă că a trecut deja pe la birou. Trebuie să aflu unde au dus cadavrele.

— O să cer o listă. Tu suni la morgi, eu la spitale. Liam le făcu semn ofiţerilor de poliţie de la capătul coridorului. Hei, avem nevoie de ajutor!

Frustrarea lor crescu în următoarea oră. Indiferent unde sunau, Alina le-o luase înainte şi tocmai trecuse pe acolo. Într-un final, Marius o sună înapoi pe Brooke.

— Alo? îi răspunse femeia pe un ton nerăbdător.

Pe fundal se auzea plânsetul unui copil.

— Deci nu s-a întors încă.

— Nu! Şi fetele încep să-şi piardă răbdarea. O vor pe mami!

— Vin imediat şi-o aştept acolo. Alina e mereu cu un pas înaintea mea. La un moment dat, va fi nevoită să renunţe.

— Bine, te aştept.

— Renunţăm? întrebă Liam.

— Mai devreme sau mai târziu, Alina va trebui să se întoarcă la fete. Vrei să te duc acasă?

Liam clătină din cap.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să merg cu tine. Vreau să mă asigur că familia ta e bine.

Marius înclină din cap.

— Bun, atunci chem un taxi.

Budapesta, Ungaria

Filiala Elite era destul de mică comparativ cu sediile Elite cu care era obişnuită Jenka. Se aşeză la un terminal liber, aşteptând legătura video cu Brett. Îşi simţea mintea amorţită. Imaginea lui Alex culcat la pământ, privind în sus la elicopter, i se perinda încontinuu prin faţa ochilor. Ecranul din faţa ei se trezi la viaţă şi Jenka abordă o mină neutră.

— Unde naiba ai fost? întrebă Brett pe un ton răstit. Şi unde naiba e Alex?

Jenka îi făcu un raport sumar, atentă să nu menţioneze faptul că Alex aflase că are un fiu.

— Am scăpat cu greu, dar Alex a fost luat prizonier înainte să poată ajunge la elicopter, termină pe un ton calm. Nu ştiu dacă nu cumva e deja mort, adăugă, forţându-se să nu arate cât de tare o afecta acel adevăr.

— De ce nu m-ai informat despre aventura asta de la bun început? o întrebă Brett, studiind-o cu atenţie.

— N-am avut timp. Informatorul lui Alex l-a identificat pe Abu al Khayr şi ne-am grăbit să ajungem acolo cât mai repede.

Brett zâmbi cu un aer atotştiutor.

— Asta e o scuză complet neplauzibilă, comentă pe un ton amuzat. Am fost convins că eşti suficient de isteaţă pentru a nu cădea în plasa şarmului lui Alex. Se pare că te-am supraestimat pe tine şi l-am subapreciat pe el. Din nou.

Jenka rămase tăcută, dar continuă să-l privească drept în ochi.

— Ai merita să te aduc la sediul central sub arest, adăugă Brett pe un ton ameninţător.

Jenka inspiră adânc, impunându-şi să rămână calmă.

— Cel mai important în momentul ăsta, e să-l găsim pe Alex. Poate dăm şi peste Abu al Khayr pe parcurs. Îţi promit că după ce se termină totul, mă supun fără comentarii oricărei decizii pe care o vei lua.

Brett o studie cu atenţie pentru un moment îndelungat.

— De acord. Vreau să mă ţii la curent cu fiecare progres în parte, oricât ar fi de mic, mai spuse, după care întrerupse transmisiunea.

Jenka oftă a uşurare. Brett era ultimul om pe care şi l-ar fi dorit drept duşman.

Sarajevo, Bosnia

— Pentru cine lucrezi?

Un val de durere însoţi întrebarea, trezindu-l pe Alex din starea de semileşin, dar nu mai avea suficientă putere pentru a răspunde. Auzi paşi în jurul lui şi propria-i respiraţie anevoioasă. O mână i se înfipse în păr, ridicându-i capul.

— Cine te-a trimis?

Aceleaşi întrebări iar şi iar, urmate de metode destul de rudimentare în ideea de a cauza durere. Deocamdată doar şocuri electrice şi lovituri. Interogatorul său părea să aibă o răbdare fără sfârşit, păstrând un ton calm de fiecare dată când îi adresa o întrebare. Alex se concentră pe durere. *Las-o să te cuprindă cu totul, să te înghită… Urmeaz-o în abisul cel mai întunecat…*

— Hei, hei! Nu-mi leşina, că mai avem de discutat.

Un pumn în stomac îl readuse la realitate. Alex clipi. Transpiraţia îi intra în ochi, dar reuşi să-şi fixeze privirea pe bărbatul din faţa lui. Abu al Khayr.

— Lasă-l pe mâna mea, spuse un bărbat din spatele lui Abu al Khayr. Am învăţat câteva trucuri utile de la Sârbi. Îl fac eu să vorbească.

— Ai învăţat cum să baţi un om până la moarte, răspunse

Abu al Khayr pe un ton dispreţuitor. Tu şi oamenii tăi sunteţi la fel de grosolani ca hoţii de buzunare. Aici e nevoie de o abordare diferită.

Prima incizie o simţi extrem de rece, bisturiul alunecând alene de-a lungul coastelor. Alex tresări atunci când un val de sânge fierbinte i se scurse în jos spre talie,

absorbit rapid de betelia pantalonilor. Lanţurile cu care fusese suspendat de mâini se loviră între ele în timp ce se lupta pentru a-şi elibera picioarele. Fără niciun succes. Îl imobilizaseră mult prea bine, cu mâinile deasupra capului şi picioarele ancorate în nişte cătuşe din metal fixate în podea. Bisturiul mai alunecă încă o dată de-a lungul primei tăieturi, de data asta afundându-se în muşchi. Alex scrâşni din dinţi, dar nu-şi putu abţine un geamăt. Primul sunet pe care-l scosese, primul semn de slăbiciune. Închise ochii, luptându-se cu greaţa ce-l cuprinse în valuri. Când îi deschise din nou câteva minute mai târziu, respiraţia îi redevenise regulată, durerea aflându-se sub control. Ridică capul şi întâlni privirea interogatorului său.

— Cred că până la urmă o să apreciezi foarte tare ospitalitatea noastră, rânji Abu al Khayr.

Alex îşi coborî privirea la tăietura din dreptul coastelor. Era lungă de vreo cincisprezece centimetri, sângele pulsându-i afară cu fiecare respiraţie în parte. Inspiră adânc, forţându-se să menţină durerea sub control. Reuşi, dar cu greu. Pierdu bătălia câteva secunde mai târziu, atunci când Abu al Khayr manevră bisturiul pentru o a treia tăietură. De data aceea, Alex nici măcar nu mai încercă să rămână conştient.

Sydney, Australia

Marius nu era de găsit nicăieri. Alina se aşeză pe un scaun în sala de aşteptare a spitalului, încercând să gândească logic. Unde s-ar fi dus dacă nu era rănit? Acasă. Dar sunase deja acasă, fără niciun răspuns. Atunci unde? Închise ochii şi analiză toate probabilităţile ca pe un scenariu al unei misiuni. Ah, desigur! Deschise ochii şi se ridică în picioare, grăbindu-se să găsească un telefon public. Al ei rămăsese fără baterie.

— Brooke, spuse imediat ce prietena ei răspunse.

— În sfârşit! Unde eşti?

— Marius te-a contactat cumva?

— Da, e teafăr şi îngrijorat pentru tine. E pe drum spre noi.

Alina închise ochii şi oftă uşurată.

— Fetele mai au puţin şi devin isterice! O vor pe mami şi o vor acum!

— Vin cât pot de repede.

O jumătate de oră mai târziu, Alina ajunse acasă la Brooke, găsindu-l pe Marius cu ambele fete în braţe. Îl îmbrăţişă strâns.

— Marius, am crezut... începu să-i spună, fără să-l observe pe bărbatul din căruciorul cu rotile care-i privea cu interes.

— Ştiu, o întrerupse Marius. Nu acum, mai târziu, o avertiză în şoaptă.

Alina îi urmări privirea, descoperind că nu erau singuri.

— Alina, Liam McPherson, făcu Marius prezentările.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule McPherson, zâmbi Alina. Am auzit multe lucruri despre dumneavoastră.

— Plăcerea e de partea mea, cu toate că aş fi preferat să ne cunoaştem în circumstanţe diferite, îi răspunse Liam. Dă-mi voie să-ţi spun că aveţi două fiice absolut minunate. Şi, te rog, spune-mi Liam. M-ar ajuta să nu mă simt ca un moş inutil, ceea ce am şi fost azi în timpul atacului. Compania îi este foarte îndatorată lui Marius pentru modul exemplar în care s-a comportat.

— Ştim până la urmă ce s-a întâmplat? întrebă Alina.

Marius o aduse la zi cu toate evenimentele petrecute.

Între timp, Liam îi studie pe amândoi cu un interes crescând. Discutau ca de la egal la egal, Marius explicând totul cât se poate de clar şi fără menajamente. Alina îl asculta cu atenţie, fără istericale şi cu o expresie neutră, punctând ici-colo cu câteva întrebări la obiect. Calmă... mult prea calmă pentru o femeie normală, căreia soţul tocmai îi explica cum aproape fusese ucis. Liam era fascinat. Fetele începură să protesteze că rămăseseră doar în braţele tatălui lor şi Alina se aşeză pe un scaun. Marius se lăsă pe genunchi în faţa ei şi le transferă cu grijă în

braţele ei. Alina le sărută pe rând pe frunte, privindu-şi apoi soţul cu un zâmbet jucăuş. Liam sesiză o intimitate profundă între cei doi, o legătură indestructibilă ce nu ţinea seama de împrejurări. Aproape se simţea ca un intrus privindu-i.

— Şi de ce-aţi fost duşi la sediul poliţiei? întrebă Alina.

— Au arestat toate persoanele înarmate, inclusiv pe Liam, îi explică Marius. Ne-au pus să dăm declaraţii în legătură cu cele întâmplate, după care ne-au eliberat.

— Şi aţi aflat până la urmă cine a pus la cale atacul?

— Încă nu, clătină Marius din cap. Probabil mâine o să aflăm mai multe.

— Ceea ce-mi aduce aminte că trebuie să contactez toţi angajaţii pentru a le oferi ajutorul meu în caz de nevoie, interveni Liam. Crezi că mă poţi ajuta cu asta mâine? i se adresă lui Marius. Trebuie să aflu numele decedaţilor şi răniţilor, pentru a discuta cu familiile lor. O să am nevoie de o listă cu toate numerele de telefon.

— Sigur că da, răspunse Marius. Mâine la prima oră ne ocupăm de tot.

— Perfect. Până atunci, sper să aflu ce s-a întâmplat cu echipa de securitate. Încă nu-mi pot explica faptul că au dispărut fără urmă. Din câte mi-am putut da seama, azi am fost complet descoperiţi.

Marius încuviinţă din cap.

— Te duc acasă, se oferi.

— Nici vorbă de aşa ceva, refuză Liam. Rămâi cu familia ta, în momentul ăsta au nevoie de tine cu mult mai mult decât mine. Cheamă-mi un taxi, mă descurc fără probleme.

Zece minute mai târziu, Marius îl conduse pe Liam la taxi. Când se reîntoarse, Alina îl aştepta într-un colţ mai retras al sufrageriei.

— Fetele au adormit şi Brooke ne găteşte ceva pentru cină, îl informă pe un ton scăzut. Crezi că Elite e implicată în toată povestea asta?

— Din câte am văzut, n-au fost profesionişti. Aşa că nu.

Marius o trase în braţele lui.

— Şi acum ce facem? întrebă Alina după un timp.

— Aşteptăm până mâine. Sper să aflăm suficiente informaţii, încât să ne dăm seama cine, cum şi de ce.

— Vrei să încerc să iau legătura cu Jason? Poate ne ajută cu ceva, oferi Alina.

Marius clătină din cap.

— Cred că cel mai bine ar fi să nu implicăm pe nimeni care are vreo legătură cu Elite. Nici măcar pe Jason.

Alina îl sărută pe buze.

— Atunci sună-l pe Oliver.

Marius o privi, părând să ia în considerare propunerea ei. Alina îi citi în ochi cât de tare îşi dorea s-o facă. Plus că nu avea ce să strice.

— Haide, sună-l, îl încurajă cu tandreţe.

Marius continuă s-o privească, întrebând-o tacit dacă era sigură că asta îşi dorea.

— Fă-o, insistă ea pe un ton ferm.

Marius îi atinse buzele cu ale lui, după care scoase din buzunar telefonul pe care-l cumpărase înainte de-a ajunge la Brooke. Formă un număr şi aşteptă, privirea lui fixându-se în cea a Alinei.

— Sunt eu, spuse simplu atunci când auzi vocea lui Oliver.

Sediul CIA – Langley, Virginia

Oliver tresări atât de puternic, încât aproape căzu cu scaun cu tot.

— Marius! Privi în dreapta şi în stânga pentru a se asigura că nu era nimeni prin preajmă, după care se forţă să continue pe un ton ceva mai scăzut. De ce suni aici?

— Ştii de atacul armat din Sydney?

— Da, informaţiile ne-au parvenit acum o oră. Futu-i, să nu-mi spui că acolo lucrezi tu.

— Bine, atunci n-o să-ţi spun.

— Futu-i, repetă Oliver. Am dreptate, nu-i aşa?

— Da. Trebuie neapărat să vorbesc cu Roger.

— Futu-i! Marius, eşti absolut sigur de chestia asta?

— Da, sunt sigur. Ce s-a întâmplat cu vocabularul tău?

— A evoluat, chicoti Oliver. Dă-mi câteva secunde, revin imediat. Îşi scoase căştile şi se grăbi spre biroul lui Roger.

— Unde arde? îl întrebă şeful său atunci când Oliver dădu buzna în biroul lui.

— Păi... ăăă... M-Marius vrea să vă vorbească, domnule, se bâlbâi Oliver.

Roger arcui o sprânceană.

— Mai ştie şi altcineva de chestia asta?

— Nu, domnule.

— Bun, vezi să rămână aşa. Fă-mi legătura.

— E deja făcută. Linia unu.

— Mulţumesc, Oliver, poţi pleca.

Oliver dădu din cap în semn că a înţeles, fără să-şi poată stăpâni un oftat de dezamăgire. Murea de curiozitate să afle ce anume se întâmplase, astfel încât să-l determine pe Marius să ia legătura cu ei. În anul ce trecuse, Marius aproape devenise o legendă printre agenţii CIA. În ciuda faptului că versiunea oficială era că fusese ucis la datorie, mulţi se îndoiau că acesta era purul adevăr. Marius căzut la datorie cam în acelaşi timp în care Elite o vânase pe Alina era o coincidenţă cam prea mare. Desigur, Oliver ştia adevărul de la Roger. De ce risca Marius totul acum, prin simplul fapt că îi contacta? De fapt, dacă stătea să se gândească mai bine, nici nu era un risc atât de mare. Roger aranjase personal evadarea celor doi. Ceea ce-l neliniştea cel mai tare era faptul că Marius n-ar fi riscat niciodată siguranţa Alinei şi a fetelor fără un motiv foarte bine întemeiat.

Roger aşteptă până când Oliver închise uşa după el înainte de-a ridica receptorul la ureche.

— Marius, nici nu ştiu dacă ar trebui să mă bucur că

te aud. Ce s-a întâmplat?

— Atacul din Sydney, trecu Marius direct la obiect.

— Ce-i cu el?

— Vreau să aflu cine se află în spatele lui.

— Din puţinele informaţii care ne-au parvenit, se pare că a fost vorba despre o lovitură executată de un grup de amatori.

— De acord. Am un nume şi descrierea fizică a unuia dintre atacatori.

— Perfect. Spune-mi.

— Dylan Kyle. Aproximativ treizeci de ani, păr şaten deschis, ochi albaştri, de statură medie.

— Australian?

— După accent, aş zice mai degrabă american. Coasta de vest.

— Altceva?

— Nimic, deocamdată. Mâine o să ştiu mai multe.

— Pot să întreb de unde porneşte interesul tău subit pentru incidentul ăsta?

Marius oftă.

— Bănuiesc că o să afli cât de curând.

— Eşti implicat în vreun fel?

— Lucrez la Compania Phoenix ca specialist pe probleme de securitate. Am fost acolo.

— Am înţeles.

— Te contactez mâine cu mai multe informaţii.

— Marius…

Roger şi-ar fi dorit să-l întrebe atât de multe lucruri. Era şi Alina implicată? Erau în siguranţă? Erau interesaţi să lucreze din nou pentru CIA în orice calitate şi sub orice gen de aranjament? Oftă, realizând că nu era momentul potrivit pentru toate întrebările acelea.

— Mulţumesc pentru ajutor, aveţi grijă de voi, se mulţumi să spună.

Milano, Italia

După nenumărate încercări eşuate de a-l localiza pe Alex, Jenka fu chemată înapoi la sediul central pentru o

conferinţă de urgenţă cu un Brett extrem de morocănos.

— Intră şi ia loc, o invită Brett, ridicându-şi privirea de la monitorul din faţa lui. M-ai dezamăgit foarte tare.

— Pentru că nu i-am spionat fiecare mişcare şi gând lui Alex?

— Pentru că nu ţi-ai respectat ordinele.

Jenka ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu mă pricep atât de bine la înşelătorie pe cât am crezut iniţial. Sunt convinsă că o să găseşti pe altcineva cu mult mai bun decât mine.

Brett îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi mult mai atent cu vorbele pe care le folosesc. Încă n-ai mers suficient de departe încât să cazi în dizgraţie, dar eşti periculos de aproape.

— Bănuiesc că există ceva ce-aş putea face pentru a fi iertată, replică Jenka, privindu-l pe sub sprâncene.

— Aici ai dreptate. Brett întoarse monitorul cu faţa spre ea. O să faci cunoştinţă cu Abu al Khayr Mujahid în persoană.

Jenka tresări, dar rămase tăcută. Îşi îndreptă privirea către monitor, unde descoperi o femeie blondă care stătea nemişcată pe unul dintre scaunele speciale aflate în camerele pentru interogatorii.

— Raifa Zednenka, o bosniacă destul de faimoasă încă din timpul războiului pentru abilităţile ei de interogator. A extras informaţii de la sute de deţinuţi, explică Brett, în vocea lui simţindu-se o undă de admiraţie. Abu al Khayr a contactat-o acum două zile, propunându-i să-l ajute cu interogatoriul unui subiect foarte important. Cum Raifa se află acum la noi, o să te dai drept ea şi în felul ăsta ajungi la Abu al Khayr.

Postura Jenkăi deveni aproape rigidă.

— Interogatoriu… stai puţin, că nu înţeleg. Vrei să torturez pe cineva pentru informaţii, numai ca să-i fac pe plac lui Abu al Khayr? Jenka se foi pe scaun, cuprinsă de suspiciune. Pe cine?

— Nu contează pe cine, răspunse Brett, susţinându-i privirea. Importantă e posibilitatea de a te infiltra în bârlogul lupului. Poate chiar să-l găseşti pe Alex.

— Şi ce fac dacă Alex *e* subiectul foarte important? întrebă Jenka îngrozită. Îl torturez?

— O echipă de suport se va afla la faţa locului, pregătită să intervină imediat ce le dai semnalul. Dar înainte de asta, va trebui să intri în computerul lui Abu al Khayr şi să ne transferi toate datele.

— Cum naiba pot să fac asta şi în acelaşi timp să previn ca Alex să fie torturat?

Brett o privi tăcut pentru câteva momente.

— Fii inventivă. şi foarte puternică.

— Puternică? Vrei să spui sărită de pe fix!

— Numeşte-o cum doreşti, dar nu mă dezamăgi din nou, tonul lui Brett căpătă inflexiuni ameninţătoare.

— Şi ce se întâmplă dacă Abu al Khayr o cunoaşte deja pe Raifa?

— Nu s-au întâlnit niciodată. Totul a fost aranjat printr-un intermediar, care a suferit un accident subit. Asta e tot. Pregăteşte-te pentru misiune. Briefingul oficial în zece minute.

Jenka rămase pe loc, privindu-l cu o expresie şocată. *Asta e tot?!* Inspiră adânc pentru a se calma.

— Habar n-am cum să fiu *inventivă* atunci când vine vorba despre tortură.

— Foloseşte-ţi emoţiile, Jenka. Restul va veni de la sine. Brett o fixă cu o privire glacială. O să faci chestia asta şi o s-o faci bine, îi spuse pe un ton calm, dar Jenka percepu ameninţarea din spatele cuvintelor.

*

Sarajevo, Bosnia

Sunt pe poziţie, murmură Jenka atunci când oamenii lui Abu al Khayr îşi făcură apariţia la punctul de întâlnire, îndreptându-se spre ea.

— Totul e sub control. Am triangulat zona, simulatoarele au ales deja câteva locaţii probabile, îi

răspunse vocea lui Mark în ureche.

Mark Vann, un tânăr brunet de statură mijlocie, cu ochi căprui închis şi un nas cam ascuţit, preluase de curând Departamentul pentru Comunicaţii şi Operaţiuni Cibernetice. Cu numai doi ani înainte, fusese numit *Spectrul,* devenind ţinta unei operaţiuni complexe a FBI-ului. Mark reuşise să spargă toate barierele cibernetice, dovedindu-le experţilor că sistemele de securitate erau un fel de joacă de copii pentru capabilităţile lui. După care făcuse ceva ce inflamase spiritele hacker-ilor de pretutindeni, fiind catalogat drept un trădător al cauzei: acceptase să colaboreze cu instituţiile guvernamentale. FBI-ul îi ceruse expertiza de nenumărate ori, numindu-l conferenţiar cu drepturi depline la baza de de la Quantico. Directorul CIA-ului trăsese nişte sfori şi-l transferase aproape peste noapte la sediul central din Virginia. Într-un final, Brett făcuse uz de influenţa de care dispunea, recrutându-l în numele organizaţiei Elite.

Degetele lui Mark zburară pe deasupra tastaturii, ajustând frecvenţa pe care se afla Jenka pentru o calitate mai bună a comunicaţiilor.

— Dacă ne confruntăm cu o destinaţie finală aflată sub pământ, e posibil să intervină ceva zgomot static. Dar nu-ţi face griji, legătura e solidă şi n-ar trebui să ne creeze mari probleme.

— Asta e prima veste bună pe ziua de azi, bombăni Jenka.

— Relaxează-te, Jenka, până acum totul a decurs conform planului, interveni vocea lui Brett.

Jenka încercă să nu intre în panică atunci când unul dintre oamenii lui Abu al Khayr scoase o eşarfă neagră din buzunar, indicându-i că trebuie să o lege la ochi. Înclină din cap în semn că acceptă. Câteva minute mai târziu, se afla pe bancheta din spate a unei maşini, înghesuită între doi bărbaţi care miroseau de parcă nu mai beneficiaseră de un duş de prea mult timp. Îi era mult prea cald şi se simţea mizerabil, dar ceea ce-o neliniştea cel mai tare era

probabilitatea de a fi nevoită să participe la o sesiune de tortură ce-l avea drept subiect pe Alex.

Călătoria nu dură prea mult. Fu scoasă cu grijă din maşină şi condusă într-o clădire destul de mare, judecând după distanţa pe care o parcurse pe orbeşte, ghidată de aceiaşi bărbaţi urât mirositori. La un moment dat, cineva îi scoase eşarfa de la ochi şi se trezi în ceea ce părea o hală a unei fabrici părăsite. În faţa ei se afla Abu al Khayr în persoană, care-i zâmbea, studiind-o din cap şi până în picioare cu o expresie admirativă.

— Raifa, e o adevărată onoare să te cunosc. Am auzit foarte multe lucruri extrem de interesante despre capacităţile tale de interogator.

Jenka ignoră sentimentul de repulsie ce i se instală în stomac şi înclină politicoasă din cap.

— Mă flatezi, spuse pe un ton calm.

— Tradiţiile noastre interzic implicarea femeilor în afacerile bărbaţilor, dar timpul ne presează şi am decis să fac o excepţie în cazul ăsta.

— Tradiţiile voastre mă lasă rece, replică Jenka pe un ton sec. Deocamdată te afli pe teritoriul meu, aşa că excepţia îmi aparţine. La fel şi bunăvoinţa.

Abu al Khayr se apropie de ea, expresia lui căpătând o tentă aproape ameninţătoare.

— În ţara de unde vin eu, o femeie ar fi ucisă cu pietre pentru genul ăsta de insolenţă.

— În ţara mea nu prea mai există femei. Războiul ne-a forţat să ne transformăm în bărbaţi. Jenka adoptă aceeaşi expresie ameninţătoare, privindu-l drept în ochi. Şi ucidem cu aceeaşi uşurinţă.

— Asta e o ameninţare?

— Ar putea fi.

Abu al Khayr o studie încruntat pentru câteva momente, după care faţa i se relaxă într-un zâmbet larg.

— Mă bucur să descopăr că eşti la fel de aprigă pe cât am auzit. Din fericire, nu ne aflăm aici să ne ucidem unul pe celălalt, ci mai degrabă să facem schimb de

experienţă.

Expresia Jenkăi rămase serioasă.

— Mă îndoiesc că aş avea ceva de învăţat de la cineva ca tine.

— Ai o personalitate foarte puternică, comentă Abu al Khayr. Îmi place asta la o femeie, chiar dacă nu la femeile care-mi aparţin.

— N-o să-ţi aparţin niciodată, aşa că suntem chit. Mi-e teamă că dacă m-ai invitat aici pentru o simplă discuţie pe marginea tradiţiilor, o să fiu nevoită să te dezamăgesc. Nu dau doi bani pe tradiţiile tale şi n-am timp de pierdut cu aşa ceva. Jenka îi întoarse spatele, îndreptându-se spre ieşire. Ar fi indicat să evităm un conflict intern de amploare, aşa că dacă aş fi în locul tău, aş ordona să fiu condusă înapoi.

— Îmi cer scuze.

Jenka se opri la auzul cuvintelor lui şi se întoarse încet să-l privească.

— Nu te-am adus aici ca să declanşez vreun conflict, continuă Abu al Khayr pe un ton politicos. Nu asta a fost intenţia mea. Am nevoie de ajutorul tău şi apreciez faptul că mi-ai acceptat invitaţia.

Jenka înclină din cap în semn că-i acceptă scuzele.

— Am început să lucrez deja pe subiectul pentru care te-am chemat. Sper să nu te superi, dar recunosc că am devenit poate puţin cam prea nerăbdător. Dă-mi voie să-ţi arăt, îi indică să-l urmeze cu un gest amplu al mâinii.

Jenka îl urmă de-a lungul unui coridor bine luminat. Abu al Khayr deschise o uşă din dreapta lor şi intrară într-un birou fără ferestre, al cărui unic mobilier era reprezentat dintr-o masă şi un scaun, ambele din lemn. Un laptop era deschis pe masă, lumina albăstruie a monitorului fiind unica sursă de lumină din încăpere. Abu al Khayr se opri în dreptul lui şi apăsă o tastă.

— Am alcătuit un profil psihologic al subiectului în cauză. Trase scaunul, indicându-i să ia loc. M-aş bucura dacă mi-ai face onoarea să-l studiezi.

Jenka îşi puse poşeta pe masă şi se aşeză. *Profilul psihologic* era destul de bine întocmit, dar foarte sărac în detalii.

— Bănuiesc că subiectul nu se află în posesia ta de prea mult timp.

— Ai dreptate, dar trebuie să recunosc că a devenit un fel de provocare personală, răspunse Abu al Khayr cu o mină gânditoare. E diferit. Sper să devină la fel de interesant şi pentru tine.

Jenka simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Omul era nebun de legat. În acel moment erau singuri în încăpere şi devenise extrem de tentant să-i rupă gâtul pe loc. Dar ştia prea bine că înainte să poată face asta, trebuia să îndeplinească obiectivul principal al misiunii.

— Ai mare grijă, Jenka, o avertiză vocea lui Brett în ureche, de parcă i-ar fi intuit sentimentele contradictorii.

— Absolut, le răspunse ambilor bărbaţi în acelaşi timp, păstrând o mină serioasă.

Abu al Khayr zâmbi satisfăcut.

— Te las să studiezi profilul în linişte şi o să profit de ocazie să-i fac o vizită subiectului pentru a mă asigura că e pregătit.

— Sigur, eu mă descurc şi singură aici, încuviinţă Jenka, urmărindu-l cu privirea în timp ce ieşea din încăpere. Băieţi, hai să dăm drumul la treabă, că sincer nu ştiu cât mă mai pot abţine să nu-i rup gâtul, murmură odată ce auzi paşii lui Abu al Khayr îndepărtându-se pe coridor.

— Nu pot să intru de la terminalul ăsta, o informă vocea lui Mark câteva minute mai târziu. Laptopul nu e conectat la sistemul principal, din cauza asta ţi l-a lăsat pe mână fără probleme. Ne trebuie computerul principal, ori măcar acces la un terminal conectat la sistem.

Jenka mârâi iritată.

— Mulţumesc pentru sfaturi. Ai şi vreo sugestie cum să reuşesc să fac chestia asta?

— Detectez mişcare pe coridor, o avertiză Mark,

ignorându-i sarcasmul. Închide toate ferestrele.

Jenka se execută, lăsând deschisă doar fereastra cu profilul psihologic. Uşa se deschise şi Abu al Khayr păşi înăuntru. Jenka ridică privirea la el.

— Am terminat. Subiectul e pregătit? întrebă în timp ce se ridica în picioare.

Privirea lui Abu al Khayr o urmări în timp ce-şi lua poşeta de pe masă.

— Eu cred că da, îi zâmbi cu un aer satisfăcut. Dar sunt nerăbdător să aflu ce părere ai tu. Urmează-mă, te rog.

La capătul coridorului, o uşă din metal se deschise cu un scârţâit prelung. Jenka ascultă vocea lui Mark în timp ce instructa echipa secundară să-şi ocupe poziţiile. *Pot face asta... trebuie s-o fac,* îşi spuse în gând, încercând să se întărească sufleteşte pentru ceea ce ştia prea bine că avea să urmeze.

— Ţine minte, Jenka, o sfătui Brett. Fii inventivă şi foloseşte-ţi emoţiile.

Jenka experimentă un moment de panică. *Ce naiba vrea să spună? Să-mi folosesc emoţiile pentru ce?* Dar nu mai avu timp să-şi mai pună şi alte întrebări, pentru că se afla deja într-o cameră foarte mare şi întunecată. Aerul era umed şi impregnat cu mirosul specific al sângelui proaspăt. Cu coada ochiului văzu că prizonierul se afla undeva în dreapta ei, imobilizat cu mâinile deasupra capului cu ajutorul unor lanţuri prinse în tavan. Dar nu privi în direcţia lui, ignorându-l pentru moment.

— Ai reuşit să scoţi ceva de la el? întrebă pe un ton neutru.

— Nu prea, dar am făcut progrese pe alt plan. Abu al Khayr o luă de cot pentru a o conduce în capătul opus al camerei, unde se afla un alt bărbat îmbrăcat într-un un halat alb pătat cu sânge. Raifa, vreau să-ţi prezint un prieten foarte drag. Doctore, ea e faimoasa Raifa, făcu prezentările pe un ton solemn, de parcă s-ar fi aflat la un simpozion ştiinţific.

Bărbatul în halat înclină imperceptibil din cap.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ce-am făcut până acum. Sunt convins că o să-ţi placă.

Jenka îl urmă, oprindu-se în dreptul prizonierului. Evită să-şi ridice privirea la faţa lui, prefăcându-se extrem de interesată de incizia din dreptul coastelor lui. Fiecare respiraţie anevoioasă aducea cu sine un nou val purpuriu ce aluneca până la betelia pantalonilor îmbibaţi cu sânge. Stomacul i se încleştă dureros. *Pot face asta,* repetă cuvintele în gând ca pe o formulă magică. *Pot face asta…*

Bărbatul în halat alb tocmai îi explica ce tip de bisturiu folosise şi alte detalii morbide, când prizonierul gemu înfundat, tresărind uşor. Fără să vrea, Jenka îşi ridică privirea la faţa lui. Îşi muşcă buzele, abţinându-se din răsputeri să nu urle cât o ţinea gura. *Dumnezeule, e Alex! E chiar Alex!*

Alex deschise ochii, încercând să vadă dincolo de întunericul care-l înghiţise cu totul. Poate dacă reuşea să privească drept în ochii interogatorului său avea să-şi recapete puterea de a domina durerea. La început, fu convins că are halucinaţii atunci când o descoperi pe Jenka în faţa lui. Expresia ei şocată, însă, îl trezi de-a binelea. Mintea începu să-i lucreze febril, profilul unei potenţiale misiuni începând să prindă contur. La fel şi probabilitatea de eşec. Noroc că Abu al Khayr se afla cu câţiva paşi mai în spate, pentru că dacă ar fi zărit şocul şi oroarea întipărite pe pe faţa ei, ar fi realizat pe loc înşelăciunea. Însă dacă Jenka nu-şi revenea în următoarele secunde, nu era decât o chestiune de timp. Îşi lăsă capul să-i cadă în faţă.

— Rezistă… fii tare, murmură cu voce răguşită.

Jenka se luptă din răsputeri să se calmeze, dar fu cuprinsă de un tremur interior atunci când Alex deschise ochii şi o privi fix. Era atât de palid, durerea oglindindu-se în ochii verzi-albăstrui. Surprinse momentul în care o recunoscu şi intui zbuciumul lui interior, la fel cum intui faptul că se afla la capătul răbdării. Apoi, într-o fracţiune

de secundă, totul se schimbă. Ochii îi redeveniră reci, agentul operativ din el preluând puterea. Îl auzi murmurând cuvinte pe care nu le înţelese la început. Îşi îndreptă privirea către Abu al Khayr, care se apropiase, părând fascinat de ceea ce se întâmpla.

— Jenka, ce se întâmplă? îi izbucni vocea lui Brett în ureche. Jenka, mă auzi?

Îl ignoră, concentrându-se pe cuvintele murmurate de Alex.

— Rezistă. fii tare. Rezistă.

Înţelesul lor o izbi în plexul solar şi se forţă să înfrunte amalgamul de emoţii copleşitoare. Le adună cu grijă una câte una, după care le împinse în cel mai ascuns ungher al subconştientului. Avea să se ocupe de ele mai târziu. Dacă-şi dorea să supravieţuiască amândoi acelui coşmar, era absolut necesar să funcţioneze la capacitate maximă.

— Jenka, mă recepţionezi? Ce se întâmplă? interveni vocea uşor panicată a lui Mark. Cine e prizonierul?

— Ştim cum îl cheamă? îl întrebă Jenka pe Abu al Khayr.

— Alex, răspunse el, continuând să-l privească fascinat pe prizonier. Ce ţi-a spus, ai reuşit să înţelegi?

— Alex, repetă Jenka pentru a se asigura că Brett recepţionează. Mi-a cerut apă.

Abu al Khayr îi puse lui Alex o mână sub bărbie şi-i ridică capul.

— Doar ştii care sunt regulile. Mai întâi îmi spui pentru cine lucrezi, după care primeşti câtă apă vrei. Zâmbi atunci când observă că privirea prizonierului se îndreaptă în direcţia Jenkăi. Ah, unde-mi sunt manierele, spuse pe un ton amuzat. Ţi-o prezint pe Raifa, interogatorul despre care ţi-am povestit. Preferi să discuţi cu ea?

Jenka îi făcu semn să se dea la o parte, preluând controlul. Îi cuprinse faţa lui Alex în mâini şi-l forţă s-o privească.

— E-n regulă, Alex, îi spuse pe un ton încurajator, comunicându-i tacit că Brett o îngăduise. Spune-mi pentru cine lucrezi. Întoarse capul pentru a-l privi pe Abu al Khayr. Ai încercat să-i vorbeşti frumos şi să vezi ce se întâmplă? îşi întoarse privirea la Alex. Spune-mi pentru cine lucrezi şi o să fac tot posibilul să te ajut.

Alex o fixă cu privirea, încercând să înţeleagă ce-i comunica. Spusese că era în regulă, ceea ce însemna că Abu al Khayr ştia deja despre Elite şi Brett îi ordona să nu se sacrifice inutil.

— Elite, şopti printre buzele crăpate.

Jenka îl privi pe Abu al Khayr cu o expresie triumfătoare.

— Alex lucrează pentru Elite. E foarte simplu dacă ştii ce faci.

Abu al Khayr râse cu poftă, după care îşi petrecu braţul pe după umerii bărbatului în halat alb.

— Vezi? Ţi-am spus eu că e cea mai bună. Poţi să pleci, nu mai am nevoie de serviciile tale.

Bărbatul pufni pe nas a iritare şi părăsi camera, nu înainte de a-i arunca o privire ameninţătoare Jenkăi.

— Ce altceva mai doreşti să afli de la el? întrebă Jenka.

— Unde se află cartierul general Elite.

— Omul ăsta a ales să moară mai degrabă decât să-ţi destăinuie numele organizaţiei pentru care lucrează. Din reacţia ta, mi-am dat seama că de fapt cunoşteai acel nume. Mi-e imposibil să te ajut dacă-mi oferi numai jumătăţi de adevăr. N-ai fost cinstit cu mine, dosarul pe care l-am citit conţine foarte puţine detalii. Dar se pare că ştii mult mai multe. Dacă vrei să te pot ajuta, trebuie să-mi spui absolut tot ce ştii despre Alex.

Abu al Khayr ridică din umeri, oferindu-i un zâmbet plin de regret.

— M-ai prins. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, ştiind cât de bună eşti în domeniul tău. E adevărat, ştiam că Alex a fost trimis de măreaţa organizaţie Elite. Au impresia că

sunt invizibili. Privirea i se îndreptă spre Alex. Trebuie s-o recunosc, soldaţii lor sunt antrenaţi foarte bine. Alex e un exemplar excepţional.

Jenka îşi înfrână dorinţa de a-l ucide pe loc. *Răbdare, răbdare… n-a sosit încă momentul.*

— Ai promis că-i dai apă în cazul în care cooperează, ceea ce tocmai a făcut, spuse cu voce tare. E foarte important să-ţi respecţi cuvântul dacă vrei să aibă încredere în tine pe viitor.

— Desigur, se grăbi Abu al Khayr să fie de acord.

Se îndreptă către o masă aflată într-un colţ, de unde luă o sticlă cu apă pe care i-o oferi Jenkăi.

— Îţi propun să-l lăsăm să-şi mai revină puţin, după care o să obţin de la el toate răspunsurile pe care ţi le doreşti, promise Jenka, acceptând sticla.

Alex o fixă cu privirea în momentul în care se întoarse spre el. Cu grijă, îi duse sticla cu apă la buze. Înghiţi cu lăcomie prima gură. A doua îl făcu să icnească atunci când detectă gustul dulce-amărui al drogului. După a treia gură, realiză că o încurcase, luptându-se să-şi controleze valurile de greaţă. Dar era o bătălie deja pierdută, o bătălie împotriva naturii, iar el ştia prea bine că nu avea sorţi de izbândă.

— Drog, reuşi să şoptească, icnind din nou.

Jenka păşi înapoi cu o expresie uimită. Fără să-l poată ajuta în vreun fel, asistă îngrozită la lupta aceea inutilă. Alex icni pentru ultima oară şi renunţă să se mai împotrivească. Vomă îndelung, gemând la explozia agonizantă de durere din dreptul coastelor. De data asta, se rugă în gând pentru întunericul absolvitor de orice durere. Jenka se întoarse cu spatele, sub pretextul de a se îndrepta către masă pentru a pune sticla la loc, refuzând să mai fie un martor tacit la suferinţa lui. Furia mocnită cu care se luptase de la bun început se dezlănţui cu forţa unui taifun. O îmbrăţişă cu toată fiinţa ei, îngăduindu-i să o umple până la refuz. Întoarse capul spre Abu al Khayr, observând cu o detaşare glacială încântarea cu care

urmărea agonia lui Alex.

Sydney, Australia

— Eşti obosită? întrebă Marius în timp ce conducea către casă.

— Puţin. Alina îşi puse capul pe umărul lui. Vreau acasă, vreau să pun fetele la culcare.

— Nu mergem acasă.

Alina se tensionă.

— De ce?

— Mai întâi vreau să fiu absolut convins că suntem în siguranţă. Dar eu trebuie să trec pe acolo. I-am promis lui Liam că-l ajut cu listele de angajaţi şi toate informaţiile de care am nevoie sunt în laptop.

— Şi unde mergem acum?

— La un hotel din afara oraşului. Cel puţin pentru seara asta.

— Parcă spuneai că Elite nu e implicată, comentă Alina.

— Nu cred că e… pe de altă parte, presa n-o să aibă nevoie de prea mult timp până descoperă rolul meu în toată povestea asta. Şi nu-mi pot imagina ceva mai periculos pentru noi în momentul ăsta, decât să-mi apară poza peste tot.

— Crezi că te-au fotografiat?

— Încă nu, dar o să fie dificil să-i evit odată ce descoperă tot mai multe detalii.

Rămaseră tăcuţi. Un scenariu de genul acela ar fi reprezentat un adevărat dezastru. Dacă Marius apărea în ziare şi pe toate canalele de ştiri, era mai grav decât dacă l-ar fi sunat personal pe Brett să-l înjure de mamă. Şi în timp ce ar fi fost posibil să nu se mai teamă de Elite în cazul în care deveneau persoane de interes public, Brett avea suficientă influenţă încât să-i ucidă pe amândoi, făcând ca totul să pară un accident nefericit.

— Îmi pare rău, spuse Marius, parcând la câteva străzi distanţă de casa lor. Din cauza mea, suntem cu toţii în pericol.

— Nu prea văd ce alternative ai fi avut în situaţia dată. Ce-ai fi putut face, să te laşi ucis?

— Ar fi fost de preferat, dacă asta însemna că nu vă pun şi pe voi în pericol, răspunse Marius pe un ton plin de regret.

Alina îşi desprinse centura de siguranţă şi-l luă în braţe.

— Am trecut noi prin situaţii cu mult mai grele. O să fie bine. Chiar crezi că există ceva pe lumea asta mai puternic decât noi doi împreună? O să trecem şi prin asta.

Marius se relaxă treptat în braţele ei. Era atât de puternică, femeia aceea incredibilă care-i furase inima pentru eternitate. Se rugă în gând să merite cu adevărat toată încrederea ei.

— Mă întorc repede. Ai Glockul la tine?

— Da. Alina scoase arma din geantă. Ia-l.

— Nu, arma rămâne la tine. Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, vreau să pleci şi să găseşti un hotel retras din afara oraşului.

— Dar… începu Alina să protesteze.

— Siguranţa fetelor e prima pe lista de priorităţi, o întrerupse Marius, privind-o cu o expresie serioasă. Promite-mi.

Alina oftă.

— Promit. Ai grijă.

Marius o sărută uşor pe buze înainte de a coborî din maşină. Rămase în umbre, îndreptându-se către casă. Odată ajuns, sări gardul ce împrejmuia curtea din spate şi intră în casă pe geamul de la bucătărie. Colectă rapid laptopul lui şi apoi pe cel al Alinei. Era foarte probabil să nu se mai poată întoarce acolo niciodată. Privi în jur, cuprins de o tristeţe subită. Fuseseră atât de fericiţi în casa aceea, iar el obosise să tot fugă, să o ia mereu de la început. Părea că destinul continua să le refuze în mod constant orice fărâmă de linişte şi pace.

Alina îl petrecu cu privirea, după care observă strada, atentă la cel mai mic indiciu că ceva nu era în

regulă. Pentru orice eventualitate, trase piedica pistolului. Un fior rece îi coborî pe coloana vertebrală la gândul că Marius ar fi putut fi hărţuit de către presă, aducând astfel Elite la uşa lor. Şi Brett nu era singurul de care trebuiau să se teamă. Organizaţii teroriste şi tot felul de personaje dubioase cu care avuseseră de-a face în trecut puteau completa lista. Chiar dacă Roger participase în mod activ la evadarea lor, oferindu-le libertatea, nici măcar el nu era omnipotent. Dacă lucrurile se complicau prea tare, ameninţând să dea totul în vileag, era foarte posibil să privească de pe margine, lăsând lucrurile să se aranjeze de la sine. De consecinţe se putea ocupa după ce se calma situaţia.

Întoarse capul pentru a-şi privi fiicele adormite. Inocenţa de pe chipurile lor o lovi drept în plexul solar şi o cuprinse disperarea. Chiar dacă o făcea pe dura în prezenţa lui Marius, adevărul era că nu se simţea atât de puternică pe cât părea.

Sarajevo, Bosnia

— Echipa secundară e pe poziţie, o informă Mark în ureche.

Jenka se afla într-o toaletă. Din fericire, fusese lăsată singură, astfel încât reuşise să monteze un pistol rudimentar din bucăţile deghizate în obiecte de uz feminin pe care le cărase în geantă.

— Cum rămâne cu Alex? Şi cum naiba fac să ajung la un computer conectat la sistemul principal?

Îşi sprijini fruntea de oglindă, aşteptând un răspuns.

— Lichidează pe oricine se află în cameră şi foloseşte-te de Abu al Khayr ca să ajungi la computer, interveni vocea lui Brett. Echipa secundară o să-ţi acopere spatele.

Jenka ridică brusc capul, surprinzându-şi imaginea din oglindă. Părea că îmbătrânise cu cinci ani. Tresări atunci când cineva ciocăni la uşă.

— Ai încredere în instinctele tale, mai spuse Brett în timp ce se îndrepta spre uşă. Foloseşte-te de ele.

Jenka deschise uşa şi-l descoperi pe Abu al Khayr.

— Echipa secundară, avansaţi pe poziţiile finale şi aşteptaţi semnalul meu, îl auzi pe Mark dând ultimele ordine.

Abu al Khayr îi indică cu un gest larg să-l urmeze înapoi în camera unde se afla Alex. Mark dădu semnalul pentru infiltrare. Jenka înlătură orice emoţie inutilă, ştiind prea bine că momentul decisiv se apropia cu paşi rapizi.

Când intrară, văzu că Doctorul se reîntorsese. Privi în direcţia lui Alex, care respira tot mai anevoios. *Încă un pic de răbdare,* îi transmise tacit. Abu al Khayr stătea cu spatele la ea, discutând în surdină cu Doctorul. Profitând de ocazie, se apropie uşor de Alex.

— Rezistă, îi şopti. Echipa secundară e în curs de infiltrare.

Se forţă să nu pară prea îngrijorată, dar adevărul era că Alex nu arăta prea bine. Pierduse destul de mult sânge şi avea să mai dureze până putea fi tratat. Simţi din nou atingerea îngrijorării, dar o controlă, îngăduind doar furiei să-şi intre în drepturi depline. Îşi scoase pistolul din betelia pantalonilor şi se apropie cu pas hotărât de Abu al Khayr, care se întoarse, părând să intuiască schimbarea din atitudinea ei. Ochii i se măriră şi pe faţă îi apăru o expresie şocată atunci când văzu arma din mâna ei. Jenka ridică pistolul şi-l împuşcă pe Doctor direct în inimă, după care îi puse ţeava la tâmplă lui Abu al Khayr. În secunda următoare, echipele Elite primiră ordinul de asalt.

— Stai liniştit, oricât ar fi de tentant, nu-ţi zbor creierii. Şeful meu vrea să se joace puţin cu tine mai întâi. Şi, crede-mă, tipul îi dă clasă la orice oră Raifei. Cred că o să te distrezi de minune.

Milano, Italia

Brett deschise uşa şi păşi în camera pentru interogatorii. Abu al Khayr era imobilizat pe un scaun aflat în mijlocul încăperii. Îl lăsaseră să aştepte cât timp extrăseseră şi analizaseră toate informaţiile din sistem, orele lungi transformându-se în zile şi acţionând ca un

drog natural. Încăperea duhnea a teroare pură. Brett făcu câţiva paşi în jurul scaunului, observând tresărirea nervoasă a prizonierului.

— Domnule Abu al Khayr, spuse într-un final cu un zâmbet glacial. Metodele noastre de interogare sunt complet diferite faţă de cele folosite de tine. Brett se opri în faţa lui, zâmbetul pierindu-i cu desăvârşire. Extrem de eficiente, dar nu atât de… primitive.

— Ce vreţi de la mine? şopti îngrozit Abu al Khayr.

Brett înclină capul într-o parte, studiindu-l cu atenţie şi lăsând din nou tăcerea să-şi îndeplinească scopul suprem.

— Vreau să declari că ai trădat Războiul Sfânt.

— Dar nu e adevărat!

— De acum înainte, eu decid ce e adevărat şi ce nu în viaţa ta. atât cât mai e să fie, comentă Brett pe un ton ameninţător. Vreau să ştiu locaţia cartierului tău general.

— Belgrad, se grăbi să răspundă Abu al Khayr.

— Câţi membri activi?

— Zece.

— O să am nevoie de toate datele de contact.

Brett privi cu dezgust cum marele lider transpira de frică, grăbindu-se să-şi trădeze proprii oameni. Când Abu al Khayr termină de vorbit, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Stai! strigă prizonierul în urma lui.

Brett se opri şi întoarse capul peste umăr să-l privească.

— Când o să termini cu mine, promiţi să-mi oferi o moarte rapidă?

Brett îl studie pentru câteva momente.

— Rapidă, da. Dar nu lipsită de durere.

*

LEGĂTURI INVIZIBILE
Regiunea Scottish Highlands, Scoţia

Talore o împunse insistent cu botul până când

deschise ochii. Nu-i distingea decât silueta întunecată pe fundalul luminii palide şi lăptoase a zorilor. Câinele scânci uşor şi puse capul pe marginea patului, în ochi citindu-i-se îngrijorarea. Se întoarse pe o parte, observându-l cu atenţie. Recunoştea expresia aceea prevestitoare de rele, dar nu se alarmă că ar fi pândit-o vreun pericol iminent. Dacă ar fi fost aşa, Talore nu s-ar fi rezumat la o simplă avertizare oglindită în ochii căprui, ci s-ar fi învârtit ca un leu în cuşcă în jurul patului ei. Şi totuşi, încerca să-i comunice ceva. Undeva, în depărtare, cineva avea necazuri mari. Talore presimţea întotdeauna nenorocirile cu mult înaintea ei.

La nouăzeci de kilograme, părea un văr supradimensionat al ogarului. Dacă stătea în picioare, îşi putea sprijini mâna pe spatele lui acoperit cu blană deasă şi moale ce uneori părea argintie. Talore făcea parte din rasa Scottish Deerhound, supranumită şi Câinele Roial al Scoţiei, foarte apreciată în sânul Casei Regale pentru frumuseţea sa, dar mai ales datorită abilităţilor excepţionale atunci când venea vorba despre vânătoarea de căprioare. Glynis îi aprecia loialitatea, curajul şi atitudinea mereu demnă. Îl căpătase în urmă cu doi ani de la un stăpân abuziv, care îl folosise drept monedă de schimb pentru a obţine antibioticele necesare unui copil foarte bolnav. Glynis ar fi tratat copilul pe gratis, dar câinele o implorase din priviri să nu-l lase în urmă. Fostul stăpân nici măcar nu încercase să-şi ascundă mulţumirea că scapă de o gură de hrănit în plus. În noaptea aceea îi făcuse o baie şi-i tratase cu blândeţe rănile, după care îl hrănise cu tocăniţă de vită. Talore mâncase pe săturate, apoi îi linsese mâinile şi se făcuse stăpân pe carpeta lăţoasă de lângă patul ei.

Glynis Cumming era o femeie înaltă şi robustă, atrăgând privirile ca un magnet cu părul ei cârlionţat de un roşu aprins şi ochii căprui deschis, câteodată aproape galbeni. Trăia singură într-o casă retrasă în apropiere de Ben Klibreck, un masiv montan izolat format din culmi

abrupte acoperite cu ierburi înalte la sud de Tongue. Strămoşii ei se refugiaseră în zonă în urmă cu patru sute de ani, pe vremea persecutării ţiganilor în aproape toată Europa.

Neliniştea o cuprinse treptat şi decise să se ridice din pat pentru a pune de ceai, ştiind prea bine că era exclus să poată adormi la loc. Îşi bău ceaiul pe prispă, înfăşurată într-un şal gros, aşteptând nerăbdătoare să desluşească sursa neliniştii îndepărtate. Soarele se ridică după munţi, în timp ce Talore se lungise la picioarele ei, cu botul pe labe şi o expresie tot mai alarmată.

— *Am nevoie de tine, Glynis,* se auzi o voce ca purtată de vânt.

Glynis sări ca arsă şi coborî treptele până ajunse în grădină, căutând-o pe Inaya. Dar nu se zărea nimeni. Întoarse capul să-l privească pe Talore, care părea că zâmbeşte a uşurare.

— Inaya? S-a întâmplat ceva cu Inaya? îl întrebă.

Câinele scânci de câteva ori, continuând s-o privească cu o expresie îngrijorată. Mesajele îndepărtate erau mereu extrem de sărace în detalii.

Bolzano, Italia

Căsuţa albă cu ţigle roşii se afla la o oarecare distanţă de restul clădirilor, dar era protejată de zidurile înalte ce împrejmuiau mănăstirea. Petar, Gabro şi Ian se întorceau acasă, hârjonindu-se prin iarba înaltă, fericiţi că scăpaseră de şcoală. Espi, plictisit peste măsură în lipsa fraţilor săi, îi aştepta cu nerăbdare la geam. Inaya era în bucătărie, frământând cocă pentru pâine cu o mină absentă. Espen era plecat deja de prea mult timp şi asta o îngrijora din ce în ce mai tare. Era a doua oară când se aventurase în afara zidurilor mănăstirii şi Inaya avea o presimţire sumbră.

Părintele Denis fusese deosebit de bucuros să-i găzduiască, motivând că râsetele inocente ale copiilor aduceau o notă de prospeţime binevenită în comunitatea redusă de călugări din nordul Italiei. Din păcate pentru ei,

habar nu aveau că se află cu toţii într-un pericol iminent. Moartea pândea chiar la porţile mănăstirii.

Băieţii intrară în casă, povestind entuziasmaţi ce învăţaseră în ziua aceea. După ce-i ascultă cu un zâmbet indulgent, Inaya le sugeră să construiască o fortăreaţă în păduricea deasă de pruni. Cei patru băieţi o rupseră la fugă în direcţia hambarului. Paleţii din lemn folosiţi de Fratele Marco atunci când ducea caprele la păscut erau tocmai buni pentru noul proiect.

Rămasă singură, Inaya se întrebă pentru a milioana oară ce să facă. Oricine încercase să-i ucidă în Sarajevo, nu renunţase la idee doar pentru simplul fapt că dispăruseră fără urmă. Mesaje transmise cu ajutorul clericilor care călătoriseră în zonă îi înştiinţau despre persecuţiile, bătăile, uneori uciderea celor care ar fi putut deţine orice informaţie în legătură cu locul în care se refugiaseră. Duşmanul se apropia tot mai mult. O putea simţi.

Espen plecase să se întâlnească cu un om de legătură din Veneţia. Era clar că nu mai puteau rămâne prea multă vreme la mănăstire, dar alegerea unui nou loc depindea de informaţii actualizate în legătură cu identitatea celor care-i urmăreau. Cine îi trădase? Ori era vorba despre o simplă neglijenţă? Puteau anticipa mişcările duşmanului? Inaya îşi dorea din tot sufletul să poată discuta cu Espen pentru a afla ultimele noutăţi, dar el întârziase deja mai mult de douăzeci de ore.

Când se lăsă seara, plecă în căutarea băieţilor, aproape ratându-i în întuneric. În loc să-şi construiască fortăreaţa sub copaci, aleseseră să o plaseze între doi boscheţi imenşi de mărăcini, deghizând intrarea cu ajutorul unor crengi uscate. Nici n-ar fi reuşit să-i găsească dacă Ian n-ar fi sărit afară, râzând în hohote, extrem de încântat că reuşiseră s-o sperie. După duşurile de rigoare, rugăciuni şi îmbrăţişări, se strecurară cu toţii în pat şi adormiră aproape imediat.

Inaya ieşi în grădină, plimbându-se înainte şi înapoi

cu o mină preocupată. Ar fi plecat imediat în căutarea lui Espen, dar se înţeleseseră să aştepte patruzeci şi opt de ore în cazul în care el nu s-ar fi întors, înainte de a-şi asuma acel risc. Numai datorită experienţei acumulate în timpul anilor petrecuţi ca agent operativ Elite, observă umbrele care escaladau zidurile înalte ale mănăstirii. Fugi în casă, trezindu-i în linişte pe băieţi.

— Amintiţi-vă planul pe care l-am repetat. De data asta, nu e un joc, le spuse pe un ton calm, dar expresia serioasă întipărită pe faţa ei îi încredinţă despre faptul că pericolul era real.

La o vârstă atât de fragedă, erau deja obişnuiţi cu umbra permanentă a morţii. Petar şi Gabro îşi pierduseră ambii părinţi în război. Cu toţii fuseseră instruiţi în arta supravieţuirii şi cunoşteau procedee simple de apărare. După ce ajunseseră la mănăstire, Espen concepuse un plan de urgenţă pe care-l repetaseră săptămânal.

— Gabro, fugi la chilia stareţului şi spune-i că ne confruntăm cu intruşi, foarte posibil înarmaţi. Stai în umbre şi fii rapid. Inaya îl luă în braţe şi-l sărută pe creştetul capului. Fugi!

Îl urmări cu privirea cum se strecoară afară din casă, pierzându-se printre umbre, apoi se întoarse către ceilalţi copii.

— Vreau să vă furişaţi pe lângă ziduri până la fortăreaţa pe care aţi construit-o azi. Vă ascundeţi şi rămâneţi acolo până vin eu după voi. Ian, fă tot posibilul să-l faci pe Espi să stea potolit.

Îi îmbrăţişă pe toţi şi le înmână nişte pături, apoi le deschise uşa din spate. După ce se pierdură în umbre, fugi în dormitorul pe care-l împărţea cu Espen şi scoase armele ascunse într-un dulap. La numai cinci minute după ce intruşii săriseră zidurile mănăstirii, căsuţa albă cu ţigle roşii era goală.

După un drum de aproape două zile, Glynis ajunse pe dealul din faţa mănăstirii. Talore i-o luase înainte, dar refuză să meargă mai departe. De-a lungul timpului, Glynis

învăţase să se încreadă în instinctele lui, aşa că se aşeză lângă el să aştepte ivirea zorilor. Nu se zărea nicio mişcare în jurul mănăstirii din vale, liniştea perfectă fiind aproape nefirească. Mormântală. Ceva era în neregulă.

Porţile scârţâiră prelung şi Talore se ridică brusc în picioare. O luă uşor la vale, adulmecând aerul. Ajuns la poalele dealului, privi înapoi şi dădu din coadă. Glynis îi făcu semn să continue. Talore adulmecă din nou aerul şi se apropie de porţi, oprindu-se mai întâi să privească cu grijă pe după ele, după care dispăru înăuntru.

Glynis ştia prea bine că avea să exploreze locul, după care avea să se întoarcă la ea. În funcţie de reacţia lui la ceea ce văzuse, avea să decidă dacă se aventura sau nu înăuntru. Zece minute mai târziu, Talore reapăru în faţa porţilor, privind în sus la ea. Glynis îi percepu nerăbdarea ca pe un şuvoi de curent electric umplând spaţiul dintre ei. Nu îngrijorare, nici teamă, ci nelinişte pură. În mod clar, nu descoperise nimic periculos, dar avea nevoie de ajutorul ei.

Glynis coborî dealul, ascultând cu atenţie cântecul păsărilor şi frunzele foşnind în vânt. Simţi fiori reci pe şira spinării, recunoscând energia întunecată ce vibra prin aer. Moartea.

Talore dispăruse deja, dar îi percepea nerăbdarea. Se pregăti sufleteşte pentru ceea ce ştia că avea să descopere şi se grăbi să-l urmeze. Primele cadavre zăceau chiar în spatele porţilor, restul erau împrăştiate pe bănci şi prin boscheţi. Bărbaţi în sutane negre, cu mătănii ţinute strâns între degetele înţepenite.

Glynis păşi peste cadavre şi-l urmă pe Talore, care dispăruse după una dintre clădiri. Îl găsi în faţa unor boscheţi, aşteptând-o. Se opri în dreptul lui şi-l privi mirată, apoi simţi. Viaţă. Inima începu să-i bată cu putere atunci când auzi piedica unei arme.

— Inaya? şopti. Sunt eu, Glynis.

De undeva din interiorul boscheţilor, îşi făcu apariţia un băiat îmbrăcat în pijama, care tresări când dădu cu

ochii de Talore. Câinele dădu din coadă şi băiatul se relaxă.

— Mama sângerează, spuse pe un ton grav.

Trase nişte crengi uscate într-o parte ca să-i facă loc şi-i făcu semn să-l urmeze. Glynis se strecură după el, trezindu-se într-un fel de căsuţă din lemn în interiorul boscheţilor. Lumina era foarte slabă, dar o zări pe Inaya zăcând într-o parte pe nişte pături, cu un băieţel ce părea să nu aibă mai mult de un an în braţe şi arma îndreptată spre ea. Durerea ei era atât de palpabilă, încât avu impresia că ar fi putut întinde mâna pentru a o prinde în pumn.

— Glynis… cum ai ajuns aici? întrebă Inaya cu voce slabă.

— M-ai chemat, ai spus că ai nevoie de ajutor.

Era adevărat. După ororile petrecute noaptea trecută, când fusese convinsă că avea să moară şi la un moment dat chiar şi-o dorise, o strigase pe Glynis în gând înainte să leşine.

— Dar asta a fost azi-noapte.

Glynus nu putea oferi o explicaţie logică pentru presimţirile, chemările îndepărtate şi viziunile pe care le experimenta. Niciodată nu putuse. Dar putea spune adevărul.

— Te-am auzit acum două zile, Inaya.

Inaya oftă uşurată. Nici măcar nu-şi mai dorea să înţeleagă. Important era că Glynis se afla acolo. Mâna i se relaxă, arma căzând la pământ. Închise ochii şi gemu de durere, încercând să se ridice. Glynis o îndemnă cu blândeţe să se întindă pe spate. Îi zâmbi încurajator băieţelului mic, apoi băiatului mai mare care o întâmpinase mai devreme.

— Cine a făcut asta, nu se mai află acum aici. Îmi arăţi unde găsesc apă şi ceva ce pot folosi pe post de bandaje? îl întrebă.

Băiatul îi făcu semn să-l urmeze şi se pregăti să se strecoare afară din căsuţă.

— Tu eşti Ian? ghici Glynis. Trecuseră mai bine de

trei ani de când îl văzuse ultima oară.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Cred că ar trebui să-l luăm şi pe cel mic cu noi.

Ian o privi tăcut pentru câteva momente, apoi întinse mâna în direcţia fratelui său. Espi o apucă în secunda următoare, părând nerăbdător să iasă la lumină. Cei doi băieţi se strecurară afară. Înainte ca Glynis să-i poată urma, Inaya o prinse de mână.

— Espen, Petar şi Gabro sunt morţi, îi spuse cu vocea încărcată de durere.

Glynis îi mângâie mâna cu blândeţe, privind-o cu compasiune. Espen şi Inaya erau împreună de cinci ani. Ştia cât de devotaţi erau unul altuia, cât de mult se iubeau. Acum înţelegea durerea din ochii Inayei şi conştientiza ceea ce încercase să nu bage în seamă încă de când intrase în ascunzătoare. Sufletul Inayei era complet distrus, iar ea nu-l putea vindeca cu antibiotice şi bandaje.

— Trebuie să iau legătura cu anumiţi oameni… am nevoie să le duci un mesaj din partea mea, continuă Inaya pe un ton rugător.

Glynis îi zâmbi încurajator.

— Mai întâi trebuie să-ţi opresc sângerarea şi să mă ocup de copii. După, stăm de vorbă şi vedem ce facem mai departe.

O mai strânse o dată de mână, apoi se strecură afară după Ian şi Espi, îndreptându-se către casa albă cu ţigle roşii.

Milano, Italia

— Sursele noastre din regiune ne-au informat în legătură cu un incident ce a avut loc acum cinci zile în Rio de Janeiro, demară Brett briefingul. Cu toate că iniţial l-am clasificat drept lipsit de importanţă, un alt incident petrecut acum două zile în Liban l-a readus pe tapet. Brett apăsă un buton al telecomenzii şi pe ecran apărură imaginile a doi bărbaţi bruneţi. Bonifacio Casimiro şi Humberto Miguel, simpli hoţi de duzină. Trafic de bijuterii furate şi antichităţi, lucruri minore. Amândoi au fost găsiţi

plutind cu faţa în jos în Golful Guanabara…

Privirea lui Brett alunecă pe deasupra agenţilor operativi, pentru a se opri undeva în spatele lor. Privirea i se întunecă ameninţător. Alex reacţionă primul, rotindu-se cu scaun cu tot, în timp ce-şi extrase arma din tocul de la subraţ. Rămase blocat la absurditatea şi improbabilitatea situaţiei cu care se confrunta. În faţa lui se afla un intrus. De fapt, chiar doi.

O femeie înaltă cu păr roşu ca focul, îmbrăcată într-o geacă neagră din piele şi o fustă lungă până la glezne, se afla în mijlocul Camerei Sistemelor, atrăgând privirile uimite ale personalului de serviciu. În faţa ei, afişând o atitudine mai degrabă protectivă decât agresivă, stătea un câine. Unul foarte mare. Păstrând contactul vizual cu Brett, femeia înclină uşor din cap şi ridică mâinile în semn că nu reprezenta o ameninţare. Toată lumea rămase nemişcată, ţinându-şi respiraţia.

Era pentru prima oară când Glynis se afla într-o construcţie sub pământ. Stomacul i se revoltă în valuri de greaţă. Atât de mult metal şi echipament electronic! Cacofonia de frecvenţe radio şi semnale electromagnetice îi provoca o vibraţie neplăcută în sinusuri. Genunchii i se înmuiară şi-şi dori din tot sufletul să fugă din acel loc complet artificial, dar îi făcuse o promisiune Inayei şi intenţiona s-o respecte. Percepea sentimentul de alertă maximă din jurul ei, ştiind prea bine că o singură mişcare greşită i-ar fi adus moartea într-o fracţiune de secundă. Rămase cu privirea fixată în cea a lui Brett, comunicându-i tacit că-i accepta rolul de lider, chiar dacă nimic din atitudinea ei nu trăda vreo urmă de umilinţă. Cu o înclinare a capului, îi ceru permisiunea să-i explice prezenţa ei acolo. Brett continuă s-o privească, fără să schiţeze niciun gest.

— Inaya m-a rugat să-ţi dau asta.

Foarte lent şi cu foarte mare grijă, făcu câţiva paşi, strecurându-şi mâna într-un buzunar al gecii pentru a scoate la iveală o scrisoare.

Cu o mişcare fluidă, Alex se ridică de pe scaun. Nu îndreptă arma spre ea, menţinând ţeava pistolului spre tavan. Câinele îşi ocoli stăpâna pentru a se interpune între ea şi pericol. Alex făcu un pas înainte pentru a prelua scrisoarea. Într-o fracţiune de secundă, câinele îi puse o labă uriaşă pe un picior şi se întinse până ajunse cu colţii la gâtul lui. Mârâi înfundat, privindu-l fix. Alex rămase nemişcat. Glynis murmură ceva şi câinele îl eliberă imediat, păşind înapoi. Alex îi înmână scrisoarea lui Jason, care se îndreptă fără niciun cuvânt spre terminalul lui. O examină îndeaproape, inclusiv sub lampa cu raze ultraviolet. Explozibilul era suficient de uşor de deghizat. Odată ce fu convins că totul era în regulă, i-o predă lui Brett.

În tot acest timp, Alex rămase pe poziţie, blocând accesul către şeful lui. O studie atent pe femeia ciudată din faţa lui, întrebându-se cum reuşise să pătrundă în Elite fără să declanşeze toate sistemele de securitate.

Brett despături foaia de hârtie şi-şi coborî privirea la ea. După câteva momente, privirea i se întoarse la Glynis, după care se mută la Alex.

— Preia tu briefingul.

Alex ştia prea bine că nu avea să primească răspunsuri în faţa tuturor agenţilor operativi prezenţi.

— Desigur, răspunse pe un ton sec.

Brett se apropie încet de câine, cu privirea în pământ pentru a nu-l provoca inutil. Se opri în faţa lui, cu mâinile ţinute în mod relaxat pe lângă corp. Câinele adulmecă aerul, ca şi cum ar fi încercat să-i ghicească intenţiile. Pufni pe nas, satisfăcut că nu detectase niciun pericol, după care păşi înapoi, îngăduindu-i accesul la stăpâna lui. Brett zâmbi cu un aer amuzat.

— Din câte-mi dau seama, cred că ţi-ar prinde bine nişte aer curat.

— Extrem de bine, răspunse Glynis pe un ton recunoscător.

Brett îi făcu semn să-l urmeze către ieşire. Femeia şi

câinele se executară.

Alex continuă briefingul, incapabil să-şi controleze îngrijorarea. Imediat ce termină şi agenţii operativi se răspândiră care încotro, se îndreptă spre biroul lui Brett, trecând şi prin Centrul de Comandă, pentru a descoperi că toate misiunile pe rol fuseseră modificate.

Brett îi aruncă o privire când îşi făcu apariţia în biroul lui, după care îşi reîntoarse atenţia la monitorul din faţa sa. Scott Wallick, un agent senior cu păr blond tuns scurt în stil militar şi ochi albaştri cu inflexiuni metalice, se afla în spatele lui, observând ce se întâmplă cu o expresie neutră. Alex ocoli biroul, coborându-şi privirea la monitor.

— Toate misiunile au fost alterate şi acum văd că reorganizezi toate echipele active. Pot să întreb de ce?

Brett îşi roti scaunul pentru a se întoarce cu faţa la el.

— Bănuiesc că-ţi aminteşti de Inaya, nu-i aşa?

Alex nu răspunse, continuând să-l privească cu o expresie impasibilă.

— Are mare nevoie de ajutorul nostru, continuă Brett pe un ton sec. Espen, Petar şi Gabro sunt morţi. Nu cred că e cazul să-ţi mai explic că ne confruntăm cu o situaţie foarte gravă. Făcu o pauză, părând să aştepte o întrebare, dar Alex continuă să-l privească fără nicio expresie. O situaţie gravă, atât pentru Inaya şi cei doi copii care i-au mai rămas, cât şi pentru siguranţa internaţională.

Brett tăcu din nou, aşteptând o reacţie din partea lui Alex. Din nou nimic, poate doar o străfulgerare întunecată în ochii ce acum păreau gri închis. Oftă imperceptibil, ştiind prea bine că, de data aceea, Alex era hotărât să afle tot adevărul. Se întrebă, nu fără o umbră de îngrijorare, cum avea să reacţioneze odată ce primea ceea ce-şi dorea.

— În anii şaptezeci, două focoase nucleare de la un reactor de cercetare aflat în Congo au dispărut pentru aproape două decenii, îşi începu povestea. Una dintre focoase a reapărut pe piaţa neagră prin anii nouăzeci. Mafia italiană pusese cumva mâna pe ea şi intenţiona s-o

vândă unei ţări din Estul Mijlociu. Poliţia italiană a arestat în jur de zece persoane sub acuzaţia de trafic cu uranium. Informaţii de ultimă oră atestă faptul că cealaltă focoasă a reapărut pe piaţa neagră. Inaya ne confirmă că o tranzacţie de anvergură va avea loc cât de curând. Ştie unde, când şi cine.

Alex continuă să-l scruteze cu privirea. Inaya deţinea informaţii cu adevărat valoroase, dar era convins că partea şocantă abia urma.

— Ne cere ca trei agenţi operativi să o întâlnească peste două zile într-un port de la Marea Neagră, continuă Brett fără să clipească.

Alex era de părere că trei agenţi operativi erau complet insuficienţi pentru o operaţiune de o asemenea importanţă.

— Ştim şi cine?

— Un grup de contractori independenţi. Au legături solide cu lumea serviciilor de informaţii, aşa că dispun de contactele necesare pentru o astfel de tranzacţie. Plănuiesc lovitura de mulţi ani, aşteptând momentul potrivit pentru a o pune în aplicare.

— Ştim cine e potenţialul cumpărător?

— Al'Qaeda, cine altcineva?

Alex înclină din cap în semn că a înţeles. Importanţa reuşitei acelei operaţiuni nici nu mai intra în discuţie.

— Te-ai hotărât pe cine trimiţi?

— Pe tine şi pe Ford.

— Şi cel de-al treilea agent?

— Eu.

Alex păstră o tăcere aproape ameninţătoare. Se îndreptă către peretele opus şi se sprijini de el pentru câteva momente, după care se întoarse.

— Bun, deci dă-mi voie să văd dacă am înţeles corect. Aflăm de la o persoană complet necunoscută, care s-a infiltrat în Elite fără nicio problemă, în ciuda tuturor sistemelor de securitate, că un agent operativ Elite, aflat de ani de zile sub acoperire, se află dintr-odată în posesia

unor informaţii vitale. Moment în care laşi totul baltă aici, inclusiv procedura şi protocoalele standard într-o astfel de situaţie, pentru a conduce o misiune pe care nici măcar n-am apucat s-o plănuim.

— O s-o plănuim, răspunse Brett pe un ton calm. Tranzacţia are loc abia peste patru zile, dar trebuie să ajungem la faţa locului mai devreme, pentru a vedea exact despre ce e vorba.

— Nu asta te-am întrebat, Brett. De ce-ţi rişti siguranţa pentru chestia asta?

Alex simţi că se sufocă de furie. Trebuia să ştie… trebuia să înţeleagă conexiunea dintre Inaya şi Brett. Dar, mai ales, trebuia să înţeleagă de ce i se ascunsese faptul că avea un fiu.

Brett oftă din greu, coborându-şi privirea la mâini.

— Nu cred că ai putea înţelege. *Şi nu cred că mă vei putea ierta vreodată,* îi trecu prin minte, dar nu avu curajul s-o spună cu voce tare.

— Hai să vedem, îl provocă Alex cu voce gravă.

Brett îşi ridică privirea la el.

— Inaya este fiica mea.

De data asta, Alex rămase fără replică. Într-o fracţiune de secundă, frânturi de amintiri se potriviră cap la cap. Anii pe care-i petrecuse sub acoperire. Brett aproape forţându-l s-o accepte pe Inaya ca om de legătură, argumentând că dispunea de multe surse de încredere în zonă. Inaya, atât de diferită faţă de toţi cei din jur, nativă doar prin faptul că se născuse acolo, dar comportându-se ca şi cum nu aparţinea de nicăieri… dispariţia ei subită la scurt timp după noaptea petrecută împreună. furia lui Brett la aflarea veştii că Inaya era însărcinată cu fiul lui. Brett informându-l cu o expresie opacă despre faptul că nu avea să tolereze absolut niciun fel de legătură între ei.

— Psihopat nenorocit. Propria ta fiică! De ce nu i-ai redat complet libertatea? De ce-a trebuit s-o ţii mereu legată de Elite?

— I-am oferit şi varianta asta, dar a refuzat.

— Minţi!

Scott tresări la auzul furiei din vocea lui Alex.

— Inaya poate fi incredibil de încăpăţânată uneori. N-a vrut să-l lase în urmă pe Espen.

— Ai pus-o să aleagă? Libertatea, ori Espen?

— Nu eu, Consiliul. N-am putut face nimic.

Jenka se îndreptă spre biroul lui Brett, întrebându-se de ce fusese chemată. Ciocăni şi deschise uşa, rămânând blocată la scena incredibilă din faţa ei. Urmări cu o expresie şocată cum Alex îl ataca pe Brett, înfigându-şi mâinile în gâtul lui.

— Alex!

Se repezi către el, aproape fără să-şi dea seama ce face. Dar înainte de-a putea interveni, Alex se afla pe un genunchi, cu mâinile ridicate deasupra capului. Scott i-o luase înainte, punându-i pistolul la tâmplă. Brett zăcea pe podea, luptându-se din răsputeri să-şi recapete suflul după ce scăpase ca prin urechile acului din mâinile celui mai letal agent Elite. Se ridică în capul oaselor, făcându-i un semn lui Scott.

— E-n regulă, dă-i drumul.

Scott păşi înapoi, introducându-şi pistolul la loc în tocul de la subraţ. Alex se ridică în picioare, forţându-se să-şi recapete controlul. Brett se ridică şi el, întorcându-şi privirea către Jenka.

— Ia un loc în spaţiu.

Jenka rămase nemişcată, privirea ei oscilând între Alex şi Brett.

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

Brett îi oferi un zâmbet glacial.

— Ţi-am anulat toate misiunile pe rol, am nevoie de tine pentru o operaţiune extrem de delicată. Mark se ocupă chiar acum de toate detaliile. Plus o locaţie. Pleci imediat, împreună cu Alex. Ford şi cu mine vă vom urma în curând.

— Eşti sigur că ştii ce faci? se grăbi Scott să comenteze. Alex pare o idee cam scăpat de sub control.

Brett îşi întoarse privirea la el.

— O simplă exteriorizare a unor emoţii fireşti. Pe de altă parte, nu ne putem permite riscul de a nu-l implica în misiunea asta.

Alex rămase nemişcat precum o statuie.

— Dar am două condiţii, îl avertiză Brett. Jenka te însoţeşte şi rămâne în permanenţă cu tine.

Alex încuviinţă din cap.

— Şi a doua?

— Vreau să ţii minte că nu s-a schimbat absolut nimic. Oricât ţi-ai dori-o, nu putem discuta aici despre o reuniune de familie.

Alex îl studie cu atenţie, o ameninţare glacială oglindindu-se în ochii acum verzi ca jadul.

— Desigur.

Fără alt cuvânt, se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul cu Jenka după el.

— Alex, ce naiba se întâmplă? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre terminalul lui Mark.

— Nu acum, îi răspunse el pe un ton ciudat de calm. Promit să-ţi explic totul, dar nu acum.

— După scena la care am asistat, chiar sunt curioasă ce-a mai făcut Brett de data asta.

Când ajunseră în Centrul de Comandă, femeia ciudată îi aştepta împreună cu câinele în dreptul terminalului lui Mark.

— Dispozitivul de localizare a fost activat, raportă Mark.

— Avem o locaţie? întrebă Alex pe un ton tensionat.

Femeia îşi drese vocea pentru a le atrage atenţia.

— Mă numesc Glynis. El e Talore, făcu un gest în direcţia câinelui. Nu e nevoie de aparate sofisticate… vă duc eu la Inaya.

Novorossiysk, Rusia

Jenka oftă nerăbdătoare atunci când avionul se înclină spre stânga. O secundă mai târziu, pilotul anunţă că se pregăteau pentru aterizare. Îşi desprinse centura de

siguranţă şi se ridică în picioare pentru a se apropia de Alex, care se afla la pupitrul de comandă al avionului militar. Expresia serioasă întipărită pe faţa lui era un indiciu clar în legătură cu faptul că tocmai primea informaţii noi despre misiunea misterioasă pe care o aveau de îndeplinit. Alex îşi scoase căştile cu o mişcare bruscă, masându-şi tâmplele cu un aer gânditor. Gestul acela nu putea să însemne decât un singur lucru: veştile nu erau prea bune.

— Alex, spune-mi odată ce se întâmplă! exclamă Jenka, incapabilă să se mai abţină.

Alex îşi ridică ochii la ea, privind-o cu îngrijorare şi ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci. Frică pură.

— Alex, ştii că poţi vorbi cu mine, îi spuse cu blândeţe.

— Espen, Petar şi Gabro sunt morţi, răspunse el într-un final. Nu ştiu prea multe amănunte, decât că au fost atacaţi. Inaya e rănită, dar a supravieţuit. Espi şi Ian sunt cu ea.

— Dumnezeule, murmură Jenka.

Alex întoarse capul să privească afară prin hubloul rotund. Avea să petreacă cel puţin câteva zile în compania fiului său, o realitate care îl umplea de o fericire ciudată şi îl debusola în acelaşi timp. Cu ani în urmă, îşi îngăduise o singură noapte de tandreţe, în urma căreia apăruse pe lume un copil. Elite decisese să-i ascundă că are un fiu. Nu cu mult după, o pierduse definitiv pe Alina în favoarea altui bărbat. Îi apăruse pe neaşteptate în viaţă, trezind o parte din el pe care o crezuse moartă. Sentimentele îi oscilaseră între momente în care sperase că-i poate oferi iubirea lui şi misiuni în timpul cărora se folosise de emoţiile ei spre beneficiul organizaţiei Elite. Asta îl costase mult prea scump. O pierduse pentru totdeauna. Inima i se pietrificase la loc, lumea din jur căpătând nuanţe permanente de gri. După ce o ajutase să evadeze pentru a trăi alături de un bărbat de care era îndrăgostită, îşi recăpătase oarecum echilibrul. Măcar nu se mai tortura

singur, întrebându-se cât de tare îl ura.

Acum descoperise că avea un fiu şi toate rănile vechi se reactivaseră. Regulile vieţii de agent operativ nu-i îngăduiau să iubească un copil mai mult decât îi îngăduiseră s-o iubească pe Alina. Poate chiar mai puţin, acum că redevenise soldatul perfect. Numai că o parte din el pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna, se trezise din nou la viaţă şi bucuria aferentă îl chinuia fără milă. Prin speranţă. Datorită situaţiei tensionate din Bosnia, nu-i mărturisise lui Ian că e tatăl lui. Preferase să-l piardă pentru totdeauna, ştiind că o face pentru binele lui. Sau, cel puţin, aşa crezuse. Considerase că nu are niciun drept să-l expună pericolului, pentru simplul fapt că-şi dorea să facă parte din viaţa lui. Mai mult decât orice, se temea că avea să-l rănească aşa cum făcuse şi cu Alina. Şi n-ar mai fi putut continua să trăiască, în cazul în care şi-ar fi afectat propriul său fiu.

Glynis îi conduse la un bloc de apartamente din apropierea portului. Urcară trei etaje şi descuie o uşă, după care le făcu semn să intre. Cu excepţia unei canapele şi a câtorva scaune, camera de zi era aproape goală. În mijlocul ei, un băiat cu păr şaten şi ochi gri-verzui se juca cu o minge.

Alex simţi că-i stă inima. Ian. Fiul lui îl studie cu o privire curioasă. Cu un efort masiv de voinţă, Alex se forţă să-şi controleze emoţiile. Intensitatea privirii lui îl sperie pe băiat, care se refugie pe canapea, în braţele mamei lui. Inaya îl strânse la piept, zâmbindu-i trist lui Alex peste umărul fiului lor.

— Alex, spuse Glynis din spatele lui.

Alex se întoarse s-o privească.

— Talore are nevoie să iasă puţin pe afară. Te superi dacă te rog să-l scoţi tu?

Plimbarea cu câinele nu intra în atribuţiile lui Alex. Mai ales cu câinele acela. Căută o scuză care să nu iasă din sfera politeţii.

— Şi dacă-l pierd?

— N-o să-l pierzi dacă vine şi Ian cu tine, răspunse Glynis cu o expresie neutră, dar Alex detectă o undă de complicitate în vocea ei

Ian îşi întoarse privirea plină de speranţă spre el.

— Ieri am găsit o minge. Glynis, crezi că Talore ar vrea să se joace cu mine?

Cu toate că întrebarea era menită pentru cineva care se afla în spatele lui, privirea copilului n-o părăsi niciun moment pe cea a lui Alex. Glynis chicoti amuzată.

— O, da! Talore adoră să se joace cu mingea.

— Ia-ţi o jachetă, spuse Alex. E răcoare afară.

Câteva minute mai târziu, Ian şi Talore se hârjoneau în faţa lui. Alex rămăsese în urmă pentru a putea cerceta împrejurimile, dar şi pentru a putea savura spectacolul inedit. La capătul străzii, descoperiră un spaţiu deschis şi acoperit cu iarbă, de unde portul se vedea în toată măreţia lui. Ian aruncă mingea cât putu de departe, dar Talore o ignoră cu desăvârşire pentru a-şi face mai întâi nevoile. Ian clătină nemulţumit din cap şi alergă după minge, aruncând-o din nou chiar la picioarele câinelui. Talore o privi mirat, ca şi cum atunci o vedea pentru prima oară, după care îndoi o labă pentru a adopta poziţia de vânătoare şi se repezi la ea. O aruncă în aer şi o prinse din nou, apoi se îndreptă către Ian, pentru a o depune la picioarele lui.

Alex îi urmări cum se jucau, cuprins de un sentiment de mândrie. Fiul lui era atât de frumos. Şi destul de puternic, după cât de bine aruncase mingea. Faţa îi strălucea de bucurie. Îl privea fascinat, sorbind fiecare gest în parte, dorindu-şi să-şi întipărească totul în inimă pentru vecie. Momentul acela, oportunitatea aceea nesperată. Pierduse deja atât de multe momente din viaţa fiului său… şi avea să piardă încă şi mai multe.

După un timp, Ian obosi să tot arunce mingea şi se apropie de Alex, privindu-l pe furiş în timp ce se prefăcea că dă cu piciorul în nişte pietricele. Momentul adevărului.

— N-am prea apucat să stăm de vorbă data trecută,

comentă Alex, mulţumindu-i Cerului că vocea nu-i trădase zbuciumul interior.

— Erai foarte ocupat, răspunse Ian, ridicându-şi privirea la el.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Mulţumesc, dar Espen nu era tatăl meu adevărat. Tatăl meu e soldat. Mama mi-a spus că într-o zi o să vină după mine.

Alex asimilă cu greu ceea ce auzise, navigând cu stângăcie printre emoţii mai periculoase decât un teren minat. Şi asta pentru simplul fapt că se afla la doi paşi de fiul său.

— Deci nu-l cunoşti?

Ian îl fixă cu privirea pentru câteva momente, apoi lăsă capul în jos.

— Nu. Mama mi-a spus că eram foarte mic atunci când a plecat. nu-mi mai aduc aminte de el.

Alex îşi întoarse privirea către luminile portului.

— Bănuiesc că ţi-e foarte dor de el.

— Da, şopti Ian. Îşi drese vocea şi continuă pe un ton ferm. Sunt foarte mândru de el. Şi ştiu că într-o zi o să vină.

Alex oftă, ştiind prea bine că era genul de declaraţie învăţată pe de rost pe care numai inima curată a unui copil o putea crede. Sentimentul de vinovăţie i se materializă în stomac cu delicateţea unui drug de fier, aşa că decise să schimbe subiectul.

— Sunt convins că aşa va fi. Ce zici, vrei să ne jucăm puţin cu mingea înainte să ne întoarcem?

Faţa lui Ian se lumină, pe buze înflorindu-i un zâmbet larg. Alergară pe lângă minge până când rămaseră amândoi fără suflu, după care o luară spre casă într-o tăcere confortabilă.

Când ajunseră înapoi la apartament, Inaya îi făcu semn lui Alex să se aşeze lângă ea pe canapea. Alex observă că era nefiresc de palidă şi se aşează pe un genunchi în faţa ei, luându-i mâinile în ale lui.

— Îmi pare rău pentru Espen şi copii, îi şopti.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar se luptă să şi le reţină.

— Mulţumesc, răspunse într-un târziu. Sper să nu mă urăşti prea tare.

— De ce te-aş urî, Inaya?

— Pentru că ţi-am ascuns faptul că Brett e tatăl meu şi l-am ascultat, alegând să-l cresc pe fiul nostru departe de tine. Pentru că i-am putut oferi dragostea mea lui Ian în toţi anii ăştia şi ţi-am răpit posibilitatea de a face la fel.

Alex o mângâie cu delicateţe pe obraz, îngăduindu-i să-i citească în ochi emoţiile ce-l sugrumau. Inspiră adânc, alegându-şi cuvintele cu mare grijă.

— Brett a avut dreptate, Ian e mult mai în siguranţă departe de mine. Îţi datorez enorm, Inaya, mi-ai dăruit un fiu şi i-ai oferit o viaţă de familie fericită. N-aş putea să te urăsc niciodată.

Inaya îl studie cu atenţie, măsurând parcă sinceritatea spuselor lui.

— Mulţumesc, îi şopti într-un final, aplecându-se spre el pentru a-şi sprijini fruntea de umărul lui.

Alex nu prea ştia ce să facă cu puseul acela spontan de intimitate, aşa că rămase nemişcat, aşteptând.

— Era foarte tânăr atunci când a cunoscut-o pe mama, începu ea după câteva momente.

Alex se forţă să-şi păstreze o mină neutră atunci când realiză că vorbea despre Brett.

— A fost trimis în Afghanistan să antreneze mujahedinii care luptau împotriva sovieticilor. Mama lucra ca bucătăreasă în tabăra militară. Era tânără, frumoasă şi-şi dorea cu disperare măcar un dram de fericire. Brett reprezenta tot ce şi-ar fi putut dori de la viaţă şi, în acelaşi timp, un vis imposibil. Când a rămas gravidă cu mine, nici nu i-a trecut prin cap să nu păstreze sarcina. Brett s-a comportat ca un adevărat gentleman, oferindu-i chiar să o ia cu el în America. Mama a refuzat, mult prea îndoctrinată şi ancorată în tradiţiile islamice pentru a putea crede că

Allah ar mai putea-o iubi dacă ar fi fericită alături de un infidel. Brett a făcut ce-a putut, susţinându-ne mereu din punct de vedere financiar, chiar şi după ce mama s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg.

Inaya oftă şi îşi ridică privirea.

— Acum că l-am pierdut pe Espen, mi-e imposibil să mai pot asigura siguranţa copiilor. Îşi muşcă buzele, două lacrimi alunecându-i pe obraji. Pe Espi i-l încredinţez lui Glynis. Mi-am pus viaţa în mâinile ei în trecut şi acum o pun pe a lui. Am încredere în ea, e singura persoană care-l poate proteja din toate punctele de vedere. În privirea ei se citea o rugăminte mută, o responsabilitate cu care Alex nu era obişnuit. Vreau să ştiu dacă eşti de acord să plece şi Ian împreună cu ei.

— Chiar crezi că e suficient de pregătită încât să-i protejeze pe amândoi?

Inaya îi zâmbi printre lacrimi.

— Încearcă să faci abstracţie de răceala instinctivă pe care o afişează Glynis faţă de oricine are legătură cu Elite. Are calităţi pe care nici nu le bănuieşti şi e mai mult decât pregătită să-i apere în absolut orice situaţie. Plus Talore, care face cât doi agenţi operativi. Espi are nevoie de fratele lui, ar fi mult mai bine pentru amândoi dacă ar rămâne împreună.

La un nivel oarecum instinctiv, Alex ştia că aceea era cea mai bună soluţie, dar o parte din el îşi dorea să o confirme în mod direct cu persoana căreia îi încredinţa viaţa fiului său. Îşi dorea să o poată privi în ochi pe Glynis atunci când avea să promită că va face tot posibilul şi apoi imposibilul pentru a-i asigura siguranţa.

— Pot să discut cu Glynis înainte să-ţi dau un răspuns? întrebă pe un ton blând.

Inaya aprobă din cap în semn că era de acord.

— Şi tu? Ce-o să faci mai departe?

Inaya ridică din umeri.

— Bănuiesc că şi eu trebuie să am o discuţie cu Brett înainte să iau o decizie. Dar deocamdată avem alte

probleme mai presante.

Alex sesiză o anume resemnare familiară în tonul ei şi asta îl nelinişti. Inaya nu-şi făcea planuri pentru că nu-şi dorea cu adevărat să mai trăiască. Nu fără Espen.

— Trebuie să-ţi mai mărturisesc ceva, continuă ea după o mică ezitare. Ian ştie.

— Ce anume?

— Ştie că tu eşti tatăl lui.

Şocul îl izbi pe Alex în plexul solar.

— Cum? şopti cu voce tremurândă.

— M-a întrebat pur şi simplu atunci când te-a văzut în Sarajevo. M-am făcut că nu înţeleg şi nu i-am dat un răspuns. Când a aflat că vii aici, m-a întrebat din nou dacă tu eşti tatăl lui. Nu l-am mai putut minţi, Alex, nu de data asta. A simţit-o şi i-am spus adevărul.

Alex inspiră adânc, copleşit de vinovăţia faptului că nu-şi recunoscuse propriul fiu. Se întreba oare ce părere avea Ian despre el, acum că ştia adevărul. Probabil îl dispreţuia profund pentru laşitatea de care dăduse dovadă.

— L-a pierdut pe Espen şi în curând mă va pierde şi pe mine, continuă Inaya după câteva momente. Nu-l pot lăsa cu sentimentul că e singur pe lume, fără să-i ofer măcar o speranţă. Fără să-ţi ofer ţie o speranţă.

Alex nici măcar nu încercă să vorbească. Pur şi simplu o luă în braţe şi o strânse la piept. O legănă uşor pe măsură ce trupul îi fu cuprins de hohote amare de plâns, continuând mult timp după ce furtuna trecu, lăsând în urma ei o tăcere apăsătoare. Întreaga lume se prăbuşise în jurul ei şi, cu toate astea, Inaya găsise puterea de a se îngriji de sufletul lui. Oare cât timp trecuse de când fusese şi el capabil de aşa ceva? Dacă fusese vreodată.

*

TRANZIŢIE

Sydney, Australia

Bună dimineaţa, tati, spuse Alina pe un ton amuzat. Se lăfăia împreună cu fetele într-o cadă imensă, plină ochi cu apă fierbinte şi spumă de baie. Marius se aplecă să le sărute pe fiecare în parte, după care se aşeză pe podea.

— Nu vii şi tu cu noi?

— E o invitaţie?

— Ce părere aveţi, fetelor? Poate să vină şi tati să se joace cu noi? îşi întrebă Alina fiicele.

Anjolie şi Sage zâmbiră şi întinseră mânuţele după tatăl lor. Marius scoase dopul căzii şi aşteptă până se scurse puţină apă, după care o înlocui cu trupul lui. O trase mai aproape pe Alina, încolăcindu-i picioarele în jurul lui, apoi o preluă pe Anjolie şi se aplecă să o sărute pe mama ei.

— 'Neaţa, îi şopti pe buze.

— 'Neaţa, răspunse Alina la fel.

Marius o luă şi pe Sage în celălalt braţ şi îşi sărută ambele fiice, bucurându-se de mirosul unic al pielii lor catifelate.

— Ce planuri ai pentru azi? întrebă Alina, în timp ce fetele chicoteau fericite.

— Mă îngrijorează faptul că oricine ar fi plănuit atacul, se află încă în libertate. Şi trebuie să am o discuţie foarte serioasă cu Liam. Vreau să-l întreb dacă oferta lui de-a mă trimite în Europa mai e valabilă, cu toate că acum probabil are mai mare nevoie de mine aici.

— Bănuiesc că o să vrea să depui mărturie într-un eventual proces. Poliţia la fel.

— O să fac tot posibilul să evit asta. Dacă nu reuşesc, nu avem altă soluţie decât să plecăm.

Alina încuviinţă gânditoare din cap. Asta însemna că aveau să fie nevoiţi să o ia de la capăt în alt colţ de lume, renunţând total la viaţa de până atunci.

— Sunt pregătită să fac orice e necesar.

Marius îi luă o mână, sărutându-i delicat palma.

— Ştiu.

— Crezi că Roger are ceva informaţii pentru noi?

Marius ridică din umeri.

— Aflăm cât de curând. Ar trebui să te duci cu fetele la cumpărături. Cumpără tot ce vă trebuie pentru câteva zile. O să trec pe acasă şi, dacă totul arată aşa cum trebuie, o să colectez câteva lucruri de care avem absolută nevoie. Făcu o pauză, gândindu-se puţin la ce avea să spună mai departe. După care o să arunc casa în aer, continuă cu voce joasă.

— Cum?!

— O să arunc casa în aer, repetă Marius.

— De ce naiba ai face asta?

— Ca să conving poliţia că suntem în pericol. E singura modalitate, altfel nu vor accepta să-mi protejeze identitatea. Gândeşte-te, Alina. Atacul asupra companiei Phoenix a devenit deja ştirea principală a zilei. Şi eu sunt chiar în mijlocul ei, eroul necunoscut. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă vreun jurnalist ar pune mâna pe o imagine cu mine, ori…

— Ok, gata! Ai dreptate, îl întrerupse Alina. Şi cum o s-o faci?

— Cu o bombă. Una mică, cu rază de acţiune redusă. Ceva ce poate construi oricine în propriul garaj şi suficient de comună încât să nu poată deveni un indiciu.

Alina făcu o grimasă.

— Sper că n-o să afecteze casele vecinilor.

— Nu, doar casa noastră. O să pară o încercare nereuşită a unui amator sadea, ca să rămânem în parametrii actuali.

Alina încuviinţă din cap şi oftă cu părere de rău.

— Fir-ar să fie, o să-mi fie dor de casa aia. Am fost tare fericiţi în ea.

— Atâta timp cât suntem împreună, nu contează nimic altceva, îi şopti Marius, trăgând-o mai aproape.

Alina îi dezmierdă buzele cu ale ei.

— Ştiu.
— Orice altceva se poate înlocui.

Novorossiysk, Rusia

Brett ajunse în seara aceea, însoţit de Ford Dukelman. American prin naştere, fost Navy Seal, Ford activase ca agent operativ în cadrul organizaţiei Elite mai bine de două decenii. Ca de obicei, părul de un blond închis avea mare nevoie de un tuns, iar cearcănele de sub ochii albaştri indicau că avea încă şi mai mare nevoie de somn.

Glynis şi Alex îşi traseră câte un scaun aproape de canapea. Lui Ian i se dădu sarcina de a avea grijă de Espi în unul dintre dormitoare, astfel încât adulţii să-şi poată vedea de treabă. Alex îl urmări cu privirea atunci când părăsi sufrageria, apoi întoarse capul pentru a o surprinde pe Inaya observându-l cu un zâmbet în colţul gurii. Intui faptul că Brett privea cu atenţie scena şi îşi recăpătă expresia impenetrabilă, redevenind agentul perfect.

La cererea lui Brett, Inaya începu să dezvăluie detaliile pe care le aşteptau cu toţii.

— Primele informaţii despre focoasele nucleare furate ne-au parvenit acum doi ani, prin intermediul unui informator de-al lui Espen. Iniţial, se pare că au fost transportate cu ajutorul cailor în Munţii Carpaţi şi ascunse în peşteri. N-am putut verifica aceste amănunte, aşa că am transmis informaţiile către Elite. Am continuat să auzim tot felul de zvonuri de-a lungul timpului, toate destul de greu de crezut. Inaya zâmbi cu tristeţe. Povestea căpătase dimensiunile unei legende, fără nicio legătură cu realitatea. Unul dintre contactele de încredere ale lui Espen a venit într-o zi cu o hartă însemnată cu şase puncte roşii drept potenţiale locaţii pentru una dintre focoase. Harta a rămas la noi. După două zile, persoana de contact a fost ucisă de un asasin misterios. Privirea Inayei alunecă pe deasupra agenţilor, pierzându-se undeva în trecut. N-a mai durat mult până să ne dăm seama că eram vânaţi, aşa că a trebuit să părăsim Sarajevo. În noaptea în care am

fost atacaţi la mănăstirea unde ne adăposteam, intruşii l-au adus cu ei pe Espen… sau ce mai rămăsese din el după ce l-au torturat cine ştie cât timp. Vocea i se frânse şi făcu o pauză ca pentru a se întări pentru ceea ce urma. Pe Petar şi Gabro, cei doi băieţi mai mari, i-au prins în timpul atacului, continuă cu voce tremurândă, lacrimile alunecându-i pe obraji.

Nimeni nu se mişcă şi nu scoase o vorbă, agenţii aşteptând răbdători să-şi recapete controlul. Glynis se aşeză pe braţul canapelei şi o mângâie cu blândeţe pe spate.

— Erau bine înarmaţi, toate armele echipate cu supresoare, reluă Inaya povestea după o vreme, pe un ton ciudat de detaşat. N-am realizat cu adevărat gravitatea situaţiei până când nu l-am descoperit pe Părintele Denis, împuşcat în cap în altar. Am reuşit să elimin câţiva dintre ei, dar până la urmă m-au prins în biblioteca mănăstirii. M-au legat de un scaun şi mi-au cerut harta. Cum Espen o distrusese înainte să fugim din Sarajevo, le-am spus o parte din adevăr. Că nu există. Ca pedeapsă că nu le dădeam răspunsurile pe care le doreau, m-au forţat să asist la uciderea lui Espen şi mai apoi a băieţilor. Într-un final, m-au împuşcat şi m-au lăsat acolo, probabil în ideea că aveam să sângerez până la moarte. ori poate să mor de inimă rea.

— Luând în considerare toate aceste detalii, cred că putem concluziona faptul că oricine s-ar fi aflat în spatele acestui atac, nu deţine focoasa nucleară, spuse Brett după un moment de tăcere.

Inaya încuviinţă din cap.

— Spre final, crezând că mi-am pierdut cunoştinţa, cel care părea că e liderul grupului a făcut câteva afirmaţii pe care nu cred că şi-ar fi dorit să le aud. Pe scurt, părea disperat să găsească focoasa înaintea unui alt grup rival.

— Deci se pare că ne confruntăm cu cel puţin două grupuri total diferite, clarifică Brett. Unul cunoaşte locaţia focoasei nucleare, celălalt încă nu. Misiunea asta tocmai a

devenit mult mai complicată decât părea la început.

Agenţii operativi studiară în tăcere datele ştiute, încercând să dezvolte o strategie bazată pe cei câţiva parametri deja confirmaţi.

— Hai să ne întoarcem puţin la zvonurile iniţiale, o îndemnă Brett pe Inaya. Mă refer la transportul focoaselor nucleare cu ajutorul cailor.

— Da, toate sunau cam la fel… un grup restrâns de oameni, care pozau în comercianţi, trasee alese cu grijă, cât mai inaccesibile călătorilor obişnuiţi. Conform zvonurilor, călătoria a durat luni de zile.

— Şi se pomenea doar de cai? Niciodată alte mijloace de transport?

— Nu, doar cai. De ce?

Brett se întoarse către Alex.

— Ca să poţi transporta o focoasă nucleară într-un mod adecvat, e nevoie de un container cam de dimensiunile unui frigider, care ar cântări în jur de trei sute de kilograme. Ceea ce nu mi se pare deloc realizabil, în cazul în care au folosit cai. Asta înseamnă că pur şi simplu au ascuns marfa prin bagaje, fără niciun fel de protecţie, contaminând toate locurile prin care au trecut.

Alex încuviinţă din cap cu o mină sumbră.

— Ford, contactează sediul general. Avem nevoie de o echipă de decontaminare cel târziu mâine. Şi supraveghere radioactivă aeriană pentru munţi şi porturi. Dacă focoasa nucleară a fost deja transportată din peştera unde a stat ascunsă până acum, ar trebui să-i putem determina traseul prin urma radioactivă. Realistic vorbind, cel mai scurt drum de aici spre Estul Mijlociu e pe mare. Un port în Turcia şi apoi Iran. Alex, coordonează împreună cu Mark şi Scott, vreau informaţii în legătură cu activitatea din port şi toate ambarcaţiunile suficient de mari încât să poată acomoda containere adecvate transportului de materiale radioactive. Vreau să ştiu de unde au venit şi unde pleacă.

— Ce alte informaţii mai avem? întrebă Alex.

Brett îi aruncă o privire Inayei.

— Mai multe surse confirmă faptul că, în urmă cu aproximativ un an, în zonă s-a efectuat o tranzacţie cu Poloniu-210, un izotop folosit pe vremuri ca declanşator nuclear, fabricat aproape exclusiv în fostul URSS. Bănuiala mea e că oricine a achiziţionat izotopul, acum vrea şi focoasa nucleară. Împreună valorează cel puţin de trei ori mai mult.

— Dacă descoperim identitatea cumpărătorului, aflăm cine mi-a ucis familia pentru a afla locaţia focoasei, îi termină ideea Inaya.

— Exact, aprobă Brett. Problema e că şi-a acoperit urmele suficient de bine, încât să nu putem descoperi nici măcar un singur indiciu.

Glynis îşi drese vocea.

— Cred că aş putea face eu ceva în privinţa asta.

Spre uimirea tuturor agenţilor implicaţi în acea misiune, Brett acceptă oferta lui Glynis de a-şi folosi talentele unice pentru descoperirea identităţii persoanei care deţinea izotopul şi dorea acum achiziţionarea focoasei nucleare. În ciuda tuturor eforturilor, misteriosul cumpărător reuşise să rămână în afara radarelor organizaţiei Elite, ceea ce îl irita la culme pe Brett.

În timp ce Glynis navigha pe străzile oraşului, ghidată de o voce neauzită de cei din jur, Brett îi analiza fiecare expresie a feţei, punând zeci de întrebări de fiecare dată când părea că schimbă direcţia, pentru a se îndrepta spre o destinaţie necunoscută. Glynis îşi dădu toată silinţa să-i explice cum funcţionează comunicarea cu vocile îndepărtate, dar renunţă imediat ce realiză că încercarea de a justifica totul din punct de vedere logic, nu făcea decât să-i îngreuneze percepţia lor. Brett era de-a dreptul intrigat. Şi apoi mai era şi Talore. În anumite momente, atunci când Glynis părea că ezită între două drumuri, Talore o împingea uşor cu botul, ghidând-o în direcţia corectă. Brett putea înţelege controlul, disciplina şi metoda. Însă se declară total depăşit de eficienţa aceea

aparentă, derivată din renunţarea la orice fel de strategie, în favoarea comunicării cu voci şi entităţi îndepărtate. Admise că era uimit şi fascinat în egală măsură. Şi-ar fi dorit să aibă mult mai mult timp la dispoziţie pentru a-i urmări cu atenţie pe cei doi, dar în numai o oră, Glynis şi Talore localizară persoana pe care o căutau.

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă, Brett s-ar fi amuzat copios la lipsa totală a oricărui protocol de securitate, bărbatul fiind complet vulnerabil şi expus în biroul său din centrul oraşului. După ce încuiară uşa, traseră obloanele şi scoaseră telefonul din priză, Brett îl imobiliză pe un scaun cu o eficienţă născută din experienţă şi începu să-l interogheze. Glynis şi Talore se retraseră în cel mai îndepărtat colţ al biroului. Trei ore dură tot supliciul, timp în care Brett îl injectă cu trei droguri diferite, fără să primească niciun răspuns la întrebări. Tocmai când începea să se îngrijoreze, Glynis se apropie de ei şi se lăsă pe un genunchi în faţa bărbatului. Îi atinse fruntea cu un deget, privindu-l drept în ochi.

— Cine e copila la care te gândeşti? îl întrebă cu blândeţe. Fetiţa cu păr bălai?

Spre uimirea lui Brett, bărbatul începu să respire din greu, devenind tot mai agitat.

— Ţi-e frică pentru ea, continuă Glynis. Unde e?

Bărbatul o privi cu groază, în mod clar încercând să-şi reprime gândurile. Numai că nu se putea măsura cu femeia ciudată cu păr roşu ca focul din faţa lui. După câteva momente, Glynis zâmbi şi se ridică în picioare.

— Acum ştiu, spuse cu simplitate înainte de-a părăsi încăperea.

Brett privi năuc în urma ei. Oare chiar era dispus să părăsească familiara cale a logicii şi a informaţiilor verificate, în favoarea umbrelor de pe pereţi? Decise rapid că nu avea de ales. Fără nicio urmă de delicateţe şi făcând abstracţie de vocile îndepărtate, pe care oricum nu le auzea, îşi scoase pistolul şi îi trase un glonţ în cap prizonierului, după care se grăbi să-i ajungă din urmă pe

Glynis şi pe Talore. Numai că atunci când ajunse afară în stradă, constată că cei doi dispăruseră deja.

Până după-amiaza târziu, toată lumea era prezentă la apartamentul din apropierea portului. Toată lumea, cu excepţia lui Glynis. Ford îi informă că echipa de decontaminare se afla deja pe drum, avionul lor urmând să aterizeze în decursul serii. Înregistrările şi măsurătorile radioactivităţii din zonele indicate executate de aeronava de supraveghere indicau faptul că focoasa nucleară fusese deja transportată prin munţi, aflându-se acum undeva în vecinătatea portului. După sosirea echipei de decontaminare, aveau să beneficieze de aparatura sofisticată necesară măsurării radioactivităţii, dar era posibil ca până atunci focoasa nucleară să fie deja ascunsă în interiorul unui container special. Odată ce se întâmpla acest lucru, era foarte posibil să dispară de pe radarele organizaţiei Elite.

Pe partea lui, Scott descoperise două potenţiale ambarcaţiuni pentru transport. Ambele sub steag Liberian, ambele ridicând în curând ancora cu destinaţia Istanbul. Amândoi căpitanii erau familiarizaţi cu portul Patara P'ot'i de pe coasta Georgiană, de unde era extrem de uşor să se aranjeze un drum cu trenul prin Azerbaidjan, cu destinaţia finală Iran. Din Iran, focoasa nucleară putea ajunge absolut oriunde în Estul Mijlociu.

Ford se ocupă cu aranjamentele transportului de teren pentru echipa de decontaminare, plus echipamentul de care aveau atât de mare nevoie, în timp ce Alex şi Jenka studiară harta portului şi a zonelor înconjurătoare. Brett era tot mai iritat, blestemându-se în gând pentru faptul că-i permisese lui Glynis să dispară ceva mai devreme. Se aşeză pe canapea lângă Inaya, masându-şi tâmplele şi încercând să se calmeze.

— Îţi garantez că se va întoarce, spuse Inaya pe un ton neutru. Şi dacă izotopul e încă aici, atunci Glynis îl va găsi.

Brett privi în gol pentru o vreme, apoi îşi întoarse

privirea la ea.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pentru că Glynis găseşte întotdeauna ceea ce caută, răspunse Inaya cu un zâmbet vag. Nu dă greş niciodată.

— Niciodată? contră Brett pe un ton cam cinic.

Alex continuă să studieze harta, dar ascultă cu atenţie conversaţia din spatele lui.

— Glynis este prietena mea din copilărie, explică Inaya, ignorând aerul neîncrezător cu care o privea Brett. Suntem oarecum verişoare, aşa că venea la bunica în fiecare vacanţă de vară. La început, nu mi s-a părut ciudat faptul că bunica o învăţa despre tot felul de ierburi şi proprietăţile lor. Tratau împreună oameni bolnavi, câteodată chiar animale. Pe măsură ce-am crescut, mi-am dat seama că nu aveau în comun doar pasiunea pentru medicina tradiţională, ci şi anumite puteri ciudate pe care nu mi le-am putut explica niciodată. De fapt, părinţii lui Glynis o trimiteau la bunica pentru că ea era singura care o putea îndruma în legătură cu aceste talente. Tata…

Inaya se opri brusc şi-l privi încurcată pe Brett.

— Tatăl meu vitreg, adică, o şicana mereu pentru faptul că găsea toţi puii orfani şi toate animalele rănite din pădure. De câteva ori, chiar a acuzat-o că fură din cuiburi şi de prin vizuini, numai din dorinţa de a nu rămâne fără pui de animale şi păsări de care să aibă grijă. Glynis jura că nu e adevărat. Spunea că aude animalele atunci când le e frică, le aude cum îi cer ajutorul. Şi parcă o mână nevăzută o ghida până ajungea la ele. Ştiam că poate auzi şi vedea lucruri pe care nu le auzea şi nu le vedea nimeni, dar nu prea vorbea despre asta, pentru că oamenii din jur se speriau foarte uşor. Dacă Glynis reuşeşte să vadă orice obiect pierdut cu ochii minţii, atunci în mod sigur îl va găsi. N-am văzut-o niciodată să vină înapoi cu mâna goală. Inaya zâmbi cu afecţiune. E foarte util s-o ai prin preajmă atunci când pierzi cheile de la casă.

Brett dădu gânditor din cap, dar rămase tăcut.

— N-aş fi putut învăţa niciodată să fac ce face ea, dar ea a învăţat să mă citească ca pe o carte deschisă. Am fost cele mai bune prietene timp de peste zece ani, după care… ei bine, după care am fost recrutată în Elite. După ce ne-am regăsit, Glynis mi-a mărturisit că, pentru prima oară în viaţa ei, a fost incapabilă să mă găsească. O iritase la culme. Într-un final, a renunţat să mai încerce.

Brett înţelegea într-o oarecare măsură, mai ales după ce studiase cu atenţie reacţiile lui Glynis la sediul central Elite. Nici n-ar fi avut cum să găsească pe cineva aflat la peste două sute de metri sub pământ.

— Cu o săptămână înainte să-l nasc pe Ian, doctorul mi-a explicat că au apărut nişte complicaţii majore şi că e foarte posibil ca bebeluşul să nu supravieţuiască, continuă Inaya atât de încet, încât Brett fu nevoit să se încline către ea pentru a o auzi. Mi-a trecut prin minte că dacă Glynis s-ar afla acolo, ar şti ce să facă pentru a-mi salva copilul. A doua zi, a intrat în salon şi mi-a zâmbit de parcă nu fusesem despărţite niciodată. Inaya făcu o pauză, părând transpusă total într-un alt timp şi spaţiu. Şi aşa cum mă aşteptam, m-a ajutat să nasc un copil perfect sănătos, continuă într-un târziu. Numai datorită ei sunt azi în viaţă.

Tată şi fiică rămaseră tăcuţi, fiecare pierdut în gândurile lui.

— Îmi pare rău că nu ţi-am fost alături atunci când ai avut nevoie de mine, spuse Brett la un moment dat.

Alex rămase şocat la auzul acelor cuvinte şi întoarse capul peste umăr să-i privească pe cei doi. Inaya întinse mâna după cea a lui Brett. Rămaseră tăcuţi, ţinându-se de mână pentru un timp îndelungat.

Momentul fu întrerupt de apariţia lui Glynis, care ţinea într-o mână o servietă ermetică din metal. Talore o urmă, adulmecând aerul. Glynis se apropie tăcută de Brett şi depuse servieta la picioarele lui, după care îşi scoase haina din piele şi se îndreptă spre bucătărie. Brett era convins că servieta conţinea izotopul, aşa că nu se mai obosi să mai întrebe nimic, mai ales că Glynis nu părea

dispusă să dea explicaţii.

— Toată lumea e pregătită pentru cină? întrebă ea cu nonşalanţă, deschizând un dulap suspendat pe perete pentru a scoate câteva farfurii.

Brett îi aruncă o privire Inayei, care-i zâmbi complicitar, după care o urmă în bucătărie.

— Unde ai găsit izotopul?

— În camera fetiţei cu păr bălai la care se gândea prizonierul tău.

— De ce-ai n-ai vrut să mă iei cu tine?

Glynis se opri din prepararea cinei pentru câteva secunde, dar nu se întoarse să-l privească.

— Pentru că nu era nevoie să terorizăm un copil ca să obţinem ce ne doream.

Odată cu sosirea echipei de decontaminare şi a echipamentului de măsurare a radioactivităţii, locaţia focoasei nucleare fu stabilită cu o marjă aproape inexistentă de eroare. Scott, în înţelepciunea lui, le trimisese încă cinci agenţi operativi, aşa că Brett decise să declanşeze operaţiunea chiar în seara aceea, înainte ca marfa să dispară pentru totdeauna. După simulările rulate de Mark, Brett hotărî că nu exista decât un singur scenariu viabil pentru transferul focoasei nucleare de la vânzător la cumpărător, iar asta impunea ca ambele părţi să fie prezente. Profilul misiunii era destul de complicat şi avea să fie dificil de executat cu un număr restrâns de agenţi operativi, mai ales că încă nu se cunoştea numărul exact al jucătorilor. O situaţie riscantă, dar în cazul acela, timpul era inamicul lor numărul unu.

În timpul procesului de infiltrare în perimetru, Alex auzi o buşitură în spatele său şi se întoarse pentru a descoperi că Talore tocmai îi smulsese beregata unui bărbat din tabăra adversă. Pe moment, îl înfurie gândul că Glynis bântuia neînarmată prin umbre, punându-şi viaţa în pericol şi devenind o responsabilitate în plus pentru echipele de intervenţie. Însă după ce Talore repetă figura de încă două ori în acea noapte, eliminând alţi doi inamici

care se pregăteau să-l atace pe la spate, Alex fu recunoscător pentru acoperirea aceea tacită.

— Echipa Beta, raportează, şopti în timp ce scana cu privirea zona părăsită de la marginea portului.

— Pe poziţii, îi răspunse vocea Jenkăi în ureche.

— Echipele Alfa şi Gama, ocupaţi poziţiile secundare şi aşteptaţi semnalul meu. Brett?

— Aveţi undă verde.

— Iniţiaţi secvenţa.

Alex le făcu un semn celor trei agenţi operativi din spatele lui, după care alergă spre un hangar aflat în paragină. Alunecă de-a lungul pereţilor descojiţi, până ajunse la o uşă din metal ruginit. Îşi introduse pistolul în tocul de la subraţ şi scoase un dispozitiv explozibil din buzunarul jachetei de teren, pe care îl fixă în centrul uşii.

— Mark, iniţiază procedura de anulare a sistemului de supraveghere, spuse în timp ce se retrase după colţul clădirii, pentru a se adăposti de explozie.

— Am pornit numărătoarea inversă, răspunse Mark în secunda următoare. Aveţi cinci minute să ocupaţi poziţiile secundare.

Alex scoase o telecomandă minusculă din buzunar şi apăsă un buton. Uşa din metal zbură din balamale, moment în care Mark transmise semnalul de bruiaj al sistemului de supraveghere.

— Undă verde, toate echipele. Repet, undă verde, anunţă Alex cu voce joasă.

Îşi scoase pistolul şi se apropie de uşă, pătrunzând cu grijă pe un coridor slab iluminat. Îl străbătu cu rapiditate şi ajunse la ceea ce părea un container imens cu pereţi din metal etanş. Un panou securizat electric era montat lângă uşa închisă ermetic, deasupra căreia se afla o cameră video.

— Brett, am găsit containerul. Încep procesul de infiltrare electromagnetică, raportă în şoaptă.

Jenka şi echipa ei îşi făcură apariţia, ocupându-şi în tăcere poziţiile dinainte stabilite. Alex introduse o cartelă

în panoul de securitate, de care ataşă un PDA. Numere şi cifre începură să se deruleze cu rapiditate pe ecran.

— Ok, am intrat în sistem, îl informă Mark după câteva clipe. Foarte drăguţ... după cum bănuiam, se bazează pe un contact magnetic simplu.

— Poţi să-l anulezi?

— Da, nu trebuie decât să influenţez intensitatea câmpului magnetic. Dă-mi câteva secunde.

— Sistem anulat, anunţă vocea lui Brett peste câteva momente.

Uşa emise un clic puternic. Alex o împinse cu o mână, făcându-le apoi semn agenţilor din spatele lui.

— Intrăm, anunţă în timp ce pătrunse înăuntru, ţintind arma cu ambele mâini.

Restul agenţilor operativi îl urmară, ocupându-şi poziţiile în ceea ce părea o anticameră de mici dimensiuni.

— Chestia asta nu e un simplu container, raportă Mark cu promptitudine. Văd coridoare şi o structură compactă, probabil spaţiul de depozitare unde se află focoasa nucleară. Şapte semnături termice pe coridorul nordic se deplasează rapid în direcţia voastră. Încă opt în interiorul structurii compacte. Alţi trei înaintează pe coridorul sudic.

Alex îşi instrui echipa prin semne, indicându-le care încotro s-o ia. Apoi le făcu semn Jenkăi şi echipei sale să-l urmeze, îndreptându-se către partea vestică a containerului. După cum îi informase Mark, în curând ajunseră la spaţiul de depozitare prevăzut cu o uşă ce semăna cu cea a unui seif.

— Alex, cum stăm? întrebă Brett.

— Am ajuns la spaţiul de depozitare, suntem pregătiţi pentru infiltrare.

— Anunţă-mă imediat ce securizaţi zona.

— Am înţeles.

Alex îi aruncă o privire Jenkăi, făcându-i semn să stea de pază, în timp ce el ataşă un decodor pe uşă şi începu să tasteze. În câteva secunde, codul fu afişat pe ecran. Îl

introduse în panou, după care introduse cartela magnetică. Încuietoarea glisă cu un sunet abia perceptibil. Alex se rostogoli în camera de depozitare, aterizând pe un genunchi şi eliminând cei doi gardieni din dreptul uşii.

Jenka plonjă imediat după el, alunecând pe podea şi împuşcând gardianul din partea opusă. Restul agenţilor operativi năvăliră strigând în încăpere, provocând o asemenea hărmălaie, încât ceilalţi gardieni încremeniră cu ţevile armelor automate îndreptate spre tavan.

Alex îşi puse pistolul în tocul de la subraţ, observând fiecare detaliu. Doi bărbaţi cu mâinile sus, aşezaţi la o consolă în dreapta lui, câteva rafturi în stânga, pe care se aflau şase mini-rachete balistice. Toate rachetele erau conectate la consolă printr-un labirint încâlcit de fire. În faţa lor se afla un dispozitiv cilindric din metal cu mâner lateral şi un panou iluminat, la rândul său conectat la consolă. Găsiseră focoasa nucleară.

Alex se apropie de cei doi bărbaţi.

— Am nevoie de cineva care să vorbească limba engleză, îi informă, privirea lui glacială mutându-se de la unul la celălalt.

Nu primi niciun răspuns, aşa că-i făcu un semn Jenkăi, care făcu câţiva paşi şi se opri în spatele celor doi. Cu o mişcare rapidă, îi puse bărbatului din partea dreaptă ţeava Glockului la tâmplă şi apăsă pe trăgaci. Celălalt bărbat ţipă cât îl ţinea gura, urmărind cu o privire îngrozită cum trupul colegului său alunecă la pământ. În secunda următoare, se răsuci pe jumătate spre Jenka, privirea pendulându-i între ea şi Alex.

— Eu… eu v-vorbesc engleză, se bâlbâi cu voce tremurândă.

— Mă bucur pentru tine, comentă Alex pe un ton neutru. Acum că am stabilit acest aspect, decuplează rachetele şi focoasa nucleară.

Bărbatul ezită pentru o fracţiune de secundă, dar se puse pe treabă imediat ce simţi ţeava pistolului la tâmplă. Alex îi urmări mâinile în timp ce zburau pe deasupra

consolei. După câteva minute, ridică privirea la el.

— Gata, totul e decuplat, spuse cu voce temătoare.

Jenka îl prinse de gât şi-l întoarse spre ea, presându-i ţeava pistolului în tâmplă.

— Eşti sigur de chestia asta?

Incapabil să mai vorbească, bărbatul dădu frenetic din cap în semn că da. Jenka îl strânse şi mai tare de gât, până când începu să se sufoce.

— Jenka! o atenţionă Alex. Decuplează rachetele şi transportaţi-le la punctul de extracţie.

Jenka se execută, la fel şi restul agenţilor.

Alex examină cilindrul metalic, după care introduse un cod pe panoul iluminat. Sistemul hidraulic toarse precum o pisică şi două uşi metalice se deschiseră cu un pufăit de aer. Alex privi înăuntru şi văzu focoasa nucleară izolată într-un nucleu din titanium şi sticlă securizată. Scoase din buzunar un dispozitiv de măsurare a radioactivităţii şi îl porni. Câteva secunde mai târziu, aparatul emise un clinchet, informându-l că nu depistase nimic. Alex îşi scoase o mănuşă cu dinţii şi trecu un deget pe deasupra cilindrului, răsuflând uşurat.

— Secvenţă completă, raportă cu voce joasă.

— Starea obiectivului? întrebă Brett.

— Intact, răspunse Alex, închizând cu grijă cilindrul metalic.

Sydney, Australia

— Am tot încercat să te sun acasă, spuse Liam atunci când Marius intră în biroul lui.

— Având în vedere ce s-a întâmplat, am considerat că e mai bine să nu mergem acasă pentru câteva zile. Ne-am cazat la un hotel din afara oraşului, măcar până aflăm mai multe detalii.

— O idee foarte bună, fu de acord Liam. Detectivii care se ocupă de caz mi-au făcut o vizită azi dimineaţă. Ai intuit foarte bine, se pare că e vorba despre amatori şi o simplă spargere. A fost furat prototipul codificatorului pentru reţelele de internet. Poliţia crede că ne confruntăm

cu un caz de spionaj industrial.

Marius făcu o grimasă şi Liam zâmbi cu amărăciune.

— Mda, nici mie nu-mi sună prea bine. Spionajul industrial e prin definiţie non-violent.

— Sunt siguri că doar prototipul a fost furat?

— Aşa mi-au spus. De ce întrebi?

Marius clătină din cap.

— Fără un motiv anume. Toată chestia asta n-are nicio logică.

— Eşti pregătit să auzi şi restul?

— Ai mai multe veşti bune?

Liam încuviinţă din cap cu o expresie serioasă.

— Motivul pentru care n-am avut echipă de securitate în ziua atacului. Se pare că Brown Security Company au fost anunţaţi în dimineaţa respectivă că nu mai avem nevoie de serviciile lor. Persoana cu care au discutat i-a informat că nu suntem mulţumiţi cu prestaţia lor şi ne vom angaja proprii oameni pentru a asigura securitatea companiei.

— Şi nu s-au obosit să ia legătura cu tine?

— Nu. Persoana care i-a vizitat le-a arătat o legitimaţie validă, plus o scrisoare de anulare a contractului semnată de mine.

— Şi exact aşa au intrat atacatorii în clădire, pozând în noua echipă de securitate, deduse Marius.

— Corect. Poliţiştii au găsit patru uniforme cu logo-ul nostru în toaleta bărbaţilor de la etajul patru.

— Un etaj nu prea populat, comentă Marius.

— Exact. Depozite de dosare şi echipament, fără prea mulţi oameni.

— Ceea ce înseamnă ori că au intrat în clădire şi cu altă ocazie, ori că au avut pe cineva înăuntru, concluzionă Marius. Despre Kyle ai aflat ceva?

Liam zâmbi cu subînţeles.

— Eşti mereu cu un pas înaintea mea. Kyle este motivul pentru care te-am tot sunat.

— Au reuşit detectivii să scoată ceva de la el?

Liam arcui o sprânceană.

— Kyle e mort.

— Poftim? întrebă Marius cu o expresie şocată.

— Ai auzit bine, Kyle e mort, repetă Liam.

— Cum? Ce s-a întâmplat?

Liam clătină din cap cu o expresie dezgustată.

— Poţi să crezi că a făcut un atac de cord?

— Nu, sub nicio formă.

— Nici eu, dar asta scrie în certificatul medico-legal.

Novorossiysk, Rusia

Alex fu uşor surprins când auzi bătaia uşoară din uşă. Se ridică de pe pat şi traversă camera, deschizând uşa pentru a o descoperi pe Glynis. Îi făcu semn să intre şi ea păşi înăuntru.

— Ai dispărut înainte să-ţi pot mulţumi.

— Nu mie, mulţumeşte-i lui Talore, îi zâmbi Glynis.

Alex o privi cu un aer încurcat.

— De ce m-ar proteja pe mine Talore?

— Pentru că Ian i-a cerut-o.

Alex arcui o sprânceană.

— Sunt foarte ataşaţi unul de celălalt. Nu înţeleg nici eu prea bine ce şi cum, dar Talore îi e acum loial lui Ian.

— Şi tu?

Glynis rămase pe gânduri pentru câteva momente. Ştia prea bine că sosise momentul să fie complet sinceră cu el.

— Eu aş face orice pentru Inaya. Plus că mi-e dor să aud râsete de copii în casă. Oricum, Talore a decis deja pentru amândoi, zâmbi cu căldură. Dar mi-aş dori să facem schimb de promisiuni.

Alex rămase tăcut, neştiind prea bine ce anume ar fi putut promite cuiva.

— Eu promit să-l protejez pe fiul tău şi să-l iubesc ca pe propriul meu fiu. Iar tu trebuie să-mi promiţi că o să ai grijă de Inaya. În momentul ăsta, are nevoie de ceva ce eu nu-i pot oferi.

Alex ştia prea bine că opţiunile lui erau extrem de

limitate în ceea ce-o privea pe Inaya.

— Aş face-o, dacă aş putea.

Glynis zâmbi cu un aer atotştiutor.

— Nu ştiu cât contează pentru tine, dar eu ştiu sigur că vei avea ocazia.

Din nou, siguranţa aceea năucitoare. Şi culmea era că Alex chiar o credea.

— Atunci promit.

Se priviră unul pe celălalt în tăcere, ştiind că acceptaseră o responsabilitate imensă în mod voit, fiecare devenind îngerul păzitor al persoanei iubite.

— Noi o să plecăm, rupse Glynis tăcerea într-un final.

— Acum?

— Acum. Ian vrea să vorbească cu tine.

Alex încuviinţă din cap.

— Îl trimit imediat, spuse Glynis, îndreptându-se spre uşă.

— Glynis.

Ea întoarse capul să-l privească.

— Cum te pot găsi?

— E mai bine să nu poţi.

— Vreau să ştiu cum îl pot găsi pe Ian dacă va fi vreodată nevoie.

Glynis îl privi gânditoare pentru câteva momente.

— Inaya ştie cum mă poţi găsi.

— Mulţumesc.

Glynis înclină uşor din cap şi se strecură afară. Alex rămase privind în urma ei, uşor surprins de starea de calm ce-l cuprinsese, în ciuda faptului că nu avea niciun control asupra situaţiei.

Câteva minute mai târziu, Ian deschise uşa şi păşi în cameră. Fără nicio ezitare, Alex se lăsă pe un genunchi şi deschise braţele larg. Din doi paşi, Ian i se aruncă în braţe, topindu-se la pieptul lui. Rămaseră aşa un timp îndelungat.

— O să se termine vreodată războiul, *papa?* O să vii după mine?

Alex nu-l putea minţi.

— Nu ştiu, Ian.

— O să te mai văd vreodată?

Alex se trase puţin înapoi şi îi cuprinse faţa în mâini pentru a-l privi.

— Da, în curând. Promit.

Ian îl studie cu atenţie, în ochi oglindindu-i-se tristeţea şi entuziasmul în egală măsură.

— Mă bucur că tu eşti tatăl meu, declară cu stoicism.

Alex inspiră adânc, simţindu-şi inima pe cale să explodeze.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul de la bun început.

— Nu-i nimic, mama mi-a explicat că ai vrut să mă protejezi.

— Eşti trist că trebuie să pleci cu Glynis?

Ian se gândi pentru câteva momente înainte să-i răspundă.

— Nu, îmi place de ea, e foarte drăguţă cu mine. O să fiu împreună cu Espi şi Talore. Făcu o pauză pentru a-i pune o mână pe obraz. Până când o să vii după mine, *papa.*

Alex îl luă în braţe şi-l strânse la piept, inhalându-i mirosul unic.

— O să încerc, Ian. O să încerc…

Ian îl strânse tare în braţe, de parcă ar fi încercat să transforme cuvintele lui într-o promisiune.

— Spune-o, *papa.* Acum poţi s-o spui.

— Te iubesc, Ian.

— Şi eu te iubesc, *papa.*

Glynis deschise uşa, cu Espi în braţe şi Talore lângă ea. Sosise momentul despărţirii. Ian păşi înapoi, cu privirea la tatăl său.

— O să te aştept.

Glynis îl mângâie pe păr şi el privi în sus la ea, după care îi zâmbi. Zâmbetul lui, observă din nou Alex. Numai că, de data aceasta, nu-i mai sfâşia inima. O parte din el avea dreptul la fericire. Glynis îl luă de mână şi se îndepărtară, Ian întorcând capul pentru a-i mai zâmbi o

ultimă oară tatălui său. Şi, brusc, Alex rămase singur. O lacrimă îi alunecă încet pe obraz.

*

ÎNAPOI LA ORIGINI

Sydney, Australia

N-are nicio logică, comentă Alina în timp ce-i schimba pampersul lui Anjolie.

— Are, dacă priveşti problema dintr-o altă perspectivă. E posibil să mă fi grăbit puţin atunci când am afirmat că Elite n-a fost implicată în atac, răspunse Marius pe un ton sumbru. Alina întoarse capul să-l privească.

— Ce te face să spui asta?

— Moartea lui Kyle. În certificatul medico-legal, la cauza decesului e trecut atac de cord. Kyle era un tip tânăr şi puternic ca un taur. Până şi medicul legist şi-a exprimat mirarea.

— Şi noi ştim prea bine că Elite dispune de cel puţin trei substanţe care pot provoca un atac de cord, fără să lase urme. Un eventual test de toxicologie nu le-ar depista, spuse Alina cu voce joasă.

— Acum înţelegi de ce încep să mă îngrijorez?

— Pe de altă parte, multe alte organizaţii guvernamentale au acces la astfel de substanţe.

Marius clătină din cap.

— Ai dreptate… chiar n-are nicio logică. Să presupunem că ar fi fost Elite, ori altă entitate secretă care ne vânează. De ce-ar fi organizat un atac care să eşueze într-un asemenea hal?

— Şi atunci ce facem mai departe?

— Liam are nevoie de ajutorul meu. Practic mi-a pus toată compania la picioare.

— Am impresia că v-aţi apropiat foarte tare în ultimele zile, zâmbi Alina.

— Liam e un om dintr-o bucată.

Alina i-o pasă pe Anjolie şi Marius o aşeză cu grijă pe pat. Îi sărută picioruşele rozalii, râzând atunci când ea îl lovi în bărbie. Alina începu să se ocupe de pampersul lui

Sage.

— Pot să ajut în vreun fel?

— Poţi să mă ierţi, spuse Marius, întinzându-se după mâna ei.

— Pentru ce?

— Pentru toată porcăria asta.

— Nu e vina ta, Marius, n-am de ce să te iert.

— Poate, dar situaţia poate deveni tot mai gravă dacă rămânem, spuse Marius cu un oftat, după care o sărută pe Anjolie pe burtică.

— La fel şi dacă încercăm să fugim. Măcar aici avem ajutor.

Marius încuviinţă din cap, fără să pară prea convins.

— Plus că n-ai fi atât de calm, în cazul în care ai fi convins că Elite e implicată.

— Aşa e, dar asta nu înseamnă că nu poate fi cineva din Elite.

— Brett?

— Posibil, dar de ce-ar risca să acţioneze fără ştirea Consiliului?

— Şi dacă e chiar mâna Consiliului?

— La ce-ar servi? Şi de ce acum? Nu, iar n-are nicio logică.

— Atunci înseamnă că poliţia are dreptate şi toată chestia asta nu e decât decât un caz bizar de spionaj industrial, finalizat printr-o lovitură complet eşuată, condusă de un tip tânăr şi bolnav de inimă, comentă Alina cu o grimasă.

— Vino încoace, o invită Marius pe un ton sugestiv.

Alina o luă pe Sage în braţe şi o puse pe pat lângă Anjolie, după care se aşeză lângă el. Marius o luă în braţe şi se rostogoli pe pat, ajungând deasupra ei.

— Te iubesc, îi şopti.

— Şi eu te…

Telefonul începu să sune. Marius oftă şi se ridică să răspundă.

— Da! spuse pe un ton uşor iritat.

— Marius, slavă Cerului că eşti ok, auzi vocea lui Liam. Ai văzut ştirile?

— Ce ştiri? întrebă Marius, întorcându-se s-o privească pe Alina.

— Casa voastră! E la ştiri!

— Ce-i cu ea?

— A explodat.

Marius îşi muşcă buza de jos, urând faptul că trebuia să-l mintă pe Liam.

— Înţeleg, spuse pe un ton calm.

— Chestia asta a mers deja mult prea departe. Vreau să-ţi iei familia şi să vă mutaţi la conacul meu. Am o grămadă de camere libere şi un sistem de securitate de care nu trece nimeni.

— Mulţumim mult, Liam, dar…

— Nu, de data asta insist. Sunteţi prea expuşi într-un hotel. Plus că mi-ar prinde bine să mai am pe cineva în casă. Şi în felul ăsta, putem lucra mult mai uşor.

Marius se gândi pentru câteva momente şi ajunse la concluzia că, într-adevăr, oferta lui Liam prezenta multe avantaje. Puteau lucra de acasă, timp în care le avea pe Alina şi pe fete lângă el.

— Ajungem într-o oră. Şi, Liam, mulţumesc.

Încheie conversaţia şi se întoarse la Alina.

— Liam?

— Da. Vrea să ne mutăm la conacul lui super-securizat. Cred că e o idee bună.

Alina îi atinse buzele cu ale ei.

— Când? îi şopti pe buze.

— I-am spus că ajungem într-o oră.

— Atunci cred că am face bine să ne grăbim, zâmbi ea cu subînţeles înainte de a-l săruta pasional.

— Liam, ai o casă absolut superbă! exclamă Alina, păşind în sufrageria imensă cu Sage în braţe. De fapt, ce tot vorbesc eu aici, e mai degrabă un castel!

Marius o urmă, cu Anjolie în braţe.

— Oh, mulţumesc, eşti amabilă, răspunse Liam cu

modestie. Sincer vorbind, e mult prea mare pentru mine. Numai că atunci când am pornit la vânătoare de case, nu erau prea multe disponibile fără etaj. Şi mie-mi place să mă descurc singur, lifturile mă îngrozesc. Mă tot gândesc cu groază la o pană de curent.

Liam îşi ghidonă scaunul cu rotile printre mobile cu o dibăcie remarcabilă.

— Mulţumim mult că ne-ai invitat să stăm la tine, îi strânse Alina mâna cu căldură. Evenimentele din ultimele zile sunt o idee cam prea mult pentru nervii oricui.

Liam dădu aprobator din cap, dar se abţinu să-i spună că, după părerea lui, avea nervi de oţel. Nu-i fusese dat de prea multe ori să vadă o femeie mai calmă într-o situaţie care ar fi tocat nervii oricui. Alina reprezenta un adevărat mister.

— Plăcerea e de parte mea. Sper să vă simţiţi ca acasă.

Marius se aşează pe canapeaua din piele neagră şi-i făcu semn Alinei să stea lângă el.

— Ce mai face domnişoara Sage în seara asta? întrebă Liam, luând mânuţa copilei în a lui. Crezi că ar vrea să vină la mine?

Alina zâmbi.

— Nu văd de ce nu.

O răsuci pe Sage şi o aşează în braţele lui, după care luă loc lângă Marius. Sage privi în sus la Liam, studiindu-l cu atenţie pentru câteva momente, după care îi zâmbi cu toată faţa. Liam se topi instantaneu.

— Marius, te avertizez! În câţiva ani, vei fi nevoit să alungi coada de admiratori de la uşă, spuse pe un ton amuzat.

— Până atunci, Alina o să le antreneze pe fete în arte marţiale şi se vor descurca singure, răspunse Marius, privindu-şi adorator soţia.

Alina făcu o grimasă şi-l plesni peste mână.

— Am trimis-o pe doamna McAfee, care se ocupă cu administrarea conacului, să le cumpere pătuţuri şi alte

câteva lucruri absolut necesare, îi informă Liam. Vreau să aveţi tot ce vă trebuie. Aţi mâncat?

— Da, am oprit la un restaurant pe drum. Şi nu trebuia să te deranjezi, ne puteam descurca, spuse Alina cu blândeţe. Eşti mult prea generos.

— Nu e nicio problemă, îmi face mare plăcere. De fapt, eu sunt cel care profită. Dumnezeu ştie că m-am săturat să fiu singur în hardughia asta. Compania voastră e un dar ceresc, plus că-l am pe Marius aproape şi putem munci cu mai mult spor. Liam îşi îndreptă privirea către Marius. Apropo, m-au sunat de la poliţie. Te căutau să te pună în temă cu explozia casei. Le-am spus că am vorbit deja cu tine şi eşti la curent.

— Le-ai spus că ne mutăm aici?

— Nu. Cu cât ştiu mai puţine persoane despre asta, cu atât mai bine. E mult mai sigur aşa, cel puţin până aflăm cine se află de fapt în spatele atacului. Nici măcar doamna McAfee şi personalul conacului nu ştiu cine sunteţi. Le-am spus că suntem veri îndepărtaţi şi mă vizitaţi pentru o perioadă nedefinită.

— Ai aflat dacă poliţia a reuşit să identifice persoana care a anulat contractul cu Brown Security? întrebă Marius.

— Dacă au făcut-o, mie nu mi-au spus nimic. De ce?

— Cred că ar fi indicat să conducem propria noastră investigaţie şi ar fi un punct de pornire foarte bun. Ai obţinut înregistrarea de pe camerele de supraveghere?

— Da, numai că n-au nicio valoare. Din motive greu de explicat, camerele s-au defectat subit exact în momentul în care persoana respectivă a intrat în clădirea Brown Security. Nu avem decât o umbră pentru o fracţiune de secundă, după care nimic. Trebuie să găsim o altă metodă dacă vrem să identificăm impostorul nostru.

Liam se foi în scaunul cu rotile.

— Ne trebuie un print cu cadrul respectiv.

— Am deja unul.

— Are şi poliţia o copie a înregistrării? întrebă Alina.

— Da, dar se îndoiesc că le va fi de vreun ajutor.

Urmă un lung moment de tăcere.

— În fine, cred că ar trebui să vă arăt camerele pe care le-am pregătit pentru voi, spuse Liam într-un final, depunând un sărut delicat pe obrazul lui Sage înainte de a i-o întinde mamei ei. Aveţi un dormitor mare, conectat la un birou pe care l-am transformat în cameră pentru fete, le explică, manevrând cu grijă scaunul cu rotile în timp ce-i conducea spre partea opusă a casei. Aveţi o vedere foarte frumoasă a grădinii din spate.

— Te gândeşti la acelaşi lucru la care mă gândesc şi eu? îi şopti Alina lui Marius cu o mină îngrijorată.

Marius încuviinţă din cap. Ancheta se complica tot mai tare şi noile detalii nu erau de bun augur.

— Oliver, îţi trimit un print cu persoana care a concediat firma de securitate. Informează-l şi pe Roger. Nu cred că a luat parte la asalt, ceea ce înseamnă că ne confruntăm cu o o situaţie mult mai complexă decât credeam, spuse Marius, privind imaginea lui Oliver de pe ecranul laptopului.

— O primesc acum, stai s-o deschid. După câteva secunde, Oliver clătină din cap. Nu e prea mare lucru de capul ei. Poate obţinem înălţime, greutate şi cel mult culoarea părului, dar altceva…

— Dă-mi de ştire imediat cum afli ceva, spuse Marius, după care întrerupse legătura.

Alina îi puse capul pe umăr.

— Nimic?

— I-am trimis imaginea lui Oliver. Nu e cine ştie ce, dar e un început. Oricine ar fi fost, e clar că a folosit echipament de bruiaj pentru camerele de supraveghere.

— Ceea ce ne readuce la Elite, comentă Alina. Brett… trebuie să fie Brett!

— Poate.

Liam îşi făcu apariţia în sufragerie, ghidând scaunul cu rotile pentru a se apropia de ei.

— Ceva nou?

— Poate, răspunse Marius, continuând să studieze imaginea cu silueta întunecată.

— Poate reuşim să obţinem o descriere de la angajatul firmei de securitate cu care a stat de vorbă.

— Am verificat deja, răspunse Marius cu o mină serioasă. Angajatul în cauză n-a mai apărut de a doua zi. Şi a fost angajat doar cu o lună înainte.

— Crezi că a fost plantat?

— Da.

— Dacă asta e adevărat, atunci înseamnă că atacul a fost plănuit cu mult înainte, comentă Liam pe un ton grav. Avem vreun dosar de angajare, amprente?

— Dispărut în mod misterios.

— Încă eşti convins că avem de-a face cu amatori?

Marius ridică din umeri.

— Cine a pus chestia asta cap la cap, e un adevărat profesionist. Echipa de atac, amatorism total. Ceea ce mă face să cred că au fost aleşi special pentru a da greş.

— Dar asta n-are niciun sens. De ce să plănuieşti totul atât de bine pentru nimic?

Marius se ridică în picioare şi se îndreptă către ferestrele duble.

— Poate că atacul n-a fost decât o acoperire pentru adevăratul obiectiv, gândi cu voce tare, privind afară pe fereastră.

— Ca la şah, atunci când sacrifici pionul pentru regină, concluzionă Liam.

Marius întoarse capul să-l privească.

— Cam aşa ceva. De fapt, cam toată povestea asta pare un joc de şah.

— Ştiam că mi-am făcut destui duşmani de-a lungul timpului, dar nu m-am gândit niciodată că s-ar putea ajunge la aşa ceva.

— Liam, nu sunt foarte convins că are vreo legătură cu tine şi Phoenix.

— Cum adică? Dar ce altceva poate fi?

Marius îi aruncă o privire Alinei.

— După cum am mai spus, încep să cred că atacul n-a fost decât o acoperire. Şi totul o să capete sens abia atunci când aflăm care e adevăratul scop.

— Cât mai curând, sper, oftă Liam cu un aer descurajat. Oricum, azi am închiriat o clădire nouă, din moment ce poliţia nu ne lasă să intrăm în a noastră până nu termină cu scena crimei. Nu mai putem aştepta, angajaţii mei au familii de hrănit, iar eu am o afacere de condus. Aşa că de mâine, toată lumea se întoarce la muncă. O să avem de discutat despre variantele de asigurare a securităţii.

Marius dădu din cap în semn că a înţeles.

— Îmi trebuie schematica clădirii, să-mi fac o idee cu ce ne confruntăm. Şi angajăm oamenii noştri, pe care-i antrenez eu.

— Perfect. Mulţumesc, Marius, chiar nu ştiu ce m-aş face fără tine, îi zâmbi Liam cu recunoştinţă. Şi acum, fug la treabă, mai sunt o groază de detalii de rezolvat.

Stau cu capul plecat sub jetul puternic al dusului, în speranţa că apa fierbinte mă va ajuta să-mi fac puţină ordine în gândurile haotice. Atacul asupra companiei Phoenix începe să semene tot mai mult cu o operaţiune de tip Elite. Dar de ce tocmai acum? Cum a aflat Brett că suntem în viaţă? Şi cine i-a spus unde să ne găsească? Marius bănuieşte ceva, o ştiu prea bine, dar nu-mi spune nimic. Probabil nu vrea să mă îngrijoreze, dar sunt deja al naibii de îngrijorată şi mi-aş dori să fie cinstit cu mine.

Aud mişcare în spatele meu şi simt aer rece pe spate. Marius păşeşte în duş şi se lipeşte de mine, buzele lui fierbinţi atingându-mi uşor pielea sensibilă de pe ceafă. Mă întorc cu faţa la el şi-l trag mai aproape.

— Elite manevrează totul din umbră, nu-i aşa?

— Cred că da, îmi răspunde cu un oftat uşor.

— Şi atunci ce facem?

Marius îmi îndepărtează o şuviţă udă de păr de pe faţă.

— Vreau să iei fetele şi să părăseşti ţara. Am început

deja să fac toate aranjamentele necesare.

— Nu, Marius, scenariul ăsta iese total din discuţie.

— Ascultă-mă, insistă el pe un ton blând. Dacă avem de-a face cu Elite, unul dintre noi trebuie să rămână aici pentru a le distrage atenţia.

— Nu-mi pasă, nu plec nicăieri fără tine. Rămânem şi luptăm împreună, orice s-ar întâmpla.

Marius mă priveşte contrariat pentru câteva momente, după care mă prinde cu mâinile de umeri şi mă lipeşte de faianţa rece.

— Ştii cât de mult te iubesc? Ştii că n-aş putea trăi fără tine şi fete? Nu pot risca siguranţa voastră, Alina. Nu pot permite aşa ceva!

— Şi dacă asta e exact ce vor? Te-ai gândit la asta? Dezbină şi cucereşte. E mantra lui Brett, probabil asta îşi doreşte. Să ne despărţim, pentru a deveni nişte ţinte mult mai uşoare.

— Alina, te rog…

— De când ne cunoaştem, nu te-am văzut făcând decât o singură greşeală tactică. Atunci când ne-am despărţit şi m-ai lăsat să-mi termin misiunea cu Bataine.

Marius tresare la amintirea aceea dureroasă.

— Ştiu că nu prea crezi în intuiţie, continui pe un ton ceva mai blând. Aşa că numeşte-o cum vrei tu, dar ştiu sigur că nu e o idee bună să ne despărţim.

— Dacă fugim împreună şi Elite ne urmăreşte din umbră, nu reuşim decât să le facem jocul, continuă Marius să mi se împotrivească.

— Perfect, atunci nu fugim nicăieri. Rămânem aici, împreună. Lasă duşmanul să vină la tine, pe teritoriul tău şi în condiţiile impuse de tine.

Marius clatină din cap, dar îi văd capitularea în ochii întunecaţi. Buzele lui îmi alunecă pe gât.

— Bine, îmi şopteşte pe piele.

— Ţi-am spus că am fost cea mai bună din clasa de tactică, mă forţez să rostesc cuvintele cât mai coerent cu putinţă în condiţiile date.

Buzele lui îmi urcă pe gât şi le ating pe ale mele. Ce-şi doreşte oare să-mi spună? Că mă iubeşte aşa cum n-a mai iubit niciodată în viaţa lui? O ştiu deja. O simt în fiecare răsuflare.

Mă întoarce cu faţa la perete şi închid ochii, lipindu-mi obrazul de faianţa rece în timp ce se lipeşte cu tot trupul de mine. Lumea dispare, gândurile, teama, coşmarurile pălind în faţa miracolului de-a fi împreună.

Milano, Italia

— Veşti bune.

Brett îşi ridică privirea la Scott.

— Am primit confirmarea. Sunt în Sydney.

— Avem o locaţie?

— Încă nu, dar ne-a fost confirmată implicarea lui Marius în incidentul Phoenix.

Brett îşi încrucişă braţele la piept şi dădu din cap în semn că a înţeles.

— Informează-mă imediat ce afli o adresă.

— Am înţeles.

Alex îşi masă tâmplele, studiind informaţiile ataşate alertei de un nou potenţial atac terorist în Europa. Uşa se deschise şi doi agenţi operativi îşi făcură apariţia.

— Brett te invită în biroul lui, spuse unul dintre ei.

Alex se ridică în picioare, înclinându-şi capul într-o întrebare mută. Celălalt agent operativ îşi drese vocea, coborându-şi privirea în pământ.

— Ne-a cerut să te escortăm. Îmi pare rău, Alex, nu facem decât să-i ascultăm ordinele.

Alex înclină din cap şi le făcu semn că-i urmează.

Brett nu-şi ridică privirea de la ecranul din faţa lui atunci când intrară în birou. Alex se opri în faţa lui, încadrat de cei doi agenţi.

— Ia loc, spuse Brett, continuând să studieze datele de pe ecran.

Alex rămase nemişcat pentru câteva momente, după care se aşeză pe un scaun liber din faţa biroului. Brett îşi ridică privirea la el, făcându-le semn celor doi agenţi să-i

lase singuri.

— Ce mai face Alina? întrebă cu un zâmbet glacial.

Alex simţi cum îi explodează îngrijorarea în piept, dar păstră o expresie neutră.

— Ah, iartă-mă, am uitat că nu ştii răspunsul la întrebarea asta. Dă-mi voie să-ţi arăt.

Brett întoarse ecranul cu faţa la el şi apăsă un buton pe tastatura din faţa lui.

O stradă cu vile pe jumătate ascunse printre copaci de Jacaranda. Filmarea era făcută de la distanţă, uşor neclară. Imaginea se mări şi se focaliză pe una dintre case. Alex se forţă din răsputeri să-şi păstreze masca impasibilă atunci când femeia ce-i bântuia visele păşi afară. Dorul mistuitor îl izbi în plexul solar. Alina îşi ridică privirea la copacii înfloriţi, inspirând adânc aerul parfumat. Era fericită. Mai fericită decât o văzuse vreodată. Marius îşi făcu apariţia în spatele ei şi ea întoarse capul să-l privească. Îl iubea, se vedea clar în ochii verzi pe care-i visa în fiecare noapte. Marius spuse ceva şi ea râse, luându-l de mână pentru a-l trage mai aproape. Buzele li se atinseră…

Ecranul deveni negru.

— Filmarea e de de acum trei zile. Sydney, îl informă Brett.

Alex rămase tăcut, continuând să privească ecranul întunecat.

— După câte mi se pare mie, Alina e foarte vie şi bine mersi.

— O s-o laşi în pace, spuse Alex pe un ton mai rece ca moartea.

Brett arcui o sprânceană.

— O afirmaţie foarte interesantă. va trebui să revenim la ea ceva mai târziu. Deocamdată, vreau să-ţi mai arăt ceva. Credeai că ai reuşit să-l ascunzi de noi, nu-i aşa? Se pare că Glynis nu e atât de greu de găsit precum credeai.

Apăsă din nou o tastă şi pe ecran se derulă o altă

filmare. Ian, jucându-se cu Talore. La câţiva paşi în spatele lor, Glynis îi veghea cu un zâmbet pe buze. Alex rămase cu privirea la imaginea fiului său. Brett se ridică în picioare şi ocoli biroul, oprindu-se în spatele scaunului lui pentru a-i pune ambele mâini pe umeri.

— E un copil foarte frumos, nu-i aşa? Îmi aminteşte de Inaya. amândoi atât de liberi şi fericiţi. Inocenţă în cea mai pură formă. Numai că tu, Alex, eşti departe de-a fi inocent. O ştim prea bine. Câte vieţi curmate. Îngerul întunecat, nu? O legendă vie. Brett se aplecă pentru a-i şopti la ureche: Să nu-ţi faci cumva iluzii că ai dreptul la fericire şi libertate. Elite este unica lume în care poţi exista.

Fără să se mai poată abţine, Alex se trase din mâinile lui. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

— Alex, spuse Brett din spatele lui.

Alex se opri, dar nu se întoarse cu faţa la el.

— Elite este o organizaţie incredibil de puternică. Munca noastră e esenţială pentru siguranţa internaţională. Multe vieţi inocente depind de abilitatea noastră de a rămâne detaşaţi faţă de oricine şi orice. Nu suntem decât nişte umbre, nu existăm pentru lumea reală. Doar aşa putem acţiona într-un mod cât mai eficient şi autonom.

Alex se întoarse să-l privească.

— Ştiu.

— Serios? Brett făcu câţiva paşi spre el. Eşti sigur că n-ai uitat?

— Sunt sigur, răspunse Alex după câteva momente.

— Atunci ştii ce ai de făcut. Mâine pleci la Sydney, profilul misiunii nu-l primeşti decât în ultimul moment. Vreau s-o aduci înapoi pe Alina. Şi, Alex, dacă încerci s-o atenţionezi în vreun fel…

Brett smulse cablul electric al monitorului, făcând să dispară imaginea lui Ian.

— Nu poţi vorbi serios, spuse Alex pe un ton neîncrezător. Ian e şi nepotul tău!

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc că membrii Consiliului

nu dau doi bani pe al cui nepot este, îi răspunse Brett pe un ton furios. Asta am încercat să previn, atunci când l-am ţinut departe de tine toţi anii ăştia. Şi acum îmi explodează totul în faţă, datorită jocului tău cretin de-a eliberarea Alinei. Brett inspiră adânc, recăpătându-şi calmul. Spune-mi, Alex, de ce-ai făcut-o?

— Pentru că Alina merită să fie fericită.

— Deci recunoşti că i-ai înscenat moartea.

— Da.

Brett dădu din cap în semn că a înţeles.

— Şi ce-ai face tu dacă ai fi în locul meu? Ce decizie ai lua în legătură cu soarta ta?

— În Elite nu există jumătăţi de măsură, răspunse Alex cu voce joasă. Un agent operativ trebuie să fie sută la sută loial. În momentul în care şi-a pierdut loialitatea, devine ineficient. Un agent ineficient trebuie eliminat. În locul tău, cred că aş recomanda lichidarea mea.

Brett zâmbi glacial.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Da.

— Fără scuze, nu mă implori să-ţi cruţ viaţa? Nu încerci să-ţi justifici faptele?

— Din punctul de vedere al organizaţiei Elite, am comis păcatul capital. Accept asta. Ceea ce nu înseamnă că n-aş face-o din nou dacă aş avea ocazia. Probabil eşti nebun de legat dacă ţi-ai închipuit măcar o secundă că aş putea conduce o misiune de lichidare a Alinei. Am pus-o în temă şi i-am propus să fugă. Eu am plănuit şi executat totul. Dacă trebuie neapărat să pedepseşti pe cineva, pedepseşte-mă pe mine, nu pe ea.

Brett zâmbi, părând sincer amuzat.

— Sydney, mâine dimineaţă. Îl studie cu atenţie pe Alex, expresia redevenindu-i serioasă. O aduci înapoi, ori Ian are un accident nefericit. Decizia Consiliului, nu a mea. Datorită ţie, nu mai am nicio putere să-l protejez.

Sydney, Australia

— Asta e tot ce-am reuşit să aflăm, îl informă Oliver

prin telefon. Păr şaten închis, ori brunet, între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, înălţime medie, greutate normală.

— Am înţeles, spuse Marius în timp ce se plimba ca un leu în cuşcă prin biroul său din noua clădire a companiei Phoenix. Nu e prea mult, dar măcar tot e ceva. Îţi trimit toate dosarele angajaţilor pentru analiză. Mă anunţi câţi dintre ei se potrivesc profilului.

— Rămâneţi la teoria că atacul a fost coordonat dinăuntru?

— Deocamdată. Atacatorii cunoşteau destul de bine schematica clădirii.

— Şi ai vreo idee care a fost obiectivul? Din analizele mele, echipamentul furat nu e suficient de valoros ca să justifice riscurile pe care şi le-au asumat.

— Nu cred că obiectivul principal a fost furtul.

Oliver făcu o pauză.

— Spui ce cred eu că spui?

— Nu acum, Oliver, nu prin telefon, răspunse Marius pe un ton grav.

Oliver înjură printre dinţi, înţelegând prea bine.

— Te anunţ când am rezultatele analizei angajaţilor.

— Mulţumesc.

În seara aceea, Marius primi rezultatele de la Oliver şi se prezentă cu ele în biroul lui Liam.

— Avem trei angajaţi care se potrivesc cu profilul nostru. Doi dintre ei au dosare penale. Ştiai asta?

Liam răsfoi foile cu informaţii, după care le aruncă pe birou.

— Da, ştiam. Şi crede-mă pe cuvânt că niciunul dintre ei n-a participat în vreun fel la atac.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că m-am ocupat în mod personal de interviurile lor şi au fost mereu nişte angajaţi model.

— Atunci singura ipoteză care ne mai rămâne e o lovitură externă. Una în mod clar plănuită cu multă răbdare.

Liam oftă din greu.

— Nu pot spune că nu sunt cel puţin uşurat. M-aş fi simţit profund rănit să ştiu că unul dintre angajaţii mei mă urăşte atât de tare, încât să plănuiască aşa ceva. Dar tot n-am rezolvat misterul… spionajul industrial nu se potriveşte deloc.

Marius rămase pe gânduri pentru câteva clipe. Un mister ce începea să-i dea senzaţia că e vânat.

— Poate s-a mers pe ideea de haos, urmat de faliment, elaboră Liam. Poate vorbim despre o modalitate sinistră de eliminare a concurenţei.

— Compania e mult prea bine finanţată pentru aşa ceva, argumentă Marius pe un ton neîncrezător. E nevoie de un dezastru de proporţii ca Phoenix să dea faliment.

— Atunci, chiar nu mai înţeleg nimic. Habar n-am ce explicaţie să găsesc! izbucni Liam. E o nebunie… pur şi simplu o nebunie.

Marius îl privi tăcut, simţindu-se din nou vinovat pentru faptul că era forţat să-i ascundă adevărul.

Arunc o ultimă privire prin magazinul cu produse pentru bebeluşi, încercând să-mi dau seama ce-am uitat să cumpăr. E destul de târziu şi magazinul e aproape gol. Un cuplu se plimbă agale printre rafturile înţesate cu tot felul de necesităţi şi cosmetice pentru noi născuţi, ea însărcinată în cel puţin opt luni, el privind-o ca şi cum ar fi unicafiinţă din univers. Zâmbesc fără să vreau. Pentru universul lui, probabil chiar este.

Îmi întorc cu greu privirea de la cei doi. Timpul mă presează, trebuie să ajung înapoi. Le-am lăsat pe fete cu Liam, dar probabil deja are nevoie de ajutor. Gândul la Liam mă face să zâmbesc din nou. Ne-am apropiat tot mai mult cu fiecare zi petrecută împreună. Le adoră pe fete şi fetele sunt înnebunite după el. Liam e bunicul pe care nu l-au avut până acum şi e o adevărată încântare să-i văd împreună.

— Alina, spune o voce mult prea familiară în spatele meu.

Mă întorc şi rămân blocată. Momentul pare complet

lipsit de orice fel de logică şi de sens. Nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată, dar e chiar el şi arată exact aşa cum mi-l amintesc. Păr şaten deschis ce-i atinge umerii, ochi verzi-albăstrui, mereu schimbători, trăsăturile masculine fiind parcă mai bine puse în evidenţă de moliciunea senzuală a buzelor pline. Dar ştiu prea bine că nu există nicio slăbiciune în acel bărbat, doar un amalgam al contrastelor, o combinaţie între control autoimpus şi pasiune carnală în cel mai pur sens. Privesc tăcută cum se apropie de mine, degetele mâinii drepte alunecându-i de-a lungul raftului.

— Alex, reuşesc să spun cu voce răguşită.

— Îmi pare rău, Alina.

— Dar cum? Clatin din cap, fără să-mi pot reveni din şoc. De ce?

Alex priveşte în jos pentru câteva momente, după care-şi ridică ochii la mine şi citesc tot adevărul în adâncimile lor de un gri turbulent.

— Alex, nu… nu face asta, îl implor.

— N-am de ales, Alina. Îmi pare rău, îmi spune cu regret, după care îmi întoarce spatele şi se îndreaptă spre ieşire.

Înainte de-a părăsi magazinul, mai întoarce o dată capul şi mă priveşte cu tristeţe. Mintea începe să-mi lucreze febril. Marius… trebuie să-l avertizez că Elite e aici. Trebuie să dispară împreună cu fetele. Fetele mele! Probabil n-o să le mai văd niciodată. Dar nu mă pot gândi la asta acum.

Îmi scot telefonul mobil din geantă, dar e complet mort. Bruiaj… fir-ar să fie! Privesc în jur, căutând o cale de scăpare, dar deja ştiu că e complet inutil. Agenţii operativi Elite îşi fac treaba la superlativ, mai ales sub conducerea lui Alex. Aşa că aleg intrarea principală, oricum nu mai contează. Detectez agenţii plantaţi ici-colo imediat ce păşesc afară. Alex dă semnalul şi sunt împuşcată în umăr cu tranchilizant, totul terminându-se într-o fracţiune de secundă. Cad pe jos, dar nu simt nimic, de parcă aş fi înfăşurată în ceaţă. Imediat sunt dezbrăcată de geacă şi

controlată temeinic pentru eventualele arme. Mâinile şi picioarele îmi sunt imobilizate în vederea transportului înapoi la Elite. Cam atât cu libertatea. „Un agent operativ nu iese niciodată cu adevărat din joc”, îmi trec cuvintele lui Brett prin mintea tot mai înceţoşată. După care mă las prinsă într-o spirală întunecată, alunecând alene spre neant. Către… nimic.

Alex se apropie încet de trupul nemişcat al Alinei. Privi în jos la ea pentru un timp îndelungat, după care se lăsă pe un genunchi. Întinse mâna s-o atingă, dar o retrase în ultimul moment. Se ridică în picioare, orbit de furie şi de vinovăţie, şi se îndepărtă, împiedicându-se de ceva. Privirea îi coborî la plasele cu necesităţi pentru bebeluşi. Păşi peste ele, simţind cum inima i se dezintegrează în pulbere îngheţată.

Câteva minute mai târziu, se sui în dubă şi alese ultimul loc din spate. Închise ochii şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului, ignorând restul agenţilor operativi şi privirile pe furiş. Probabil toată lumea aflase deja despre rolul lui în înscenarea morţii Alinei.

Nu-şi făcea iluzii în legătură cu reputaţia lui printre colegi, ştia că e privit ca un fel de zeu de temut, pe care câteodată îl respectau. *Îngerul întunecat*, îi trecură cuvintele lui Brett prin gând. Dar nu avea prieteni în adevăratul sens al cuvântului. Cel puţin, nu ca Alina. De fapt, Brett ar fi fost singurul său aliat, în cazul în care Alina s-ar fi întors împotriva lui. Ceea ce-i întoarse stomacul pe dos.

Marius închise uşa de la intrare, surprins să-l audă pe Liam vorbind cu cineva. Se ghidă după voci şi intră în sufragerie.

— Marius, te aşteptam! exclamă Liam pe un ton entuziasmat. Tată Alinei e în oraş pentru o zi şi s-a hotărât să ne facă o scurtă vizită.

Lui Marius îi îngheţă sângele în vene. Tatăl Alinei?! îşi întoarse privirea la canapea şi simţi că cineva îi trage întregul univers de sub picioare. Aşezat pe canapea, cu

fetele pe câte un picior, era nimeni altul decât Brett.

— Marius, mă bucur să văd că eşti bine sănătos. Brett îi oferi un zâmbet glacial. Scuză-mă că nu mă ridic să te întâmpin cum se cuvine, continuă în timp ce-şi trecea degetele prin părul lui Anjolie. Ce să zic, mă declar complet vrăjit. Fetele sunt absolut superbe!

— Unde e Alina? întrebă Marius cu voce joasă.

— La cumpărături, a trebuit s-o implor să lase fetele cu mine, interveni Liam, fără să pară că ar fi conştient de drama ce se desfăşura chiar sub ochii lui. Ne-am distrat pe cinste! Am cântat la pian, Sage adoră muzica. Când creşte mai mare, poate ar fi util să-i găsiţi un profesor.

Marius rămase tăcut, aşteptându-l pe Brett să facă prima mutare. Poate se abţinea de la gesturi necugetate în faţa unui civil, poate prezenţa lui Liam avea să prevină o nenorocire.

— Mă gândeam că ar fi fost deja cazul să primesc un semn de la voi, dar nimic, comentă Brett pe un ton uşor ironic. M-aţi uitat atât de repede.

Marius simţi cum i se strânge inima. Brett nu dădea doi bani pe prezenţa lui Liam, avea de gând să provoace un incident.

— E totul în regulă? întrebă Liam cu o expresie nesigură, parcă percepând tensiunea din aer.

Brett zâmbea şi părea destins, dar era de ajuns să-l privească pe Marius, pentru a realiza că ceva nu era în ordine. Ceva extrem de grav. Brett îşi mută privirea la el.

— Din câte-mi dau seama, angajatul tău nu te-a informat că într-o altă viaţă a fost agent secret, nu-i aşa?

Liam îl privi buimac.

— Poftim?

— Nu-l băga în povestea asta, Liam nu ştie nimic, contră Marius pe un ton calm. E un om cu o viaţă normală, complet nevinovat. Sper că asta mai înseamnă ceva pentru tine.

O sclipire periculoasă apăru în ochii lui Brett.

— Ţi-ai jucat mâna foarte prost, Marius. Mă aşteptam

la mai mult de la tine, dar probabil te-ai cam prăfuit de când ai părăsit CIA-ul. Ridică o mână şi o aşează pe capul lui Anjolie. Din cauza asta, copiii n-au ce căuta în Elite… devin imediat un adevărat călcâi al lui Achille. Cu toate astea, genele ei sunt perfecte. Cu puţină îndrumare, într-o bună zi poate călca pe urmele părinţilor ei.

— Ce vrei? întrebă Marius, aruncând o privire rapidă în jurul încăperii.

Brett era singur, dar nu putea exclude probabilitatea unei echipe complete de agenţi operativi.

— Păi, ce să vreau? Pe tine şi pe Alina, înapoi la Elite, răspunse Brett cu un zâmbet larg. Nu neg că eşti un cadou nesperat. În ceea ce-o priveşte pe Alina, chiar crezi că aş irosi toţi anii de antrenament băgaţi în fundul ei, oferindu-i libertatea pe tavă?

Marius inspiră adânc, impunându-şi să rămână calm. Brett era nebun de legat. Şi din experienţă, ştia prea bine cât era de periculos.

— Bine, spuse cu un calm pe care nu-l simţea. Înapoi la Elite. Dar fetele rămân aici.

— Stai puţin! exclamă Liam. Despre ce naiba vorbiţi?

— Dă-mi fetele şi plecăm chiar acum, continuă Marius, fixându-l pe Brett cu privirea.

Brett râse cu poftă şi scoase un pistol din buzunarul sacoului.

— Cât de tare le doreşti?

— Brett, calmează-te. Ţi-am spus că merg cu tine. Nu-ţi cer decât să-i dai fetele lui Liam.

— Nu prea cred, doar nu crezi că aş putea face o asemenea greşeală strategică. Fetele reprezintă o lesă cu zgardă dublă. Pentru tine şi Alina. Atâta timp cât se află sub controlul meu, o să faceţi absolut tot ce vă cer.

— Mai degrabă îmi zbor creierii. Dă-i fetele lui Liam şi sunt al tău. Marius îşi întoarse privirea spre Liam. Ştiu că nu înţelegi nimic şi-mi cer scuze că nu-ţi pot spune adevărul. Liam, am nevoie să-mi promiţi că duci fetele într-un loc sigur şi le creşti ca pe fiicele tale.

— Jur pe viaţa mea, promise Liam pe un ton solemn. Îşi ghidă scaunul cu rotile către Brett. Asta înseamnă că fetele îmi aparţin.

— Atâta timp cât Marius vine de bunăvoie cu mine, bănuiesc că fetele pot rămâne aici. Deocamdată, spuse Brett cu un zâmbet maliţios.

Liam se grăbi să ia cele două copile în braţe. Marius se apropie de el şi se lăsă pe un genunchi în faţa lor.

— Du-le cât mai departe, i se adresă lui Liam cu voce gravă. Ai grijă de ele pentru noi.

Liam încuviinţă din cap.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— O scenă foarte impresionantă, dar e timpul s-o luăm din loc, interveni Brett din spatele lor.

Marius îşi sărută fiicele pe frunte, după care se ridică în picioare.

— Mai întâi îi laşi pe ei să plece.

— Cum doreşti, înclină Brett din cap cu o expresie sfidătoare.

Câteva minute mai târziu, şoferul lui Liam parcă maşina în faţa casei. Marius îi escortă pe Liam şi pe fete afară. Cinci agenţi operativi Elite îşi ocupaseră locurile în grădină. Marius le sărută pe Anjolie şi Sage pentru o ultimă oară, îi strânse mâna lui Liam, după care îl ajută să se urce în maşină şi-i pasă fetele. O tristeţe apăsătoare îl cuprinse în timp ce privea în urma maşinii. *Oare o să le mai văd vreodată?*

Imediat ce maşina ieşi din raza lui vizuală, se întoarse către Brett.

— Unde e Alina?

— Probabil în avion. Brett îşi consultă ceasul de la mână. Alex e de neegalat atunci când execută profilul unei misiuni. Sunt convins că va face tot posibilul să-i ofere o călătorie de neuitat.

Marius îşi strânse mâinile în pumni. Alex. Până la urmă, îi trădase. Făcuseră o mare greşeală să aibă încredere în el.

— Deci, tu eşti cel care a organizat atacul asupra companiei Phoenix, comentă, ştiind prea bine că trebuia să tragă de timp pentru ca Liam şi fetele să poată ajunge cât mai departe.

Brett rânji satisfăcut.

— Ţi-a plăcut?

— De ce? Nu înţeleg logica. Dacă tot ştiai unde suntem, de ce n-ai venit direct după noi? Pentru ce tot teatrul ieftin?

Brett ridică din umeri.

— Politică de culise. O chestie pe care va trebui s-o aprofundezi şi tu, dacă vrei să ajungi departe. Zâmbi amuzat la expresia siderată de pe faţa lui Marius. Trebuie să lăsăm în urmă o explicaţie plauzibilă pentru dispariţia voastră. N-avem nevoie de un poliţist zelos care să sape o idee cam prea adânc până află ceva despre Elite. În seara asta, poliţia va primi un pont şi va descoperi cadavrul lui Deane Fowley, un criminal notoriu dat în urmărire de mulţi ani. Toate indiciile vor conduce la concluzia că a fost ucis de un fost colaborator. În apartamentul lui vor fi descoperite o mulţime de probe interesante. Poliţia va declara fără nicio îndoială că el e omul din spatele atacului. Cadavrele celor patru membri ai familiei Sinclair vor apărea mâine dimineaţă sub un pod părăsit. Din păcate, înainte de-a fi ucis, Deane a reuşit să se răzbune pentru intervenţia ta eroică din timpul atacului.

Marius dădu din cap în semn că a înţeles.

— Ingenios.

— Mulţumesc.

— Şi acum?

— Acum o să…

Brett fu întrerupt de apariţia unei maşini de poliţie.

— Ce-i asta? mârâi printre dinţi. Te avertizez că te joci cu focul.

Marius clătină din cap.

— Habar n-am, probabil e o simplă coincidenţă. Stai calm, ori rişti să provoci un scandal internaţional de

proporţii.

Maşina parcă în faţa lor şi doi poliţişti coborâră.

— Bună seara, domnule Sinclair. Domnul McPherson ne-a informat că aveţi un stop cadru cu persoana care a concediat firma de securitate.

— Da, răspunse Marius pe un ton calm. Tocmai mă pregăteam să vin la secţie.

— Perfect, atunci vă însoţim, îi făcu semn poliţistul către maşină.

— Mulţumesc, îi zâmbi Marius, după care se întoarse către Brett. Mă tem că va trebui să terminăm altă dată discuţia noastră, îi spuse pe un ton glacial. Te aştept oricând eşti pregătit.

— Fără îndoială, răspunse Brett. Aştept cu mare nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

— Şi eu la fel.

Marius îi întoarse spatele şi se sui în maşina poliţiei, mulţumindu-i în gând lui Liam pentru cadoul acela nesperat de despărţire.

*

POARTA TRĂDĂTORULUI

Milano, Italia

Alina îşi făcu intrarea triumfală în Elite cu mâinile imobilizate în faţa ei, escortată de patru agenţi operativi înarmaţi până în dinţi. Cortegiul era condus de Alex, îmbrăcat complet în negru, cu o expresie impasibilă. Brett îi aştepta la capătul coridorului.

Alina îl zări în dreapta ei pe Jason, sprijinit de un perete, cu umerii căzuţi şi capul plecat a înfrângere. Un bărbat între două vârste, cu ochi gri închis şi o cicatrice lungă ce-i brăzda fruntea, Jason Adler se ocupa de Divizia pentru Armament şi Echipamente.

Alina se opri lângă el şi-i şopti numele. Jason îşi ridică privirea la ea, cu ochii plini de lacrimi. Alina se forţă să-i zâmbească încurajator. Alex rămase imobil în mijlocul coridorului, echidistant faţă de toate părţile implicate în drama aceea a fantomelor. Scott apăru în spatele lui Brett,

privind scena cu un zâmbet satisfăcut. Alina îl ignoră, fixându-l pe Brett cu privirea. Cineva o strigă pe nume şi fu luată pe sus într-o îmbrăţişare sufocantă.

— Roman, reuşi să îngaime de la pieptul bărbatului blond cu ochi albaştri, a cărui statură şi forţă fizică erau mereu asemuite cu cele ale unui urs.

Roman Vlasovsky se trase puţin în spate pentru a o privi cu un zâmbet enorm pe buze.

— Nu-mi vine să cred, Alina! Unde naiba ai fost? îi aruncă o privire ostilă lui Alex. Am văzut cu ochii mei cum te-au ucis.

Alina oftă şi-l sărută pe obraz.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Vorbim ceva mai încolo, îi şopti la ureche. Acum trebuie să mă prefac puţin că regret ce-am făcut.

Avea atât de multe explicaţii de dat la atât de mulţi oameni, dar acum nu era momentul. Zvonul despre reîntoarcerea ei circula cu repeziciune şi tot mai mulţi agenţi operativi se înghesuiau să vadă scena. Privirea Alinei cercetă mulţimea din jurul ei, în căutarea unei persoane anume, găsindu-l într-un final ceva mai în spate. Postura lui sugera înfrângere totală, cu tot cu expresia consternată întipărită pe faţă. O privi tăcut în timp ce se apropia de el, după care îşi lăsă capul în jos, ca şi cum nu ar mai fi avut puterea să se uite în ochii ei. Alina întinse spre el mâinile încătuşate. Ford suspină înăbuşit şi o luă în braţe.

— N-am fost în stare să te protejez, Ducesă, îi şopti cu voce sugrumată de emoţie. Nu l-am putut opri. Îmi pare rău… îmi pare atât de rău…

— Hei, nu e vina ta, îl linişti Alina. Am ştiut de la bun început că probabil n-am nicio şansă. Dar a meritat efortul.

Brett se apropie de ei, mulţimea agenţilor prezenţi despicându-se din calea lui precum Marea Roşie. Ford mârâi înfundat şi se întoarse repede cu spatele, ştergându-şi lacrimile pe furiş.

— Foarte emoţionant, comentă Brett pe un ton

caustic. Descopăr cu mult entuziasm cât de sensibili sunt agenţii mei. Întoarcerea fiicei risipitoare. Trebuie să recunosc, Alina, în ciuda tuturor problemelor pe care ni le-ai creat, mă bucur tare mult să văd că te-ai întors unde-ţi este locul.

— Locul meu n-a fost niciodată aici, îl privi Alina în mod deschis, fără să trădeze nimic din tumultul interior.

— Aici te-ai născut, draga mea, zâmbi cu superioritate Brett. Aici ţi-ai început noua viaţă şi aici ţi-e menit s-o închei.

— Eu zic să nu te bucuri prematur, că n-am murit încă.

— Aşa e, dar nici mult nu mai ai. Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Brett, înlocuit cu o expresie gravă. Noi am fost mereu sinceri cu tine în legătură cu regulile de pe-aici. Dar am impresia că tu n-ai fost sinceră cu noi.

— Nu te-am minţit niciodată, Brett. Ţi-am arătat mereu ce simt şi cine sunt cu adevărat. N-am aparţinut niciodată de locul ăsta.

— Te-am ridicat din nimic, te-am îmbrăcat şi te-am hrănit. Am avut grijă de tine şi te-am învăţat să stai pe picioarele tale.

— M-aţi învăţat cum să ucid, după care m-aţi forţat s-o fac.

Brett se încruntă.

— Dacă e să ne întrebăm cine a păcătuit primul, ne putem întoarce oricând la fata recrutată de SSO. Ai fost antrenată ca asasin înainte să ajungi la noi.

— Antrenată, Brett, asta e diferenţa. Numai că n-am ucis niciodată pentru SSO. O mică nuanţă pe care nu mă aştept s-o înţelegi.

— Înţeleg mai mult decât crezi. Ştiu că ai impresia că lupţi cu foc împotriva focului, dar dacă o continui aşa, toată lumea se va arde. Inclusiv cei pe care-i consideri tu inocenţi. Marius a reuşit să fugă şi tu o să ne ajuţi să-l recuperăm. Poate e prea târziu să te mai salvezi pe tine, dar nu e prea târziu să-ţi salvezi fiicele.

Alina fu copleşită de un val de panică, dar rămase tăcută şi continuă să-i susţină privirea fostului ei şef.

— Prea bine, ştii ce urmează, încheie Brett. Nivelul trei, camera de detenţie.

Alina nu se isterizã şi nici nu se împotrivi, îşi urmă cu calm garda de agenţi operativi, simţindu-i privirea în ceafă până când ieşiră din raza lui vizuală.

Mă aşez pe cel mai incomod scaun din metal inventat de umanitate, ignorând transpiraţia ce-mi alunecă pe spate. Nici nu e prea greu, din moment ce-l admir pe Scott cum se joacă de-a interogatorul. Nu mă impresionează mai deloc. M-am întrebat de câteva ori de-a lungul timpului, oare ce se va alege de protejatul lui Brett şi acum înţeleg că Scott este ultimul proiect reuşit al unei minţi diabolice. Îi ofer câteva bile negre din oficiu pentru dependenţa de tehnologie atunci când vine vorba despre interogatorii, ceea ce mă face să zâmbesc cu un dispreţ strict profesional. Cine se teme să-şi murdărească mâinile cu puţin sânge, n-are ce căuta într-o cameră de interogatorii. Cel puţin aşa am învăţat eu la şcoală.

Scott îşi termină de aranjat ustensilele, ceea ce probabil ar trebui să mă bage complet în ceaţă, după care se apropie de mine.

— Unde e Marius?

— Scott Inchizitorul, Spaima Prizonierilor ori cum te-a botezat Brett? răspund cu o întrebare proprie. Pun pariu că o să mă doară rău de tot.

— Nici n-ai idee.

— Deci, despre ce vorbim aici? Cuţite, ace, şocuri electrice?

— Ai vreo preferinţă?

— Nu prea. Oricum, n-am de gând să-ţi spun nimic. Fii serios, Scott, ştii prea bine că am trecut prin chestii mult mai rele şi n-am scos o vorbă. Poate ar trebui să aduci echipamentul greu.

— Nicio problemă, nu vreau neapărat să vorbeşti. Deocamdată, vreau doar să simţi.

Scott îmi întoarce spatele şi se întoarce la jucăriile lui. Cu coada ochiului, văd momentul în care pune degetul pe un buton şi mă pregătesc pentru şocul electric. Durerea arzătoare nu înseamnă nimic pentru mine, am îndurat alte metode de tortură cu mult mai îngrozitoare şi nici măcar n-am clipit. Dar mi-e milă de Scott, aşa că-i ofer un suspin mic, cât să nu-l descurajez din prima.

— Trebuie să recunosc că ţi-ai însuşit arta decepţiei la perfecţiune, comentează Scott pe un ton ironic.

Dar văd cum strânge pumnii a frustrare. Unu-zero pentru mine.

— Mă întreb dacă Marius merită tot sacrificiul ăsta. Oare la fel ar face şi el pentru tine?

Întorc capul să-l privesc şi-i permit să-mi vadă dispreţul în ochi. Scott clatină din cap.

— V-am văzut împreună, ţin minte că vă urmăream câte o zi întreagă. Marius şi Alina… Alina şi Marius, mârâi cu o expresie dezgustată.

Îmi plec capul, abţinându-mă cu greu să nu zâmbesc. Tipul e un idiot, asta e clar, dar nu pot să nu remarc cât de bine se potrivesc numele noastre împreună.

— Şi toate astea, pentru ce? Iubire? Scott chicoteşte, părând foarte amuzat. Mi-e greu să cred că o femeie care a ajuns atât de jos, încât să devină sclavul sexual al unui terorist notoriu, e capabilă să mai simtă iubire.

Las toată furia pe care o simt în momentul ăsta să mi se reverse din ochi. O să regrete chestia asta. Ura se trezeşte în mine cu valuri fierbinţi, ce-mi urcă pe şira spinării. Am înăbuşit-o sub o formă latentă timp de un an întreg, îngropând-o undeva cât mai adânc, dar acum îi dau voie să mă domine, copleşindu-mi toate simţurile. Alina, agentul operativ, renaşte în mine. Absorb sentimentul acela prin toţi porii şi mi-l însuşesc pe deplin cu o familiaritate născută din experienţă. Îmi sprijin capul de spătarul scaunului, privindu-l cu o expresie opacă.

— Nu-l mai juca pe Brett, că nu te prinde. Bagă ceva original dacă vrei să te iau în serios.

Un rictus nervos îi deformează gura.

— Eşti total inconştientă, dar trebuie să recunosc că ai curajul unui bărbat.

— Cum ai putea să ştii tu asta?

— Joci excelent, Alina, impresionant. Păcat că n-ai un scop care să merite. Atât de multe idealuri pe lumea asta pentru care merită să mori şi tu te iroseşti pentru un bărbat.

— Idealuri? Ca spre exemplu pacea lumii, binele suprem? Am încercat deja să mor pentru ele şi n-am primit nicio medalie prin poştă.

Scott rânjeşte satisfăcut.

— Că tot mi-ai amintit, vreau să-ţi arăt ceva înainte să mori. Pentru că, de data asta, poţi fi convinsă că n-o să mai fi atât de norocoasă ca până acum. Îl urmăresc cum se îndreaptă în direcţia unui ecran montat pe perete. În premieră absolută, special pentru tine.

N-am nevoie să privesc imaginile de pe ecran ca să înţeleg ce se întâmplă, aşa că-mi cobor privirea. Recunosc scenariul lui Brett, manipulările lui ce te izbesc ca un pumn în plexul solar. Uneori foloseşte metode rapide, ce produc o durere acută şi imediată pentru a obţine ce vrea. Alteori e mult mai subtil, te lucrează psihologic cu fineţea unui stilet ce ţi se strecoară agonizant în carne şi înţeapă un organ important, pentru ca mai apoi să se retragă, permiţând rănii să supureze până te stoarce de vlagă. Ştiu că Marius e liber, dar nu ştiu dacă are şi fetele cu el.

— Habar n-aveam că ai două fiice, am aflat-o de curând, rosteşte rar cuvintele Scott pentru un impact maxim.

Buzele i se subţiază într-un zâmbet malefic.

Nu mă mai pot abţine şi ridic privirea la ecran. Un suspin îmi scapă printre buze. Sunt cuprinsă de sentimente contradictorii. Jale. Iubire pură. Dar anticipasem asta deja, credeam că sunt pregătită. Durerea surdă din piept îmi demonstrează că nu e chiar aşa. Anjolie şi Sage. Sorb imaginile fiicelor mele prin toţi porii.

Filmarea nu e prea veche. Marius şi cu mine în parc, fiecare cu un bebe în braţe. Apoi pe iarbă, Sage merge de la mine la Marius şi înapoi, cu Anjolie pe urmele ei. Suntem fericiţi, luminoşi, plini de viaţă.

— Ei, asta chiar e ceva pentru care merită să mori, comentează Scott, părând foarte încântat de isprava lui.

Nu ceva, mă gândesc cu furie. Cineva… fetele mele frumoase. Durerea îmi paralizează inima atunci când filmarea se termină cu un stop cadru pe feţele mărite ale fetelor. Zâmbesc una la alta şi par atât de fericite…

— Ceva pentru care merită să trăieşti, continuă Scott, observându-mă cu atenţie. N-ai decât să mă urăşti până la moarte, Alina, dar s-ar putea să nu-ţi doreşti acea ultimă suflare, până când nu eşti convinsă că fiicele tale sunt în siguranţă.

Continui să privesc stop cadrul de pe ecran, ştiind prea bine că e foarte posibil ca asta să fie ultima oară când mi se îngăduie să-mi văd familia. Închid ochii într-un târziu, păstrând imaginea sub pleoape.

— Şah mat, Alina. Unde e Marius?

Buzele mi se mişcă imperceptibil, într-un blestem mut. Scott face un pas spre mine.

— Îmi pare rău, ai spus ceva?

Deschid ochii şi-mi fixez privirea în a lui. Tresare şi ştiu că şi-a văzut propria moarte în ochii mei.

— Chiar nu vă înţeleg, mârâie furios. Tu… Marius. Ce anume vă convinge că merită să muriţi pentru prostia asta?

— Oamenii ca tine, îi răspund pe un ton calm.

Privirea lui Scott devine glacială.

— Foarte bine, ţine minte că tu ai cerut-o.

Întinde mâna să ia o seringă de pe masa din spatele lui şi-mi injectează conţinutul în braţ. Cât de previzibil. Cunosc drogul, un derivat dintr-o toxină extrasă din veninul de şarpe. Efectul e rapid şi destul de violent. Spasme musculare pe termen scurt. Am fost prezentă o dată când a folosit-o Brett; subiectul şi-a amputat singur

limba cu dinţii. Extrem de grafic.

Scott îmi zâmbeşte şi păşeşte înapoi pentru a se bucura de spectacol. Simt acidul ce-mi arde în pântece şi inspir adânc cu o secundă înainte ca spasmele să-mi cuprindă trupul.

Tangier, Maroc

Nu vedea decât sânge în faţa ochilor. Rătăcea fără vreo destinaţie anume de ceva vreme, dar timpul nu mai conta. Nici nu mai ştia când era zi şi când era noapte. Picioarele i se mişcau de la sine, mintea îi era complet golită de gânduri. În afară de unul singur…

E moartă…

Verificase din nou contul bancar secret deschis pentru astfel de situaţii şi suma de bani rămăsese neschimbată.

E moartă…

Ori zăcea prin vreo cameră de interogatorii la sediul central Elite, caz în care ar fi fost mult mai bine dacă era moartă. Îi mirosea a sânge şi avea gust de sânge în gură, o senzaţie familiară şi oarecum reconfortantă. De obicei era amestecat cu praf de puşcă, dar nu şi de data asta. Poate ar fi trebuit să scape de pistolul înfipt în betelia pantalonilor, oricum nu mai avea niciun motiv să-l mai păstreze. Nu-şi mai dorea să fugă şi nici să se apere. Nu singur pe lume. De ce s-ar fi împotrivit asasinilor care erau pe urmele lui?

Marius se opri şi se şterse cu dosul palmei la gură, descoperind că-şi muşcase buzele până la sânge. Fusese un idiot să creadă că Alina ar avea posibilitatea să-l contacteze în cazul în care mai era în viaţă. Şi acum? Nu-şi făcea deloc griji că Elite ar veni după el; vie sau moartă, singura grijă a Alinei fusese să-l protejeze, acoperindu-i urmele. Probabil credea că are şi fetele cu el. Gândul la fiicele lor îi provocă o durere surdă în inimă. Poate ar fi trebuit să le caute, se gândi şi inima i-o luă la goană. Nu, nu se putea apropia de ele până nu era convins că Elite nu-l supraveghea din umbră. Şi ce le-ar fi putut spune despre

mama lor? Trebuia să afle. Oricât ar fi fost adevărul de cumplit, trebuia să ştie ce se alesese de iubirea vieţii lui. Nu regreta faptul că se îndrăgostise de ea, datorită ei avusese puterea să-şi poată dori un viitor. Acum, însă, cel mai tare şi-ar fi dorit să poată muri pentru ea; nu se putea gândi la o moarte mai onorabilă. Numai că trebuia să trăiască pentru fiicele lor, pe care Alina le iubise atât de mult. Nu-şi mai dorea să mai trăiască, dar era nevoit s-o facă. Cineva trebuia s-o jelească, merita măcar atât. Alina reprezentase candoarea şi focul, puternică şi în acelaşi timp vulnerabilă în faţa iubirii lui. Zâmbetele ei i se întipăriseră în inimă pentru vecie.

Simţea o durere surdă în tot corpul şi se rezemă de un copac de la marginea drumului. Nu-şi mai aducea aminte când mâncase ultima oară, ori când dormise. Îi era frică să adoarmă şi s-o viseze. Putea continua să meargă, dar încotro? Oriunde s-ar fi dus, ea nu se afla acolo şi totul i-ar fi amintit despre absenţa ei. Nu, nu avea să dispară pur şi simplu. Nu fără să se răzbune. Furia îi izvorî din stomac, umplându-i toate simţurile. *Trebuie să plătească. Toţi.* Rând pe rând, aveau să se prăbuşească. Singura întrebare era cine avea să fie primul. Elite? Consiliul?

Ochi pentru ochi deveni mantra lui personală pe parcursul următoarelor zile. Călători la bordul unui vapor de croazieră, sub o identitate falsă, pentru a se reîntoarce în Europa. La opt zile de la dispariţia Alinei, planul de răzbunare era deja pus la punct.

Ochi pentru ochi. Discreditează. Umileşte. Distruge.

Războiul fizic şi psihologic nu reprezentau o noutate pentru el, nimeni nu reuşea să-l egaleze pe teren. Nimeni, în afară de Alex, însă avea să se ocupe şi de el în timp util.

Discreditează. Umileşte. Distruge.

Era sigur pe puterile lui, fără să fie orbit de mândrie. Ştia să fie răbdător şi perseverent. Urma să ajungă la Consiliu, folosindu-se de Elite. Elite era copilul de suflet al Consiliului, iar tehnica de distrugere a părintelui prin copil era una destul de simplă.

Discreditează. Umileşte. Până la prăbuşire.

Într-un final, când îşi puse planul în aplicare, reuşi cu un amuzament aproape cinic să penetreze serverele. Chiar mult mai rapid decât se aşteptase. Probabil nici Elite nu mai era ce fusese odată. Era momentul să înceapă jocul…

Milano, Italia

A noua dimineaţă consecutiv, Alina se trezi pe acelaşi scaun incomod. Îşi ridică privirea, pentru a-l descoperi pe Alex în dreptul uşii. Habar n-avea de când stătea acolo, nemişcat precum o statuie, observând-o cu atenţie de parcă ar fi fost un animal periculos.

— Bună dimineaţa, îi spuse cu voce joasă.

Alina mârâi înfundat pe post de răspuns.

Doi agenţi operativi îşi făcură apariţia şi îi eliberară mâinile şi picioarele. Alina se ridică în picioare, masându-şi încheieturile mâinilor. Cei doi agenţi îi aruncară o privire lui Alex, care le făcu semn să-i lase singuri.

— Javră, spuse Alina cu o furie abia reţinută.

— Da, răspunse calm Alex.

— Până la urmă, tot m-ai trădat.

— A fost necesar.

— De ce?

— Pentru că am primit ordin.

Alina se apropie de el, dând frâu liber furiei.

— Ordine?! Îmi vorbeşti mie despre ordine, după tot ce-am trăit împreună? Cum ai putut să… Se întrerupse brusc, străfulgerată de un gând oribil. Le-ai spus, nu-i aşa? Le-ai spus care dintre fete e.

Alex îi înfipse o mână în gât şi-o trânti de peretele din spatele ei.

— Au aflat că ideea de a-ţi înscena moartea a fost a mea şi au aflat cum am făcut-o, îi şopti cu o expresie gravă. Brett m-a pompat pentru mai multe informaţii. I-am spus că n-am mai ţinut legătura cu tine. M-au întrebat despre fete şi le-am spus că, din câte ştiu eu, amândouă sunt adoptate. După care m-au trimis să te aduc înapoi. Asta e povestea, ai înţeles?

— De ce nu te-au eliminat dacă au aflat? întrebă Alina pe un ton suspicios.

— N-a fost nevoie. Mă pot controla altfel.

— Cum?

Alex o eliberă şi rămaseră faţă în faţă, suficient de aproape cât să se atingă şi, cu toate astea, la mii de kilometri depărtare unul faţă de altul.

— Prin fiul meu.

Alina îl privi şocată, incapabilă de vreun răspuns. Privirea lui Alex îi alunecă peste umăr.

— Da, am un fiu, spuse cu simplitate. N-am ştiut despre existenţa lui până de curând.

— Atunci trebuie să ne…

De data asta, Alex o apucă de umeri şi-o lipi din nou de perete.

— Nu, Alina! Viaţa din afară e doar o fantezie pentru noi. Asta e realitatea noastră, ăsta e locul de care aparţinem.

— Poate tu, Alex. Nu şi eu. Am terminat-o cu viaţa asta, nu mai sunt un asasin.

— Spui mereu asta, dar eu ştiu mai bine. Te-am văzut pe teren, Alina, nu uita asta. Eşti mult prea fluidă în mişcări, mult prea naturală. Faptul că nu-ţi face nicio plăcere să ucizi nu diminuează talentul natural. Instinctul. Se vede în sclipirea din ochii tăi atunci când apeşi pe trăgaci. Ştiu că o negi, te ascunzi, dar într-o bună zi o să-ţi accepţi adevărata identitate. O să înveţi să faci pace cu tine însuţi. Până atunci, poţi da vina pe Elite ori pe destin. Sau pe mine. Şi adevărul e că uneori mi-aş dori să iau vina asupra mea, dar n-ar fi decât o minciună. Elite te-a recrutat şi eu ţi-am dat o direcţie, dar de creat te-ai creat singură. Singură ai renăscut într-un agent operativ. Alex înclină capul şi-i şopti rapid la ureche: Dacă nu le spui unde e Marius, au de gând să te lichideze. Nu le da voie. Brett nu ştie absolut nimic, nici despre Marius, nici despre fete.

O eliberă din nou şi o privi cu o rugăminte mută în

ochii verzi ca jadul.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, continuă cu voce tare.

Alina îi zâmbi cu dispreţ, intrând în rol.

— Ştii bine că nu mi-a fost niciodată frică de moarte.

Cu o mişcare fulgerătoare, îl apucă de reverele sacoului negru şi-l trase aproape, lipindu-şi buzele de ale lui. Primul lui impuls fu s-o apuce de braţe pentru a o împinge de lângă el, după care o trase mai aproape, adâncind sărutul pasional până rămaseră amândoi fără suflare. Alina se smulse din îmbrăţişare.

— Adaugă asta la catalogul cu amintiri, Alex.

Se îndepărtă de el, lăsându-l incapabil de vreun gând coerent. După câteva momente, Alex îşi recompuse masca impasibilă şi se apropie de uşă.

— La revedere, Alina, îi spuse peste umăr înainte să iasă din încăpere.

Alina începu să se plimbe agitată prin cameră, mintea lucrându-i cu furie. Dacă nu-l aveau pe Marius şi nu ştiau nimic despre fete, atunci nu aveau nicio modalitate s-o controleze. Ceea ce era o veste bună. Dar… Alex. Dumnezeule, Alex avea un fiu. Şi din câte înţelesese, Brett avea acces la el. Alex n-o trădase, aşa că Brett habar n-avea care dintre fete era fiica ei naturală. Din contră, Brett probabil credea că Anjolie şi Sage fuseseră adoptate. Alex nu făcuse nimic altceva decât să execute profilul misiunii şi asta numai pentru faptul că Brett îl şantaja cu viaţa fiului său.

Se opri din mers şi privi spre camera de supraveghere.

— Mă întreb dacă am putea sta puţin de vorbă, Brett. Un fel de ultimă dorinţă a condamnatului înainte de execuţie.

Brett închise laptopul şi părăsi biroul lui, îndreptându-se către zona de detenţie. Pe Alina o găsi aşezată pe scaun, cu genunchii la piept şi braţele înfăşurate în jurul lor. Când dădu cu ochii de el, îşi lăsă

picioarele jos şi se aplecă puţin în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Ce doreşti? o întrebă, oprindu-se în faţa ei.

Ea îşi ridică privirea la el.

— Să-ţi spun că faci o greşeală enormă dacă mă ucizi. Sunt unul dintre cei mai buni agenţi operativi pe care i-ai avut vreodată.

— Şi cel mai dificil de disciplinat.

— Dificil, dar nu imposibil, rânji Alina.

— Corect, dar vine un timp când nu se mai justifică filarea permanentă a unui potenţial agent renegat.

— E mai eficient să înlături doi agenţi extrem de valoroşi într-un moment vulnerabil pentru Elite?

— Ce vrei să spui?

— Hai să nu ne mai jucăm unul cu celălalt, Brett. Dacă mă omori pe mine, îl treci pe linie moartă şi pe Alex. Doar i-ai văzut reacţia atunci când l-am sărutat. L-am dat total peste cap. Poate l-ai controlat până acum, şi asta doar pentru că n-am fost pe-aproape, dar acum balanţa s-a înclinat considerabil, nu crezi?

— Ei, nu mai fi atât de sigură pe tine. Cred că mai putem scoate câţiva ani buni de la Alex.

— Bine, dar n-ar fi ideal să ne exploatezi pe amândoi?

— Şi ce garanţie aş avea că n-o să încerci să evadezi din nou?

— Nu poţi să mă minţi, Brett. Ştiu că Marius a scăpat împreună cu fetele şi habar n-ai unde e. Iar tu ştii că mai degrabă aş muri de o mie de ori, decât să-ţi dau vreun indiciu. Nu, clătină Alina din cap, chiar n-ai cu ce să mă şantajezi. Dar ai un as în mânecă cu care mă poţi controla ca agent operativ. Acelaşi as pe care-l foloseşti cu Alex. Fiul lui.

Urmă o pauză lungă.

— Argumentele tale sunt demne de luat în seamă, spuse Brett într-un târziu. Dar mai e o problemă. Ezitarea ta atunci când vine vorba despre un aspect mai neplăcut al muncii de pe teren.

— Pune-mă la încercare.

— Ca un fel de test?

— Exact.

Brett se gândi pentru un moment, după care îi zâmbi satisfăcut. Alina simţi cum inima i-o ia la goană. Zâmbetele lui nu prevesteau niciodată ceva bun. Brett deschise uşa şi-i făcu semn să-l urmeze. O cotiră pe câteva coridoare până ajunseră la altă uşă. Brett zâmbi din nou şi o deschise, apoi păşi înapoi şi-i făcu semn să intre.

În mijlocul încăperii se afla bărbat aşezat pe un scaun similar cu cel pe care fusese imobilizată Alina timp de opt zile. Oricine era, ridică capul şi-o privi fix în ochi. Brett îi puse un pistol în mână şi Alina înţelese ordinul tacit. Inspiră adânc şi păşi în încăpere. Brett o urmă şi închise uşa după el. Alina se apropie de bărbatul necunoscut şi-i puse pistolul la tâmplă. Bărbatul zâmbi şi deschise gura să spună ceva. Alina apăsă pe trăgaci, după care lăsă arma jos şi se întoarse spre Brett. O studia atent cu o privire rece, fără nicio emoţie.

— Suficient?

— Deocamdată, fu de acord Brett. Dar sunt cu ochii pe tine. Şi vor mai fi şi alte teste.

— Şi acum?

— Acum… stăm puţin de vorbă. Brett îi făcu semn către scaun. Ia loc.

Alina îi aruncă o privire iritată, dar eliberă mâinile şi picioarele cadavrului, după care îl trase în colţul opus şi-l sprijini de perete. Se întoarse la scaun şi-i luă locul cu o expresie impenetrabilă. Brett dădu din cap în semn că aprobă.

— Alex ar merita să moară pentru ce-a făcut, la fel ca şi tine. Dar nu sunt pregătit să renunţ la el în momentul ăsta, aşa că sunt dispus să-l iert, la fel ca şi pe tine.

Alina arcui o sprânceană, aşteptând continuarea. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple când venea vorba despre Brett. Întotdeauna exista un *dar*.

— Dar, continuă Brett, confirmându-i bănuielile, viaţa

lui Alex depinde de evoluţia ta în Elite. Atâta timp cât respecţi regulile şi-ţi faci treaba, va fi în siguranţă. La fel şi fiul lui. La primul pas greşit pe care-l faci, mor amândoi şi tu vei fi prezentă.

Alina continuă să-l privească, întrebându-se cum putuse vreodată să creadă că omul acela avea ceva uman în el. Brett îi susţinu privirea în mod deschis, ochii lui albaştri lipsiţi de orice fel de emoţie.

— O să ne foloseşti unul împotriva celuilalt, condiţionând viaţa unuia în funcţie de eficienţa pe teren a celuilalt. Şi invers, concluzionă Alina. Pe buzele ei înflori un zâmbet cinic. Eşti într-adevăr foarte bun, Brett.

— Deci eşti de acord.

— Ştiai deja că o să fiu. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă, dar se opri cu mâna pe clanţă.

— Nu întinde coarda foarte tare cu mine, îi spuse peste umăr. N-o să-mi sacrific chiar toate principiile, nici măcar pentru fiul lui Alex.

— O să vedem, spuse Brett din spatele ei.

Alina deschise uşa şi păşi afară, permiţându-şi să abandoneze atitudinea sfidătoare abia după ce rămase singură. Se sprijini de perete, lacrimile curgându-i în voie pe obraji. Momentul de slăbiciune trecu repede. Îşi şterse lacrimile şi se îndreptă, recăpătându-şi controlul. Avea să joace rolul agentului obedient, dar Brett se înşela amarnic dacă credea că o va şantaja la infinit cu viaţa fiului lui Alex.

În urma ei, Brett se apropie de cadavru şi se aplecă pentru a-i lua pulsul. Îi lăsă mâna să cadă la loc, după care rămase cu privirea la el pentru un timp îndelungat.

Alex scria un raport în biroul lui când Alina deschise uşa şi păşi înăuntru, închizând-o în urma ei pentru a se sprijini de ea.

— *Deja. vu,* comentă pe un ton ironic.

— Ce doreşti? întrebă Alex, fără să-şi ridice ochii la ea.

Alina se apropie agale de el, ocolind biroul pentru a se opri în spatele scaunului. Se aplecă spre el, aproape

atingându-i urechea cu buzele.

— Să te informez că nu mai am nevoie de protecţia ta. Am căzut la înţelegere cu Brett… cel puţin, deocamdată.

Alex rămase tăcut, fără să facă nicio mişcare.

— Eşti liber, Alex. Alina chicoti, respiraţia ei atingându-i delicat urechea. Cam ironic, nu crezi? Sau mai degrabă, ceea ce se numeşte un paradox. Eşti liber să-ţi faci treaba, după care te duci singur acasă şi te baţi cu pumnii în piept, cântând *mea culpa.* Asta ai făcut întotdeauna.

— Asta ai înţeles tu?

— Ce altceva aş fi putut înţelege, când m-ai lăsat să cred că eşti mort timp de şapte ani? În condiţiile în care ai pretins mereu că mă iubeşti. Cine face asta? Nimeni, Alex. Nimeni, în afară de tine. Pentru că ai nişte idei complet greşite în ceea ce ne priveşte pe noi doi. Dintr-un motiv sau altul, crezi că meriţi viaţa asta, că e destinul tău să fii sacrificat pe altarul binelui suprem la care slujeşte măreaţa Elite.

— Da, cred.

Alina oftă.

— Săracul Alex. mereu singur şi neînţeles.

Îl întoarse cu faţa la ea şi se apropie până când buzele aproape li se atinseră.

— O să-ţi salvez fiul, după care o să te salvez şi pe tine, îi şopti.

— Alina.

— Şi o să distrug Elite.

Alina zâmbi şi-l sărută îndelung, după care îl eliberă şi se îndreptă către uşă. Se opri în prag şi-i aruncă o privire peste umăr.

— Ne vedem pe teren, Alex. La fel ca întotdeauna.

*

Amman, Iordania

Manus intercepta comunicaţiile Elite şi ascultă cu

atenţie.

Evacuează zona! spuse o voce agitată.

— Relaxează-te, Mark, aproape am terminat. Cincisprezece secunde până la încărcarea completă a datelor, răspunse Alina pe un ton calm. Cât timp am să ajung la punctul de extracţie?

— Două minute. Ai trei gardieni înarmaţi care se îndreaptă spre tine. Scoate discul acum şi ieşi de acolo! Profilul misiunii se bazează pe ideea de a nu fi descoperită!

O mică pauză şi sunetul tastelor.

— Încărcare completă, raportă Alina. Evacuez acum. Declanşează codul de recuperare Alfa.

Alina se deplasă către balcon şi escaladă balustrada, păşind cu grijă pe un prevăz lat cât o palmă ce înconjura clădirea. Se opri să-şi scoată pantofii cu toc, apoi se deplasă rapid până la fereastra pe care o lăsase deschisă mai devreme.

— Alina, mai repede, contact vizual în două secunde, o atenţionă vocea lui Mark.

Câteva momente mai târziu, niciunul dintre invitaţi nu observă femeia elegantă care coborî pe scara centrală şi se strecură în sala de festivităţi a Ambasadei Pakistanului. Alina luă un pahar cu şampanie de pe tava unui ospătar şi se alătură însoţitorului ei.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot, am crezut că m-ai părăsit.

Bărbatul îi zâmbi şi o conduse pe ringul de dans, fără să o audă când murmură:

— Undă verde.

Dar agenţii operativi Elite o auziră. La fel şi Marius.

Aqaba, Iordania

— Echipa Alfa, pe poziţie, raportă vocea lui Ford.

El şi echipa lui erau staţionaţi în umbra unei fabrici părăsite de la marginea oraşului. Înăuntru se afla rezultatul unei tranzacţii ilegale de armament.

— Echipa Beta? întrebă Alex din duba de transport, de unde coordona misiunea.

— Ne apropiem de primul reper, răspunse Roman.

În acel moment, Marius alese să-şi joace cartea. Gărzile de corp ale subiectului vizat nu se puteau măsura cu agenţii Elite, aşa că era necesar să echilibreze balanţa.

— Jenka, raportează.

Jenka era vârful de lance al echipei Beta şi nu-şi semnalase încă poziţia.

— Roman, preia poziţia Jenkăi, ordonă Alex. Şi vezi pe unde e.

— Am găsit-o, raportă Roman câteva minute mai târziu. A fost împuşcată cu tranchilizant.

Brusc, toată zona fu iluminată puternic, expunând agenţii operativi.

— Evacuaţi, retragerea la punctul de extracţie, ordonă Alex cu mai mult calm decât simţea. Câte dispozitive cu explozibil aţi plantat?

— Suficient cât să aruncăm totul în aer, confirmă Ford.

— Fă-o.

Alex înjură printre dinţi. Obiectivul trebuia distrus numai după ce preluau subiectul, însă acum trebuia eliminat împreună cu ceilalţi. Şi habar n-avea dacă reuşeau să scoată agenţii de acolo vii şi nevătămaţi.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întrebă pe Jenka, atunci când echipele ajunse într-un final la dubă.

Într-un mod cu totul miraculos, toată lumea supravieţuise. Câţiva agenţi aveau răni superficiale de la slalomul printre gloanţe, dar cam atât.

— Nu ştiu… am simţit doar înţepătura tranchilizantului.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc, e Roman, care m-a luat în spate.

— Dă-i drumul! îi ordonă Alex şoferului.

Clătină din cap şi se întoarse la monitoare, ştiind prea bine că avea să fie prăpăd când ajungeau înapoi la Elite. Tot ce putea face era să studieze înregistrările şi să încerce să-şi dea seama cum reuşise o adunătură de gărzi

de corp să compromită două echipe Elite cu mult superioare ca pregătire şi armament.

O siluetă îmbrăcată complet în negru privi în urma dubei. Câteva minute mai târziu, totul explodă în spatele lui. Marius reuşise să saboteze misiunea. Fusese nevoit s-o drogheze pe Jenka pentru a se asigura că agenţii nu reuşeau să se infiltreze în fabrică, unde ar fi urmat să pună mâna pe subiect. După care eliminase o gardă de corp şi îi plantase cadavrul în aşa fel încât să fie văzut de ceilalţi, pentru a-i atenţiona că erau atacaţi. Din fericire, cu toate că o trecuse pe Jenka la pierderi colaterale în caz de nevoie, nu fusese nevoie s-o sacrifice. Chiar dacă o conştientiza sau nu, Jenka nu era decât un agent operativ neînsemnat, un nume pe lista vieţilor distruse datorită organizaţiei Elite. La fel ca Alina, Alex şi el.

Milano, Italia

Alina şi Alex păşiră afară din lift şi rămaseră pe loc pentru a aştepta sosirea restului agenţilor.

— În biroul meu. Acum, spuse Brett din spatele lor pe un ton iritat.

Alex îi aruncă o privire Alinei, care ridică din umeri. Amândoi îşi urmară superiorul fără vreun comentariu.

— Ce dracului s-a întâmplat?! îi luă Brett la întrebări imediat ce ajunseră în biroul său.

— Nu ştiu, admise Alex.

— Nu ştii, repetă Brett cu o expresie sarcastică.

Pe vremuri, Alex ar fi avut deja un răspuns, plus un nou profil de misiune pentru a rezolva problema. Mai mult, probabil ar fi rezolvat-o din prima chiar pe teren.

— Jenka a fost scoasă din joc, oferi Alex pe un ton calm.

— Ştim de către cine?

— Bănuiesc că o gardă de corp.

— Şi de ce-ar fi drogat-o?

— Pentru a fi interogată.

— Şi atunci cum naiba a găsit-o Roman?

— Poate garda de corp a plecat să caute ajutoare.

— Nu putea cere prin radio?

— Nu ştiu, n-am fost suficient de aproape să pot confirma. Şi n-am interceptat niciun fel de convorbiri pe toată durata misiunii.

— Nu-mi plac anomaliile şi nici bănuielile! izbucni Brett pe un ton nemulţumit. Vreau date clare. Aveţi şase ore să găsiţi nişte răspunsuri care nu implică ghicitul în cafea.

Şase ore mai târziu, Alex şi Alina se aflau din nou în biroul lui Brett.

— Ascult, spuse Brett, fără să-şi ridice privirea de la monitorul din faţa lui.

— Am fost sabotaţi de o entitate necunoscută, începu Alina.

— Câţi?

— Nu ştim. Jenka n-a văzut nimic şi Mark a analizat toate înregistrările fără niciun rezultat.

— Obiectiv?

— Lichidarea subiectului înainte de capturare. Cineva ştia că-l vom interoga şi s-a asigurat că nu vorbeşte, interveni Alex.

— Motivul?

— Interes propriu. Simulările lui Mark confirmă teoria.

— Aşadar, entitatea asta necunoscută nu numai că ştia despre misiunea noastră, dar a reuşit s-o saboteze, rezumă Brett. Nu cumva ne confruntăm cu o breşă internă?

— Improbabil. Toţi agenţii operativi implicaţi au fost deja verificaţi, inclusiv Mark.

— Deci, până la urmă, tot nu ştim nimic. Îmi mai puteţi spune şi altceva?

— Da, interveni Alina. N-o să se mai întâmple.

La o săptămână după fiasco-ul din Iordania, Elite respiră uşurată. Nu mai existaseră anomalii, nicio misiune nu mai fusese sabotată din afară. Eşecul din Aqaba fu catalogat drept o anomalie în sine. Eficienţa misiunilor de

pe rol crescu din nou, până ajunse aproape de procentele normale. Toată lumea oftă din greu şi lucrurile se mai relaxară o idee. Problemele apărură exact atunci când nu se aştepta nimeni. *Entitatea necunoscută* ştia exact de cât timp era nevoie până când se detensiona atmosfera şi lucrurile intrau în normal la sediul Elite.

— Status? întrebă Alina, plimbându-se ca un leu în cuşcă prin spatele lui Mark.

— Punct de extracţie în cinci minute. Mark o privi peste umăr, observându-i neliniştea. Probleme?

Alina ridică din umeri.

— Sper că nu.

— Dispozitivele cu explozibil au fost plantate, raportă Ford.

Ascultară în linişte cum agenţii primiră semnalul de retragere către punctul de extracţie.

— Două minute până la detonaţie.

Până în momentul acela, misiunea se desfăşurase ca unsă. Traficantul de arme şi cumpărătorul erau convinşi că depozitul de armament unde urma să se desfăşoare tranzacţia ilegală nu se afla sub supraveghere. Aveau să afle cât de curând că se înşelau.

Ford aşteptă până când toţi agenţii operativi ajunseră la punctul de extracţie, după care apăsă butonul telecomenzii din mâna lui. Nimic. Iritat, mai apăsă încă o dată. Tot nimic.

— Ce se întâmplă? întrebă Alex de la consola de lângă Mark, unde aştepta să confirme exploziile prin satelit.

— Nu ştiu, răspunse Ford. Mă duc înapoi.

— Negativ, spuse Alex, observând imaginile transmise de satelitul DOD. Evacuează imediat către punctul de extracţie.

Fereastra de siguranţă se închisese, împrejurimile fiind deja invadate de gardieni. Trei tiruri părăsiră zona, fără îndoială încărcate cu armament, ceea ce însemna că nu mai avea niciun sens să distrugă depozitul. Probabil

ambii subiecţi dispăruseră în neant.

— Şi dispozitivele cu explozibil? ezită Ford, neputând accepta eşecul atât de uşor.

— Nu contează, sunt nedetectabile. Zona a devenit mult prea fierbinte pentru încă o infiltrare.

O siluetă întunecată alunecă de-a lungul zidurilor depozitului, privind în urma dubei Elite.

— O nouă entitate necunoscută? întrebă Brett, făcându-şi apariţia în Camera Sistemelor.

— Nu, răspunse Alex fără să se întoarcă cu faţa la el. Telecomandă defectă. Dispozitivele cu explozibil n-au putut fi detonate.

— Eşti sigur?

— Da. N-am detectat vreo influenţă din afară, nici pe înregistrări şi nici la analiza termală, explică Alex cu un ton ferm, fără a fi însă foarte sigur pe spusele lui.

— E inadmisibil! mârâi Brett. Ineficienţa de care daţi dovadă în ultimul timp e absolut şocantă!

— Brett, interveni Alina.

— Nu mă interesează scuzele! Ăsta e rezultatul greşelilor de strategie, profilare şi execuţie! Aţi devenit cu toţii nişte amatori deplorabili!

— Procentajele au rămas la fel, interveni Alex. Două misiuni eşuate nu afectează eficienţa Elite.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord cu analiza ta, replică Brett pe un ton ironic. Chiar dacă avem o marjă acceptabilă de misiuni reuşite, eficienţa a scăzut la cote alarmante. Probabil uitaţi amândoi că securitatea unui anume copil depinde de performanţele voastre din teren. Vreau să remediaţi imediat situaţia.

— Desigur, răspunse Alex pe un ton resemnat, ochii fulgerându-i cu mânie reţinută.

Sion, Elveţia

*

— Se descurcă.

— Chiar foarte bine, dacă luăm în considerare resursele limitate. Dacă o ţine tot aşa, Brett o să intre cât

de curând în picaj liber. Cei câţiva susţinători pe care-i mai are se vor grăbi să se îndepărteze de el.

— Cred că a sosit momentul să-l abordez.

— Nu e cam prematur? Cu Alina ce facem? Ţi-am spus că ne asumăm un risc inutil dacă o expunem din nou manipulărilor lui Brett.

— Poate, dar tind să nu fiu de acord. În momentul ăsta, Alina nu mai are încredere în absolut nimeni… nici măcar în Alex.

Munţii Apenini, Italia

Soarele era deja sus pe cer şi Marius se afla în cabana montană pe care o închiriase cu câteva zile în urmă. Construcţia simplă din lemn de brad se afla într-un loc izolat ce-i permitea să monitorizeze potenţialii intruşi fără să fie observat. Alarma începu să piuie, atenţionându-l că avea un vizitator. Marius puse paharul cu vin pe masă şi deschise laptopul conectat la sistemul termic. Nu văzu decât o singură semnătură termică, dar îşi scoase pistolul semiautomat Beretta M9A3 şi se postă la geam, aşteptând. În câteva minute, o maşină de teren parcă în faţa cabanei şi din ea coborî un bărbat. Marius oftă resemnat, nefiind prea surprins să descopere că vizitatorul neaşteptat era nimeni altcineva decât una dintre multele *victime* lăsate în urmă de Elite.

Dylan Kyle… singurul participant la atacul asupra Companiei Phoenix, care supravieţuise doar pentru a deceda la spital în urma unui *atac de cord.* Dylan urcă cu grijă cele trei trepte şi se apropie de uşă cu mâinile la vedere, ştiind prea bine că era supravegheat. Marius deschise uşa cu pistolul în mână şi rămase în prag.

— Marius, îl salută Dylan.

— Ce cauţi aici?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu avem interese comune, replică Marius pe un ton neutru. Şi fără interese comune, nu avem despre ce discuta.

— Nu sunt de acord cu niciuna dintre afirmaţiile tale.

— Asta e fix problema ta.

— Jocul tău de şah cu Elite.

— Nu te priveşte pe tine, îl întrerupse Marius, fără să-i dea satisfacţia de-a părea surprins şi fără să-l întrebe cum reuşise să-l găsească.

— Pot să intru? insistă Dylan.

— Dacă spun nu?

— Vor exista repercusiuni.

— Mereu există repercusiuni, comentă Marius cu o mină plictisită, dar puse pistolul înapoi în tocul de pe picior şi-i făcu semn să intre.

— Nu pari prea surprins să mă vezi, remarcă Dylan, arcuind o sprânceană.

— Atacul de cord nu părea viabil la vârsta şi constituţia ta.

— Crezi că mă cunoşti atât de bine?

— La fel de bine pe cât ai tu impresia că mă cunoşti pe mine, pară Marius.

— *Touché.* Ar trebui să fiu puţin supărat pe tine, spuse Dylan pe un ton rece. M-ai împuşcat în ambii genunchi.

— Văd că te descurci.

— Tehnologia medicală de ultimă oră face minuni.

— Pun pariu. Pot să-ţi ofer ceva de băut? întrebă Marius, încercând să tragă puţin de timp pentru a plănui ce avea să facă mai departe.

— Nu, mulţumesc, refuză Dylan, aşezându-se pe un fotoliu aflat în faţa şemineului. Nu avem mult timp şi timpul e esenţial în cazul nostru.

— Pentru cine?

— Pentru toată lumea.

— Cum m-ai găsit? schimbă Marius subiectul.

— Nu te-am pierdut niciodată.

— Vrei să-mi spui că eşti la curent cu toate activităţile mele recente?

— Da, admise Dylan cu un zâmbet slab. Trebuie să recunosc că e impresionant cum ai reuşit să baţi Elite la

propriul joc şi asta cu resurse extrem de limitate.

Marius continuă să-l fixeze cu privirea, încercând să pună cap la cap toate informaţiile pe care le avea până în acel moment.

— Deci nu eşti Elite… atunci trebuie să fii de partea Consiliului, făcu o încercare şi fu răsplătit cu un zâmbet larg. Dacă tot ştiaţi unde sunt şi ce fac, de ce nu m-aţi lichidat? Bănuiesc că marele Consiliu doreşte să se răzbune pentru toate neplăcerile pe care le-am creat.

— Dacă intenţia noastră era să te lichidăm, o puteam face încă din Australia.

— Adică?

— Asta trebuie să ţi-o explice şeful meu.

Marius îl privi tăcut pentru câteva momente.

— Cine e şeful tău? întrebă într-un târziu.

Dylan chicoti amuzat.

— N-ai voie să ştii. Nu încă.

— Bun, deci nu-mi spui cine e şeful tău şi, în general, numi prea spui nimic altceva. Atunci de ce-ai venit?

— Să te invit să ni te alături.

Marius fu foarte surprins de răspunsul acela, dar rămase tăcut, studiindu-l cu atenţie.

— Dacă accepţi, o să afli tot ce doreşti, oferi Dylan.

Marius zâmbi ironic.

— Bine, te cred pe cuvânt.

— Ai face bine să mă crezi. Ne dorim o schimbare majoră.

— Şi ce motivaţie aş putea avea eu să mă implic în manipulările voastre?

— Spune-mi, Marius, care sunt planurile tale pe termen lung pentru Elite?

— N-am niciun plan.

— Adică vrei să-mi spui că n-ai nimic pe agenda de lucru în afara unei simple răzbunări?

— Nu chiar atât de simplă, răspunse Marius cu voce joasă.

— Ah, aşa e. Am uitat, comentă Dylan pe un ton

ironic. Elite, Consiliul, vrei să le distrugi pe amândouă.

— Corect. Şi prezenţa ta aici îmi demonstrează încă o dată faptul că ambele organizaţii sunt mult prea implicate în politica de culise pentru a mai fi eficiente.

— Nu sunt de acord.

— Sper că n-ai de gând să iei apărarea Consiliului. Până la urmă, ai fost împuşcat în ambii genunchi datorită profilului total greşit al misiunii lor, contră Marius pe un ton sarcastic.

— Tu m-ai împuşcat, nu Consiliul.

— Asta e o ameninţare?

— Deloc, doar îţi prezint o altă perspectivă. Şi o opţiune.

— Ce opţiune?

— Restructurarea.

— La ce nivel?

— Cel mai înalt, oferi Dylan fără să clipească.

— Un plan ambiţios, recunoscu Marius.

— Suntem extrem de motivaţi. După cum ai spus şi tu, politica de culise a ajuns prea departe.

— Din câte-mi amintesc eu, Consiliul a fost cel care a început jocul de-a şoarecele şi pisica cu Elite, comentă

Marius cu amărăciune.

— De la bun început, n-am avut nimic altceva în vedere decât progresul organizaţiei Elite. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

— De data asta, dă-mi mie voie să nu fiu de acord, spuse Marius cu o expresie sceptică. Dar făcând abstracţie de asta, de ce-aş crede că politica de culise ar înceta sub o nouă conducere?

Înainte ca Dylan să poată răspunde, telefonul lui mobil începu să sune. Îl privi pe Marius, ridicând o sprânceană în semn de întrebare. Marius încuviinţă tacit şi Dylan scoase telefonul din buzunar.

— Da. O mică pauză. N-are încredere în noi, spuse Dylan, continuând să-l privească pe Marius. Nu va fi de acord dacă nu punem toate cărţile pe masă. O altă pauză.

Prea bine, îl aduc la tine.

Dylan zâmbi şi băgă telefonul în buzunar.

— Era şeful meu. Suntem amândoi de părere că e necesar să-ţi spunem tot adevărul dacă vrem să putem conta pe loialitatea ta.

— Aşa pur şi simplu? întrebă Marius, redevenind sceptic.

— Aşa pur şi simplu. Ştiu că nu ţi-am dat vreun motiv să ai încredere în mine, dar mi-e teamă că exact asta trebuie să-ţi cer.

— De ce?

— Pentru că dacă reuşim să facem ce ne-am propus, încrederea e cheia succesului. E şi motivul pentru care am venit aici singur, în loc să trimitem o echipă de recuperare.

— Aveţi echipe de recuperare? întrebă Marius, ştiind prea bine că era posibil să mintă cu privire la resursele de care dispuneau.

— Nu la fel de bune ca echipele de care dispune Elite, dar compensăm lipsa perfecţiunii prin cantitate. Dacă poţi uita de răzbunare, asta e ocazia ta de-a face ceva cu mult mai important.

— Adică? Îmi oferiţi o promovare?

— Nu. Un parteneriat.

— Parteneriat, murmură Marius, rămânând câteva clipe pe gânduri. Bine, m-ai convins.

Adevărul era că reuşise să facă exact ceea ce-şi propusese. Organizaţia Elite era pe punctul de a fi restructurată, eficienţa lor fiind pusă sub semnul întrebării.

Drumul dură în jur de patruzeci de minute. La un moment dat, Dylan o coti pe un drum marcat cu un indicator pe care scria *Comune di Marsaglia.* În ciuda faptului că se pregătise sufleteşte pentru orice, Marius nu anticipă destinaţia finală: un restaurant elegant, complet cu parcare cu valet şi ospătari îmbrăcaţi la patru ace. Localul era relativ gol şi Dylan se îndreptă spre un separeu ceva mai în spate. Marius îl urmă cu toate simţurile în

alertă, dar tot fu luat prin surprindere atunci când descoperi cine îl aştepta la masă.

— Marius, îl salută bărbatul, ridicându-se în picioare pentru a-l întâmpina.

— Liam, răspunse Marius, mascându-şi cu abilitate stupoarea. Văd că ţi-ai pierdut scaunul cu rotile. Probabil tehnologia medicală de ultimă oră a făcut minuni şi în cazul tău, comentă ironic.

— Ia loc, te rog, îl invită Liam pe un ton politicos, făcând abstracţie de comentarii.

Dylan se aşeză primul la masă. Marius ezită pentru câteva momente, după care îl urmă, realizând amuzat că totul fusese orchestrat în aşa fel încât să-i ofere iluzia libertăţii de mişcare.

— Doriţi ceva de băut? întrebă un ospătar care apăru ca din pământ.

— Nu, mulţumim, răspunse Liam, punând câteva bancnote de o sută de Euro pe masă. Dar am dori să nu fim deranjaţi de nimeni.

— Desigur, domnule.

Ospătarul făcu o plecăciune adâncă, după care se grăbi să bage bancnotele în buzunar şi să dispară cât mai repede.

— Unde sunt fiicele mele? întrebă Marius cu un calm înşelător.

— Ţi-am promis că vor fi în siguranţă şi m-am ţinut de cuvânt, răspunse Liam privindu-l în ochi, dându-i astfel posibilitatea de a cântări sinceritatea afirmaţiei sale. Elite nu are şi nu va avea niciodată acces la ele. Regret faptul că am fost nevoit să te mint, dar era absolut necesar să ştiu foarte clar cu cine am de-a face înainte să-ţi destăinui planurile noastre. Plus că aveam informaţii clare despre faptul că Brett vă căuta.

— Ai ştiut de la bun început totul despre mine şi Alina, plusă Marius.

— Da, admise Liam cu sinceritate.

— Şi teatrul de la vila ta a fost regizat tot de Brett?

— Nu, a fost ideea mea. Era foarte important să renunţi de bunăvoie la fiicele tale, fără să fim nevoiţi să intervenim în forţă.

— Unde e Alina?

— Mi-e teamă că Alina îi aparţine lui Brett. Cel puţin, deocamdată.

— Deocamdată?

— Da. La un moment dat ni se va alătura, dar în momentul ăsta ne e mult mai utilă acolo unde e.

— Ce vreţi de la noi?

— Restructurare. Admit faptul că Brett e o idee cam scăpat de sub control, dar am preferat să-l ţin aproape pentru a fi cu ochii pe el. Liam zâmbi, dar ochii îi rămaseră reci. Brett şi cu mine avem ţeluri şi interese comune, chiar dacă nu suntem întotdeauna de acord atunci când vine vorba despre metode. Informaţiile de ultimă oră confirmă faptul că Elite şi Consiliul au o agendă comună, precum şi corectitudinea deciziei de-a o aduce înapoi pe Alina.

— Şi metoda? întrebă Marius cu o mină gravă.

— Metoda lui Brett a fost mereu aceeaşi, *absolut orice e necesar*. Pe parcurs, sper să ajungem la concesii şi compromisuri atunci când vine vorba despre viaţa unui agent.

— De ce tocmai acum?

— Vreau să fac puţină ordine. În ultimul timp, Brett îmi ascunde cam tot ce se întâmplă în Elite, chiar dacă nu cu mult timp înainte eram cât se poate de apropiaţi.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am fost de acord cu propunerea lui pentru un eventual succesor şi l-am criticat pentru faptul că inteligenţa artificială a devenit cel mai de încredere consilier. Am încercat să-l conving că e o nebunie să investeşti mai mult în maşinării decât în oameni.

— N-ai reuşit, presupuse Marius.

— Nu, oftă Liam, părând dintr-odată foarte bătrân. Neam trezit dintr-odată într-un impas. Ca răsplată pentru toţi anii în care a condus Elite într-un mod cu totul şi cu

totul exemplar, i-am oferit încă o şansă. De fapt, mai degrabă o alegere.

— Anume? întrebă Marius, cu toate că deja ghicea răspunsul.

— Să se conformeze cerinţelor Consiliului, ori să se retragă de la conducerea Elite. Bănuiesc că nu mai e nevoie să spun că a refuzat ambele variante.

— Aşa că ai găsit-o pe-a treia, conchise Marius, studiindu-l cu atenţie pentru a-i vedea reacţia. Al'Qaeda.

— Nu în sensul la care te referi, contră Liam, ştiind prea bine că Marius nu s-ar fi aliat niciodată cu Consiliul în cazul în care ar fi fost conectat, chiar şi indirect, cu o grupare precum Al'Qaeda. Am iniţiat nişte scurgeri de informaţii, dar numai pentru a-l forţa pe Brett să-şi revizuiască metodele şi felul în care conduce Elite. Te asigur că n-am pus viaţa nimănui în pericol… mai ales pe cea a Alinei.

— Şi aşa l-ai adus pe Brett în situaţia de-a fi nevoit să ceară ajutorul Consiliului, deduse Marius. Dar între timp, ai continuat să-i subminezi autoritatea.

— Exact, confirmă Liam.

— Câţi agenţi operativi Elite lucrează deja pentru tine?

— Suficienţi pentru ca planurile noastre să se bucure de succes.

— Un scenariu non-conformist, care ţi-a înlesnit intervenţia din afară fără riscuri adiţionale, continuă Marius să pună faptele cap la cap.

Liam zâmbi cu un aer mulţumit.

— Şi de ce-mi spui mie toate astea? Ce vrei de la mine? întrebă Marius după un moment de gândire, cu toate că intuia deja răspunsul.

— Elite nu are nevoie doar de o conducere nouă, ci şi de o viziune proaspătă. După părerea mea, tu eşti cea mai potrivită alegere.

— Cu alte cuvinte, vrei să organizez un *coup d'état.*

— De fapt, ai început deja s-o faci prin simplul fapt că

ai alterat ultimele misiuni Elite, comentă Liam cu un zâmbet în colţul gurii. Nu ne dorim o revoluţie sângeroasă. Elite se dezintegrează dinăuntru, sabotajul tău n-a reprezentat decât un brânci în direcţia potrivită.

— Scopul nostru e schimbarea, nu decimarea, interveni Dylan pentru prima oară.

— O revoluţie de catifea, concluzionă Marius, pregătindu-se să pună cea mai importantă întrebare la care-şi dorea un răspuns. De ce m-aş alia eu cu voi?

— Pentru că e singura ta şansă de-a pătrunde în interiorul cercului puterii.

— Presupunând că asta e ceea ce-mi doresc.

— Şi nu e?

— Sincer vorbind, în momentul ăsta am mai puţină încredere în voi decât în Brett, evită Marius să dea un răspuns. Şi chiar dacă aş fi convins că motivele voastre sunt complet altruiste, am fost suficient de mult timp o unealtă în mâinile unei organizaţii. Nu sunt interesat să mă joc din nou de-a soldatul perfect.

— Pe de altă parte, controlând lucrurile dinăuntru ar putea fi cea mai sigură modalitate prin care poţi asigura siguranţa Alinei şi a fiicelor voastre.

— Siguranţa e doar o iluzie în lumea din care facem noi parte.

— Regret sincer severitatea situaţiei şi faptul că vieţile voastre au fost mereu extrem de complicate, dar trebuie să admiţi că asta a contribuit la formarea voastră ca agenţi operativi de excepţie. Ceea ce nu e nu e puţin lucru.

Marius izbucni într-un râs amar, realizând faptul că oameni precum Liam şi Brett chiar aveau impresia că pot justifica distrugerea unor vieţi prin prisma agentului operativ perfect.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt bine?

— Ai prefera obscuritatea? Nu prea cred, din moment ce în loc să dispari complet de pe radar, ai ales să te angajezi într-o luptă complet inegală împotriva celei mai

puternice organizaţii din lume.

— Doar pentru că merită să distrug o organizaţie la fel de coruptă precum scursurile împotriva cărora luptă. Marius se ridică în picioare, pregătindu-se să plece. Găsiţi-vă alt soldat perfect care să vă ajute cu renaşterea din propria cenuşă, eu am sacrificat suficient pe altarul binelui suprem.

— Oferta noastră nu se referea la abilităţile tale de soldat, Marius, ci la cele de lider, mai încercă Liam o ultimă momeală.

— Lider? Marius zâmbi cu ironie. Sunt suficient de pragmatic încât să ştiu că nu aveţi de gând să renunţaţi atât de uşor la putere.

— Şi atunci ce ai de pierdut dacă mă asculţi până la capăt?

— Libertatea, răspunse Marius, îndreptându-se spre ieşire.

— Te asigur că o să regreţi dacă pleci acum, spuse Liam din spatele lui.

Marius se opri, întorcându-se să-l privească. Anticipase faptul că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă în cazul în care refuza propunerea. *Să înceapă adevărata negociere,* se gândi cu amărăciune. *Dacă nu merge cu promisiuni, se rezolvă cu ameninţări.*

— Asta e o ameninţare?

— Nu, o simplă afirmaţie. Regretul va fi doar al tău, fără nicio implicare din partea noastră. Indiferent de rezultatul acestei întâlniri, nu vor exista niciun fel de repercusiuni.

— Dintr-un motiv sau altul, mi-e cam greu să te cred, spuse Marius pe un ton sceptic.

— Nu promit prea multe, dar atunci când o fac, mă ţin de cuvânt. Anjolie şi Sage sunt şi vor fi mereu în siguranţă, indiferent de decizia ta. Nu-ţi forţează nimeni mâna, nici nu mi-aş dori să ni te alături dacă nu asta vrei cu adevărat.

Marius ezită pentru câteva momente, după care se

reîntoarse la masă.

— Ascult.

— Brett şi cu mine împărtăşim o greşeală comună, recunoscu Liam. În lupta noastră pentru putere, am pierdut din vedere principiile morale pe care au fost fondate organizaţiile pe care le conducem. Amândoi am făcut lucruri care sunt strict interzise. Schimbarea de mentalitate e dificilă.

— Şi care ar fi soluţia?

— Un parteneriat cu cineva care reprezintă principiile morale de care noi am uitat.

— O conştiinţă, punctă Marius pe jumătate amuzat.

— O comisie trilaterală, îl corectă Liam pe un ton grav.

Marius era cel puţin surprins de propunerea aceea neaşteptată, dar păstră o expresie neutră.

— Vorbim despre un triumvirat cu drepturi egale?

— Nu. Eu aş rămâne cu Consiliul, sunt prea bătrân s-o mai iau acum de la capăt, mai ales cu o mentalitate proaspătă. Liam oftă, din nou părând mai bătrân decât era în realitate.

Chiar şi rămânerea mea la conducerea Consiliului va fi temporară, până găsesc un înlocuitor potrivit.

— Şi în ceea ce priveşte Elite, doar eu şi Brett, nimeni altcineva?

— Corect.

— Bun, dar cine ar avea ultimul cuvânt în eventualitatea în care nu putem ajunge la un compromis într-o anumită situaţie?

— Tu.

— De ce? întrebă Marius, încercând să-şi dea seama dacă Liam era cu adevărat sincer, ori îi spunea ce credea că vrea să audă pentru a-i influenţa decizia.

— Pentru că dacă reuşim ce ne-am propus, trebuie să ne valorificăm abilităţile la maxim. Brett e un lider foarte bun, dar reprezintă trecutul. Tu eşti viitorul.

— Mai ai planuri pe termen lung şi pentru alţi

operatori Elite?

— Te referi la Alina.

Nu o întrebare, ci o afirmaţie.

— Da, admise Marius.

— Dacă se poate adapta la noua paradigmă şi poate trece peste tot ce s-a întâmplat, aş prefera s-o păstrez în Elite.

— În ce capacitate?

— Cred că tu eşti cel mai în măsură să iei decizi asta.

— De ce?

— Pentru că tu eşti singurul care ştie dacă rămânerea ei în organizaţie e o soluţie viabilă. În timp ce posedă din plin toate abilităţile necesare, dorinţa ei de-a rămâne e sub semnul întrebării. La fel ca şi dorinţa ta de-a o păstra. Alte întrebări?

Marius avea o grămadă, dar dezvăluise prea mult prin cele pe care le pusese deja. Aşa că puse întrebarea pe care ştia că Liam vrea s-o audă.

— Care-i planul pentru mai departe?

— Unul foarte simplu. Continuăm ce-ai început.

— O campanie de discreditare a organizaţiei Elite, fără amprentele Consiliului.

— Exact, confirmă Liam. Brett a ieşit deja din hibernare datorită sabotajului început de tine. Trebuie să remarc eficienţa surselor şi metodelor folosite.

Marius înclină din cap cu modestie.

— Procentele scăzute au declanşat haosul în Elite şi Brett ştie prea bine că e numai o chestiune de timp până când adversarii noştri încep să profite de situaţia creată. Nu-şi poate permite încă o greşeală. Dacă Elite se prăbuşeşte, toate deciziile pe care le-a luat până acum vor fi analizate la sânge. Succesul organizaţiei e responsabilitatea lui. Dacă Elite se dezintegrează, Brett încetează să mai conteze.

*

INFILTRAT ÎN LUMEA UMBRELOR

Sion, Elveţia

*

Cu toate că nu trecuseră decât două luni de când fusese recrutat, prezenţa lui Marius la sediul Consiliului avusese un impact major. Era mereu disponibil, ori de câte ori o anumită situaţie necesita expertiza şi abilităţile lui absolut remarcabile. Pe de altă parte, îşi minimaliza cu modestie contribuţia de fiecare dată când intervenţia lui se solda cu un succes.

Având în vedere că-l monitorizase foarte atent în timpul colaborării cu Elite, Liam se felicita pentru acurateţea cu care-i apreciase metodele şi motivele. Cu toate astea, se văzuse forţat să-şi revizuiască unele convingeri în legătură cu noul recrut. În timpul colaborării cu Elite, Marius păruse mereu dornic să-şi impresioneze superiorii şi nu ascunsese faptul că aprecierile pozitive îi stimulau oarecum orgoliul. Însă noul Marius părea imun la elogii şi bătăi pe umăr. În schimb, avea tendinţa să absoarbă criticile prin toţi porii. Şi cu toate că părea extrem de politicos şi rezervat, proiecta o aură de independenţă rebelă în contrast total cu aparenta loialitate faţă de noii stăpâni.

— M-ai chemat? întrebă Marius, făcându-şi apariţia în biroul lui.

Şeful Consiliului reuşi să-şi mascheze iritarea la atitudinea aceea aparent respectuoasă şi totuşi distantă deja tipică pentru Marius.

— Da, am terminat de revizuit reportul tău în legătură cu performanţele recente ale organizaţiei Elite, spuse pe un ton controlat. Mi s-a părut foarte informativ şi pertinent.

— Mulţumesc.

— Cu toate astea, părerile noastre diferă pe anumite segmente de o importanţă maximă.

— Mai mult ca sigur, comentă Marius, fără să pară câtuşi de puţin interesat în legătură cu acele diferenţe de opinie.

Liam zâmbi glacial, întrebându-se dacă bărbatul enigmatic din faţa lui realiza cât de arogant părea în anumite momente. Probabil că nu.

— Eşti înzestrat cu un talent nativ atunci când vine vorba despre o analiză pragmatică şi în afara limitelor a unei anumite situaţii, concesionă Liam. Mi-aş dori să-l pui mai mult în aplicare. În două zile avem programată o sesiune de trecere în revistă a potenţialului tactic şi strategic Elite, comparat cu rezultatele actuale. Vreau să te ocupi de prezentarea primară. Toate informaţiile de care ai nevoie sunt deja încărcate pe PDA. Vreau un draft până mâine dimineaţă.

Marius încuviinţă tăcut din cap în semn că a înţeles.

— N-ai întrebări?

— Nu, răspunse simplu Marius. Asta-i tot?

Liam zâmbi, încercând din răsputeri să nu trădeze cât de tare îl irita acea atitudine neutră.

— Am înţeles că eşti un fan al jocului Go.

Marius îl privi fără să clipească, o emoţie nedefinită oglindindu-se pentru o fracţiune de secundă în adâncurile ochilor săi întunecaţi.

— Mentorul meu a insistat că ar fi util să aprofundez principiile pe care se bazează.

Liam se sprijini de spătarul scaunului, privindu-l cu o atitudine superioară.

— Interesant. Eu aş fi de părere că pokerul ţi s-ar potrivi mult mai bine.

Marius arcui o sprânceană în semn de întrebare.

— După câte văd, stăpâneşti la perfecţie toate nuanţele expresiilor faciale neutre tipice jocului de poker, continuă Liam cu un zâmbet în colţul gurii.

Dylan intră în poligonul de trageri şi rămase blocat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Marius, întruchiparea atitudinii glaciale, complet distant faţă de toată lumea, îl instruia pe idiotul de Krichevski. Chiar dacă vorbea fluent şase limbi străine şi avea un talent aparte să se infiltreze în mintea fanaticilor religioşi din Estul Mijlociu, analistul

de date rămânea tot un inept din punct de vedere social. Sigur, Liam nu mai contenea cu laudele la adresa lui, felicitându-se pentru faptul că-l cooptase în echipă. După părerea lui Dylan, tipul era total antipatic şi plin de el, ca şi cum ar fi fost inventatorul profilul psihologic al extremistului care n-are altceva mai bun de făcut.

Bang! Zgomotul unei împuşcături. După care, o voce piţigăiată:

— Hei, am nimerit ţinta! Nu-mi vine să cred! Asta e a doua oară, nu?

Dylan îşi dădu ochii peste cap a exasperare. Krichevski chiar era un idiot de toată jena.

— Încă o dată, ordonă Marius.

Bang!

— Uuu, fir-aş al naibii, iar am nimerit! E incredibil, Marius, eşti un adevărat magician! Chestia asta e aproape la fel de tare ca faza cu Zen, nu-i aşa? Adică, arma devine parte din tine… o integrezi ca pe o prelungire a propriei mână şi, ta-daaa, glonţul merge fix acolo unde-i spui.

— E de mare ajutor şi faptul că nu mai închizi ochii atunci când apeşi pe trăgaci, comentă Marius pe un ton sec.

— Da, cred că şi asta ajută. Oricum, asta e prima oară când am simţit.

— Hei, Krichevski! îl întrerupse Dylan, păşind în spatele celor doi.

Krichevski pivotă brusc, cu arma ţinută tot în poziţie de tragere, ceea ce încălca toate regulile de siguranţă emise vreodată. Dar înainte de-a avea timp să facă cine ştie ce tâmpenie, Marius prelua Glockul cu o mişcare fulgerătoare şi-i puse piedica.

— F-futu-i mama mă-sii, Dylan! se bâlbâi Krichevski, palid ca o stafie. Eşti nebun, amice?

Dylan pufni pe nas, conştient de faptul că Marius îl studia ca pe o râmă ieşită brusc de sub un bolovan.

— Nebun e ăla care a pus o armă încărcată în mâna ta, murmură iritat.

Krichevski îi mai aruncă o privire furioasă, după care se întoarse spre Marius.

— Ăăă… îmi cer scuze. Ştiu că am o mare bilă neagră, dar tâmpitul ăsta m-a speriat rău de tot.

— Nicio problemă, răspunse Marius pe un ton calm.

Dylan aproape îşi înghiţi limba. *Nicio problemă?!* Asta din partea tipului care-i desfiinţa pe recruţi atunci când încălcau fie şi cea mai mică regulă de protocol?

— Nu cumva eşti de serviciu, Krichevski? întrebă mai mult pentru a-şi ascunde uimirea. Parcă ţi-am văzut numele pe tabel.

Analistul îi aruncă o privire urâtă.

— Nu, deşteptul pământului, intru abia peste o jumătate de oră. Nu că asta ar fi cumva treaba ta, spuse din vârful buzelor, după care se întoarse din nou către Marius. Mulţumesc mult pentru ajutor, Marius. Apreciez.

— Cu plăcere.

— Poate putem şi altă dată. Ăăă. adică să mă mai înveţi, la asta mă refeream.

— Sigur.

— Super! rânji fericit Krichevski. Bine, atunci ne vedem mai încolo.

Dylan privi cu dispreţ în urma lui.

— Nu înţeleg de ce-ţi pierzi timpul cu ratatul ăsta, comentă în direcţia lui Marius.

Marius apăsă un buton pentru a schimba ţinta din carton cu una nouă, după care o trimise într-un plan mai îndepărtat. Mult, mult mai îndepărtat. Ridică arma, ţintind cu ambele mâini, şi apăsă continuu pe trăgaci până când goli încărcătorul. Fix la ţintă, toate gloanţele perforând un singur punct chiar în centru. Dylan înghiţi în sec.

— Pentru că mi-a cerut ajutorul, răspunse Marius într-un final, ejectând încărcătorul pentru a introduce altul nou.

Ridică arma şi trase din nou glonţ după glonţ. La final, ţinta din carton prezenta o gaură imensă fix în centru.

— Şi-ţi iroseşti timpul cu oricine îţi cere ajutorul?

— Nu.

Marius apăsă din nou butonul pentru a aduce ţinta la el. O studie, după care o schimbă cu una nouă.

Dylan îşi înăbuşi un mârâit, trecându-şi mâinile prin păr. Nu era foarte sigur de ce-l abordase pe Marius, nu se prea dădea în vânt după atitudinea lui mereu distantă şi glacială. Sincer fie spus, nu-l plăcea mai deloc. Plus că era de-a dreptul furios pentru faptul că Liam îl adusese la Consiliu de parcă ar fi reprezentat cea mai mare cucerire a secolului. La naiba! Oare nu realizau cu toţii că tipul îi juca pe degete? În doar două luni, era deja implicat în toate planurile şi politicile de culise.

Când Dylan îi atrăsese atenţia lui Liam în legătură cu acest aspect, încercând să-l oprească din a face o mare greşeală, fusese tratat ca o mârţoagă care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Şi asta în timp ce lui Marius i se oferea tot mai mult acces în treburile Consiliului. Plus laudele permanente, ovaţiile. Bleah! Lui Dylan aproape i se făcea scârbă ori de câte ori îl vedea pe Liam cum se gudură pe lângă Marius ca un căţeluş scăpat din lesă. Ok, tipul era bun. Foarte, foarte bun. Şi poate, doar poate, l-ar fi plăcut mai mult dacă nu l-ar fi ignorat în permanenţă, comportându-se mereu de parcă Dylan nici n-ar fi existat. Până la urmă, psihopatul naibii îl împuşcase în ambii genunchi! Nu l-ar fi costat nimic să fie o idee mai politicos.

Deschise gura pentru a comenta ironic în legătură cu felul demodat în care se antrena rivalul său, dar o închise la loc imediat ce-şi aminti că la doar două zile de la sosirea la sediul Consiliului, Marius îşi testase aptitudinile cu ajutorul noului simulator. Trecuse rapid prin toate nivelurile până la ultimul, obţinând punctajul maxim.

— Mergi la sală după asta? îl întrebă după un moment.

În secunda următoare, realiză că probabil făcuse o mare gafă. Pe de o parte, întrebarea restabilea faptul că era la curent cu absolut tot ce se petrece. Pe de altă parte,

Marius putea deduce faptul că el, Dylan, îi urmărea toate mişcările din umbră ca un fel de psihopat. Sau, mai rău, ca un fan.

— Probabil.

— Şi n-ai nevoie de un partener?

Marius întoarse capul să-l privească. Dylan simţi impactul privirii lui întunecate, ceva ce s-ar fi putut asocia cu un scurtcircuit prin toate terminaţiile nervoase. Îşi drese vocea şi ridică din umeri.

— Mă gândeam că e mai eficient decât să te lupţi de unul singur, ori cu un sac de box. Nu crezi?

Marius îl mai studie pentru câteva momente, după care îşi reîntoarse atenţia la ţinta din carton. Ridică pistolul şi apăsă de trei ori pe trăgaci.

Bang! Direct între ochi. *Bang!* În inimă. *Bang!*

Dylan rămase cu privirea la ultima gaură, aproape simţind nevoia să-şi acopere părţile intime. Marius puse Glockul în tocul de la subraţ.

— Absolut.

— Iaaa-ahhhhhh!

Dylan pluti din nou prin aer într-un zbor măreţ, ce se termină cu nasul în saltea. Nici nu mai ştia a câta oară era nevoit să se culeagă de pe jos. Mândria îi fusese făcută praf încă de la a treia căzătură. La a cincea uitase să-şi mai oblojească orgoliul rănit, în favoarea vânătăilor. Clipi, încercând să se concentreze pe mâna întinsă din faţa lui. Aceeaşi mână care-l plesnise peste ochi pentru a demonstra cât de greşit este să-ţi iei privirea de la oponent chiar şi pentru o fracţiune de secundă. O apucă cu o grimasă şi se ridică în picioare.

— De data asta ce-am mai greşit?

— Ţi-ai dat de gol următoarea mişcare din privire, răspunse Marius pe un ton calm.

— Aha… Dylan digeră informaţia pentru câteva secunde. Şi asta e mai bine, sau mai rău decât data trecută, când am făcut-o din umeri?

— Ambele greşeli sunt inacceptabile.

Mirific.

— Oook. Dylan inspiră adânc, după care îşi reluă poziţia de atac. Sunt pregătit să mai gust o gură de saltea.

— Iaaa-ahhhhhh! Aterizează pe spate de data asta, ceea ce era o premieră absolută. Dă-mi voie să ghicesc, murmură iritat. M-am dat de gol prin simplul fapt că respir.

Pentru o fracţiune de secundă, avu impresia că pe buzele domnului-atitudine-neutră-în-orice-împrejurare-încep-să-mi-pun-întrebări-serioase-dacă-e-om-sau-statuie urma să apară un zâmbet. Dar nu fu să fie. Însă Marius îl privi drept în ochi şi Dylan zări o mini-particulă de amuzament în adâncimile acelea întunecate. Ceea ce era un progres.

— Nu. Ai probleme de echilibru, veni într-un târziu răspunsul.

— Poftim?

— Eşti preponderent dreptaci, ceea ce-ţi afectează centrul de greutate.

— Adică ar trebui să devin ambidextru?

— Te-ar ajuta mult.

— Tu eşti ambidextru?

— În principiu.

— Adică n-ai fost aşa în mod natural?

— Nu.

— Şi cum ai…

— Instructorul meu mi-a dislocat umărul drept.

Dylan făcu ochii mari.

— Intenţionat?

Marius ridică din umeri.

— Da.

— Ok. poate ar trebui s-o încheiem pe ziua de azi, sugeră Dylan, înghiţind în sec.

— Încă nu. Mai facem o încercare.

Dylan îşi adună tot curajul rămas. *Ok,* îşi impuse în gând, inspiră adânc. *Poziţia corectă de atac. Nu te gândi la ce urmează să faci, doar fă-o. Bazează-te pe instinct.*

— Iaaa-ahhhhhh!

Ca să vezi, chestia cu steluţe verzi din desenele animate chiar era adevărată!

— A fost bine, comentă Marius în timp ce Dylan se extrăgea din nou de pe saltea. Ai executat totul corect.

— Şi atunci cum de-am ajuns iar pe.

— Sunt mai bun decât tine, îl întrerupse Marius.

După care făcu ceva absolut incredibil: se înclină cu respect în faţa lui. Automat, Dylan se înclină la rândul lui. Mai adânc. Mult mai adânc. Îl privi intrigat în timp ce-şi strângea lucrurile.

— Ăăă. pot să te întreb ceva?

Marius se opri din drumul lui către ieşire şi se întoarse să-l privească. Dylan îşi şterse palmele transpirate pe pantaloni.

— Ai vrea să mă antrenezi? Adică, ştiu că eşti foarte ocupat şi nu prea le ai cu interacţiunile cu muritorii de rând, dar dacă ai vreodată ceva timp liber.

Marius îl studie tăcut pentru ceea ce păru o eternitate. Apoi incredibilul se produse: umbra unui zâmbet îi pluti pe buze.

— Mâine la aceeaşi oră.

Liam nu obişnuia să-şi invite subalternii la cină, dar în cazul lui Marius era dispus să facă o excepţie. Nu se aştepta ca noua lui achiziţie să-şi lase complet garda jos într-un context social, dar totuşi spera să-l vadă o idee mai relaxat.

— Am înţeles că ţi-ai rupt din timpul liber ca să-l pui pe Dylan pe linia de plutire, comentă după ce le fură aduse antreurile, constând în muşchi de vită în sos de vin, cu garnitură de fasole verde.

— Ai ceva împotrivă?

Liam îşi abţinu un zâmbet. Nu era pentru prima oară când Marius para o întrebare cu o alta. Ar fi putut să catalogheze tendinţa aceea drept evazivă, dar învăţase în timp că nu era decât o metodă subtilă de-a plonja direct în subiect, fără ocolişuri inutile. Şi o manipulare în ideea de-a

fi mereu în control. Ceea ce nu-l surprindea deloc, având în vedere faptul că, în lumea lor, controlul era poate cel mai important.

— Din contră, sunt cât se poate de mulţumit. Îţi admir abilitatea de-a impune respect chiar şi celor mai aprigi detractori. Dylan nu are decât cuvinte de laudă acum în ceea ce te priveşte.

Marius acceptă complimentul cu o înclinare modestă a capului.

— Plus că bănuiesc că-ţi place, comentă Liam după câteva momente.

— Ce anume?

— Să antrenezi.

— Hmmm…

Nu chiar o confirmare, dar nicio dezminţire.

— Cred că am citit pe undeva prin dosarul tău că ai avut în vedere o carieră academică. Liam sorbi din paharul cu vin roşu. Pe vremea când erai încă student.

Marius mestecă ce avea în gură şi înghiţi.

— Da.

Liam fu intrigat de răspunsul direct, chiar dacă monosilabic. Nu sugera deloc faptul că Marius ar fi fost deschis la o discuţie despre trecutul lui, ba chiar trântea uşa în faţa acelui subiect. Interesant. Aşadar, Marius era vulnerabil atunci când venea vorba despre drumurile alternative pe care le-ar fi putut alege în viaţă. Oare tocmai descoperise o slăbiciune în armura lui? Probabil. Pe de altă parte, regretul putea fi o sursă extraordinară pentru motivaţia de-a merge mai departe.

— Ai fost mentorul multor agenţi operativi de-a lungul timpului.

— Le-am fost instructor, corectă Marius pe un ton politicos, dar ferm. Mentor doar pentru câţiva.

Liam dădu din cap în semn că a înţeles, fără a pierde din vedere nuanţele acelei remarci.

— Să ştii că ţi se potriveşte. Mă refer la rolul de mentor.

Marius rămase tăcut. Privirea îi fu umbrită de o emoţie nedefinită, semn clar că nu-i făcea nicio plăcere să discute despre acel subiect. După câteva momente, ridică paharul şi sorbi din licoarea vişinie.

— Mă gândesc că nu-i uşor, insistă Liam. Să îndrumi nişte străini, în timp ce nu poţi face acelaşi lucru cu propriile tale fiice.

O remarcă extrem de riscantă, Liam o ştia prea bine. Marius puse cu grijă paharul cu vin la loc pe masă. Întunericul din privire ajunsese la cote alarmante.

— Am extrem de puţine lecţii pe care mi-aş dori să le predau fiicelor mele.

Mâncară în tăcere pentru câteva minute, singurul zgomot fiind clinchetul tacâmurilor în contact cu porţelanul delicat al farfuriilor.

— Vin? oferi Liam într-un târziu, întinzând mâna după sticla pe trei sferturi goală.

— Nu, mulţumesc, refuză Marius.

Liam îşi umplu paharul.

— Nu-ţi place?

— E delicios.

— Dar?

— Dar am băut suficient.

Liam ridică paharul în lumină pentru a admira lichidul catifelat, după care luă o gură zdravănă. Într-adevăr, un soi absolut delicios.

— Să înţeleg că bei mereu cu moderaţie?

Marius ridică din umeri.

— Depinde de situaţie.

Liam puse paharul pe masă.

— Te-ai angajat într-un joc foarte periculos până acum, Marius. Ai pus în mişcare două puteri imense, Consiliul împotriva Elite. Recunosc că ţi-a reuşit totul mai bine decât mă aşteptam. Dar a sosit momentul să alegi de partea cui lupţi de acum încolo.

— Am ales deja, răspunse Marius cu aceeaşi expresie neutră.

— Mă bucur să aflu asta, comentă Liam cu o strângere de inimă.

— Consiliul şi, implicit, Elite au fost create pentru protecţia populaţiei civile. Un scop în care încă mai cred. Pe de altă parte, cred în onoare, un aspect pe care Brett l-a abandonat de ceva timp. Cred că a sosit momentul să-i reamintim. Nu-mi pierd vremea cu jocuri şi nici nu instig două organizaţii una împotriva alteia, în cazul în care sunt pregătite să colaboreze, respectând principiile de bază pe care au fost fondate.

Urmă o pauză lungă. Într-un final, Liam arcui o sprânceană.

— Atunci, ce să spun? Sper doar să nu te dezamăgim vreodată.

*

IUBIRE ÎN UMBRA MORŢII

Milano, Italia

Mark studie calupul nou cu informaţii aflat pe un server izolat. Informaţii strict din afara spectrului Elite, un fel de supraveghere suplimentară oarecum neautorizată în mod oficial. Prima informaţie pe care-i căzură ochii era un raport al poliţiei Irlandeze.

— Nu, şopti consternat. O, nu…

Urma transcrierea unei conversaţii radio dintre un medic de pe ambulanţă şi un medic chirurg. Detaliile erau oribil de clare. Apoi un formular de admitere în secţia de urgenţă a unui spital. Un diagnostic macabru, medicii nu erau prea optimişti.

Mark trecu rapid în revistă toate informaţiile disponibile, apoi verifică şi confirmă totul din mai multe surse de încredere. Neutraliză măsurile de securitate şi intră în sistemul poliţiei locale, demarând o căutare pe mai multe nivele. Carlo Peltieri. Toate bazele de date Europene. Interpol. Era, sau nu era? Şi dacă era, atunci cine îl recrutase? Nu găsi absolut nimic, în afara unor banale amenzi rutiere. Era oare posibil? Un simplu civil,

fără alte conexiuni ascunse? Toate probele indicau faptul că nu era vorba decât despre un cumplit accident rutier, provocat de un turist care băuse prea mult înainte de a se urca la volan.

Mark clătină din cap, ignorând pulsul dureros din tâmple. Întinse mâna şi apăsă un buton pe consola din faţa lui.

— Domnule?

— Da, Mark, răspunse vocea lui Brett o secundă mai târziu.

— Încarc şi trimit acum un fişier. cred că ar fi indicat să vă aruncaţi un ochi.

Brett rămase cu ochii la informaţiile de pe ecran. Dumnezeule! Şeful organizaţiei Elite îşi strânse pumnii. Nu, nu putea crede aşa ceva.

— Ai verificat informaţiile? întrebă pe un ton ferm, în care se ghiceau inflexiuni metalice.

— Da, domnule, îi răspunse vocea lui Mark.

— Avem vreun indiciu că e vorba despre un atac premeditat?

— Nu, domnule, absolut niciun indiciu.

— Şi l-ai verificat pe acest… Peltieri?

— Până în faşă, e curat ca lacrima. Doar un turist Italian, care a băut prea mult înainte de a se sui la volan.

Brett întinse mâna după o ţigară. O aprinse şi trase fumul adânc în plămâni.

— Putem transfera băiatul?

— Aici, adică? întrebă Marius după o scurtă pauză.

— Mă gândeam mai degrabă la clinica noastră de la Lucerne.

Mark îşi drese vocea.

— Păi, eu n-am niciun fel de pregătire medicală, dar diagnosticul.

Brett trase încă un fum din ţigară.

— Dar dacă am lua legătura cu spitalul?

— Nu înţeleg.

— Putem interveni în vreun fel, fără să ne

deconspirăm? clarifică Brett, strivind ţigara în scrumieră. Să trimitem agenţii noştri acolo?

— Când spuneţi agenţi, vă referiţi cumva la Alex?

— Da.

— Mă ocup imediat de asta, domnule. Dar timpul.

— Ştiu, Mark. Ştiu.

Brett întrerupse legătura, rămânând cu privirea în gol pentru câteva minute. După care, încet, foarte încet, scoase telefonul mobil din buzunar. Apăsă o tastă şi duse telefonul la ureche.

— Da? răspunse o voce feminină.

— Alina, ne-au parvenit nişte veşti absolut îngrozitoare…

Zece minute mai târziu, Brett se opri în pragul uşii biroului lui Alex.

— Alex, spuse cu voce joasă, mi-e teamă că am o veste foarte proastă.

În secunda următoare, realiză că nu era nevoie să-l informeze despre faptul că Glynis şi Inaya decedaseră într-un accident de maşină provocat de un şofer beat, şi nici că fiul său era în comă, prognoza medicilor fiind că nu va supravieţui până a doua zi dimineaţa. Cel mai bun agent operativ Elite ştia deja.

Alina ura spitalele în general, dar pe acela îl detesta. Îi detesta pereţii de un alb imaculat şi gresia gri de pe jos. Îi detesta mirosul de boală şi moarte, acoperit de izul puternic al dezinfectantului ce părea că se infiltrase în fiecare crăpătură. Îi detesta liniştea mormântală aducătoare de veşti proaste. Detesta absolut totul, pentru că era locul în care un băieţel conceput dintr-o minciună, dar adorat în timpul scurtei lui vieţi, fusese adus ca să moară.

— Crezi că o să vină, Jason?

Stăteau amândoi de veghe pe o bancă adusă de o asistentă medicală la uşa rezervei lui Ian. Intraseră să-l vadă, dar o altă asistentă medicală le făcuse semn să iasă, în timp ce îngrijea trupul micuţ şi deteriorat într-un mod

absolut irecuperabil.

— Nu ştiu, scumpete, răspunse Jason pe un ton obosit.

— Dar i-au spus, nu?

Alina se feri să-i rostească numele. Nu încă, nu cu voce tare.

— Da, veni confirmarea pe un ton resemnat. I-au spus.

Alina privi în jur. Elite securizase coridorul într-un mod foarte discret. Numai o persoană cu un simţ al observaţiei foarte fin ar fi sesizat că personalul din acea zonă a spitalului părea foarte bine antrenat din punct de vedere fizic, coordonându-şi mişcările într-un mod extrem de eficient.

Alina oftă din greu şi îşi sprijini capul de peretele din spatele ei, închizând ochii. *Of, Alex… îmi pare atât de rău.*

— Hei, îi puse Jason o mână pe braţ. Eşti ok?

— Da, răspunse ea după câteva secunde.

Uşa rezervei se deschise şi asistenta medicală păşi afară cu o expresie ce prevestea tot ce putea fi mai rău. Jason se ridică în picioare, părând neobişnuit de stângaci. Alina se ridică şi ea, inima începând să-i bată cu furie. Gustul metalic al fricii pure îi năvăli în gură.

— Îmi pare foarte rău, dar se pare că starea lui se deteriorează rapid, spuse asistenta medicală pe un ton grav. Aţi spus că tatăl e pe drum?

— Da, răspunde Jason. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Asistenta medicală zâmbi cu tristeţe.

— Asta e… bine.

Alina se prăbuşi la loc pe bancă imediat ce femeia se îndepărtă. *Bine.* Era *bine* că Alex avea să ajungă la timp pentru a asista la moartea fiului său. Îşi muşcă buza de jos până simţi gustul sângelui.

Inaya şi Glynis muriseră pe loc. Maşina condusă de şoferul beat intrase în maşina lor cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Esenţa lui Ian, creierul lui micuţ, fusese

complet neutralizată şi nu se mai afla în viaţă decât datorită aparatelor. Alex pierduse totul şi acum avea să piardă încă şi mai mult.

Liftul de la capătul coridorului emise un sunet înfundat şi uşile se deschiseră. Alex păşi afară, apropiindu-se de ei cu voracitatea unei pantere la vânătoare. Părul castaniu îi era strâns la spate, ochii gri-verzui ascunşi în dosul unor ochelari de soare ce păreau aproape opaci. Era îmbrăcat ca de obicei în negru, cu o haină din piele peste un hanorac de un negru spălăcit. Îşi înclină uşor capul în direcţia Alinei şi a lui Jason.

— Unde…

— Înăuntru, îi indică Jason rezerva.

— Mulţumesc.

— Alex, întinse Alina mâna pentru a-l apuca de braţ.

Alex întoarse capul s-o privească. Alina îşi înăbuşi un suspin, simţind cu o claritate înfiorătoare tot ce era în sufletul lui.

— Ian. nu. nu e.

Alex îşi eliberă cu blândeţe braţul din strânsoarea ei.

— Ştiu, răspunse cu simplitate.

Lumina fusese setată la nivel minim în rezervă, ca şi cum asistentele medicale nu doreau să sperie îngerii veniţi pentru a prelua sufletul lui Ian. Alex rămase nemişcat lângă pat, privind trupul zdrobit al copilului care i se strecurase în suflet, dezmorţind o inimă pe care o crezuse imună la orice fel de sentimente. Faţa îi rămăsese aproape intactă, în afara unei vânătăi în bărbie şi câteva zgârieturi pe obrazul drept.

Se aplecă şi-l mângâie pe frunte, trasând apoi cu un deget sprâncenele uşor arcuite. Încercă să facă abstracţie de bandaje şi de tubul aflat între buzele albăstrii. Nu, refuza să şi-l amintească în felul acela, prizonierul unul trup distrus iremediabil, suspendat între umbre la graniţa dintre două lumi. Ian avea să rămână mereu viu şi debordând de energie în gândurile lui, mereu râzând şi alergând cu Talore pe o pajişte fără sfârşit.

Îşi trase un scaun şi se aşeză la căpătâiul fiului său. Îi luă cu grijă mâna în ambele lui mâini, nefiind în stare să oprească la timp gândul că degetele acelea nemişcate îl mângâiaseră nu cu mult timp în urmă pe obraz. Îşi înclină capul pentru a le săruta unul câte unul, ignorând faptul că erau acoperite de zgârieturi.

— Tata te iubeşte, Ian, îi şopti cu voce sugrumată. Te iubeşte atât de mult. Am venit după tine, aşa cum am promis…

Dacă ar fi crezut că există un Dumnezeu care ar fi acceptat să negocieze cu un muritor, şi-ar fi oferit fără ezitare viaţa în schimbul vieţii lui Ian. Dar ştia prea bine că atunci când venea vorba despre moarte, nimic nu era negociabil. Plus că n-ar fi putut tenta niciodată îngerii să înlocuiască sufletul plin de lumină al unui copil cu cel al unui ticălos pierdut în întuneric.

— Ian, şopti, dând frâu liber lacrimilor. Copilul meu.

Câteva momente mai târziu, cel mai iubit dintre fii îşi dădu ultima suflare în braţele tatălui său.

A

Alina ridică privirea atunci când Alex, palid ca o nălucă, deschise uşa rezervei şi păşi afară. Ochii acum verzi ca jadul îi străluceau febril, dar părea complet în control, la fel ca întotdeauna.

— S-a sfârşit, spuse cu voce joasă.

— Ah, Iisuse, murmură Jason, părând dintr-odată extrem de bătrân.

Alina înghiţi în sec, simţindu-se rece pe dinăuntru şi complet desprinsă de realitate.

— Cu ce te putem ajuta? întrebă pe un ton neutru, ca şi cum ar fi fost pe pilot automat.

Alex îşi întoarse privirea la ea.

— Cu nimic. Mulţumesc că aţi fost alături de Ian.

— Şi. aranjamentele pentru înmormântare? întrebă Jason.

— Ian o să fie îngropat alături de mama lui.

Liftul de la capătul coridorului îşi deschise uşile şi

Brett îşi făcu apariţia, urmat îndeaproape de Scott. Alina simţi cum inima i-o ia la goană şi văzu cu coada ochiului cum Jason se tensionează precum un arc. Alex, în schimb, rămase complet nemişcat şi inexpresiv, părând că abia mai respiră. Alina îl urmări cu privirea pe Brett în timp ce se apropia de ei, surprinzând semnul discret pe care i-l făcu lui Scott să rămână câţiva paşi mai în spate.

— Alex, spuse când ajunse lângă ei.

Niciun răspuns.

— Îmi pare foarte rău.

— Sunt convins.

Maxilarul lui Brett se tensionă.

— Îţi înţeleg durerea, spuse pe un ton forţat calm. Nu uita că şi eu mi-am pierdut nepotul.

— Aşa se pare.

— E o tragedie, o groaznică şi cumplită tragedie. Dar n-a fost decât un simplu accident. Elite nu e implicată în niciun fel. În absolut niciun fel!

Brett îl prinse pe Alex de umeri. Alina uită să respire. Jason şi Scott se tensionară, pregătiţi să intervină în caz de nevoie.

— Trebuie să crezi că-ţi spun adevărul, insistă Brett pe un ton înverşunat. Am nevoie să ştiu că mă crezi!

Alex îşi ridică privirea la el şi Alina putu să jure că auzi momentul în care ochii de un verde tulbure precum apele oceanului pe timp de furtună se izbiră de albastrul rece din privirea lui Brett. După câteva secunde, Brett îl eliberă şi păşi înapoi. Alina îi observă paloarea cadaverică.

— Tot ce trebuie să ştii, e că încă mai respiri, spuse Alex pe un ton înfricoşător de calm.

*

INGREDIENTELE AGONIEI

Sufrageria lui Alex e scufundată în semiîntuneric, cele câteva lumânări împrăştiate ici-colo reuşind să emane pete anemice de lumină ce parcă intensifică bezna din jurul meu. Stau întinsă pe canapea, cu un braţ peste ochi, şi încerc să mă gândesc doar la paharul cu vin pe jumătate

gol de pe masa de lângă mine. Eşuez lamentabil. La început, am plâns până mi-au secat lacrimile. După care, e aproape înfricoşător cum agentul operativ din mine a preluat hăţurile, controlându-mi emoţiile şi dorinţa de-a urla până-mi pierd şi vocea aşa cum mi-am pierdut lacrimile. Dar tot nu-mi pot scoate din minte expresia întipărită pe faţa lui Alex în timpul înmormântării Inayei şi a lui Ian. Soc, durere, pustiire absolută.

A rămas nemişcat ca o statuie pe tot parcursul ceremoniei, cu privirea fixată pe cele două coşciuge. Era amurg şi un vânt rece izbucnea când şi când în rafale, încercând parcă să ne alunge din cimitir pentru a rămâne singur cu morţii. Sutana preotului se zbătea furios cu fiecare pală de vânt, evocându-mi agonia tăcută din sufletul lui Alex, zvârcolindu-se pentru a-i fi îngăduit să iasă la suprafaţă. Înţelegeam prea bine ce încerca să facă; Alex se ascundea de propria-i durere. Însă încet, încet, jalea i-a distrus masca impenetrabilă pe care e forţat s-o poarte într-o lume ce interzice din principiu orice emoţie.

Preotul s-a aplecat pentru a lua o mână de pământ, pe care care a presărat-o peste coşciuge.

— Din pământ ai venit, în pământ te întorci.

Când ne-a făcut semn să-i urmăm exemplul, toată lumea prezentă a rămas nemişcată. Îl aşteptau pe Alex, dar el rămăsese împietrit în timp şi spaţiu.

— Alex, i-am rostit numele pe un ton blând.

Nimic. Am întins mâna şi i-am scos ochelarii în spatele cărora îşi ascundea privirea. S-a uitat fix la mine, dar mă îndoiesc că m-a văzut. Pumnii îi erau strânşi. M-am aplecat după o mână de pământ, apoi i-am luat mâna în a mea şi mi-am împletit degetele cu ale lui. Privirea lui a coborât la mâinile noastre unite. Împreună, am presărat pământul peste coşciuge. Alex a suspinat adânc şi s-a prăbuşit în genunchi. A încercat să-şi pună o mână la gură pentru a-şi suprima alte suspine, dar nu i-am dat voie. L-am ţinut de mâini, luptându-mă cu el.

— Nu, Alex! Nu te mai ascunde, l-am implorat. Ai

dreptul să-ţi jeleşti copilul.

Şi m-a ascultat. L-am luat în braţe şi şi-a plecat capul pentru a-şi ascunde faţa, lăsându-se pradă hohotelor de plâns. Jason şi Ford şi-au coborât privirile în pământ, copleşiţi de valul acela de emoţie pură din partea soldatului perfect care nu le arătase niciodată o altă faţă în afara controlului absolut.

După un timp, Alex s-a extras din braţele mele şi s-a ridicat în picioare, clătinându-se pentru o fracţiune de secundă. Apoi şi-a recăpătat controlul şi s-a îndepărtat, fără să se mai uite în urmă. L-am lăsat să plece, ştiind prea bine că avea nevoie de singurătate pentru a face faţă agoniei ce-l măcina pe dinăuntru. M-am hotărât să-l aştept la apartamentul lui.

Nu ştiu de cât timp zac pe canapea, poate ore, poate chiar zile, dar la un moment dat, aud cheia în uşa de la intrare. Sar ca friptă, direct în picioare. Pulsul îmi bate cu putere şi realizez surprinsă că l-am aşteptat cu o nerăbdare mocnită. Alex apare în sufragerie şi felul în care arată îmi frânge inima. Ochii lui au o nuanţă de verde închis pe care n-am mai văzut-o vreodată şi mă priveşte cu o expresie atât de îndurerată, încât aproape mi-e groază că mă aflu acolo. Nu-mi oferă cuvinte şi nici nu-i cer. Îl iau de mână şi-l conduc la un scaun din faţa şemineului, în care habar n-am când am aprins focul.

— Stai jos, îţi fac o cafea.

Îl las acolo, zgribulit ca un copil înspăimântat, cu mâinile întinse către foc, de parcă le-ar implora să dea căldură inimii lui îngheţate. Lacrimile îi curg în voie pe obraji. Prepar cafeaua cât pot de încet, în ideea de a-i acorda puţin timp. Când mă întorc cu o cană de cafea fierbinte, îl găsesc cum l-am lăsat. Mă las pe genunchi în faţa lui şi-l privesc tăcută. Într-un târziu, ridică privirea şi mă îngrozesc de furtuna de emoţii oglindită în adâncurile gri-verzui.

— Alex, îmi pare rău, îi şoptesc.

Tăcerea dintre noi devine dureroasă şi mă aştept să

dureze toată seara. Dar Alex mă ia prin surprindere, aşa cum a făcut întotdeauna.

— Alina…

Mi-e frică să respir, să clipesc, ori să mă mişc, nedorind să rup vraja întunecată a agoniei. Alex rămâne tăcut pentru un timp îndelungat.

— Mulţumesc, îmi spune cu voce răguşită.

Mă prinde de braţe şi mă trage mai aproape. Închid ochii şi mă las cuprinsă în îmbrăţişarea bărbatului care m-a antrenat, m-a ghidat şi protejat, sacrificând totul pentru mine. Şi în timp ce braţele lui se încolăcesc în jurul meu, îmi dau seama că în toată nebunia aceea a durerii şi decepţiilor, a minciunilor şi trădărilor, a manipulărilor şi jocurilor de culise cumplite, Alex a fost singurul lucru constant din viaţa mea. Probabil simte şi el asta, pentru că se lasă doborât de greutatea lumii care e mereu pe umerii lui şi plânge în braţele mele ca un copil. Când lacrimile seacă şi durerea se estompează, mâinile lui îmi alunecă de-a lungul coloanei vertebrale, declanşându-mi un fior în stomac. Mă trage mai aproape şi buzele noastre se întâlnesc într-un sărut timid.

Trupul meu tânjeşte după atingerea lui, emoţiile mi-o iau complet razna. E real ce se întâmplă. Acum şi aici. Prea mult timp m-am forţat să neg ceea ce simt pentru el.

Am încercat să mă conving că sunt indiferentă la iubirea lui, că nu simt nimic altceva în afară de prietenie, respect şi admiraţie. Cu toate astea, e suficientă o tentativă de sărut şi o atingere a mâinilor lui, pentru ca toate zidurile cu care m-am înconjurat să se sfărâme în mii de bucăţi şi adevăratele mele sentimente pentru el să iasă la suprafaţă. Le-am exilat atât de mult timp, în seara asta vreau să-l simt cum mă iubeşte şi să-i ofer iubirea mea în schimb. Noaptea asta e doar a noastră.

E rândul lui să rămână surprins atunci când adâncesc sărutul. Atât de surprins, încât se trage înapoi pentru a mă privi cu uimire. Ochii gri-verzui îi strălucesc în lumina focului şi văd durere şi incertitudine în

adâncurile lor. Ştiu la ce se gândeşte. Şi eu mă lupt cu aceeaşi dilemă. Avem amândoi toate motivele de a da înapoi înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Elite, trecutul nostru, viitorul incert. Fiecare dintre ele atârnă ca o perdea întunecată între noi, separându-ne şi asigurându-se că păstrăm distanţa. Că nu mai cedăm niciodată atracţiei incredibile pe care am simţit-o mereu unul faţă de altul. Dar deja am decis că în seara asta nu-mi stă nimic în cale.

Alex deschide gura ca pentru a spune ceva, privirea alunecându-i peste umărul meu. Îi pun un deget pe buze, indicându-i să rămână tăcut.

— În momentul ăsta, nu mai contează nimic, îi şoptesc, trasând cu degetul conturul buzelor pline. Nici Elite, nici trecutul, nici măcar Marius. Absolut nimic, Alex. Înţelegi?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet sub degetul meu. Îşi înfăşoară din nou braţele în jurul meu, trăgându-mă aproape. Mă cuibăresc în îmbrăţişarea lui, punându-mi capul pe umărul lui. Rămânem nemişcaţi pentru un timp îndelungat. În tăcere. Savurând magia acestui moment şi nedorind să-i îngăduim să treacă. E atât de bine să mă aflu din nou în braţele lui, să-i simt căldura trupului, ştiind că în seara asta nu ne desparte nimeni şi nimic. Numai că Alex îmi şopteşte numele şi e suficient pentru a-mi declanşa un foc mocnit în pântece. Îmi cuprinde faţa cu mâinile şi buzele noastre se întâlnesc într-un sărut dezlănţuit. Universul se dezintegrează în milioane de bucăţi minuscule, sclipind în lumina focului din şemineu. Gândurile, logica, justificările se dizolvă într-o maree a pasiunii cu iz de instinct primar. Rămân doar simţurile. Şi emoţiile.

Fiecare secundă în parte trece parcă cu încetinitorul, fiecare senzaţie în parte amplificându-se de un miliard de ori pe măsură ce dorinţa neglijată atât de multă vreme dărâmă ultimele bariere rămase între noi. Mâini se strecoară pe sub materiale, înlăturându-le, căutând

căldura trupurilor şi electricitatea contactului de piele pe piele. Buzele redescoperă locuri de mult uitate, explorând şi oferind extazul mult dorit. Ne refugiem unul în trupul celuilalt. Pentru căldură. Pentru protecţie.

Un geamăt scapă printre buze şi apoi un altul, trupurile noastre devenind unul singur. Ritmul devine tot mai sălbatic, pasiunea fierbinte conducându-ne pe culmea senzaţiilor de o eroticitate aproape dureroasă. Vreau să simt acest bărbat prin toţi porii, să-l gust şi să recuperez timpul pierdut în care am tânjit după el. Cu o ultimă atingere, privirile ni se întâlnesc ca la comandă. Atracţia dintre noi n-are limite şi nu poate fi controlată. N-a putut fi niciodată. Fiecare moment, fiecare fracţiune de secundă ne transformă sângele din vene în lavă incandescentă. Dorinţa preia rapid controlul, lăsându-ne fără suflu, atrăgându-ne în abis. Ne prăvălim înlănţuiţi, privindu-ne în ochi, gri-verzui cu verde într-un amalgam de iubire fără tăgadă. Degetele ni se împletesc când ajungem pe culmile extazului, o legătură irevocabilă a trupurilor gravată în inimi pentru vecie.

Rămânem unul în braţele celuilalt, Alex desenându-mi simboluri neînţelese cu degetele pe spate.

— Te gândeşti la el, spune cu voce joasă după un timp.

Mă ridic, sentimentul de vinovăţie strângându-mi inima cu degete de metal. Vreau ca Marius să rămână liber. Am nevoie să ştiu că e bine şi are grijă ca fetele să fie mereu în siguranţă. Pot face faţă la orice dacă am certitudinea asta. Dar ştiu că pentru a înlesni acest lucru, Marius şi fiicele noastre nu pot exista pentru mine. Nu le pot risca din nou siguranţa şi libertatea.

— Marius e mort pentru mine, răspund pe un ton sec.

— Dar încă îl mai iubeşti, completează Alex şi se ridică la rândul lui, îndreptându-se spre uşile duble ale terasei.

Îl privesc cum le deschide şi aud sunetul vieţii de zi cu zi continuând în lumea reală, atât de diferită de lumea

noastră. Savurez aroma copleşitoare a toamnei din grădina ce se pregăteşte pentru somnul iernii. Dacă îmi dau frâu liber imaginaţiei, pot auzi pocnetul dopurilor de şampanie şi murmurul vinului turnat în pahare în restaurantele unde oamenii normali se aşază la masă fără să ia în considerare numărul căilor de acces. Şi, dacă mă concentrez bine de tot, pot să aud sunetul inimii mele care se rupe în două, chiar dacă nu simt că o mai am.

Alex stă nemişcat în pragul uşilor duble, pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară, aşa cum a stat mereu în viaţa mea. Ştiu că dualitatea mea îl doare, ştiu că am să-l rănesc şi ceea ce mă îngrijorează cel mai tare sunt emoţiile pe care nu pot să le simt. Mi-aş dori să pot plânge, dar nici măcar asta nu mai pot.

Mi se face brusc frig şi mă înfăşor într-o pătură. Foiala mea îi atrage atenţia lui Alex, făcându-l să uite de gândurile în care se pierduse mai devreme. Îl privesc nemişcată, încercând să mă conving din nou că nu simt nimic pentru el, dar uit cumva, pierzându-mă în intensitatea privirii lui. E ridicol cât poate să fie de atrăgător… Ce pierdere pentru lumea reală, îmi trece prin minte. Cum stă acolo, gol, absorbind razele blânde ale lunii prin toţi porii, cu faţa în umbre, doar ochii captând o undă strălucitoare. Arată ca un zeu, evadat din mitologia Greacă şi refugiat pe Pământ pentru a controla lumina şi întunericul. Străluceşte. Din nou mi se declanşează focul mocnit în pântece şi el o ştie, pentru că privirea îi devine aproape sălbatică, tensiunea din muşchi vibrând până la mine.

— Alina, şopteşte.

Doar numele meu. O întrebare şi o afirmaţie.

N-am fost o tipă complicată, am avut vederi destul de simpliste despre moarte şi viaţă, iubire şi ură. Dar m-am schimbat. M-am jucat atât de mult cu emoţiile mele, încât nici nu mai ştiu ce mai simt. Dar admirând bărbatul splendid din faţa mea, ştiu exact ce vreau.

Într-o secundă, Alex se află deja lângă mine. Mâna îi

alunecă sub pătura cu care m-am înfăşurat, atingându-mi un şold şi coborând pe coapsă. Vreau să mă rostogolesc peste el, să-i sărut buzele alea îngrozitor de pricepute şi să-i spun că-l doresc cu aceeaşi intensitate cu care l-am dorit dintotdeauna. Dar închid ochii, nedorindu-mi să ştie ce gândesc. Îi simt respiraţia pe piele când se apropie pentru a-mi atinge buzele cu ale lui, atât de fin, încât am impresia că mă iubeşte o fantomă. Nu-i urmez buzele atunci când coboară pe trupul meu, dar asta-mi doresc. Îl doresc mai mult decât orice pe lumea asta. Ceea ce mă face să cred că sunt pe jumătate nebună, cu toate gândurile, sentimentele şi dorinţele mele paradoxale. Dar pierd şirul gândurilor, pentru că Alex îmi murmură cuvinte misterioase pe piele. Rămân nemişcată, jelind tot ce-ar fi putut fi şi nu va fi niciodată, o agonie mult prea adâncă pentru nişte simple lacrimi.

Alex... iubitul meu, blestem şi binecuvântare, profesorul şi mentorul meu. Bărbatul care nu simte nimic şi poate face orice e necesar în slujba binelui suprem. Bărbatul care mi-a furat sufletul şi mi l-a dăruit înapoi, iar şi iar, până când n-a mai rămas nimic din el, în afara amintirilor unor emoţii reale. Bărbatul care m-a învăţat doar lecţii dureroase. Bărbatul pe care-l urăsc cu aceeaşi pasiune cu care-l ador. Bărbatul care m-a protejat mereu cu preţul vieţii lui. Alex. Bărbatul care acum îmi şopteşte cuvinte pe piele, ca o invocare a inimii mele, un blestem, o rugăciune într-o cameră întunecată ce miroase a lumânări şi cărţi vechi.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc... Mă priveşte cu ochii plini de lacrimi. Te rog, Alina, dă-ţi voie să fii a mea. Fii a mea...

Îi pun rapid un deget pe buze pentru a opri cuvintele înainte să ne distrugă pe amândoi.

— N-o spune, îl implor cu vocea sufocată de bătălia din mine. Te rog, Alex, nu face totul mai dificil decât este deja.

Dar Alex îmi dă degetul la o parte şi-mi sărută podul

palmei, trimiţându-mi fiori pe şira spinării.

— Doar pentru faptul că nu rosteşti cuvintele, nu înseamnă că n-o simţi. E acolo, mereu acolo între noi doi. De ce nu poţi accepta asta?

Nu e furios şi nu e rănit. Pur şi simplu nu înţelege. Sentimentele lui pentru mine par atât de normale acum. Dar înainte… Clatin din cap cu încăpăţânare. Cum naiba să-i explic, când nici măcar eu nu înţeleg?

— Lumeape care o creăm aici, în camera asta, nu există, Alex. În lumea noastră e total diferit, şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine, rostesc cuvintele pe un ton care se schimbă din regret în determinare, pentru că simt că încep să înţeleg. Am învăţat să trag o linie între ceea ce poate fi aici şi ce nu poate fi acolo. Nu vreau ca ceea ce avem aici să existe acolo.

— Pentru că ţi-e teamă, e prea mult de digerat, ori pentru că inima ta e moartă, la fel cum e şi Marius pentru tine? mă întreabă pe un ton amar, dar nu-mi dau seama dacă e furios pe mine, ori doar trist.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Pentru că lumea de acolo va distruge ce avem aici. O să corupă totul. Acolo ne rănim unul pe celălalt în o mie de moduri în fiecare zi. Aici, îmi pun palma peste inima lui, e diferit. Am mai trecut prin asta şi înainte, mi-am permis să visez şi să sper la viaţa asta. Privirea îmi rătăceşte prin cotloanele întunecate ale încăperii. Am avut-o pentru o vreme… am avut totul, toată fericirea la care am visat. Şi acum ştiu că singurul adevăr din viaţa mea e cine şi ce sunt în Elite… cine am fost mereu. Restul nu e decât o iluzie.

— Te iubesc, îmi şopteşte din nou, cuvintele înţepându-mă în inimă ca un pumnal înroşit în foc.

Două cuvinte simple. Inofensive separat. Devastatoare împreună.

— Şi eu te iubesc, Alex, te-am iubit mereu, dar asta nu schimbă nimic.

Ne iubim din nou cu toată pasiunea şi devotamentul

a două suflete în căutarea unui loc în timp şi spaţiu pentru a putea fi împreună, fără să bănuim că cineva a ascuns o cameră de supraveghere printre cărţile din bibliotecă. Şi nu ştim nici că filmarea e încărcată pe un server securizat al Consiliului.

*

— Ia loc, o invită Brett a doua zi.

Alina îşi scoase ochelarii de soare şi se aşeză pe scaunul indicat cu o atitudine suficient de arogantă încât să fie remarcată, dar nu îndeajuns de insolentă încât să merite vreun comentariu acid. Îl privi pe Brett, oferindu-i un zâmbet luminos.

— Ce-i asta, încă un discurs motivaţional?

Brett arcui o sprânceană.

— Bănuiesc că ai remarcat faptul că Alex nu reuşeşte să-şi revină după moartea lui Ian.

— Ce să zic, al naibii de nepoliticos din partea lui.

— Nu cred că mai e nevoie să-ţi reamintesc despre importanţa eficienţei unui agent operativ. Operarea la capacitate redusă nu e o opţiune.

Alina pufni pe nas.

— Aşa, şi? Pune-l la treabă. Nu ăsta e remediul tău universal pentru toate doleanţele de natură sentimentală?

Brett o privi pe deasupra ochelarilor.

— Alex a avut mereu o atitudine protectivă în ceea ce te priveşte.

— Asta înseamnă că o să încerci să mă omori, în speranţa că-şi revine din inerţie şi aleargă să mă salveze?

Brett o studie cu o privire glacială.

— În caz de extremă urgenţă, se poate aranja şi asta. Deocamdată mă gândeam la ceva mai subtil, cum ar fi reactivarea relaţiei voastre amoroase.

Alina se abţinu de la un răspuns care să conţină cel puţin o înjurătură.

— Păi, nu te-ai gândit bine, că nu se întâmplă.

Brett îşi puse coatele pe birou şi-şi împleti degetele mâinilor, sprijinindu-şi bărbia pe ele.

— Alegerea e a ta, Alina. Poţi alege să-l ajuţi să-şi revină, ori mă voi vedea nevoit să-l trec în contul agenţilor deterioraţi de la care nu mai putem aştepta nimic. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Alina se albi la faţă.

— Pot să te întreb ceva, Brett? spuse cu voce joasă. Cum naiba reuşeşti să te priveşti în oglindă? Că eu zău dacă înţeleg.

Se ridică de pe scaun şi-i întoarse spatele, îndreptându-se spre uşă.

— Pentru binele tău, aleg să interpretez chestia asta drept un răspuns pozitiv, comentă Brett pe un ton grav în spatele ei.

Alina se opri şi se întoarse să-l privească.

— Ţin să-ţi reamintesc că Ian e mort, aşa că nu mă mai ai cu nimic la mână. Am pierdut tot ce aveam de pierdut şi nu mi-e frică de moarte. Sunt curioasă, poţi spune acelaşi lucru?

Îl mai fixă cu o privire în care se citea o ameninţare tacită, după care îi întoarse din nou spatele şi părăsi biroul.

Brett se sprijini de spătarul scaunului.

— Mai vedem noi, spuse pe un ton calm, după care activă canalul lui Mark. Trimite-l pe Alex la mine.

Câteva minute mai târziu, Alex se prezentă la datorie, hainele negre scoţându-i parcă şi mai mult în evidenţă paloarea accentuată a feţei.

— M-am gândit la oferta ta de a-mi acorda câteva zile libere şi-am decis să o refuz, spuse pe un ton calm.

— Mă bucur să aud asta, dar sper să înţelegi că dacă alegi să te întorci pe teren, mă aştept să-ţi faci treaba la superlativ, îl avertiză Brett.

Privirea lui Alex alunecă peste umărul lui.

— Evident.

— Bun, atunci vreau să preiei misiunea din Somalia. Brett îi înmână un PDA. Pleci împreună cu echipa ta la Mogadishu. Subiectul e Labaan Abdikarim, liderul grupării

radicale *Urgia lui Allah,* în fapt o ramură somaleză a Al'Qaedei. Operează în celule mici de cel mult cinci membri. Aş prefera să mi-l aduci viu pe Labaan, dar nu e absolut imperativ. Studiază toate datele şi aştept un profil al misiunii cel târziu mâine dimineaţă, încheie cu un zâmbet în colţul gurii, ceea ce era întotdeauna un semn rău.

Alex înclină uşor capul.

— Desigur.

Brett îl studie pentru câteva momente, observând expresia sumbră şi tristeţea oglindită în ochii gri-verzui. Alex, cel mai grozav dintre toţi protejaţii pe care-i avusese vreodată. Un agent operativ absolut superb, o minte tactică strălucită, un instructor fără egal şi un mare om de onoare. Elite avea nevoie disperată de el. Brett avea nevoie de el. Alex reprezenta viitorul. Era esenţial să-l pună din nou pe linia de plutire.

— Poţi să pleci, spuse pe un ton sec.

*

Sion, Elveţia

*

Marius deschise fişierul cu înregistrările de supraveghere şi alese vila lui Alex. Regretă amarnic în următoarea secundă, dar continuă să privească. Ştia că probabil exista o explicaţie logică pentru ceea ce vedea. O misiune? Dar, indiferent de motive, avu senzaţia că-i creşte un bolovan imens în stomac.

Nu era doar faptul că o vedea pe Alina în braţele lui Alex; se obişnuise oarecum cu ideea, ştiind prea bine că era posibil să se ajungă şi acolo. Dar ceea ce vedea acum era complet diferit. Trupurile împletite în unul singur, aerul din jur părând impregnat cu iubire şi dorinţă. Şi ceea ce-l durea cel mai tare era alinarea pe care o găseau unul în celălalt. Era gelos pe pacea pe care şi-o ofereau unul altuia şi pe devotamentul cu care se adorau. Inima i se frânse iremediabil în două.

Rămase nemişcat pentru un timp îndelungat în biroul

iluminat doar de ecranul monitorului. Se forţă să extermine sentimentul de singurătate ce-l cuprinsese. Fără succes. Viaţa… ce mai însemna fără iubirea ei? O escrocherie. Stomacul i se revoltă, muşchii i se tensionară, dar expresia feţei îi rămase neutră. Emoţiile îl asaltau în valuri, otrăvindu-i sufletul. Era copleşit de o tristeţe aproape palpabilă, mai adâncă şi mai întunecată decât găurile negre ale universului. Pentru asta o salvase, ca să ajungă înapoi aici? Oare pentru asta îi vindecase sufletul? Pentru asta îşi riscaseră vieţile de atât de multe ori?

Alina trăia, el era mort. el trăia, Alina era moartă. Trăiau amândoi. amândoi erau morţi. Ce mai conta?

Se simţea dintr-odată atât de obosit. Privi din nou la faţa Alinei de pe ecran, iubirea ce se oglindea în ochii ei fiind cu mult peste limita lui de toleranţă. În ultimele două luni, plânsese pentru ea, jelise viaţa pe care o avuseseră împreună. Alina nu avea s-o afle niciodată. Se simţea gol pe dinăuntru de prea multă vreme.

— Mă întrebam când o să vezi înregistrarea, spuse o voce din spatele lui.

Marius întoarse capul şi-l descoperi pe Liam sprijinit de tocul uşii. Detectă izul inconfundabil al alcoolului şi, cu toate că vocea îi era fermă şi nu părea că se clătină pe picioare, Marius suspecta că este beat. Nu arăta prea bine, de parcă n-ar fi dormit de zile întregi. Era tras la faţă, cearcănele întinzându-se până pe obraji. Liam păşi în birou şi se aşeză pe un scaun, studiindu-şi cu atenţie noua achiziţie.

— Uit-o.

Marius clătină din cap, luat pe nepregătite de acel ordin ciudat.

— Nu pot.

Liam zâmbi cu simpatie falsă.

— Nu există altă cale, o ştiam de la bun început, spuse cu voce monotonă, de parcă i-ar fi fost imposibil să găsească energia necesară pentru un ton ferm.

Milano, Italia

Mark îşi înăbuşi un oftat, scanând cu privirea monitoarele din faţa lui. Ajustă imaginea, după care tastă o comandă. Deocamdată, totul mergea destul de bine. Se sprijini de spătarul scaunului, ştiind prea bine că Alina îi supraveghea fiecare mişcare în parte. Viaţa lui Alex era în joc şi Alina nu accepta jumătăţi de măsură. Îi simţea privirea drept în ceafă, la fel cum făcea şi Brett, ori de câte ori supraveghea o misiune în Camera Sistemelor. De fapt, nu. Cu Alina era parcă şi mai rău. De-a lungul timpului, se obişnuise cu atitudinea lui Brett de ai-face-bine-să-nu-ţi-permiţi-nici-cea-mai-mică-greşeală. Nu-i plăcea, dar învăţase s-o îndure. Însă era cu totul şi cu totul altceva să primească acelaşi tratament din partea unei persoane pe care ajunsese s-o preţuiască.

Computerul identifică, extrase şi semnală o variaţie de date pe unul dintre monitoare. Fir-ar să fie! Chiar nu avea nevoie de chestia asta.

— Mark, auzi vocea Alinei o fracţiune de secundă mai târziu.

— Mă ocup, răspunse în timp ce se muta la consola de alături şi tasta o comandă pentru a activa comunicaţiile cu echipa de pe teren.

— Alex.

O explozie de zgomot static, după care:

— Aici.

— Avem o actualizare din sectorul trei. Interferenţa pe care am anticipat-o tocmai a fost activată. Redirecţionez datele şi…

— Le am deja, mulţumesc.

Nu pentru prima oară, Mark se întrebă cum reuşea Alex să pară politicos atunci când întrerupea pe cineva în mijlocul unei propoziţii.

— A, ok, răspunse după un moment, privirea oscilându-i între monitoare.

Ha! Alex nu numai că avea noile date, ci le implementase deja în profilul misiunii. Tipic. Mark oftă.

Tipul avea un talent aparte atunci când venea vorba despre anticiparea problemelor. Umbla vorba că ar dispune de puteri magice, cum ar fi vederea după colţ. Mark îşi muşcă buza de jos, calculând în minte. Activă din nou canalul pentru comunicaţii.

— Alex, eşti deja la plus şase Alfa.

— Da.

— Asta e fix pe linia de demarcaţie.

De fapt, dacă ar fi fost vorba despre un alt agent operativ, ar fi fost cu mult peste.

— Am înţeles.

Nimic din tonul calm nu indica dacă Alex era sau nu conştient despre faptul că activa ca vârf de lance într-un profil deja setat, care, după părerea nu prea umilă a lui Mark, putea fi cotat drept periculos de sus pe scala mortalităţii în teren.

— Alina.

— Ajustez acum la o variaţie de trei grade sud-est, răspunse imediat Alina pe un ton la fel de calm precum cel al fostului ei mentor.

— Ai în vedere încă trei pentru o marjă de rezervă.

— Fac o partajare Delta şi modific matricea secundară.

— Bun. Infiltrare în vector… acum.

O pauză, timp în care computerul încorporă schimbările tactice în profilul misiunii.

— Profil confirmat, spuse Alina după câteva secunde.

— Setat şi gata de implementare, completă Mark.

— Nouă secunde până la poziţia primară, anunţă Alex.

Alina scană cu privirea informaţiile de pe monitoare.

— Am înţeles. Îi dăm drumul în cinci, patru, trei.

Mogadishu, Somalia

Hangarul se afla în mijlocul unei pădurici anemice, pe acoperiş fiind montate proiectoare de căutare mânuite de siluete întunecate. Gărzi înarmate până în dinţi patrulau perimetrul, unii fumând, alţii discutând cu voci

scăzute.

— Şase pe acoperiş, zece în teren, raportă Roman.

Un puseu de zgomot static, apoi Mark, pe un ton exasperat:

— Informaţiile de care dispunem indică foarte clar faptul că marea majoritate a oamenilor lui Labaan sunt plecaţi împreună cu fratele lui în Balcani, pentru o tranzacţie ilegală de armament.

— Păi, e clar că informaţiile noastre sunt greşite. Lumina puternică a unui proiector alunecă pe deasupra poziţiei lui şi Roman se lăsă pe vine, ascunzându-se într-un tufiş. Ce facem? Evacuăm?

— Rămâneţi pe poziţii.

Roman oftă. Erau complet depăşiţi numeric – şi asta fără să mai pună la socoteală gărzile din hangar, care numai Dumnezeu ştia câţi erau – şi Brett voia să convoace o şedinţă de comitet pentru a determina dacă ar trebui să se sinucidă sau nu.

— Roman.

— Aici.

— Retrage-te la poziţia secundară. Ajutoarele sunt pe drum.

— Am înţeles.

Roman aşteptă până când următoarea rundă a proiectorului alunecă peste el, după care alergă aplecat spre adăpostul oferit de păduricea anemică. Alex îl întâmpină, apărând brusc de după un copac.

— Întoarce-te la locul tău, îi ordonă. Începem infiltrarea în cinci minute.

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri.

— N-ai auzit? Mark trimite echipa de rezervă, spuse Roman într-un final.

— Dacă vrei să lucrezi în echipa mea, atunci faci ce-ţi spun eu, nu ce spune Mark, contră Alex pe un ton ferm. Echipa de rezervă nu ajunge aici decât mâine dimineaţă, ceea ce e deja mult prea târziu. Ne infiltrăm acum.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se întoarse şi se

îndepărtă, părând că se topeşte în întunericul pădurii. Câteva momente mai târziu, Roman auzi zgomotul unui motor.

— Mark? şopti.

Niciun răspuns.

— Mark, confirmă modularea tactică.

Tăcere. Alex probabil tăiase comunicaţiile cu sediul central. Roman mormăi o înjurătură.

Împuşcături. Ţipete. Un Jeep apăru în raza lui vizuală, îndreptându-se în stil kamikaze spre hangar. Jenka era la volan, împrăştiind orbeşte o ploaie de gloanţe din mitraliera M4A1 scoasă pe geamul din stânga. Cât despre Alex…

Alex stătea în picioare pe scaunul pasagerului, cu câte o mitralieră în fiecare mână, împroşcând zona cu gloanţe, în timp ce se sprijinea cu un picior de portieră pentru a-şi păstra echilibrul. Idiotul naibii, avea să fie ucis. Şi-i trăgea pe toţi după el.

Jeepul acceleră şi se înfipse în uşile duble ale hangarului, forţându-le să se deschidă. Alex sări din maşină şi împuşcă un gardian care apăru pe după colţ, după care dispăru în interiorul hangarului. Un alt gardian apăru din direcţie opusă, dar Roman ochi şi-l împuşcă în cap. Pivotă puţin şi neutraliză trei siluete de pe acoperiş, după care alergă spre hangar, acoperit de Jenka. Escaladară Jeepul, din radiatorul căruia se ridica un fum dens, şi pătrunseră în hangar. Alex, calm şi părând la fel de fresh precum un drajeu mentolat, era deja aşezat la un terminal pentru a accesa baza de date şi a stabili conexiunea cu sistemul Elite. Pe de altă parte, Roman era înfierbântat de parcă ar fi înghiţit o găleată cu ardei iute.

— Ai luat-o razna total? întrebă cu furie mocnită.

— Ne trebuie un alt mijloc de transport, răspunse Alex pe un ton neutru, fără să-şi ia ochii de la ecranul din faţa lui.

— A, păi nu trebuie să-ţi faci griji. Sfântul Petru o să ne ofere o călătorie gratuită.

— Am văzut un camion în spate, interveni Jenka. Mergem să vedem care-i treaba pe-acolo?

Roman încuviinţă din cap, fără să-şi ia ochii de la Alex. Auzi paşii lui Jenka îndepărtându-se, dar rămase pe loc.

— Dacă o sfârşeşte ucisă din cauza ta, o să am grijă să plăteşti, îi spuse lui Alex cu voce joasă.

— Am plătit deja, îi răspunse Alex cu privirea lipită de ecran.

Roman clătină din cap şi se grăbi s-o ajungă din urmă pe Jenka. Camionul era parcat chiar în faţa uşii din spate şi arăta ca şi cum nu mai fusese condus de ani de zile. Roman sparse masca de sub volan şi conectă firele pentru a porni motorul, după care îi făcu semn Jenkăi să se suie la volan. Zgomotul atrase restul gărzilor lui Labaan, doi dintre ei apărând în spatele camionului.

— Treci peste ei, o îndemnă Roman cu o expresie gravă.

Jenka ambală motorul, făcând o grimasă atunci când camionul trecu cu o zdruncinătură peste cei doi. Ocoliră hangarul pentru a ajunge la intrarea principală, unde-l găsiră pe Alex, care-i aştepta lângă Jeep. Roman îl strigă, dar Alex rămase nemişcat, învăluit în fumul dens ce încă ieşea din radiator.

— Alex! strigă din nou Roman. Treci în camion!

— Ce face? îl întrebă Jenka.

— Habar n-am.

— Avem musafiri, îl atenţionă Jenka, privind în oglinda retrovizoare.

Un alt camion, într-o condiţie mult mai bună şi plin ochi cu gărzi înarmate până în dinţi, îşi făcuse apariţia printre copacii piperniciţi. Roman înjură printre dinţi. Deschise portiera camionului şi sări afară, alergând către Alex, care rămăsese nemişcat, urmărindu-i cu privirea pe noii sosiţi. Sângele i se prelingea pe mâneca stângă de la o rană în umăr.

— Vrei să mori?! ţipă Roman la el.

Alex îşi întoarse privirea la el, tristeţea cumplită ce se oglindea în adâncurile ochilor lui izbindu-l pe Roman în stomac cu răceala unei săgeţi de gheaţă.

— Da, răspunse pe un ton de o calmitate înfiorătoare.

Roman îl apucă de braţ.

— Foarte bine, îi spuse furios, împingându-l în direcţia camionului. N-ai decât, dar nu cât eşti cu mine pe teren.

Drumul înapoi spre avion păru că nu se mai termină. Alex rămase tăcut, privind afară pe geam, în timp ce Roman îl supraveghea cu coada ochiului.

— Spune-mi o singură treabă, Alex, ce-i asta, un fel de penitenţă autoimpusă? îl întrebă într-un târziu. Vrei să te sinucizi pe teren ca pedeapsă că fiul tău e mort, în timp ce tu eşti încă în viaţă?

Alex tresări uşor, dar în loc să răspundă, îşi acoperi ochii cu o mână. Roman îşi scoase pistolul şi i-l puse în mâna cealaltă.

— Poftim, fă-o! N-ai decât să te sinucizi acum, fără să-ţi pui colegii în pericol.

Privirea lui Alex coborî încet la pistol. Roman îşi ţinu respiraţia, urmărind cum mâna i se încleştează în jurul metalului rece. Tensiunea deveni de nesuportat.

— Alex, spuse Jenka pe un ton alarmat.

Alex oftă şi-i înapoie arma lui Roman.

Soarele nu apăruse încă, dar cerul se colora treptat în nuanţe vii de roşu şi galben pe măsură ce se apropiau de fâşia de pământ bătătorit pe care o folosiseră pe post de pistă de aterizare. Echipa de rezervă era deja acolo, aşteptându-i cu expresii plictisite. Jenka sări din camion şi se îndreptă spre ei, dar Roman şi Alex rămaseră în cabina camionului.

— Mulţumesc, spuse Alex cu voce joasă. Îmi pare rău că v-am pus viaţa în pericol.

Roman privi într-o parte, simţind că i se pune un nod în gât.

— E-n regulă.

Eşti ok, Alex? Două cuvinte simple. Şi cu toate astea, Roman, agent operativ de temut în una dintre cele mai secrete organizaţii din lume, nu era în stare să le rostească. De fapt, nu. Probabil ar fi reuşit cumva să le rostească pe primele două, în ciuda faptului că a pune astfel de întrebări unui agent operativ imediat după o misiune era complet împotriva unui regulament nescris de tip Elite. Da, în mod sigur s-ar fi descurcat cu primele două. Dar când venea vorba despre articularea numelui… Nu. Îl afecta mult prea tare.

Se îmbarcară în avion şi-şi ocupară locurile. Roman se foi nervos, contemplând laşitatea de care dăduse dovadă. Nu conta faptul că probabil şi-ar fi luat-o peste bot în cazul în care i-ar fi adresat întrebarea lui Alex. Credea cu tărie că existau momente în care un agent trebuia să iasă din zona de confort pentru a oferi compasiune unui coleg care trecea prin momente dificile. Şi, în mod clar, Alex tocmai traversa un astfel de moment.

Pentru că, nu, Alex nu era deloc ok. Da, sigur că adoptase din nou masca impasibilă atât de tipică lui, dar Roman ştia prea bine că sub acea aparentă atitudine de am-totul-sub-control, Alex suferea ca un câine. Tipul era complet distrus pe dinăuntru, dar, cu toate astea, alesese să se reîntoarcă la statut activ la numai o săptămână după moartea lui Ian. Cum era de aşteptat, Brett se întrecuse pe sine, oferindu-i cea mai dificilă misiune de pe rol.

Roman studiase profilul misiunii. Înainte şi după ce Alex îşi pusese amprenta pe structura tactică. În mod normal, n-ar fi avut acces la profilul preliminar, dar Alex i-l încărcase pe PDA. Aşa că-l citise cu mare atenţie. De două ori. După care îl şterse, făcând tot posibilul să nu dea de bănuit că ştia cât de reduse erau şansele lui personale la supravieţuire. La briefingul final, însă, atunci când Brett le prezentase profilul reactualizat, rămăsese mai mult decât surprins să descopere că şansele lui de supravieţuire crescuseră considerabil, în timp ce ale lui Alex se prăbuşiseră la aproape zero barat.

După care se prezentase în biroul lui, fără să ştie sigur ce dorea să-i spună, dar convins că era nevoie să ia atitudine într-un fel sau altul.

— Ai reconfigurat profilul preliminar al misiunii, spusese imediat ce Alex îşi ridicase privirea din monitor.

— Da, răspunsese cel mai apreciat agent Elite, fără să dea vreun indiciu că ar fi fost surprins de remarca aceea care sunase mai mult a acuzare.

— Exfiltrarea finală e la saturaţie maximă.

Traducere: *Dacă se întâmplă ceva neprevăzut în timpul execuţiei misiunii, ţi se duce naibii tot timpul şi nu mai ieşi întreg de acolo.*

Alex îl privise cu aceeaşi expresie imposibil de descifrat.

— Ştiu, răspunsese după câteva momente.

Şi, brusc, Roman simţise o nevoie acută să lovească ceva. Sau pe cineva. Dar se forţase să rămână calm, îndepărtând puseul acela de furie complet neproductivă. Între timp, privirea lui Alex se reîntorsese la monitorul din faţa lui.

— Alex, insistase Roman cu voce răguşită.

Alex continuase să studieze monitorul pentru câteva secunde, după care îşi ridicase din nou privirea la el. Roman inspirase adânc, înfruntându-l din priviri. *Spune-o odată!* se gândise iritat. *Deschide naibii gura şi spune-o pur şi simplu.*

— Ştim amândoi mult prea bine că, din punctul de vedere al lui Brett, eu sunt mult mai apetisant în postura de carne de tun. De ce mi-ai luat locul?

Alex nu comentase adevărul spuselor lui şi nici nu recunoscuse că prin alterarea profilului preliminar al misiunii, practic îşi asumase rolul cel mai riscant. Dar o străfulgerare ciudată de emoţie îi luminase ochii gri-verzui.

— Şi ştim amândoi la fel de bine că eu sunt mult mai rapid şi mai bun decât tine, ripostase pe un ton neutru, încheind discuţia într-un mod cât se poate de eficient.

Nu mai existau argumente la cele afirmate şi Alex o ştiuse prea bine, reflectă Roman, continuând să se foiască într-o încercare inutilă de a-şi găsi o poziţie confortabilă.

Avionul intră într-o zonă cu turbulenţe, smucind agenţii operativi de parcă ar fi fost păpuşi de cârpă. Alex era la consola de comandă, probabil întocmindu-şi deja raportul, fără să pară afectat de balansul violent. Echilibrul lui era perfect şi nici măcar nu făcea un efort vizibil în sensul acela. Roman nu ştia pe nimeni care ar fi putut încerca măcar să se compare cu Alex. Era înzestrat cu coordonarea şi agilitatea unei pantere, o rezistenţă absolut incredibilă, instincte perfecte. Plus o minte tactică briliantă şi un strateg înnăscut.

Existau agenţi operativi mult mai masivi decât Alex, cu un potenţial de brutalitate mult mai ridicat decât al lui.

Cu toate astea, niciunul dintre ei nu reuşise să-l învingă la sesiunile de luptă. Pe cei mai mulţi îi decima cu ajutorul vitezei fulgerătoare şi a tehnicii net superioare. Sigur, fuseseră câţiva pe care se văzuse nevoit să-i cotonogească pentru a-i potoli. Iar pe alţii îi băgase în ceaţă doar dintr-o privire glacială. Triumful minţii asupra muşchilor, cum ar veni.

Pentru că, oricât de mult admira Roman abilităţile fizice al lui Alex, dexteritatea lui intelectuală de neegalat era cea care-i impunea respect. Într-un timp, fusese oarecum gelos pe talentele lui remarcabile ce-i facilitaseră o ascensiune rapidă pe scara ierarhică Elite. Dar îi trecuse atunci când realizase cât de nemilos era Brett în exploatarea lor la maximum posibil. În timp ce nimeni nu avea vreo viaţă uşoară în Elite, Alex era cam singurul căruia nu i se permitea nicio greşeală cât de mică. Brett avea aşteptări gigantice de la cel pe care-l considera drept cea mai strălucită alegere pentru un eventual înlocuitor la momentul potrivit.

Avionul se zdruncină din nou violent. Alex rămase nemişcat precum un bolovan, continuând să lucreze la computer. Parcă era echipat cu un sistem intern artificial

pentru menţinerea echilibrului în situaţii de urgenţă.

— Uită-te puţin la el, comentă Sato, agentul operativ care stătea pe scaunul de lângă Roman. Înainte credeam că trebuie să fii sărit de pe fix să poţi ţine pasul cu el pe teren, dar acum încep să cred că anormalul naibii n-are nimic uman în corpul ăla.

Brusc, Alex întoarse capul pentru a-l fixa cu privirea. Roman simţi că i se usucă gura. Oare auzise comentariul lui Sato? După câteva secunde chinuitor de lungi, privirea lui Alex se mută la Sato, în ea ghicindu-se reflexe de metal îngheţat. O secundă mai târziu, îşi reluă activitatea la computer.

— Ba e mai uman decât ai putea fi tu vreodată, spuse Roman într-un târziu. Crede-mă pe cuvânt.

*

Milano, Italia

Alex simţea că se scufundă într-un abis plin cu cerneală, întunericul înghiţindu-l cu totul, trăgându-l tot mai adânc, invadându-i mintea şi sufletul. Bezna din jurul lui era atât de densă şi impenetrabilă, încât lumina părea că nici nu existase vreodată, la fel cum nu mai exista dorinţa de a se ridica la suprafaţă. Un tremur violent i se răspândi prin tot corpul în timp ce se lupta să-şi recapete echilibrul. Tresări şi deschise ochii, surprins de lumina puternică reflectată pe pereţii imaculaţi din jurul lui.

Se afla în clinică, realiză cu uşurare. Pe măsură ce-şi recăpătă cunoştinţa, îşi aminti ce se întâmplase. Zăcea pe spate într-un pat de spital, conectat la tot felul de aparate ce-i monitorizau pulsul, temperatura şi tensiunea arterială. Fu copleşit de un val de greaţă, o consecinţă familiară a morfinei.

Întoarse capul pe pernă şi o descoperi pe Alina, dormind pe scaunul de lângă pat. Părul bălai îi acoperea faţa ca şi cum ar fi dorit s-o protejeze de privirea lui iscoditoare. Îi făcea atât de bine s-o vadă acolo, aşa că rămase nemişcat, mulţumindu-se s-o soarbă din priviri. Crezuse că nu avea s-o mai vadă niciodată.

Alina deschise ochii, ca şi cum ar fi fost avertizată că era treaz de un al şaselea simţ conectat doar la el.

— Alex? Dacă n-ai fi în patul ăla pe post de pacient, ţi-aş trage o mamă de bătaie să mă ţii minte, îi spuse cu înverşunare. Apoi se înmuie şi-i puse o palmă pe obraz. Ce naiba a fost în capul tău? Brett era pregătit să te lase să mori şi am fost nevoită să intervin ca să…

— Nu trebuia să te bagi, o întrerupse Alex cu voce joasă.

— Poftim? întrebă ea, privindu-l cu o expresie şocată.

— Indiferent ce pact ai făcut cu diavolul, ştii prea bine că nu va fi respectat. Nu trebuia să-ţi vinzi din nou sufletul pentru mine.

Alina îl privi tăcută, ştiind prea bine că probabil avea dreptate. Discuţia pe care o avusese cu Brett în acea dimineaţă chiar putea fi catalogată drept un pact cu diavolul.

— Performanţele lui Alex de pe teren sunt sub orice critică, comentă plin de iritare şeful organizaţiei Elite. Nu pot accepta aşa ceva din partea unui agent operativ de calibrul lui. Nu văd ce motiv aş avea să-i salvez viaţa în cazul în care a fost afectat atât de puternic de moartea lui Ian, încât să devină complet inutil. Spune-mi Alina, tu ce decizie crezi că ar trebui să iau?

O manipulare ordinară, o simţea de la o poştă.

— Tu chiar îl consideri un robot care-ţi îndeplineşte toate ordinele şi încasează gloanţe pe teren, după care se întoarce acasă doar pentru a fi băgat la loc în cutia din care l-ai scos, până data viitoare când ai nevoie de el? comentă pe un ton plin de venin. Sau e doar un alt joc de bolnavi mintali pus la cale de tine ca să vezi cum reacţionez?

— O, dar nu e vorba despre niciun joc, te asigur. De data asta, totul e mai mult decât real.

— Ce vrei de la mine? Ce urmăreşti de fapt?

— Îl vreau pe Alex înapoi aşa cum era odată. Cât ai fost ocupată să te joci de-a viaţa normală, Alex a funcţionat

mai mult pe pilot automat, prea ocupat să-ţi ducă dorul. Şi, cel puţin din câte ştiu eu, n-a atins vreo femeie nici măcar cu un deget, cu toate că n-a dus lipsă de oferte.

Alina oftă, începând să înţeleagă încotro se îndrepta discuţia aceea.

— Şi de ce-mi spui mie asta? Ţi-am explicat deja că n-am de gând să reiau relaţia cu el.

Brett zâmbi cu superioritate.

— Dar nici nu ţi-am cerut asta. Nu vreau decât să faci sex cu el din când în când.

Alina îl privi cu dezgust.

— Alex n-are nevoie de sex. I-ar trebui o supă fierbinte, preferabil una de pui. Nu crezi că putem cădea la înţelegere să scoatem sexul din ecuaţie şi să-l înlocuim cu o partidă de gătit?

— Poftim? întrebă Brett cu o expresie uimită ce părea sinceră.

Măcar atât.

— Nu mai contează. Ai terminat, pot să plec?

— Ai o săptămână la dispoziţie.

— Deci tu chiar vorbeşti serios?

— Nici n-ai idee. Ucigător de serios, spuse Brett pe un ton ameninţător.

— Adică îmi ordoni să-l seduc?

— Îţi ordon să faci absolut tot ce e necesar să-l aduci înapoi pe vechiul Alex. Desigur, asta doar în cazul în care-ţi doreşti să rămână în viaţă.

— Spune-mi, Brett, chiar m-ai făcut curioasă. Alina făcu un pas mai aproape de el. Pentru asta m-ai adus înapoi la Elite, să-i satisfac nevoile sexuale lui Alex? Pentru că dacă ăsta a fost motivul principal, mă tem că voi fi nevoită să te dezamăgesc.

— Ştii prea bine că vor exista repercusiuni în cazul în care nu-ţi îndeplineşti sarcina într-un mod satisfăcător, o avertiză Brett.

— Normal, asta nu e o noutate, oftă Alina. Acum pot să plec?

— Pentru binele lui Alex, îţi urez succes.

Acum, privindu-l pe Alex în patul de spital şi observându-i paloarea accentuată, Alina realiză că era mult prea devreme pentru discuţia aceea. Conta şi certitudinea că Brett îi asculta şi urmărea în timp real. Mai târziu. Se aplecă pentru a depune un sărut cast pe buzele lui arse.

— Vorbim mai încolo, îi spuse. Şi fă-te bine, nu mă lăsa să te aştept prea mult timp.

Alex o privi cu suspiciune, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

A doua zi de dimineaţă, Alex descuie uşa casei sale. Se externase singur, împotriva sfatului medicilor, la doar douăzeci şi patru de ore după ce-şi recăpătase cunoştinţa. Păşi împleticit înăuntru. Se simţea atât de obosit, încât cu greu mai putea sta în picioare. După doi paşi, îngheţă. Cineva fusese acolo. Primul gând fu acela că probabil acoperirea îi fusese compromisă, dar apoi observă că totul strălucea de curăţenie. Podelele erau curate, mobila fusese ştearsă de praf. Coşul cu rufe murdare era gol, toate rufele curate aranjate cu grijă în şifonier. Totul părea imaculat. Descoperi două agrafe roz de păr pe chiuveta de la baie, ceea ce era ciudat. Deschise dulăpiorul suspendat pe perete şi întinse mâna după aparatul lui de ras. Îl studie în lumină. Lama era tocită. Normal. În duş descoperi un burete ce nu-i aparţinea şi un săpun verde închis. Nu avea nevoie să-l studieze pentru a şti că era o chestie naturală cu ulei de măsline.

Pe masa din sufragerie apăruse un castron imens, plin cu lămâi verzi. Era absolut convins că nu-i aparţineau, din moment ce nu cumpărase o lămâie în viaţa lui. Pe măsuţa de cafea descoperi lumânări de toate mărimile. Nici lumânări nu cumpărase vreodată. În fine, nu de unul singur. Dar cel mai clar indiciu era ciocolata cu lapte din frigider. Înjură printre dinţi mai întâi, apoi încă o dată, mult mai tare. Furios şi extrem de obosit, se dezbrăcă până la piele şi se băgă în pat. Aşternuturile erau curate şi

miroseau plăcut a balsam de rufe. Murmură o altă înjurătură, după care adormi în următoarea secundă.

Multe ore mai târziu, Alex deschise ochii. Cineva se afla în încăpere. În mod normal, ar fi reacţionat cu mult mai letal, dar bănuia deja cine era intrusul. Întoarse capul şi dădu cu ochii de Alina. Era aşezată pe scaunul lui favorit, cu un picior peste braţul din lemn sculptat manual, mâncând ceva dintr-un borcan.

— Ce faci?

— O să-ţi cumpăr altul, răspunse ea cu o expresie vinovată.

— Ce anume?

— Şerbet de lămâie. Ridică borcanul pentru a i-l arăta. N-am mai mâncat chestia asta până acum, dar îmi place. În ultimul timp, am mereu poftă de ceva dulce… şi acru, adăugă după o clipă de gândire. Oricum, tot ce pot găsi cu un gust puternic. Usturoi, ciocolată, ceapă. lămâi verzi.

— Sper că nu împreună.

Alina zâmbi amuzată.

— Câteodată, da.

Alex se ridică în şezut.

— Ai făcut curat, o acuză.

— Păi, a cam trebuit, Alex. Era ceva de nedescris aici. foarte, foarte scârbos. Îşi muşcă buza de jos. Sper că nu te-ai supărat.

— Nu contează. Alex se rezemă de tăblia patului şi oftă. Ce cauţi aici?

— Brett vrea să fac sex cu tine, ceea ce am făcut deja, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o afle şi el, îi explică Alina pe un ton calm, după care mai luă o gură de şerbet, studiindu-i reacţia.

Alex nu se grăbi să comenteze.

— Are vreun motiv în particular? întrebă după câteva clipe.

— Crede că eşti depresiv şi îl vrea înapoi pe vechiul Alex. Am încercat să-i explic că singurul lucru de care ai

nevoie e să te lase naibii în pace o perioadă, dar n-a vrut să mă asculte. Alina ridică din umeri şi oftă. Oricum, ţi-am făcut supă de pui. Sper că-ţi place.

— Îmi place. Alex căscă şi se frecă la ochi. Mulţumesc pentru tot, dar nu e nevoie să mai rămâi.

— Cu plăcere, dar să ştii că trebuie să rămân. Cel puţin pentru o perioadă. Brett mi-a spus că e cu ochii pe noi, ceea ce înseamnă că e o echipă de filaj pe undeva pe afară. Şi mai e ceva.

Alina linse lingura, după care o lăsă să cadă în borcan, pe care-l puse pe podea.

— Altceva în afară de faptul că ţi s-a ordonat să te culci cu mine?

Alina îl privi fix în ochi.

— Mă ameninţă cu viaţa ta, Alex. Şi cu asta n-am de gând să mă joc.

Alex îi susţinu tăcut privirea. Dacă exista vreun lucru pozitiv în toată situaţia aceea aberantă, atunci în mod sigur trebuia să fie faptul că o avea din nou aproape.

— Vrei o aspirină? îl întrebă ea cu voce joasă. Arăţi de parcă te-ar fi pocnit o durere de cap.

— Nu, mă gândeam doar.

Problema reală era că încă o mai iubea. Nu cu disperare, aşa cum o făcuse mulţi ani la rând, dar într-un mod cât se poate de constant. Şi-i era dor de ea în mod constant. Îi lipseau conversaţiile lor lungi şi felul în care-i zâmbea, pe jumătate ştrengăreşte, pe jumătate seducător. Doar la el zâmbea aşa. Îi era dor de ea în fiecare clipă, dar ştia că totul se terminase între ei. Ceea ce făcea ca totul să-l doară şi mai tare. *Am devenit direct iubiţi din duşmani,* se gândi cu amărăciune. *N-am avut niciodată ocazia să fim cu adevărat prieteni.*

Dădu pătura la o parte şi se ridică din pat.

— Spuneai ceva de-o supă?

— Da! Supă de pui cu tăiţei de casă, rânji Alina cu mândrie. O bunătate. Vrei?

— Numai dacă mănânci şi tu cu mine. Putem

continua discuţia la masă.

Alina îi făcu cu ochiul şi se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre bucătărie.

Alex i se alătură câteva minute mai târziu, urmărind-o cu privirea în timp ce umplea două castroane cu supă aburindă. Trebuia să recunoască că mirosul era demenţial. Alina îi făcu semn să ducă la masă o farfurie cu biscuiţi săraţi şi un pahar cu apă. Alex se execută şi luă loc. Alina aduse cu grijă cele două castroane pline ochi, după care mai făcu un drum pentru propriul ei pahar cu apă. Începură să mănânce în linişte. După câteva minute, Alex puse lingura jos şi o privi în mod deschis. Începu să vorbească şi nu se mai opri până nu-i spuse absolut totul, inclusiv faptul că Brett era tatăl Inayei şi, implicit, bunicul lui Ian. Alina îl ascultă tăcută, fără o reacţie vizibilă la gravitatea secretelor dezvăluite. Când Alex termină de vorbit, îl privi încruntată, muşcându-şi buza de jos.

— Ţi s-a răcit supa, spuse simplu, după care se ridică de pe scaun şi se reîntoarse în bucătărie pentru a o reîncălzi. Mă gândeam… crezi că ar fi posibil să devenim prieteni? îl întrebă fără să-l privească. În adevăratul sens al cuvântului, adică, fără minciuni, manipulări şi alte tâmpenii comandate de Elite. Să fim mereu sinceri unul cu altul, oricât de dureros şi incomod ar fi adevărul.

Prieteni. Într-o fracţiune de secundă, mintea lui Alex fu inundată de imaginea ei. faţa ei în timp ce făceau dragoste, cum îi simţea trupul sub al lui, peste el, cum i se cuibărea în braţe înainte să adoarmă, cum întindea mâna după el în somn.

Alina întoarse capul să-l privească cu ochii ei verzi în care se oglindea tristeţea.

— Bănuiesc că nu, nu-i aşa? îşi răspunse singură la întrebare.

— Cred că e singurul lucru inteligent pe care-l putem face.

— Serios?

— N-avem alte opţiuni, nu?

Alina îl privi circumspectă.

— Şi promiţi că nu încerci să mă seduci?

— Numai dacă-mi promiţi şi tu că nu mă seduci.

Alina îi aduse castronul cu supa reîncălzită şi-i întinse mâna cu un rânjet imens.

— Bate palma.

Chicotiră în timp ce pecetluiră înţelegerea, apoi începură din nou să mănânce.

— Şi Marius? întrebă Alex după un timp.

— Ce-i cu el? întrebă Alina pe un ton defensiv.

— Hei, prieteni, mai ţii minte?

Alina încuviinţă din cap şi oftă.

— Pardon, încă mă obişnuiesc cu ideea.

— Eşti iertată. Deci, cum rămâne cu Marius?

Alina ridică din umeri.

— Păi, sincer, doare prea tare să mă gândesc la el şi la fete. Sper doar că sunt împreună. Ştiu că Elite habar n-are unde sunt şi nici eu nu ştiu. Ceea ce e bine. N-am de gând să încerc să aflu, nu le pot pune din nou vieţile în pericol. Elite n-o să le mai bată niciodată la uşă din cauza mea. Am încercat, Alex, chiar am încercat să cred că putem fi fericiţi împreună, că putem fi în siguranţă. Alina făcu o mică pauză, cu ochii plini de lacrimi. Dar m-am înşelat, continuă după câteva momente. Şi greşeala mea stupidă aproape m-a costat vieţile lor. Mai devreme sau mai târziu, Elite mă va găsi întotdeauna, oricât aş continua să fug. Şi prin mine îi va găsi pe ei. Ceea ce nu pot îngădui… nu fetele mele. Marius o să le asigure protecţia şi le va face fericite. Iar eu o să stau cât mai departe de ei, pentru a mă asigura de asta.

Alex se ridică şi ocoli masa pentru a o lua în braţe.

— Îmi pare rău, îi şopti în păr.

Alina îşi puse capul pe umărul lui şi rămaseră aşa o vreme, după care se trase înapoi să-l privească.

— Dar jur că nu mă opresc până nu descopăr o modalitate de-a distruge Elite, spuse pe un ton calm.

Alex încuviinţă din cap.

— N-o să fie prea uşor, spuse gânditor.

— Uşor nu, dar e posibil. Alina îi zâmbi trist. Amândoi trăim în Iad de mult prea mult timp ca să mai conteze.

Alex se ridică în picioare şi stinse lumina în bucătărie.

— Eu o să dorm puţin, că m-ai obosit cu supa aia. Tu poţi să mai stai cât vrei.

— Nu, cred că trag şi eu pe dreapta pe canapea.

— Mâine o să te trezeşti cu gâtul strâmb. E loc suficient în pat, oferi Alex pe un ton neutru.

Alina îl privi cu suspiciune.

— Cred că-mi aduc aminte.

— Faci cum vrei, spuse Alex, îndreptându-se spre dormitor.

Îşi scoase tricoul şi pantalonii de trening, după care se strecură sub pătură. Alina apăru în pragul uşii.

— Eşti sigur că nu sărim unul pe celălalt? îl întrebă pe un ton sceptic.

În loc să-i răspundă şi fără să deschidă ochii, Alex ridică un colţ al păturii. O auzi cum se dezbracă, apoi o simţi cum se strecoară lângă el şi se cuibăreşte pe locul ei.

— Noapte bună, Alex.

— Noapte bună.

Linişte. Apoi, exact când somnul începea să-l cuprindă, Alina şopti din nou:

— E tare plăcută chestia asta. Mi-a fost dor de tine.

Alex deschise ochii.

— Şi mie.

Întinse mâna după mâna ei. Alina i-o oferi. Îi fusese dor de el. Poate nu-l mai iubea, dar îi fusese dor de el. Îi dădu drumul la mână, atent să nu strice momentul acela de o intimitate aproape dureroasă. Avusese destule femei, la unele chiar ţinuse în felul lui unic. Dar Alina era şi avea să rămână iubirea vieţii lui. Era ciudat şi năucitor câteodată, iritant şi chiar exasperant, dar mereu atât de dulce şi natural. Femeia pe care o iubea mai mult decât propria viaţă dormea în pat lângă el. Îi promisese că nu va

încerca să o seducă şi intenţiona să se ţină de cuvânt. În fine, nu în felul în care s-ar fi aşteptat ea. Nu avea de gând s-o seducă aşa cum o făcuse înainte, bazându-se pe atracţia permanentă dintre ei. Detesta ceea ce făcuse Brett, dar acum începea să vadă totul într-o lumină nouă. Într-un fel, îi oferise o a doua şansă pentru a recâştiga inima Alinei. Şi de data asta, totul avea să fie complet diferit. De data asta, porneau la drum ca doi oameni obişnuiţi. Prieteni. Şi poate, doar poate, dacă totul mergea bine şi nu mai făcea greşeli idioate, aveau să devină mai mult. Poate.

*

DECLIN VERTIGINOS

Brett se apropie de sala de mese, unde primise ordin să se prezinte, controlându-şi ritmul paşilor. Nici prea rapid, nici prea lent. Nu dorea să lase impresia că era nerăbdător să se supună; graba ar fi reprezentat un dezavantaj major, făcându-l să pară slab. Mâna de fier din spatele organizaţiei Elite nu permitea nimănui să-l împingă în vreun fel de la spate, mai ales unui fost subordonat. Pe de altă parte, nu dorea nici să lase impresia că se teme de o potenţială confruntare. Nu, nu putea exista nicio umbră de ezitare în paşii săi; întârzierea nu era acceptabilă, chiar dacă în anumite situaţii reprezenta o tactică extrem de eficientă. Zâmbi în colţul gurii. Cunoştea atât de bine toate nuanţele acestei tehnici, încât ar fi putut scrie o carte pe tema asta. Experienţa îl învăţase că întârzierea intenţionată avea multe avantaje. Puterea de a insulta fără cuvinte. De a intimida. Însă în cazul de faţă, tactica aceea n-ar fi funcţionat. Ba mai mult, probabil i-ar fi explodat în faţă.

Fără frică, îşi spuse ferm, impunându-şi să-şi controleze ritmul respiraţiei. *Fără niciun semn de slăbiciune.* Nu avea de gând să pară învins nicio secundă. Nu-şi putea permite! Dar frica îi dădea târcoale, muşcând pe la colţuri din determinarea de-a părea în control. Pentru prima oară într-un timp îndelungat, habar nu avea la ce se

putea aştepta. Realiză că-şi încleştase pumnii şi se grăbi să-i relaxeze, certându-se în gând pentru acea neglijenţă. Dacă Marius îi urmărea reacţiile în timp real…

Marius.

Ultima persoană din univers la care s-ar fi aşteptat să fie numită de către Consiliu drept supervizorul din umbră al organizaţiei Elite. Fiecare misiune, fiecare mişcare în parte, fiecare respiraţie, pentru că Elite reprezenta sufletul lui Brett. În fapt, Brett *era* Elite.

Uşile sălii de mese se deschiseră fără niciun zgomot în faţa lui, înainte de-a avea timp să introducă codul în panoul de securitate. *O bilă albă pentru Marius,* fu nevoit să accepte, cuprins de iritare. Poate chiar două bile. Acel amănunt aparent nesemnificativ nu semnala doar faptul că Marius îi supraveghea fiecare mişcare în parte, ci îl forţa să-şi pună întrebări în legătură cu validitatea codului său de acces.

Noul supervizor al organizaţiei Elite era aşezat la o masă, dar se ridică în picioare atunci când Brett îşi făcu apariţia. *În semn de respect?* se întrebă Brett în sinea lui, studiindu-i cu atenţie atitudinea. Sau mai mult o formă subtilă de ironie? Ori poate echivalentul unei poziţionări într-un duel pe viaţă şi pe moarte. Marius era un maestru în arta folosirii respectului pe post de armă letală, devenind tot mai politicos pe măsură ce se pregătea să aplice lovitura fatală.

— Brett, îl salută Marius, înclinând aproape imperceptibil din cap.

— Marius, răspunse Brett în acelaşi fel. Ori poate preferi să mă adresez cu… Domnule?

Marius se aşeză la loc pe scaun.

— Cum preferi.

— Cred că o să rămân la Marius, decise Brett, luând loc la rândul lui. Întinse mâna după un şervet de un alb imaculat, pe care-l despături pentru a-l pune cu grijă în poală. Cel puţin deocamdată, adăugă pe un ton plictisit.

Marius înclină din nou din cap şi lui Brett i se păru că

zăreşte un licăr amuzat în privirea lui întunecată.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Brett studie cu interes micul dejun din faţa lui. Un coş cu croasanţi proaspăt scoşi din cuptor, unt şi un borcan cu marmeladă de portocale. Pepene galben şi ceai. Brett putea pune pariu că era ceaiul său preferat. Încă o bilă albă în favoarea lui Marius.

— Tu nu mănânci nimic? întrebă, observând că în faţa lui Marius nu se afla decât un laptop.

— Am mâncat mai devreme.

— Aha. Brett puse o linguriţă de zahăr în ceai şi amestecă tacticos, gândindu-se la următoarea lui mutare. Credeam că pur şi simplu refuzi să-ţi împarţi pâinea, ca să zic aşa, cu duşmanul.

Marius nu răspunse, dar ochii parcă i se întunecară o idee.

Brett sorbi din ceai, observându-l cu interes într-un mod cât se poate de deschis. Nu încerca să ascundă faptul că-i studia fiecare mişcare. Ce sens ar fi avut? Marius proceda exact la fel. Bărbatul din faţa lui părea complet schimbat faţă de ultima oară când îl întâlnise în Australia. Îngrijorarea îi urcă cu degete de gheaţă pe şira spinării. Marius emana o aură de putere ce i se potrivea ca o mănuşă. De fapt, nu. Ceva mai mult de-atât. Crescuse. În autoritate. În apreciarea propriei valori. Precum şi în furie mocnită.

— Mă consideri duşmanul tău, Marius? întrebă, punând ceaşca la loc pe masă.

— Tu mă consideri al tău?

Brett zâmbi cu superioritate în timp ce rupse un colţ de croasant, pe care-l băgă în gură.

— Trage tu singur concluziile, spuse după ce mestecă şi înghiţi.

— Exact asta am de gând să fac.

O ameninţare? se întrebă Brett, luând încă o gură de ceai. Revăzu în minte scena incidentului cu Alex din faţa rezervei de spital a lui Ian. Nici acum nu reuşea să

înţeleagă cum îşi îngăduise să fie atât de afectat de moartea Inayei şi a lui Ian, încât să nu fie în stare să reacţioneze. Taţi şi fii. Şi fiice. Dinamica psihologică a acestor asocieri putea fi atât de imprevizibilă. El era cel mai bun exemplu în sensul acesta. Brett îşi înăbuşi un acces spontan de iritare.

Inaya fusese o mare greşeală din multe puncte de vedere. Consiliul aflase despre existenţa ei şi-l informaseră imediat în legătură cu acest aspect. Doar în ideea de a-i atrage atenţia.

Îşi amintea valul de furie incandescentă ce-l copleşise. După care… nimic. Recrutase cu bună ştiinţă propriul său copil, distrugând şi ultima fărâmă de suflet ce-i mai rămăsese. Încă de la bun început, Inaya devenise ţinta unei supravegheri stricte din partea Consiliului. Chiar şi aşa, Brett fusese mereu cu ochii pe ea, analizându-i fiecare gest şi cuvânt.

Făcu o grimasă mentală şi împinse la o parte farfuria cu pepene galben din faţa lui. Genul acela de gânduri erau absolut inacceptabile, se certă în gând. Mai ales în acel moment. Îşi mai turnă puţin ceai, realizând că exista o modalitate foarte simplă prin care-l putea ataca pe Marius în mod făţiş.

— Îmi pare foarte rău că ai fost nevoit să renunţi la fiicele tale, spuse pe un ton neutru.

Marius îşi ridică privirea la el şi clipi. Atât şi nimic mai mult.

— Nu discut despre fiicele mele în Elite.

— Cum doreşti. O să ţin minte faptul că acest subiect e unul interzis.

— Ar fi extrem de înţelept din partea ta, Brett.

Ah, în mod clar o ameninţare voalată. Brett se mai relaxă puţin. Măcar atinsese un punct sensibil, ceea ce era întotdeauna o veste bună. Observă grimasa minusculă de pe faţa lui Marius. Un alt fapt extrem de îmbucurător. Ştia că făcuse o greşeală. Una foarte mică, e adevărat, dar, oricum, o greşeală.

— Am fost foarte surprins să aflu că lucrezi pentru Consiliu, comentă în timp ce întinse mâna după ceaşca cu ceai. Sunt curios, ce părere are Roger despre faptul că fostul lui angajat a trecut de la statutul de spion de elită la cel de animal de companie?

— Nu-ţi face niciun fel de iluzii, sunt la fel de periculos în ceea ce te priveşte. Doar că am învăţat beneficiile letale ale bunelor maniere.

Urmă o pauză. Una foarte lungă.

— Bun, şi acum că am schimbat politeţuri, ce-ar fi să trecem la treabă? întrebă Marius cu aceeaşi atitudine formală, dar Brett sesiză nuanţa de dezgust din tonul lui.

— Treabă?

— Eficienţa ta la comanda organizaţiei Elite.

Brett arcui o sprânceană, simţind cum i se strânge stomacul.

— Consiliul mi-a încredinţat o sarcină foarte clară şi am de gând s-o îndeplinesc. Cu sau fără cooperarea ta, continuă Marius. Acum, între noi fie vorba, eu abia aştept să mi te opui. Mi-ar fi mult mai uşor să te distrug.

Pumnul în plexul solar fusese livrat pe un ton calm. Terifiant de calm. Brett avu nevoie de câteva minute pentru a-şi reveni. Şi abia atunci înţelese cu adevărat sensul cuvintelor lui Marius.

— Adică, n-ai fost trimis aici pentru a-mi lua locul? întrebă pe un ton glacial.

— Asta ar fi recomandarea ta?

— Tot ce se poate, dacă continui să-mi răspunzi la toate întrebările cu o altă întrebare, răbufni Brett.

Încă o pauză.

— Din obişnuinţă, nu cu intenţie, explică Marius într-un final cu o expresie reţinută. Nu, Brett, n-am fost trimis aici să-ţi iau locul.

— Ce ai nevoie mai exact de la mine?

Marius îşi îndreptă atenţia spre laptopul din faţa sa. Tastă ceva şi studie rezultatul de pe ecran.

— Cred că cel mai bine ar fi să începem cu analiza

scăderii indicelui de eficienţă Elite cu aproape trei procente într-o singură lună. După care putem continua cu abandonarea principiilor morale de la baza acestei organizaţii.

Brett avea probleme mari să-şi găsească vocea, luat prin surprindere aşa cum nu mai fusese niciodată. Aşa că se mulţumi să rămână tăcut, privindu-l pe Marius cu un amestec bizar de admiraţie, şoc şi furie.

— Văd că eşti destul de bine informat în legătură cu activităţile noastre, chiar dacă în ultima perioadă te-ai jucat de-a soţul şi tatăl devotat, comentă într-un târziu.

— Da, răspunse Marius pe un ton oarecum amuzat, în ciuda faptului că-l privea cu o expresie gravă. Mi-am permis să studiez rapoartele înfrumuseţate pe care le-ai trimis Consiliului.

Brett rezistă eroic tentaţiei de a se ridica de la masă pentru a părăsi sala de mese.

— Există multe feluri în care poţi interpreta datele concrete, spuse printre dinţi.

— Corect, fu de acord Marius. Mai ales atunci când aşa-zisele date concrete nu au nicio legătură cu realitatea. Aşadar, putem pune puţin pauză la războiul personal pentru a ne ocupa de lucrurile importante?

Magnitudinea informaţiilor de care dispunea Marius după o perioadă destul de lungă de absenţă din lumea secretă a spionajului internaţional, precum şi claritatea cu care le interpreta erau cel puţin năucitoare. Dar cum nu dădea semne că ar fi tentat să folosească informaţiile respective împotriva lui, Brett decise să le accepte ca pe un fapt deja stabilit şi să meargă mai departe. Desigur, era de la sine înţeles că se impunea o analiză foarte serioasă a metodelor folosite de fostul agent CIA pentru a intra în posesia informaţiilor secrete. La rândul lui, Marius avea să accepte acea consecinţă drept o realitate impusă, alegând să nu intervină.

Brett oftă, trebuind să recunoască faptul că problemele identificate de Marius în legătură cu misiunile

trecute şi cele de pe rol indicau o minte tactică şi strategică pe care nu o putea compara decât cu cea a lui Alex. Iar schimbările propuse dezvăluiau un talent organizatoric de excepţie.

Când se pregăteau să încheie, Brett decise să abordeze cel mai periculos subiect posibil.

— Doreşti să o chem pe Alina? Poate şi pe Alex?

— Nu, răspunse Marius în timp ce studia ceva pe ecranul laptopului. Bănuiesc că sunt încă în pat după misiunea de azi-noapte.

Traducere: Ştiu absolut totul, în special faptul că tu ai fost cel care i-a împins unul în braţele celuilalt.

— Probabil.

Brett zâmbi satisfăcut şi puse pe masă şervetul, după care se ridică în picioare. Marius îi urmă exemplul. Din nou, nu ştia prea bine cum să interpreteze gestul acela politicos.

— Aştept noile evaluări în după-amiaza asta.

— O să le ai.

— Mulţumesc.

Brett se îndreptă spre uşă, dar Marius îl opri, rostindu-i numele. O tactică atât de evidentă, încât sperase că nu avea să fie folosită. Jocul de-a mai-am-încă-un-lucru-să-ţi-mai-spun era diabolic de eficient până şi în ceea ce-l privea pe Brett. Desigur, în cazul acela ştia cu siguranţă în ce direcţie avea să se îndrepte conversaţia. Se întoarse încet cu faţa la Marius.

— Şantajul ordinar şi manipulările de care te-ai folosit pentru a reface relaţia dintre Alina şi Alex… Marius se aşezase între timp în faţa laptopului, dar întoarse capul şi-l fixă cu o privire prevestitoare de moarte. Vreau să înceteze imediat.

Cu toate că nu ridicase tonul şi nici nu-şi modificase expresia neutră, Brett percepu totul de parcă i-ar fi urlat cuvintele în faţă. Ceea ce nu era chiar o surpriză.

— Desigur, răspunse după câteva momente. Cu toate că nu există garanţii. Intimitatea pe care au împărtăşit-o e

acum parte integrantă din amândoi. Alina nu mai poate trece peste, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. E valabil şi pentru tine. Bănuiesc că trebuie să acceptaţi consecinţele.

Marius rămase tăcut, expresia feţei lui fiind imposibil de descifrat.

— Presupun că doreşti să le interzic să mai fie împreună? plusă Brett, convins că ştia deja răspunsul.

— Nu.

— Poftim?

— Nu mai presupune niciodată ceea ce doresc. Mai ales în ceea ce-o priveşte pe Alina.

Brett trebuia să recunoască că era de-a dreptul şocat.

— Sincer, nu te mai înţeleg absolut deloc, murmură, clătinând din cap.

— Probabil nu m-ai înţeles niciodată. Asta e tot, poţi să pleci.

Ceva nu era tocmai în regulă. Toată lumea se purta cel puţin ciudat şi nici măcar n-o salutau. Dacă n-ar fi observat privirile pe care i le aruncau pe furiş, ar fi putut jura că devenise cumva invizibilă. Plus că toţi agenţii erau îmbrăcaţi la patru ace. Alina se opri brusc, dând cu ochii de Ford. Îmbrăcat la costum. *Ce naiba se întâmplă?*

Aproape fiindu-i teamă să privească în direcţia Departamentului pentru Arme şi Muniţii, dar incapabilă să reziste tentaţiei, se întoarse încet şi fu nevoită să-şi înăbuşe un hohot isteric de râs. Jason părea că tocmai coborâse de pe coperta unei reviste de modă, îmbrăcat la costum, cu tot cu cravată.

— E vreo misiune ciudată pe rol de care nu ştiu eu, sau Elite organizează primul concurs de frumuseţe şi azi e ziua costumelor de gală? reuşi să spună printre chicoteli.

Râsul îi rămase însă în gât, atunci când văzu expresia de pe faţa lui.

— Bine, mă dau bătută. Care-i treaba? Brett m-a chemat pentru un briefing.

Jason îi evită privirea.

— Nu e niciun briefing.

Alina privi confuză în jurul ei.

— Probabil e o greşeală, dar tot cred că ar fi bine să întreb ce şi cum.

Brett o privea fix din sala de conferinţe. Înclină uşor din cap, indicându-i că o aşteaptă. Alina oftă şi se îndreptă către el.

— Fii pregătită pentru ce-i mai rău, o avertiză Jason din spatele ei.

Nu era pentru prima oară când o avertiza în legătură cu un pericol iminent. Alina avu brusc senzaţia că păşea pe tărâmul diavolului. Intră în sala de conferinţe, cu inima bătându-i tot mai tare. Brett se aşezase la masa lungă, părând mai rigid decât îl văzuse vreodată. Nu mai vedea pe nimeni în afară de el, aşa că făcu doi paşi înainte. Se întoarse rapid la zgomotul slab pe care-l auzi în spatele ei şi încremeni când văzu cine se afla în spatele uşii.

— Liam! exclamă total şocată, privindu-l cum se apropie de ea. Pe propriile-i picioare. Dar tu nu poţi să… Îşi trase o palmă mentală şi lăsă propoziţia neterminată.

O durere surdă îi coloră fiecare gând cu o letargie şi o indiferenţă imposibil de controlat. Rămase fără suflu, simţindu-se complet singură. Agonia pe care o simţea ori de câte ori se gândea la Marius şi la fete, un sentiment de un întuneric atât de dens, încât o dobora de fiecare dată, lăsând-o în poziţie fetală la podea, se amplifică până ajunse la cote alarmante, acompaniat de gustul metalic al fricii pure.

Liam îi zâmbi cu răceală.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt dezamăgit de tine, Alina. Mă gândeam că ai pus deja totul cap la cap. E posibil oare să-ţi fi pierdut intuiţia pentru care ai devenit atât de faimoasă?

Alina păli vizibil, intuind dintr-odată pericolul.

— Cine eşti? Ce-ai făcut cu Marius şi fiicele mele?

— Dar tu cam cine crezi că sunt? întrebă Liam cu un calm neperturbat.

— Ce-ar fi să sărim peste jocul de-a răspunsul la o

întrebare printr-o altă întrebare?

Liam îi aruncă o privire lui Brett, care rămase nemişcat, după care oftă şi îşi întoarse atenţia la ea.

— Sunt omul din spatele Consiliului. Fiicele tale sunt în siguranţă şi Marius lucrează pentru mine în ideea de a menţine acea siguranţă.

Alina inspiră adânc, forţându-se să elimine orice urmă de emoţie din voce.

— Vreau să-l văd.

— Şi de ce-ar dori el să te vadă? Ştim cu toţii foarte bine cum l-ai trădat. Te asigur că nu i-a fost deloc uşor să vizioneze filmul iubirii pasionale dintre tine şi Alex.

Alina închise ochii pentru o secundă.

— N-am vrut decât să fie liber pentru a le creşte pe fiicele noastre. Am vrut să fie fericiţi.

— Dar tu ai fi fericită dacă ai fi liberă? Liberă şi neajutorată?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Elite trebuie să-şi schimbe metodele şi principiile, explică Liam pe un ton grav. Am demarat deja procesul de evaluare. E aproape complet, exceptând câteva detalii de care trebuie să ne ocupăm.

Din nou se întoarse spre Brett, care din nou nu-i întâlni privirea.

— Unul dintre ele fiind noul supervizor al activităţii Elite. Mă refer la Marius, desigur. Am de gând să opresc războiul ăsta inutil dintre Consiliu şi Elite, care nu are ce căuta în domeniul în care ne desfăşurăm activitatea. După implementarea tuturor schimbărilor, niciun lider nu va mai îndrăzni să sacrifice vieţile unor agenţi valoroşi într-un mod nesăbuit, ori să pună la îndoială puterea absolută a Consiliului.

Alina îşi încrucişa braţele la piept, privindu-l cu o atitudine sfidătoare.

— Şi ce legătură am eu cu asta?

— Noi doi avem ceva în comun.

— Ce anume?

— Faptul că ne displace profund felul în care este condusă organizaţia Elite. Cred că putem colabora să îndreptăm situaţia.

— Şi dacă nu vreau? întrebă Alina, cu toate că ştia deja răspunsul.

— În cazul ăsta, nu cred că le voi mai putea asigura siguranţa fiicelor tale. Avem, sau nu o înţelegere?

— Păi, dacă pui problema în felul ăsta, n-am de ales, spuse Alina pe un ton resemnat. Ce vrei de la mine?

— Ai fost promovată ca lider de echipă. Felicitări. De asemenea, ţi s-a încredinţat o misiune foarte specială. Aştept rapoarte zilnice. Şi nu vei încerca niciodată să iei legătura cu Marius.

— Du-te dracu', spuse Alina printre dinţi.

Liam o privi amuzat.

— Aşa, direct? Fără alte opriri? După câte văd eu, suntem deja în Iad. Dă-mi voie să-ţi ofer un sfat, Alina. Nu încerca să mă duci de nas. Eu ştiu totul, oricât ar fi de secret. Unde nu există secrete, nu există nici surprize. Nimeni nu poate face nimic ce nu este deja monitorizat, analizat şi neutralizat. Dacă accepţi acest adevăr, probabil vom putea păşi înainte.

Liam se întoarse pentru a treia oară în direcţia lui Brett.

— Mă aştept la cooperare totală. Vor exista repercusiuni dramatice dacă aflu că te opui în vreun fel.

Brett scrâşni din dinţi, abţinându-se în mod vizibil să nu-i sară în gât.

— Am înţeles. Şi cât va dura această restructurare?

— Atât cât va fi necesar.

— Desigur, acceptă Brett cu răceală.

— Minunat, mă bucur că ne înţelegem. În douăzeci şi patru de ore, vreau un raport despre resursele şi personalul Elite, precum şi un raport săptămânal de la Alina în legătură cu activitatea per ansamblu.

— Vreau să ştiu care este ierarhia de comandă, ceru Brett, privindu-l sfidător. M-am săturat de jocurile astea.

Trebuie să ştiu în faţa cui răspund. Se pare că ai impresia că n-ai nevoie de mine, de parcă ar exista cineva care mă poate înlocui imediat, menţinând aceleaşi procentaje de eficienţă impuse. Nimeni altcineva nu poate face ceea ce fac eu, motiv pentru care mă aflu acum aici. Pentru că ai nevoie de mine.

Liam izbucni în râs.

— Orgoliul tău e cu adevărat de neegalat, spuse după ce se mai potoli. Păşi spre Brett, înlocuindu-şi expresia amuzată cu una gravă. Eşti aici pentru simplul fapt că ne serveşti interesele. Încă. Dar nimeni nu e indispensabil. Ierarhia de comandă rămâne aceeaşi, răspunzi în faţa mea şi eu decid ce şi cât trebuie să ştii. Nu se schimbă nimic în privinţa asta. Îţi faci treaba, aşa cum ţi se cere, ori eşti înlocuit pe loc. Sau mai rău. Mai ai şi alte întrebări?

Brett îl privi încruntat, tensiunea plutind în aer.

— Situaţia cu Marius e permanentă?

— Depinde.

— De ce anume?

— De circumstanţe. Consiliul are tot interesul ca Elite să redevină ceea ce era odată. Şi Marius se va asigura de asta.

— Cum, peste cadavrul meu?

— Numai dacă insişti.

*

CONVERSAŢIE FĂRĂ CUVINTE

O simt imediat, senzaţia aceea de bule acidulate în stomac, un fel de al şaselea simţ care vine la pachet cu anii de experienţă pe teren. Mă opresc în faţa uşii albe a noului meu apartament, ştiind cu certitudine că cineva e înăuntru. Îmi controlez respiraţia şi bătăile inimii. Ar putea fi Jason, sau Ford, îmi spun cu un calm forţat, dar ştiu prea bine că nu e adevărat. N-aş fi instinctiv atât de tensionată în cazul în care intrusul ar fi un prieten. Nu, în mod sigur, un adversar. Îmi scot Glockul de la spate, din betelia blugilor, deschid uşa şi păşesc înăuntru. Nu văd mai nimic

în întunericul dens, dar instinctul mă face să îndrept Glockul spre colţul din dreapta al sufrageriei.

— Mişcă un deget şi eşti pa, spun printre dinţi.

Silueta întunecată rămâne imobilă, ca şi cum ar dori să-mi acorde timpul necesar pentru a mă acomoda cu întunericul. În mod sigur, bărbat. Înalt. Prea înalt ca să fie Jason. Constituţie complet diferită faţă de cea a lui Ford. Inima începe să-mi bată cu putere pe măsură ce mintea mea procesează identitatea misteriosului vizitator. Numele lui îmi rămâne nerostit pe limbă.

— Bună, iubito, am venit acasă, îmi spune pe un ton ironic.

— Mâinile sus şi vino spre mine. Încet.

Mă ascultă şi păşeşte în lumina palidă a lunii ce se furişează prin geam. Un tremur nervos mi se împrăştie prin tot corpul. Nu poate fi adevărat, îmi trec cuvintele prin mintea amorţită. Probabil e doar un vis. Se opreşte la un pas de ţeava pistolului, privindu-mă la fel de calm ca întotdeauna, dar detectez nuanţa acuzatoare oglindită în ochii lui întunecaţi.

— Marius, şoptesc cu voce răguşită.

— Alina.

Toate gândurile îmi amuţesc la auzul numelui meu pe buzele lui… exotic şi catifelat ca o înghiţitură de coniac alunecând pe gât în jos, declanşând o căldură plăcută în abdomen. Arată la fel cum mi-l amintesc şi în acelaşi timp diferit. Părul negru a fost tuns recent, potrivindu-se mult mai bine cu noul statut de spion al Consiliului decât buclele absurd de rebele pe care mi le amintesc din Australia. Blugii negri şi puloverul gri petrol se mulează pe trupul musculos. Ochii negri mă studiază cu aparentă răceală, dar tristeţea e acolo, oglindită în adâncurile lor. Pare mult mai letal decât mi-l amintesc, stând acolo în faţa mea, pe jumătate înghiţit de întuneric, emanând o aură de pericol ce nu face altceva decât să-mi stârnească toate simţurile. Aş fi preferat să am de-a face cu un criminal în serie în locul acestei prezenţe răscolitoare.

— Ai de gând să mă împuşti? mă întreabă cu voce neutră.

— Depinde. Ce cauţi aici?

— Am venit să-mi văd soţia.

Mâna începe să-mi tremure uşor, dar refuz să las pistolul jos.

— Liam, vechiul şi noul tău şef, mi-a interzis să te contactez şi a folosit siguranţa fetelor în aceeaşi propoziţie. Ce doreşti?

Privirea i se îmblânzeşte, ca şi cum ar detecta minciuna din atitudinea mea indiferentă.

— Să mă asigur că eşti bine.

Clipesc des pentru a alunga lacrimile ce ameninţă să mă sufoce şi rezist impulsului de-a mă prăbuşi în braţele lui.

— Sunt bine, Marius, şi eram şi mai bine înainte de-a afla că ai devenit spionul Consiliului, plătind pentru onoarea asta cu siguranţa şi libertatea fiicelor noastre. Cum ai putut face aşa ceva? Am vrut să fii liber, să bucuri de viaţa alături de ele. Cum ai putut să arunci totul la gunoi? Şi pentru ce?

Marius nu-şi schimbă expresia feţei, dar ochii îi strălucesc puternic în întuneric.

— Viaţa şi libertatea nu au nicio valoare dacă nu putem fi împreună. Mi-a fost dor de tine.

Rămân tăcută, pentru că dacă aş deschide gura, i-aş urla în faţă pentru declaraţiile superficiale. Marius face câţiva paşi prin sufragerie, părând să caute ceva anume.

— Dar judecând după noaptea ta pasională cu Alex, bănuiesc că ţie nu ţi-a fost prea dor de mine, continuă fără să mă privească.

— După ce m-au adus înapoi, am decis să renunţ la tine. La tine şi la fete. Am sperat că ai reuşit să fugi împreună cu ele, m-am rugat să fiţi la adăpost. Şi am ştiut că singurul lucru pe care-l pot face ca să vă protejez e să stau cât mai departe. Şi tu ce-ai făcut, ai părăsit copiii noştri pentru un loc la masa Consiliului?

Marius întoarce capul să mă privească, ochii lui disecându-mă ca două lasere.

— Am înţeles. Şi probabil s-a întâmplat ca Alex să fie prin preajmă.

Las arma jos cu un oftat prelung. E clar că niciunul dintre noi nu crede că aş putea să-l împuşc.

— Alex suferea datorită morţii fiului său, la fel cum eu sufeream datorită pierderii voastre. S-a întâmplat… amândoi aveam nevoie de o alinare. Aveam nevoie unul de celălalt. Îmi pare rău, Marius, dar am încercat. Am încercat cu disperare să pot crede că putem fi fericiţi, că pot avea o viaţă în afara lumii Elite, o viaţă pe care s-o construiesc alături de tine. Dar m-am înşelat şi-am pus vieţile fetelor în pericol… viaţa ta în pericol. Nu-mi mai pot permite aşa ceva. Am luat o decizie şi aşa rămâne, aparţin trup şi suflet organizaţiei Elite. E singurul adevăr absolut din viaţa mea.

— Şi lui… îi aparţii şi lui?

— Alex este Elite.

— Ceea ce-mi răspunde la întrebare. Dar nu pentru asta mă aflu aici. Poate mai întâi ar trebui să ne salvăm fiicele, după care putem discuta cui îi aparţii. L-am contactat pe

Roger şi-am format o alianţă cu CIA-ul. Elite e pe moarte, Alina. Consiliul vrea să vă distrugă complet, ceea ce ar reprezenta o pierdere monumentală din punctul lui Roger de vedere. CIA vrea să preia comanda, iar noi trebuie să facilităm totul din umbră.

— De ce-am face asta?

— Pentru că Roger o să mă ajute să dau de urma fetelor şi să le duc undeva în siguranţă. Tu nu poţi fi implicată în toată povestea asta, trebuie să continui să te comporţi normal şi să-ţi îndeplineşti ordinele în aşa fel încât să nu atragi atenţia asupra ta. Îşi dau un semn când termin cu tot. După care putem decide cum rămâne cu… noi.

Telefonul mobil începe să-mi sune în buzunar. Marius

închide ochii, oftând a exasperare.

— Da, răspund cu privirea la el, minunându-mă de fermitatea vocii mele.

— Care e situaţia cu misiunea Korev? întreabă vocea lui Brett.

— Neschimbată.

— De ce?! îmi ţipă în ureche.

Mă abţin de la o înjurătură. Marius se transformă sub ochii mei, intrând în ipostaza de agent. Postura îi devine rigidă, îşi duce mâinile la spate ca un soldat, expresia feţei îi devine imposibil de descifrat.

— Informaţiile primite de la sursele noastre din Africa de Sud nu sunt demne de încredere, raportez automat, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— Complet inacceptabil, Alina.

— Avem o misiune pe rol care trece la statut activ în şase ore. După ce termin, mă ocup de Korev.

— Ai face bine. Consiliul vrea rezultate, nu scuze.

Brett întrerupe legătura fără alte cuvinte. Oftez şi pun telefonul la loc în buzunar. Mi-e dor de vremurile când eram liberă să-i zic vreo două. Bineînţeles, atunci nu realizam că de fiecare dată când o făceam, îl obligam pe Alex să intervină pentru a se asigura că rămân în viaţă. Acum e rândul meu să-i ţin pe Alex şi pe Marius în viaţă.

Marius mă priveşte cu o lumină ciudată în ochi, mândru şi posesiv, şi ştiu că într-o fracţiune de secundă o să mă atingă, iar eu n-o să mai pot judeca limpede. Aşa că-i întorc spatele şi mă îndrept către bucătărie, unde pretind că beau nişte apă. O parte din mine, partea antrenată de Alex pentru a deveni un asasin, îmi strigă că n-ar trebui să-l scap din ochi. Nici măcar aici, pe teritoriul meu. Nu pentru faptul că m-ar răni fizic. Abandonez Glockul pe masă fără să mă gândesc de două ori. Nu, Marius e periculos din alt punct de vedere. Îl simt în spatele meu, urmărindu-mă ca o felină la vânătoare. Întorc capul să-l privesc şi ceea ce vede în ochii mei îl face să îngheţe pe loc. Încerc să-mi pun o mască ironică pe faţă şi ratez cu

brio.

— Ziceai că vrei să ştii ce mai fac, dacă sunt bine? Păi, cam asta fac. Îţi aminteşti sufletul ăla inocent pe care mă tot lăudai că-l am? S-a dus, nu mai există. Asta e cine sunt acum. Liam e cu ochii pe mine şi mă joacă cum vrea, mulţumită ţie aş adăuga, din moment ce i-a oferit fetele noastre pe tavă. Brett abia aşteaptă să-mi înfigă un cuţit în spate şi acum probabil o să-l mai adaug şi pe Roger pe listă cu pretenţiile lui. Elite e stăpânul meu absolut, Marius, sar când îmi spune să sar şi ucid când îmi ordonă să ucid.

— Îmi pare rău, îmi spune cu voce joasă şi-l cred pe cuvânt.

Expresia de pe faţa lui mi-e dureros de cunoscută, am văzut-o pe faţa lui Alex de zeci de ori: iubire sinceră, amestecată cu agonie pentru ceea ce e forţat să-mi facă. Privesc într-o parte, neştiind cum să controlez furia amară ce mă cuprinde la gândul poziţiei imposibile în care mă aflu, numai şi numai datorită lui.

— E ok, răspund într-un târziu. Nu trebuie să te simţi vinovat, probabil n-ai avut încotro.

— Chiar n-am avut, îmi explică cu blândeţe. Şi ceea ce simt nu e vinovăţie.

— Atunci ce?

— Regret.

— Marius. Vocea îmi tremură cu puterea tuturor lacrimilor cărora le-am interzis accesul. N-ai ce căuta aici, Liam mi-a interzis să te văd. Dacă află că ai fost aici…

— N-o să afle.

Neînfricat şi plin de el. Arogant şi nesăbuit.

— Nu poţi proteja fetele! Cel puţin nu până nu le scoţi din ghearele lui Liam. Marius…

— Ajunge, mă întrerupe pe un ton ferm, apucându-mă de o mână pentru a mă trage în braţele lui. Nu avem decât câteva ore la dispoziţie.

E complet absurd ce se întâmplă şi totuşi se potriveşte atât de bine cu nebunia care a devenit viaţa

mea. Nu credeam că-l voi mai vedea vreodată. Ştiu că avem atât de multe de discutat, atât de multe explicaţii de dat. Nu pot să uit de toate şi pur şi simplu să-i cad în braţe pentru o noapte de sex pasional. Dar, ca de obicei, Marius ignoră cu desăvârşire ideea conversaţiei. Mă sărută cu furie şi n-are nevoie de mai mult pentru a mă convinge. Adâncesc sărutul, trăgându-l tot mai aproape, fără să pot crede că se întâmplă cu adevărat. Şi când mă pătrunde aproape violent, cu faţa îngropată în părul meu, strângându-mă în braţe atât de tare încât nici nu mai pot respira, îi simt disperarea prin toţi porii.

Aşa a fost mereu cu noi doi. Prima oară când m-a atins, l-am recunoscut cu cel mai primar instinct, de parcă se aflase mereu în interiorul meu, aşteptându-mă latent, invadându-mi sufletul poate într-o altă viaţă. N-am avut niciodată nevoie de cuvinte. N-am avut niciodată nevoie de nimic altceva, doar de noi doi împreună, şi se pare că e singurul lucru pe care ni-l interzice toată lumea. Pe de altă parte, simt exact la fel atunci când sunt cu Alex.

Probabil îmi pierd minţile uşor, uşor, ceea ce, dacă stau şi mă gândesc bine, nici n-ar fi prea rău, având în vedere turnura dementă pe care a luat-o viaţa mea.

— Te iubesc, îmi şopteşte Marius pe piele. Îmi imobilizează braţele deasupra capului şi mă simt delicios de neajutorată. Mă sărută delicat şi îmi arcuiesc tot trupul în el, dorindu-mi să simtă cât de mult îl iubesc înainte de-a dispărea din nou din viaţa mea. În Elite nu există normalitatea zilelor şi a nopţilor, dar ceasul îmi arată că e trei noaptea şi în trei ore am un briefing la care trebuie să fiu prezentă. Şi Marius va pleca din nou, de data asta probabil pentru totdeauna. Parcă ghicindu-mi gândurile, adânceşte sărutul, după care se trage înapoi pentru a mă privi. Rămânem aşa pentru ceea ce pare o eternitate.

— Îl iubeşti? şopteşte atât de încet, încât aproape nici nu-l aud.

Nu-i răspund, dar nici nu-i ascund adevărul care mi se oglindeşte în ochi. Marius înclină din cap, dar nu ştiu

dacă asta înseamnă că a înţeles răspunsul ori că l-a acceptat. Se rostogoleşte de pe mine şi mă trage la pieptul lui.

— Alina, şopteşte din nou şi de data asta nu mă mai pot abţine, lăsând lacrimile să-mi curgă în voie.

Nu pot vorbi, dar îi sărut palma, însemnând-o cu buzele, dinţii şi lacrimile mele. Şi adormim aşa într-un târziu, înfăşuraţi unul în altul.

*

Când se trezi, Alina fu cuprinsă de panică. Se forţă să rămână nemişcată, interzicând adrenalinei să preia controlul. Încet, încet, se relaxă. Respiraţia lui Marius o gâdila pe gât, braţele lui înfăşurate în jurul trupului ei ţinând-o prizonieră. Închisoare şi protecţie. Îl simţi când deschise ochii. Muşchii i se tensionară, apoi se relaxă. O mână i se aşeză pe obraz.

— Unde sunt fetele? îl întrebă, încercând să facă abstracţie de mângâierile lui.

— Roger a săpat niţel şi avem o potenţială locaţie. Se pare că Liam le-a trimis la New York. E mai bine să nu ştii prea multe până nu termin ce am de făcut. Plec în curând după ele.

— Şi unde le duci?

— Vecina de palier a lui Roger, cu care se pare că e prieten de-o viaţă, are un băieţel de aceeaşi vârstă şi e de acord să le ia temporar în grija ei.

— Şi Liam unde crede că eşti acum?

— La cules de informaţii de la nişte surse super-secrete.

Alina chicoti, dându-şi ochii peste cap.

— Ei, da! Asta chiar sună extrem de credibil. Rămase tăcută pentru câteva secunde. Şi vecina… prietena lui Roger, e măritată?

— Alina, spuse Marius pe un ton de avertizare.

— Meriţi pe cineva cu care poţi clădi un viitor. Şi fetele noastre merită o mamă normală.

— Fetele noastre au o mamă.

— Nu, Marius, au un asasin de elită pe statul de plată Elite.

Marius sesiză tristeţea din vocea ei şi o sărută pe păr.

— Ştii prea bine că eşti cu mult mai mult decât atât.

Alina se întoarse să-l privească. Expresia din ochii ei era neutră, maxilarul încordat. Marius şi-ar fi dorit să o poată lua în braţe şi s-o sărute până îi gonea toate gândurile sumbre, dar ştia că nu putea câştiga. Nu încă.

— O să le iubesc mereu, la fel şi pe tine, spuse ea pe un ton amar. Dar acum ştiu cu certitudine că viaţa alături de voi e imposibilă. Elite o să ne găsească întotdeauna şi nu mi-aş putea-o ierta niciodată dacă vi s-ar întâmpla ceva rău din cauza mea. Trebuie să dispar din vieţile voastre, e singura modalitate de-a vă asigura protecţia.

— Hai să nu discutăm acum despre asta. Marius se dădu jos din pat şi începu să-şi colecteze hainele de pe jos.

— Vreau doar.

— N-am venit aici să discut despre viitor, Alina.

— Foarte rău, pentru că eu vreau să discutăm despre viitorul tău şi-al fetelor, se împotrivi Alina pe un ton încăpăţânat.

— O să discutăm şi despre asta când voi fi pregătit.

Alina pufni iritată.

— Care-i planul tău între timp? Să apari în dormitorul meu o dată la câteva luni, sperând că Liam nu va afla?

— N-o să afle.

Alina oftă, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îmbrăca.

— N-ai mai fost pe teren de ceva vreme. În curând, dacă planul tău funcţionează, va trebui să te îngrijeşti de siguranţa fetelor. Dacă află Consiliul că le încălcăm ordinele, ne ucid pe amândoi şi fetele rămân singure pe lume.

— Îţi promit că nu le voi pune în niciun pericol, declară Marius cu atât de multă convingere, încât Alina aproape îl crezu.

Îşi muşcă buza de jos, privindu-l cum se învârtea prin

cameră, furioasă pe îngâmfarea lui şi în acelaşi timp asaltată de fiori erotici datorită ei. Îi mai promisese şi înainte că totul avea să fie bine şi se trezise înapoi la Elite.

— E o idee foarte proastă să-l minţi pe Liam.

— Dar e posibil să-mi iasă.

— Multe lucruri sunt posibile, Marius, dar asta nu înseamnă că trebuie încercate. Mai ţii minte când mi-ai spus asta?

Marius îşi întoarse privirea la ea, luptându-se din răsputeri să nu se lase copleşit de frustrare. Un truc ieftin şi murdar, acela de a-i folosi cuvintele împotriva lui, cuvinte ce fuseseră rostite în alt timp şi spaţiu, pe vremea când totul era complet diferit. Dar de ce n-ar fi făcut-o? îi promisese că o va proteja şi eşuase într-un mod lamentabil. Alina simţea acum că abisul se deschide din nou în faţa ei, acelaşi abis din care abia reuşise să iasă după ce fusese adusă înapoi la Elite. Tocmai se reobişnuise cu vechea ei viaţă. Plus că acum mai era şi Alex la mijloc. Dintr-odată, nebunia şi inutilitatea planului său îl izbi drept peste ochi. Alina se ridicase din nou din abis, trecuse peste tot ce i se întâmplase, începând să se vindece, şi acum apăruse el să-i reamintească tot ce pierduse. Mai mult decât atât, o forţa să-şi imagineze că ar putea pierde încă o dată pe-atât dacă intra în jocul lui nebunesc. Se sacrificase pentru el, renunţând la orice viitor, nedorindu-şi nimic altceva decât ca el să fie liber şi fericit alături de fiicele lor.

Îndepărtează-l cât mai poţi, se gândi Alina cu disperare, sesizând slăbiciunea lui de moment. Dacă era îngăduitoare cu el, Marius avea să profite şi nu era decât o chestiune de timp până când o convingea să meargă din nou pe mâna lui. Dacă era rece şi-l ţinea la distanţă, dacă-l înfuria suficient de tare, poate exista posibilitatea să plece şi să stea departe de ea. Probabil avea să moară de inimă rea, dar măcar el avea să fie liber. Trebuia să fie.

Îl măsură cu dispreţ.

— Nu mai eşti agentul care erai odată, Marius. Nici

măcar n-o să anticipezi mişcările lui Liam în cazul în care descoperă ce pui la cale.

Marius îi aruncă o privire încărcată de furie. Alina se dădu jos din pat şi începu să-şi adune hainele de pe jos.

— Crezi că ne poţi proteja pe mine şi pe fete, dar te înşeli amarnic. Dacă Liam decide să se răzbune, fii sigur că o va face. Şi dacă ai impresia că eu te pot ajuta, te informez că sunt mai legată de mâini ca niciodată. Dacă mă pui în situaţia de-a alege între tine şi fete, te anunţ că voi alege fetele şi te aduc în Elite cu mâna mea.

Îl vedea cu coada ochiului cum se apropie încet de ea, dar îl ignoră.

— Alina, îi rosti Marius numele ca o avertizare.

Îi puse o mână pe umăr şi ea acţionă, folosindu-se de toată greutatea corpului pentru a-l izbi cu cotul în plexul solar. Marius gemu şi făcu un pas în spate, dar o luă şi pe ea după el, braţele lui înfăşurându-i-se în jurul abdomenului precum două bare din metal masiv. Alina încercă să se răsucească pentru a-l lovi din nou, dar Marius era mult prea puternic pentru ea. Se folosi de mişcarea ei pentru a o întoarce cu faţa la el, izbind-o de peretele din spatele ei. Ochii lui întunecaţi deveniseră reci ca două lame de gheaţă.

— Încetează, îi spuse pe un ton ferm. Ştiu exact ce faci.

Alina închise ochii, copleşită de un amalgam distrugător de emoţii… disperare, frustrare, neputinţă, iubire.

— Chestia asta e o nebunie, Marius. N-o să meargă niciodată.

Marius îi puse o mână pe obraz.

— Trebuie să meargă, e singurul lucru pentru care mai merită să trăiesc.

*

O săptămână mai târziu

Alina îi înapoie arma lui Jason.

— Ai avut dreptate, a fost perfectă.

Jason îşi dădu ochii peste cap, indicându-i în mod tacit absurditatea de a se contrazice cu maestrul absolut în legătură cu arma potrivită pentru o anumită misiune.

— Ştiu că abia te-ai întors de pe teren, dar Brett vrea să te vadă în biroul lui, îi spuse în timp ce-i desfăcea chingile vestei Kevlar.

Alina oftă şi se îndreptă spre biroul lui Brett, lăsându-l să examineze echipamentul pe care tocmai îl returnase. Când ajunse şi intră, fu surprinsă să-l găsească acolo şi pe Alex.

— Avem o misiune pentru voi doi la New York, anunţă Brett fără să mai piardă vremea. Liam o să vă pună în temă cu toate detaliile.

În viaţa ei de agent operativ, existaseră numeroase ocazii când controlul absolut al oricărei reacţii şi emoţii se dovedise a fi extrem de util. Aceasta era una dintre ele. Alina dădu din cap în semn că a înţeles, afişând o atitudine relaxată, ceea ce era opusul a ceea ce simţea. Marius îi dezvăluise că Liam le dusese pe fete undeva la New York. De ce o trimitea Elite exact acolo? Şi de ce se ocupa Liam de briefing şi nu Brett?

Alex întoarse capul s-o privească.

— Ne vedem în sala de conferinţe, îi spuse, după care se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul.

Alina se pregăti să-l urmeze, dar Brett o opri.

— Nu pari curioasă în legătură cu motivul pentru care lucrezi cu Alex în misiunea asta.

— Ar trebui să fiu?

— N-aţi mai lucrat împreună de ceva vreme.

— Aşa, şi?

Brett deschise gura ca pentru a mai spune ceva, dar apoi păru că se răzgândeşte, mulţumindu-se să încline uşor din cap.

— Succes, Alina.

Alina îl privi fix în ochi.

— Mulţumesc, Brett.

Mintea îi lucră furios în timp ce se apropia de sala de

conferinţe. Se întâmpla ceva şi nu era vorba doar despre jocurile obişnuite de culise. De ce era trimisă la New York împreună cu Alex?

Mark o aştepta în faţa sălii.

— Sunt pregătiţi să înceapă, o informă cu o mină gravă.

Alina îl privi surprinsă.

— Păi, nu participi şi tu?

Mark clătină din cap.

— Nu de data asta. Am pregătit doar echipamentul pentru prezentare.

— De ce?

— Informaţii clasificate, ridică din umeri Mark.

Alina se încruntă.

— Toate informaţiile cu care ne jucăm noi sunt clasificate, Mark, şi tu eşti mereu cel care ni le prezintă.

— Nu la nivelul ăsta.

Ce fel de nivel? se întrebă Alina tot mai alarmată. Intră în sala de conferinţe, pentru a-l găsi pe Alex aşteptând calm la masă, în timp ce Liam se învârtea ca un leu în cuşcă. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere.

— Mă bucur că ţi-ai făcut timp să ne onorezi cu prezenţa, comentă Liam pe un ton glacial.

Alina nu se obosi să răspundă, luând loc la masă lângă Alex.

Cu un gest brusc ce-i trăda iritarea, Liam scoase o telecomandă din buzunar şi apăsă un buton pentru a activa o hologramă. Chipul unui bărbat se materializă în aer, acompaniat de profilul personal ce părea extrem de cunoscut.

Alina realiză imediat că avea în faţă dosarul unui agent operativ Elite.

— Thomas Leisher, explică Liam. E de-al nostru, agent operativ recent promovat la Nivelul Cinci, cu peste douăzeci de ani la activ. În ultimii cinci ani, a fost staţionat la filiala noastră din Statele Unite şi există speculaţii că ar fi pe picior de evadare. Informaţii de ultimă oră confirmă

această ipoteză.

Liam apăsă din nou butonul telecomenzii şi holograma se transformă în imaginea unei femei atractive între două vârste.

— Barbara Leisher, fosta soţie dinaintea recrutării în Elite. Se pare că cei doi au reluat legătura. Bineînţeles, Thomas a fost declarat decedat după recrutare. Dintr-un motiv sau altul, doamna Leisher a ales să nu se recăsătorească şi să-şi crească singură copiii.

Urmară o serie de imagini înfăţişând-o pe Barbara Leisher alături de cei doi copii, un băiat şi-o fată. Ultima imagine era alb-negru şi destul de neclară, mai mult ca sigur rezultatul unei operaţiuni de filaj. Barbara purta ochelari de soare închişi la culoare şi o eşarfă pe cap, îmbrăţişându-şi fostul soţ în faţa a ceea ce părea a fi un atelier mecanic.

— Imaginea e de acum o săptămână, din New Jersey. Se pare că în ultimul timp Leisher a tot cerut să fie trimis într-o misiune la New York. Liam o fixă pe Alina cu o privire glacială. Nu cred că e nevoie să vă reamintesc faptul că e o destinaţie preferată de agenţii operativi care aleg să evadeze. Motivele sunt evidente: nenumărate rute de acces, abundenţa resurselor, contacte şi case conspirative. Diversitatea etnică, religioasă şi economică a elementelor criminale îi conferă cea mai mare siguranţă de pe întreg continentul Nord American. Locul perfect unde oricine se poate ascunde în văzul public. Cu bani poţi obţine absolut totul. Dacă ceva nu poate fi cumpărat în New York, atunci probabil nu poate fi cumpărat nicăieri pe glob.

— Leisher are nevoie de capital, comentă Alex. Ştim ceva despre asta?

— Un cont bancar pe numele lui deschis în Insulele Cayman. Cincizeci de mii de dolari în bancnote noi, necirculate.

— Ceea ce sună cumva a glumă proastă, interveni Alina pe un ton neutru. Suma e total inadecvată pentru a

finanţa o astfel de operaţiune. Şi nu cred că Leisher ar fi riscat să-şi contacteze fosta soţie, punându-şi astfel familia în pericol, dacă n-ar fi fost pregătit sută la sută.

— De acord, o aprobă Alex. Leisher e Elite, ştie cum acţionăm şi riscurile la care se supune în cazul în care planul lui eşuează.

— O echipă tehnică verifică chiar acum toate fondurile noastre pentru a găsi eventuale transferuri ascunse, dar nu mă aştept să găsim ceva prea curând. Leisher a plănuit totul din timp şi ştie cum să-şi acopere urmele. Prin urmare, îi oferim ce-şi doreşte, o misiune la New York. Avem o potenţială tranzacţie ilegală de armament în care este implicată o companie de import-export cu sediul la Brooklyn. Nu ştim încă sigur cine e cumpărătorul, dar ştim cu certitudine că e doar o faţadă pentru *Ordinul,* o organizaţie teroristă de dreapta relativ mică, ce urmăreşte instaurarea dominaţiei ariene în Statele Unite.

Liam îi aruncă din nou o privire tăioasă Alinei, pe care ea o susţinu cu o expresie calmă, în ciuda faptului că devenea tot mai neliniştită. Oare chiar erau prea multe coincidenţe alarmante pentru a nu-şi face griji, ori putea fi acuzată că devine o idee cam prea paranoică? Probabil ambele. Cert era că Elite o trimitea la New York şi misiunea includea un agent operativ care plănuia să fugă pentru a putea trăi alături de familia pierdută în urmă cu mult timp.

— Echipa de filaj va fi activată în ultimul moment, continuă Liam. Nu vrem să-l alertăm pe Leisher. Îl neutralizaţi în timpul misiunii de prevenire a tranzacţiei ilegale cu armament. După care vă ocupaţi de fosta soţie.

Neutralizarea civililor ne pune într-o situaţie extrem de neplăcută, dar în unele cazuri nu o putem evita. Suntem ferm convinşi că Leisher ne-a compromis, împărtăşind informaţii confidenţiale cu soţia. Era conştient de riscuri şi cu toate astea şi-a implicat familia. Elite nu are încotro, trebuie să urmeze protocolul standard pentru astfel de

situaţii.

Alina acceptă totul cu stoicism, aşteptându-se ca Alex să facă la fel. Ceea ce nu se întâmplă.

— Nu cred că e necesar să se ajungă chiar atât de departe, interveni Alex. Putem aranja o discuţie cu doamna mai întâi, pentru a determina dacă Leisher ne-a compromis în vreun fel.

Liam îl privi cu dezgust.

— Şi dacă a făcut-o, rezultatul va fi tot acelaşi. Nu, chiar nu avem timpul necesar pentru aşa ceva. Cel mai indicat e să rectificăm cât mai rapid situaţia, eliminând toate riscurile. Plus că va trimite un semnal foarte clar către toţi agenţii care se gândesc să facă o tâmpenie similară. În câteva ore, vreau profilul misiunii pe biroul lui Brett.

Alex rămase tăcut, cu privirea la hologramă femeii nevinovate pe care urma s-o lichideze. Alina nu-şi putea da seama dacă era furios, ori doar dezamăgit. Probabil niciuna, nici alta.

Zborul comercial păru că nu se mai termină. Alina părăsise sediul Elite, mirată că nu primise ordin să se prezinte în biroul lui Brett pentru o nouă discuţie cifrată. Nu putea crede că misiunea era atât de liniară pe cât o descrisese Liam, fără alte dedesubturi ascunse. O operaţiune simplă, care nu necesita talentele speciale ale lui Alex. Ori ale ei. Până la urmă, decise că probabil era doar un test pus la cale de Elite pentru a le verifica loialitatea.

Avionul ateriză pe Aeroportul Internaţional John F. Kennedy şi trecură prin vamă fără probleme, drept soţii Eissenwein din Austria. Când se suiră într-un taxi, Alex întoarse capul s-o privească.

— Îmi ascunzi ceva.

Alina îi aruncă o privire iritată. Expresia lui era opacă, ochii goliţi de orice fel de emoţie. Fu tentată să-i râdă în nas, dar îşi înfrânse pornirea aceea inutilă. Alex o testa şi n-ar fi făcut nimic altceva decât să-i trezească şi

mai mult suspiciunea.

— Nu-ţi ascund nimic, sunt doar foarte obosită. M-a terminat zborul ăla interminabil, îi răspunse cu un zâmbet anemic.

Alex continuă s-o privească. Expresia feţei îi rămase neschimbată, dar o undă de iritare trecu prin adâncimile ochilor acum de un verde clar şi rece ca apele unui lac înconjurat de creste acoperite cu zăpadă. Alina percepu dezamăgirea ce-i radia prin toţi porii, susţinându-i privirea cu una pe măsură. Tensiunea vibră între ei, acuzaţii nerostite plutind prin aer cu potenţialul clar de a se transforma într-o furtună de proporţii. După câteva momente, Alex privi într-o parte, părând oarecum resemnat. Dar Alina îi surprinse zâmbetul minuscul din colţul gurii. *Umor macabru,* se întrebă, *ori pur şi simplu ştie că-l mint?* Orice ar fi fost, o irita la culme. Nu era pregătită pentru jocuri psihologice cu Alex. Cel puţin, nu în misiunea aceea. Erau deja suficienţi factori necunoscuţi la care trebuia să fie cu băgare de seamă.

Nu mai discutară nimic până la hotelul destul de modest, genul de locaţie care să nu atragă niciun fel de atenţie nedorită. Marea majoritate a clienţilor erau turişti, ceea ce se potrivea de minune cu acoperirea lor oficială. Şi, bineînţeles, din moment ce treceau drept un cuplu, camera avea un singur pat matrimonial.

Alex scană încăperea, în căutare de microfoane şi camere de supraveghere, după care îşi scoase laptopul din bagajul de mână şi-l contactă pe Mark. Dar în locul ordinului de iniţiere a operaţiunii, Mark le comunică faptul că deocamdată misiunea fusese temporar suspendată. Alina fu cuprinsă de panică.

— Temporar suspendată? comentă după ce Alex întrerupse transmisiunea. Parcă era absolut necesar să demarăm imediat operaţiunea de filaj a Barbarei.

— Sunt convins că au motivele lor bine întemeiate, răspunse Alex cu o indiferenţă studiată.

Alina îl privi fix, dar el se făcu că nu observă.

— Şi atunci ce naiba facem între timp?

Alex îşi scoase jacheta neagră din piele şi o puse pe un umeraş în şifonier.

— Ne relaxăm.

— *Ne relaxăm,* îl imită Alina pe un ton ironic.

Alex deschise sertarul noptierei şi scoase meniul pentru room service.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame.

— Avem cel puţin şase ore de aşteptat, aşa că ai nevoie să mănânci şi să te odihneşti. Probabil n-o să mai avem timp pentru asta odată ce demarăm misiunea.

— Am spus că nu mi-e foame.

Alina se lăsă să cadă pe pat şi rămase cu ochii la tavan. Chiar nu-şi dorea să stea şase ore de pomană în New York. Venise pregătită mental să-şi facă treaba, apoi să se întoarcă naibii mai repede acasă.

— Sage, spuse Alex cu voce joasă, făcând-o să sară ca arsă.

— Ce-ai spus? îl întrebă, uitând să mai respire.

Alex îi aruncă o privire curioasă.

— Am spus *să nu te plângi mai târziu,* îi repetă, după care ridică receptorul telefonului pentru a comanda ceva de mâncare.

Până la urmă, Alex comandă şi pentru ea: pui condimentat cu Dumnezeu ştie ce şi o salată, pe care o învârti fără poftă prin farfurie. Până când terminară şi ospătarul strânse vasele murdare, se făcuse deja miezul nopţii. Rămaseră tăcuţi, Alex curăţând arma pe care o preluase de la o sursă din aeroport, Alina răsfoind o revistă, fără să vadă mai nimic din pozele lucioase. Când o aruncă plictisită cât colo, Alex îşi vârî pistolul în tocul de la subraţ şi se întinse pe pat. Alina îi urmă exemplul cu un oftat şi rămaseră întinşi unul lângă celălalt, complet îmbrăcaţi şi înarmaţi, gata de luptă. Alex îşi potrivi alarma telefonului mobil să sune peste patru ore pentru a-l contacta din nou pe Mark, după care stinse lumina.

— Bănuiesc că l-ai văzut de curând pe Marius şi din cauza asta mă eviţi cu orice preţ, spuse pe întuneric. Dar sunt aici, Alina, voi fi mereu aici. Şi te aştept.

După care păru că adoarme aproape instantaneu.

Alina rămase tăcută, ascultându-i respiraţia. Afară, oraşul continua să pulseze cu o energie aproape năucitoare. Putea auzi zgomotul traficului îngreunat pe bulevardele largi, punctat ici-colo de fluieratul cuiva după un taxi. În depărtare se distingea tunetul înfundat al trenurilor elevate în drumul lor de-a lungul şi de-a latul oraşului. New York se hrănea cu energia miilor de lucrători de noapte, menţinându-şi pulsul constant.

Merg printr-o ceaţă densă şi lipicioasă, ce pare să învelească luminile străzii în tifon umed, reducându-le strălucirea şi transformându-le în mici sfere pulsânde de-a lungul trotuarului şi a podului din faţa mea. Într-un mod total straniu, ceaţa nu diminuează şi sunetul aşa cum o face cu lumina, ci îl captează şi-l amplifică, proiectându-l în noapte. Tocurile bocancilor mei devin astfel un ritm constant ce parcă doar creste în intensitate. Mai aud o pereche de paşi, mai uşori că ai mei, dar la fel de clari în întunericul vâscos. Un bărbat se află în spatele meu şi are impresia că mă urmăreşte. Poartă bocanci cu talpa moale şi o haină lungă din piele neagră. Nu ştie că-l ademenesc într-o capcană.

Mă întorc brusc, strigându-i o avertizare. Prea târziu. Atunci văd că bărbatul cu haină lungă e Marius. Se eschivează şi se rostogoleşte într-o parte, agil ca o felină, aterizând înapoi în picioare. Dar în timp ce-şi recapătă echilibrul, sângele îi explodează din două găuri în piept şi se prăbuşeşte în mijlocul drumului. Încerc să alerg către el, dar un glonţ mi se înfige în umărul drept şi mă trânteşte fără suflu pe caldarâm. Aştept durerea celui de-al doilea glonţ. Dar nu se întâmplă nimic. Privesc surprinsă peste umăr, întrebându-mă de ce nu apasă asasinul pe trăgaci. Dar în spatele meu nu se află niciun asasin, doar o fetiţă mică cu un pistol în mână.

— L-ai ucis pe tati, îmi spune cu reproş.

Trăsăturile îi sunt delicate ca cele ale unui înger şi pe măsură ce se apropie de mine, realizez că are ochii întunecaţi şi expresivi ai tatălui ei.

— Anjolie! o strig, întinzând o mână către ea. Dă-mi arma, iubito! Am nevoie de armă!

Dar o lasă să cadă pe jos cu un zgomot strident de metal şi-mi întoarce spatele, plecându-şi capul ca şi cum ar fi copleşită de o tristeţe ucigătoare. Văd cu groază cum unul dintre asasini se apropie de ea, parcă împins de suflul îngheţat al morţii.

— Anjolie! urlu cât mă ţin plămânii. Fugi, iubito! Fugi!

Dar ea se întoarce spre mine cu ochii plini de lacrimi, fără să bage în seamă asasinul din spatele ei, care ridică arma şi ţinteşte, pregătit să apese pe trăgaci.

— I-ai ucis pe toţi, mami, îmi spune acuzator.

Privesc cu groază cum punctul roşu al armei cu laser i se aşază pe tâmpla stângă. Un urlet îmi sfâşie corzile vocale cu forţa unei împuşcături.

— Nuuu!!!

— Alina!

O pereche de mâini mă prind de braţe şi mă zgâlţâie cu putere, salvându-mă din calea coşmarului nimicitor. Reacţionez instinctiv, eschivând şi rostogolindu-mă jos din pat. Aterizez pe un genunchi, cu arma îndreptată spre faţa lui Alex. Mă priveşte cu o expresie tensionată şi îşi ridică mâinile încet, pentru a-mi arăta că nu e înarmat. Realizez că am uitat să mai respir şi inhalez cu lăcomie o gură de aer. Transpiraţia rece îmi alunecă pe spate şi pe la tâmple.

— Ai visat, îmi spune Alex cu blândeţe, lăsându-şi mâinile jos. Doar un vis.

Mintea mi se limpezeşte cu repeziciune, dar efectele coşmarului îmi lasă un gust amar pe limbă. Dau din cap şi mă ridic cu grijă în picioare, incapabilă să rostesc vreun cuvânt. Alex îmi întinde o sticlă cu apă şi o accept cu o mână tremurândă.

— Ai contactat Elite?

— Încă nu. Mai avem o oră, îmi răspunde, studiindu-mă cu atenţie.

— Gata, Alex, relaxează-te, îi spun pe un ton ironic. Rolul de asistentă medicală nu te prinde de nicio culoare.

— Cine e Anjolie? mă întreabă direct.

Îi arunc o privire ucigătoare.

— De parcă n-ai şti deja.

— Dacă ştiam, nu te-aş mai fi întrebat.

Păşesc pe lângă el pentru a trânti sticla cu apă pe masă.

— Lasă vrăjelile astea ieftine cu mine, eşti băiatul de aur al lui Brett. Ştii tot ce e de ştiut despre absolut oricine.

— Nu ştiu decât ce vor ei să ştiu.

Ochii ni se întâlnesc în oglinda de deasupra comodei. Pare sincer. Mă întorc cu faţa la el.

— Minţi, îl acuz pe un ton neutru, cu toate că bănuiesc că nu e aşa.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îi zâmbesc sfidător.

— Şi de ce-aş face-o?

— Pentru că intuiţia îmi spune că are legătură cu motivul pentru care te afli aici.

Neliniştea mi se strecoară din nou în stomac şi mă întreb dacă nu cumva Alex a devenit la fel de paranoic ca şi mine.

— Ştii prea bine motivul pentru care ne aflăm aici.

Alex se apropie de mine şi rezist impulsului de-a păşi înapoi.

— Ştiu ce ni s-a spus, îmi răspunde cu voce joasă, după care îmi face semn să-l urmez în baie.

Îl privesc cu uimire, dar mă execut. Alex porneşte duşul, după care mă trage după el într-un colţ.

— Hei! protestez alarmată, dar îmi pune o mână la gură.

Nu ne despart decât câţiva centimetri şi când îşi apropie faţa de a mea, am impresia că vrea să mă sărute.

Însă buzele îi alunecă pe lângă ale mele.

— Cine e Anjolie? îmi şopteşte la ureche.

Un fior ridicol îmi străbate tot corpul atunci când îi simt răsuflarea fierbinte pe piele. Se trage puţin înapoi pentru a mă privi, amestecul imposibil de verde cu albastru din ochii lui îmbiindu-mă să-i spun adevărul.

— Îţi jur că n-are nicio legătură cu motivul pentru care am fost trimişi aici.

Încercarea mea e complet inutilă. Alex nu-mi răspunde, doar continuă să mă iscodească cu privirea lui scrutătoare. Neliniştea mi se amplifică, amestecată cu dor şi regret. Lacrimile îmi ard ochii.

— Nu face asta, încerc să-i spun pe un ton ferm, dar cuvintele sună ca o rugăminte.

Alex nu dă înapoi, continuă să mă studieze cu ochi strălucitori şi reci precum două smaralde îngheţate. Voinţa mea e nulă în faţa lui şi ştiu deja cu certitudine că va obţine mereu tot ce-şi doreşte de la mine.

Simt că ceva mi se rupe în suflet, o fractură minusculă ce ameninţă să mă dezintegreze în milioane de bucăţi ca pe o cupă de şampanie izbită de pământ. În câteva secunde, risc să clachez chiar acolo sub ochii lui. Alex probabil intuieşte asta, pentru că mâinile lui mi se încleştează cu putere pe braţe, ca şi cum ar vrea să-mi dea din puterea lui interioară.

— Nu, îmi interzice pe un ton care pare dur şi ciudat de blând în acelaşi timp. Trebuie să-ţi păstrezi controlul. Ceva nu-i în regulă cu misiunea asta şi o ştii prea bine. Îmi ascunzi ceva important. Trebuie să-mi spui tot adevărul dacă vrei să te ajut.

Închid ochii şi încuviinţez resemnată din cap. Strânsoarea mâinilor lui scade imediat în intensitate.

— Îţi spun ce pot.

Mă apucă de încheieturile mâinilor şi deschid ochii să-l privesc.

— Totul, Alina, tot adevărul, îmi cere cu o expresie implacabilă.

Ezit şi privesc într-o parte.

— Tot adevărul pe care-l ştiu.

Inspir adânc şi mai întâi îi dezvălui numele fiicelor mele. După care îi spun restul. Rolul jucat de Liam în Australia, atacul, cum am încercat împreună cu Marius să pun totul cap la cap şi-am eşuat. Apoi îi povestesc despre ultima mea discuţie cu Marius.

— Restul îl ştii deja, închei, simţindu-mă total epuizată.

Alex arcuieşte o sprânceană.

— Restul?

— Discuţia cu Brett şi briefingul cu Liam.

Alex îşi aruncă privirea la ceas.

— E timpul să contactăm Elite.

De data aceea, Mark le transferă informaţii suplimentare în legătură cu fosta soţie a lui Leisher şi le indică cea mai bună locaţie pentru demararea operaţiunii de filaj. O dubă albă cu însemnele unei companii de curăţat covoare îi aştepta la două străzi depărtare de hotel. Şoferul, un bărbat în jur de treizeci de ani cu o expresie veşnic serioasă, era îmbrăcat într-o uniformă albastră cu numele *Jeffrey* ţesut cu roşu pe buzunarul de la piept. Abia dacă-i băgă în seamă în timp ce porni motorul, conducând cu calm în direcţia Podului George Washington peste Râul Hudson, pe care-l traversară pentru a ajunge în cartierele suburbane aflate pe malul celălalt.

Dură fix patruzeci de minute până ajunseră la locuinţa Barbarei Leisher din New Jersey. Jeffrey parcă discret în faţa unei vile nelocuite conform afişelor ce indicau că e de vânzare, la o distanţă de câteva case de cea a Barbarei. După care se apucă să activeze butoane, întrerupătoare şi manete pe consola din spatele dubei. Scotoci într-o cutie din carton şi scoase două perechi de căşti, pe care le aruncă în direcţia agenţilor operativi Elite. Alina şi Alex trecură la treabă, studiind cu atenţie planurile detaliate ale casei în care locuia familia Leisher, precum şi locurile unde fuseseră amplasate microfoanele de

supraveghere. Jeffrey rămase de pază, în timp ce ei ascultară frânturi din viaţa unei femei care aştepta cu nerăbdare un telefon din partea fostului soţ, în ciuda faptului că omul era mort de cel puţin douăzeci de ani.

Pe măsură ce se înseră şi Barbara se pregăti de culcare, zgomotele se răriră. Femeia încuie uşile şi ferestrele, trase draperiile şi aprinse lumina de afară. Alina şi Alex o urmăriră prin intermediul camerelor cu infraroşu montate în exteriorul casei cum se retrase în sufragerie, aşezându-se pe un fotoliu. Aprinse televizorul, râsetele false pe bandă rulantă bâzâindu-le iritant în căşti. Alina căscă plictisită, dar Alex continuă să asculte cu atenţie. Pulsul cartierului suburban se diminua tot mai mult în jurul lor, anticipând pacea catifelată a nopţii. Cerul se umplu treptat de stele, fumul înţepător al focurilor din şeminee evadând ici-colo prin hornurile afumate. Un câine lătră undeva într-o curte, ferestrele caselor colorându-se treptat de la lumina albăstruie a televizoarelor. Noaptea în lumea reală.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, telefonul începu să sune. Barbara sări ca arsă de pe fotoliu şi fugi să răspundă din bucătărie. Alex porni înregistrarea şi avu nevoie de câteva secunde pentru a anihila semnalul de bruiaj. Înainte ca Barbara să termine de rostit Alo?”, ştiau deja cine se află la celălalt capăt al firului.

— Barbara, sunt eu, spuse o voce bărbătească.

— Thomas, răspunse femeia pe un ton uşurat.

— N-am prea mult timp la dispoziţie. Mâine ne trimit pe teren.

— Mâine! exclamă Barbara ca şi cum ar fi aşteptat cu nerăbdare acea veste.

— Da, ştii ce ai de făcut. Trebuie să ajungeţi la locul stabilit la patru după-amiaza. Nu le-ai spus nimic copiilor?

— Nu, dar n-a fost prea uşor…

— Ştiu, dar aproape s-a terminat. Sper doar să înţeleagă situaţia. vieţile lor se vor schimba pentru totdeauna.

— O să înţeleagă, răspunse Barbara pe un ton ferm. Important e să fim din nou împreună.

— Fii foarte atentă, dacă ţi se pare că ceva nu e-n regulă, ştii ce ai de făcut.

— O să fie totul bine, Tom. Te iubesc.

Din nou, acea convingere ilogică: o să fie bine. Barbara chiar o credea din toată inima. Alina strâmbă din nas la naivitatea femeii şi-şi întoarse privirea la Alex, care o studia cu o expresie nedefinită. Îi susţinu privirea, sperând să pară la fel de opacă.

— Şi eu te iubesc, Barb, răspunse Leisher, după care întrerupse legătura.

— Localizare completă, anunţă Alex, scoţându-şi căştile. Leisher a sunat de la un telefon public din apropierea casei de siguranţă în care a fost cazat împreună cu echipa sa. Du-ne înapoi în oraş, i se adresă lui Jeffrey.

Înapoi la hotel, Alex trimise înregistrarea audio la sediul central. Mark le comunică să aştepte noile ordine. Alina oftă şi se aşeză pe pat. Alex se apropie de fereastră, privind afară pierdut în gânduri.

— Pare o misiune destul de clară până acum, comentă Alina. Poate ne-am pripit cu concluziile şi nu e vorba decât despre ce se vede cu ochiul liber.

— Poate, răspunse Alex fără s-o privească.

— Eu o să intru să-mi fac un duş.

Alex rămase tăcut.

În baie, Alina dădu drumul la apă fierbinte şi păşi sub jetul puternic, abţinându-şi un oftat de plăcere. Apa se scurse pe trupul ei, spălând grijile şi stresul. Prin faţa ochilor îi trecură imagini cu fiicele ei. Întinse mâna şi opri apa călă, pedepsindu-se cu apă rece ca gheaţa pentru gândurile acelea periculoase. Când ieşi din duş, frigul o pătrunsese până în suflet. Se înfăşură într-un prosop gros, privindu-se acuzator în oglindă.

Alex tocmai termina de vorbit cu Mark când păşi în cameră.

— Ni s-a dat undă verde, îi spuse în timp ce închidea laptopul. Mâine la două. Filiala locală ne trimite o maşină şi armele necesare.

— O facem în stil sniper? întrebă Alina, trecându-şi degetele prin părul umed.

Îl surprinse cu coada ochiului cum o urmărea cu privirea şi-şi lăsă imediat mâinile jos, fără să ştie prea bine de ce.

— Da.

— Şi până atunci?

— Program de voie.

Alex se aşeză pe pat şi-şi scoase bocancii. Alina îl urmări cu privirea în timp ce-şi desfăcea cureaua de la pantaloni. Văzuse sute de bărbaţi dezbrăcându-se de-a lungul timpului pentru a se echipa pentru sute de misiuni şi, cu toate astea, gestul lui i se părea mult prea intim. Ocoli patul şi se aşeză pe latura opusă, cu spatele la el.

— Trandafiri, spuse Alex cu voce joasă.

Alina întoarse capul şi-l privi peste umăr.

— Poftim?

— Miroşi a trandafiri.

— Probabil de la şampon.

— Probabil.

Alex întoarse capul s-o privească, apoi făcu ceva absolut şocant. Începu să recite:

— S-au desfăcut în juru-mi, aprinşi iar trandafirii.

Desfă-ţi şi tu simţirea în bucuria firii.

C-un înger blond alături, ia cupa şi-o deşartă.

Căci îngerul cel negru al morţii-aşteaptă-n poartă.

Alina îl privi şocată, de parcă i-ar fi crescut brusc un palmier în creştetul capului.

— Oook, comentă pe un ton ce implica foarte clar că începea să se îndoiască de faptul că e sănătos la cap.

— Omar Khayyam, spuse el simplu, ca şi cum numele acela ar fi trebuit să însemne ceva pentru ea.

Alina nu-i răspunse, mulţumindu-se să-l privească în timp ce-şi scotea helanca neagră. Tricoul negru de

dedesubt nu-i ascunse privirii modul absolut delicios în care i se ondulau muşchii cu fiecare mişcare în parte. Alina îşi întoarse rapid privirea de la el şi se strecură sub aşternuturi. Alex aranjă cu grijă helanca pe un scaun, după care se băgă şi el în pat şi stinse lumina.

— Cine e Omar Khayed? întrebă Alina pe întuneric.

— Khayyam, o corectă el cu blândeţe.

Alina aşteptă. Niciun răspuns.

— Khayyam, repetă cu un oftat exasperat.

— Un matematician, filosof şi astronom care a trăit în Persia Antică.

— Un matematician care scria poezii?

— Da. De fapt, a scris catrene.

Alina rămase pe gânduri pentru câteva momente.

— Şi tu le ştii pe de rost?

— Nu pe toate, doar câteva.

— Mai spune-mi, vreau să le aud.

Alex întoarse capul pe pernă s-o privească.

— De ce?

— Nu ştiu, îi răspunse Alina cu sinceritate.

Îşi întoarse la rândul ei privirea către el. Îi putea distinge conturul feţei prin întuneric.

— Pur şi simplu vreau să te ascult.

Alex îşi îndreptă privirea spre tavan. Rămase tăcut un timp atât de îndelungat, încât Alina fu convinsă că adormise. După care îi auzi vocea joasă, aproape o şoaptă, cuvintele rostite cu o claritate ce o tulbură profund.

— Acest vas fu odată un biet îndrăgostit Gemând de nepăsarea unei femei frumoase.

Iar toarta era braţul ce mângâia mâhnit
Suavul gât cu-atingeri uşoare, de mătase.
Ai plămădit în mine un amalgam ciudat.
Mii de-ntâmplări bizare în sufletu-mi se-aţin.
Când astfel e tiparul ce mi l-ai imprimat.
Mai bun de-atâta, cum pot eu să devin?
Cădea-vom într-o zi în drumul dragostei
Şi soarta sub picior ne va strivi.

Dă-mi gura ta, frumoaso, cupă mândră.

Până nu-s praf în drum, până nu-s umbră!

Când ultimele cuvinte se stinseră în întuneric, rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi, întinşi unul lângă celălalt pe salteaua confortabilă. Alina îşi abţinu un suspin, simţindu-se ciudat de afectată emoţional de versurile acelea. Habar n-avea ce-ar putea spune, aşa că nici nu încercă să vorbească.

După un timp, ritmul respiraţiei lui Alex scăzu imperceptibil şi Alina ştiu că adormise. Se dădu jos din pat cu băgare de seamă şi se îndreptă fără niciun zgomot spre fereastră, unde trase uşor draperia pentru a privi afară în noapte. Priveliştea luminilor oraşului o invita la melancolie, dar reuşi cumva să-şi blocheze pornirea aceea. Versurile i se îngropaseră adânc în suflet, declanşând o multitudine de gânduri nedorite. Gânduri despre viaţă şi viitor, despre destin şi iubire. Elite le acaparase vieţile, cerându-le supunere oarbă. Paralela dintre îndrăgostitul nefericit al poetului Persan şi propria lor iubire sfărâmată sub călcâiul omnipotent al organizaţiei Elite nu fusese trasă la întâmplare.

Îşi sprijini fruntea de sticla rece şi rămase cu privirea pierdută în noapte până când întunericul se dezintegră în primele nuanţe de violet şi ocru ale dimineţii.

— Suntem pe poziţie, îmi bâzâie vocea lui Alex în ureche.

O pauză scurtă. Aştept, scanând zona de sub mine prin luneta puştii. E cam frig aici pe acoperiş şi vântul tăios mi se strecoară prin materialul pantalonilor de camuflaj. Plafonul dens de nori e atât de jos, încât probabil l-aş putea atinge cu creştetul capului dacă m-aş ridica în picioare. Dar nu mă pot mişca, aşa că renunţ la idee şi mă concentrez să-mi reglez respiraţia.

— E imperativ ca echipa primară să-şi îndeplinească misiunea înainte să activaţi operaţiunea, mă informează vocea lui Liam în ureche. S-a înţeles?

— Înţeles, murmur cu calm.

— Cum identificăm ţinta lor? întreabă Alex.

— Asta e treaba Echipei Alfa, nu a voastră. Voi concentraţi-vă pe obiectivul vostru.

— Ar trebui să putem asista Echipa Alfa în caz de nevoie, insistă Alex.

— Negativ! îl contrează Liam, părând tot mai iritat. Avem deja o echipă secundară pe poziţie.

Schimb o privire rapidă cu Alex.

— Fir-ar să fie, şoptesc, din nou cuprinsă de sentimentul că misiunea asta nu e chiar ceea ce pare. Nu ştiam nimic despre o echipă secundară.

— E foarte important pentru reuşita operaţiunii noastre să putem identifica cea de-a treia echipă, comentează Alex cu voce tare.

— Voi concentraţi-vă pe obiectivul vostru principal, îl contrează din nou Liam. Eliberaţi canalul de comunicaţii pentru următoarele cinci minute.

Alex îşi închide microfonul, înjurând printre dinţi. Suntem amândoi întinşi pe burtă pe acoperişul unei clădiri de cincisprezece etaje. Leisher, ţinta noastră, face parte din Echipa Alfa, care în momentul ăsta se deplasează într-o dubă pe strada paralelă cu clădirea noastră. Traficantul de armament, ţinta lor, e aşteptat să apară în curând dintr-o clădire de peste drum faţă de locaţia noastră. Profilul misiunii nu indică prezenţa unei echipe secundare.

— Şi acum ce naiba facem? întreb după ce-mi închid propriul microfon.

— Echipa secundară ar trebui să se afle pe undeva pe acolo, îmi face semn Alex către o altă clădire aflată în dreapta noastră.

— Asta în cazul în care Liam spune adevărul şi misiunea lor e să asiste Echipa Alfa, comentez pe un ton sceptic.

Scanez prin lunetă acoperişurile clădirilor din jurul nostru. Nu văd absolut nimic. Alex cercetează şi el zona prin luneta puştii lui.

— Noi avem poziţia cea mai elevată, ar trebui să-i

putem vedea. Uite-i, spune după câteva momente. Al treilea acoperiş din dreapta.

Îmi ajustez poziţia şi zăresc strălucirea unei lunete.

— Lunetişti, la fel ca noi. Crezi că ei ştiu că suntem aici?

Alex ridică din umeri, continuând să privească prin lunetă. Fur o privire la ceas.

— Două minute.

— Mă fut pe minutele lui, spune Alex în timp ce se reconectează la canalul de comunicaţii. Punctul de comandă, am identificat locaţia echipei secundare, raportează cu voce joasă.

— Concentraţi-vă pe obiectivul vostru, răspunde imediat Liam, de data asta pe un ton calm.

— Am înţeles. Alex îmi aruncă o privire. Conectează-te la comunicaţii.

Dau din cap în semn că am înţeles şi mă execut.

— Echipa Alfa, un minut şi patruzeci de secunde, anunţă vocea lui Mark. Subiectul se îndreaptă spre uşile din partea de sud. Confirmaţi la contact vizual.

Scanez zona indicată prin lunetă. O dubă neagră cu geamuri fumurii parchează la colţul străzii. Ridic piedica pustii şi-mi aşez uşor degetul pe trăgaci, ţintind uşile din spate ale dubei, pe unde ştiu că va apărea Leisher. Am ordin să trag numai după ce-şi termină propria misiune, dar intenţionez să-l ţin sub observaţie din momentul în care apare.

— Sunt pe poziţie, raportez cu calm.

— Zece secunde, mă informează vocea lui Mark o secundă mai târziu. Ţinta principală e… Anulaţi, anulaţi! Ţinta nu e sigură! Repet, ţinta nu e sigură!

Dintr-odată, se aud împuşcături înfundate din direcţia echipei fantomă. Adrenalina începe să-mi pompeze prin vene ca un torent de energie albă, incandescentă, dar rămân nemişcată, continuând să-mi menţin respiraţia sub control. Auzul îmi devine atât de acut, încât pare că vibrează şi dintr-odată nu mai simt deloc frigul. Ştiu că

ambele sunt rezultatul reacţiilor chimice din corpul meu în faţa pericolului iminent. Nu există alternative în afară de fugi-sau-luptă şi, mulţumită anilor de pe teren, aleg fără să clipesc cea de-a doua variantă. Văzul pare că mi se ascute, mâinile mânuiesc puşca de lunetist cu siguranţă şi calm. În stânga mea, prezenţa lui Alex radiază o aură identică. Concentrare intensă. Aerul din jurul nostru pare să vibreze, încărcat cu o tensiune controlată.

Trec cinci secunde. Împuşcăturile au încetat. Apoi vocea furioasă a lui Brett izbucneşte în căşti.

— Anulaţi misiunea! Repet, Echipa Alfa, anulaţi misiunea!

Alex înjură înfundat şi ridică spre cer ţeava puşii de lunetist. Uimită de gestul lui, îmi menţin privirea pe uşile din spate ale dubei.

— Ce naiba faci? îl întreb fără să mă mişc.

Nu-mi răspunde şi-i arunc o privire rapidă, observându-i maxilarul tensionat. Jos pe stradă, un motor se trezeşte la viaţă şi duba dispare după colţ. Mă întreb oare ce simte Leisher în momentul ăsta. Cum are de gând s-o înştiinţeze pe Barbara de schimbarea bruscă de plan?

— Cum stăm? întreabă Alex. Am fost compromişi?

Niciun răspuns. Alex repetă întrebarea, dar răspunsul continuă să întârzie. Întoarce capul să mă privească şi ceea ce văd în ochii lui nu prea mă linişteşte. S-a întâmplat ceva îngrozitor şi habar n-am ce, cu toate că o simt prin toţi porii. Pun siguranţa la loc şi încep să dezasamblez puşca.

— Intrăm în Cod Gri? întreb pe un ton reţinut, referindu-mă la un protocol special de tip Elite, prin care un agent operativ poate iniţia o operaţiune de acoperire în cazul în care e convins că misiunea a fost compromisă şi comunicaţiile cu baza nu mai sunt considerate sigure.

— Rămâi pe poziţie, îmi răspunde Alex.

— Ne putem îndeplini obiectivul dacă…

— Am spus să rămâi pe poziţie!

Alex îmi aruncă o privire furioasă şi rămân şocată.

— Protocolul Elite spune că...

— Protocolul spune să te supui ordinelor. Sunt agent operativ cu grad superior şi-ţi ordon să rămâi pe poziţie!

Rămân nemişcată, mintea lucrându-mi cu furie. Ceva e îngrozitor de in neregulă şi refuzul lui Alex de-a abandona şandramaua e complet ilogică. Când o misiune e compromisă încă înainte de-a începe şi comunicaţiile se întrerup brusc, agenţii operativi sunt obligaţi să intre în protocolul cu numărul şase, denumit Cod Gri. În traducere liberă, asta ar însemna că fac tot posibilul să-şi îndeplinească obiectivul misiunii pe cont propriu, de preferat rămânând în viaţă până când pot fi recuperaţi. Tot ce-am învăţat până acum, toată experienţa mea de pe teren îmi spune că e alegerea corectă, dar ordinul lui Alex e foarte clar. Mă lupt cu un puternic sentiment de panică, ce ameninţă să mă înghită complet. Oare totul nu e decât un test? Elite îmi dă extemporal pentru a-mi evalua controlul de sine în situaţii extreme? Sau mi se testează tupeul de-a trece peste un ordin direct în cazul în care n-are niciun sens? Ori poate îl testează pe Alex? Nu există nicio modalitate de-a afla adevărul, tot ce pot face e să mă bazez pe instinct. Şi instinctul îmi spuse să mă încred în Alex. Cel puţin, deocamdată.

— Te-ai hotărât? mă întreabă Alex, ca şi cum ar fi perfect conştient de lupta ce se duce în mintea mea.

Îl privesc încruntată.

— Sper că ştii ce faci.

Alex se tensionează ca un arc, privirea lui alunecând la clădirea de peste drum. Un grup cel puţin bizar îşi face apariţia, coborând rapid treptele de la intrare. Trei bărbaţi, spate în spate, fiecare dintre ei ţintind câte un pistol cu ambele mâini spre o ameninţare invizibilă din exterior. În mijlocul lor se află un alt bărbat, dar nu-i pot distinge trăsăturile, şi nu-mi dau seama dacă cercul din jurul lui e menit să-l apere, ori să împiedice o eventuală încercare de a scăpa.

— Ce naiba e asta? îmi reasamblez rapid puşca şi

privesc prin lunetă. Ţinta Echipei Alfa? Cine e?

În momentul acela, bărbatul îşi ridică privirea, de parcă ar simţi că sunt acolo. Socul îmi fură tot aerul din plămâni şi nu pot decât să privesc neputincioasă cum e împins într-o maşină ce demarează în trombă înainte ca toate portierele să fie complet închise. Mintea mea înregistrează în reluare ce se întâmplă, ori poate nu vreau să accept concluzia iminentă, dar implicaţiile a ceea ce tocmai am văzut mă izbesc cu furia unui pumn în plexul solar. Mă chircesc brusc la durerea intensă din capul pieptului şi simt cum inima refuză să-mi mai pompeze sângele prin vene. Întunericul îmi dansează prin faţa ochilor.

— Alina! vocea lui Alex conţine o notă de isterie şi-l văd cum se rostogoleşte după un luminator, probabil temându-se că am fost rănită de glonţul unui sniper.

Încerc să mă ridic, dar picioarele nu reuşesc să-mi susţină greutatea corpului şi cad în genunchi. Alex mă apucă de un braţ şi mă trage la adăpost, mâinile lui căutând cu înfrigurare să descopere punctul de impact al glonţului.

— Eşti rănită? îmi şopteşte, privindu-mă cu îngrijorare.

Clatin din cap şi mă smucesc din mâinile lui, aterizând în patru labe. Mă târăsc în cel mai îndepărtat colţ al acoperişului şi vomit violent, continuând să icnesc şi după ce stomacul mi-e complet gol. Alex mă priveşte cu o expresie sută la sută şocată.

— Ce-ai păţit? Ţi-e rău?

Scuip dezgustată saliva amară, ignorându-l cu desăvârşire. Socul iniţial începe să se disipeze, lăsând în urmă un vuiet infernal de întrebări fără răspuns. Alex se apropie încet de mine, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Îmi ridic ochii înroşiţi din care izvorăsc lacrimi pe care nici nu le mai conştientizez şi-i arunc o privire plină de venin. Pentru o fracţiune de secundă, mă priveşte cu ochi mari în care se citeşte o uimire supremă, apoi

sprâncenele îi coboară precum norii întunecaţi pe cerul prevestitor de o furtună cumplită.

— Alina, îmi rosteşte numele ca o avertizare, în mod clar furios, dar încă în control.

Mă ridic, clătinându-mă pe picioare.

— Nu! urlu cât mă ţine gura.

Alex îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce vede. Mă reped în direcţia puştii, dar probabil îmi ghiceşte intenţia, pentru că plonjează după armă şi o aruncă cât colo. Îmi scot Glockul din tocul de pe picior şi-l îndrept spre capul lui.

— Ştiai?! ţip la el, vântul furându-mi vocea răguşită pentru a o purta pe deasupra acoperişului.

Mâinile îmi tremură violent, apoi tot corpul, până şi dinţii îmi clănţăne în gură. Mi-e mai frig decât mi-a fost vreodată şi sunt convinsă că sângele mi-a îngheţat în vene, transformându-mă într-o statuie din piatră.

Alex îşi ridică mâinile în aer şi rămâne nemişcat, pălind vizibil în timp ce priveşte arma îndreptată spre el. Ştie că nu glumesc, l-aş ucide într-o secundă dacă ar încerca să mă dezarmeze.

— Ce să ştiu? mă întreabă cu calm.

Faţa mi se schimonoseşte de furie.

— N-o arde aiurea cu mine, Alex!

Inspir adânc, mulţumindu-i Cerului pentru controlul de sine dobândit de-a lungul anilor petrecuţi pe teren, altfel i-aş zbura creierii chiar aici şi acum. Dar am nevoie de răspunsuri.

— Dă-mi arma, îi ordon pe un ton ferm.

Alex ezită pentru un moment, dar îmi aruncă puşca la picioare atunci când îşi vede propria moarte oglindită în ochii mei.

— Şi Glockul, îi cer după ce o împing cu piciorul în spatele meu.

De data asta nu mai ezită, îşi scoate pistolul din tocul de la subraţ şi mi-l întinde.

— Pune-l jos.

Alex priveşte într-o parte şi oftează într-un mod care pare să-mi comunice că fac cea mai mare greşeală din viaţa mea. Se apleacă şi pune pistolul pe jos, la jumătatea distanţei dintre noi. Mă las pe un genunchi şi mă întind după el, menţinându-mi privirea pe faţa lui şi arma îndreptată spre el. Dar orbită de furie, omit să aştept până se îndreaptă complet. Cu o viteză absolut letală, Alex se repede cu umărul în plexul meu solar. Aterizez greoi pe spate, fără să dau drumul pistolului din mână. Într-o fracţiune de secundă, Alex sare pe mine, zburându-mi arma din mână şi izbindu-mă cu capul de ciment. Instinctul preia comanda şi îmi relaxez trupul sub el, prefăcându-mă că-mi pierd cunoştinţa. Alex mă eliberează imediat şi mă mişc fulgerător, aruncându-l de pe mine în partea dreaptă. Îndoi un picior sub mine şi reuşesc să mă ridic pe jumătate, dar Alex mă izbeşte cu piciorul în gleznă. Îmi pierd echilibrul şi cad spre el, dar mă apucă de braţe şi mă direcţionează până ajung din nou sub el. De data asta, îmi pune un genunchi în coaste, presându-mă până urlu de durere. Mă încalecă şi mă prinde de reverele jachetei negre, ridicându-mă în şezut, cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea.

— Ce te-a apucat aşa din senin? mârâie printre dinţi, părând mai furios decât l-am văzut vreodată. Ai înnebunit total?

Încerc să-i râd în nas, dar sunetul pe care reuşesc să-l emit seamănă mai degrabă cu un croncănit.

— Nu asta era ideea? răspund cu voce răguşită.

— Spune-mi ce naiba te-a apucat!

Mintea mi-e încă amorţită şi mă simt complet confuză, tremurând aproape violent din toate încheieturile.

— Adică vrei să-mi spui că n-ai ştiut cine era ţinta Echipei Alfa?

Alex mă priveşte încruntat.

— Ştii prea bine că nu, doar m-ai auzit când l-am întrebat pe Liam.

De data asta reuşesc să-i râd în faţă.

— Eşti un actor excelent, Alex… aproape că-mi vine să te cred.

— Alina, mă avertizează din nou şi-l cunosc suficient de bine încât să ştiu că răbdarea i se apropie de sfârşit.

Dar enormitatea a ceea ce-am văzut mă face să-mi pierd din nou minţile. Încep să-l lovesc sălbatic cu pumnii, dar Alex probabil e pregătit, pentru că mă împinge pe spate şi-mi pune din nou un genunchi în coaste. După câteva momente, îl simt în timp ce-şi întinde mâna după Glockul ce mi-a zburat din mâini. Închid ochii, dar văd din nou imaginea bărbatului înconjurat de trei siluete înarmate. E mai mult decât pot suporta.

— Era Marius! urlu, zbătându-mă sub el ca o posedată.

Isteria mă umple până la refuz, sufocându-mă cu hohote de plâns. Mă întind după Glockul din mâna lui Alex, dorind un glonţ în tâmplă pentru a curma bănuiala cumplită că am fost din nou trădată şi minţită. Inclusiv de către el, bărbatul pe care-l ador împotriva voinţei mele.

— Marius! Elite şi Consiliul m-au trimis aici ca să asist la execuţia lui!

Alex trage arma înapoi, controlându-mi mişcările cu ajutorul genunchiului din coaste. Pe faţă i se aşterne o expresie indescifrabilă şi pare că nici nu clipeşte. Pune Glockul în tocul de la subraţ, după care mă apucă de încheieturile mâinilor şi mă imobilizează complet. Într-un colţ de creier care încă îmi mai funcţionează, mă întreb dacă a auzit ce-am spus. Apoi vederea mi se înceţoşează cu o viteză alarmantă. Înainte de-a ceda complet în faţa spiralei întunecate ce mă trage în abis, realizez că a început să ningă. Fulgii de nea îmi aterizează delicat pe faţă precum zeci de sărutări minuscule îngheţate.

Alina îşi reveni în simţiri, complet dezorientată şi asaltată de valuri de greaţă. O durere surdă îi pulsa în tâmple, împrăştiindu-se apoi prin tot corpul. Era întinsă pe spate pe o podea din lemn. Se întoarse cu grijă într-o parte şi aşteptă ca greaţa să mai cedeze o idee înainte de-a se

ridica în şezut, sprijinindu-şi fruntea pe genunchii îndoiţi.

— Ia astea, auzi vocea lui Alex.

Îşi ridică încet privirea şi-l descoperi pe un genunchi în faţa ei, întinzându-i două pastile în palmă. Le luă şi le puse pe limbă, îmbrăţişând cu toată fiinţa gustul amar.

— Cum te simţi? o întrebă Alex.

— Fabulos, îi răspunse ironic, după care regretă în secunda următoare. O să fiu ok, continuă pe un ton normal. Care e statutul nostru?

— Am intrat în Cod Gri.

— Deci n-ai contactat Elite?

— Nu. Şi nici n-o fac până nu dăm de Leisher.

— Ai vreo idee cum putem face asta?

— Găsim noi o cale.

— Unde suntem? întrebă Alina, privind în jurul ei.

Se aflau într-o garsonieră foarte spaţioasă, cu geamuri duble pe trei pereţi. Într-un colţ zări doi rucsacuri de mărime medie. Bagajele soţilor Eissenwein nu se vedeau nicăieri.

— Am presupus că hotelul a fost compromis, explică Alex pe un ton grav, ceea ce o făcu să se întrebe cât de serioasă era situaţia. Suntem într-o casă de siguranţă.

Alina îl privi cu suspiciune.

— Sponsorizată de Elite?

Alex nu răspunse, ceea ce era un răspuns în sine. Deci fără nicio legătură cu Elite. În mod normal, concluzia aceea ar fi invitat-o la speculaţii în legătură cu Alex şi agenda lui personală, dar după fiasco-ul de pe acoperiş, Alina se simţea de parcă ar fi intrat într-o comă mentală şi emoţională. Panica se afla foarte aproape de suprafaţă şi trebuia să-şi folosească fiecare gram de autocontrol pentru a o menţine acolo. Trucul era să se baricadeze complet în faţa oricărei emoţii, ridicând un zid între minte şi simţuri. Ştia că Alex o urmăreşte cu atenţie, evaluându-i capacitatea de a funcţiona la capacitate maximă şi încercând să depisteze orice fel de urmă de slăbiciune. Într-un fel, faptul că o ţinea sub observaţie, aşteptând

momentul când avea să clacheze, o ajuta să devină tot mai puternică, alimentându-i determinarea de a trece peste şocul şi disperarea cauzate de imaginea lui Marius captiv în mâinile… Inspiră adânc, realizând faptul că nici măcar nu ştia cu adevărat cine era entitatea din spatele răpirii lui.

— Cum ai reuşit să mă scoţi de acolo?

— În mare parte, ai mers pe propriile picioare, îi răspunse Alex evaziv.

— Serios? Nu-mi amintesc nimic, comentă Alina cu neîncredere.

— Ce-ţi aminteşti din tot ce s-a întâmplat? o întrebă Alex, privind-o cu o intensitate răscolitoare.

Alina ezită, frecându-se la ochi.

— Misiunea a fost anulată. am pierdut comunicaţiile cu baza. echipă fantomă, împuşcături.

— Altceva?

— Marius, spuse Alina, masându-şi tâmplele. Stai liniştit, Alex, n-am uitat nimic şi nici n-am înnebunit subit. Îmi amintesc totul, în afară de cum am ajuns aici.

— Ai leşinat la un moment dat pe acoperiş, după care ţi-ai revenit şi-am plecat.

Alina oftă cu scepticism.

— Bine, o lăsăm aşa, că nu mai am putere să mă lansez în jocuri psihologice cu tine ca să aflu alte detalii.

Alex se apropie de una dintre ferestre şi privi gânditor afară. Rămaseră tăcuţi pentru o vreme.

— Liam a ordonat lichidarea lui, spuse Alina într-un târziu.

— Poate.

— Ştii că am dreptate, nu?

— Da.

Alina se ridică în picioare, clătinându-se uşor. O durea tot corpul, de parcă ar fi dormit prea mult în aceeaşi poziţie. Se îndreptă spre bagajele din colţul încăperii şi-şi găsi geaca într-unul dintre rucsacuri. Ştiu imediat că pistolul ei nu era acolo. Se întoarse către Alex.

— Unde e Glockul meu?

Alex o privi peste umăr şi îşi ridică propria geacă pentru a i-l arăta vârât în betelia blugilor negri. Abia atunci realiză că-şi schimbase echipamentul de teren. Aşteptă tensionată, dar spre uşurarea ei, Alex scoase pistolul şi i-l întinse. Se apropie încet de el, neîndrăznind să respire până când nu avea din nou Glockul în mână. Îi scoase încărcătorul pentru a verifica că e plin.

— Mulţumesc, spuse pe un ton o idee cam rigid.

Alex înclină din cap.

— N-am ştiut ce să cred acolo pe acoperiş, admise Alina cu voce joasă. Am… cred că am cam sărit calul.

— Erai în şoc, te înţeleg.

— Ştii că trebuie să-l găsesc, Alex.

Alex continuă s-o privească tăcut, fără să-i dea niciun indiciu dacă era sau nu de acord.

— N-are nicio legătură cu tine, continuă Alina, dar te previn să nu încerci să mă opreşti. Jur că te împuşc în picior şi te las în urmă. Oricum ar fi, nu plec de aici până nu-l găsesc.

Alex se întoarse cu faţa la ea şi îşi încrucişă braţele la piept, rezemându-se de tocul ferestrei. Părea calm, ca şi cum discutau despre vreme, ceea ce contrasta puternic cu haosul din sufletul Alinei. Iar asta nu putea decât s-o îngrijoreze, pentru că habar nu avea dacă ar fi fost capabilă să se lupte cu el în starea în care se afla. Dar era suficient de disperată încât să încerce.

— Şi dacă nu-l găseşti? o întrebă Alex, înclinând capul într-o parte de parcă ar fi fost extrem de curios în legătură cu răspunsul ei.

Alina nu avusese timp să se gândească atât de departe. Reacţiona la nevoia instinctivă de a-l localiza pe Marius, pentru a se asigura că e viu şi nevătămat. Rămase cu privirea la Alex, comunicându-i o rugăminte mută, incapabilă să-şi mai ascundă emoţiile. Iar asta păru să-l afecteze, pentru că o undă de compasiune se oglindi în ochii lui. Apoi privi într-o parte. Când îşi întoarse din nou

privirea la ea, expresia îi era din nou controlată.

— Chestia asta nu poate decât să-ţi aducă şi mai multă suferinţă, îi spuse pe un ton prevestitor de rele.

Alina şi-ar fi dorit să poată râde, dar se mulţumi cu un zâmbet în colţul gurii.

— După cum bine ai văzut, sunt deja pe jumătate isterică.

Alex clătină din cap, ca şi cum ar fi dorit să-i indice că n-a înţeles sensul cuvintelor lui.

— Ştiu că nu mai pot face parte din viaţa lui, Alex… ori din viaţa fetelor. Dar nici nu-i pot îngădui lui Liam să le omoare tatăl.

— Din câte mi-ai spus şi din ce-am văzut cu ochii mei, Marius a acţionat împotriva Consiliului în general şi împotriva lui Liam în particular, îi reaminti Alex cu voce joasă.

Alina oftă, simţind cum devine tot mai furioasă.

— Şi tu ce-ai fi făcut în locul lui? Liam se foloseşte de fete ca să-l şantajeze! făcu o pauză, impunându-şi să se calmeze. Alex, te rog. nici măcar nu ştiu unde sunt fiicele noastre şi ce s-a întâmplat cu Marius. Chiar nu poţi înţelege prin ce trec?

— Te înţeleg mai bine decât îţi imaginezi! explodă Alex, luând-o prin surprindere.

Se smuci de lângă fereastră cu o mişcare furioasă şi se deplasă cu paşi apăsaţi până în capătul opus al încăperii, după care se întoarse pe călcâie şi o luă în direcţia cealaltă. Alina îl privi ruşinată, ştiind că se gândea la Ian. Când repetă drumul pentru a treia oară, se opri brusc în dreptul ei.

— Trebuie să-mi promiţi că nu vei încerca să fugi din nou. Mai făcu un pas spre ea. Dacă evadezi, îmi legi mâinile şi n-o să mai am cum să te ajut în vreun fel. Dar dacă-mi juri că te întorci cu mine la sediu după ce se termină totul, atunci îţi jur şi eu că te ajut să-l găseşti.

Alina îl studie cu un ochi critic, încercând să-i cântărească sinceritatea.

— Însă înainte de orice, trebuie să ne ocupăm de Leisher, continuă Alex, susţinându-i privirea. E singura modalitate de-a ne întoarce la Elite fără să ne luăm câte un glonţ în cap.

Vestea aceea nu era una pe placul Alinei. Aproape fără să vrea, începuse să empatizeze cu Thomas şi Barbara, iar acum realiza că nu-şi dorea să le facă niciun rău. Îl privi rugător pe Alex, dar expresia lui rămase de neclintit.

— E cea mai bună ofertă pe care ţi-o pot face, îi spuse pe un ton ciudat de blând.

Alina se frecă la ochi, sfâşiată pe dinăuntru de emoţiile pe care nu le mai putea ţine sub control.

— Bine, de acord cu toate condiţiile, îi răspunse pe un ton ferm, sperând să pară credibilă.

— Am cuvântul tău?

Alina îşi ridică privirea la el.

— Ai cuvântul meu.

Alex înclină din cap, după care se îndreptă spre colţul unde depozitase rucsacurile, pentru a-şi lua propria armă.

— Bun, atunci hai să mergem.

— Acum? întrebă Alina surprinsă.

Sperase să câştige puţin timp pentru a găsi o soluţie, o altă alternativă la uciderea unui cuplu pentru simplul fapt că-şi doreau să fie împreună.

— E vreo problemă?

Alina citi în ochii lui că era perfect conştient de reticenţa ei şi nu avea de gând să-i ofere timpul necesar pentru a găsi o scăpare. Înghiţi în sec şi clătină din cap.

— Nicio problemă.

Îşi puse geaca, vârându-şi pistolul în betelia pantalonilor de camuflaj. Alex se îndreptă spre lift şi ridică grilajul culisant din metal, făcându-i semn să se strecoare pe sub el, după care o urmă, trăgând grilajul la loc. Liftul gemu şi se puse în mişcare, transportându-i la parter. Erau pregătiţi să ucidă un cuplu, în ideea de-a salva familia Alinei. Şi, bineînţeles, pe ei înşişi.

Cu cât lucrurile se schimbau şi se complicau tot mai tare, cu atât rămâneau de fapt la fel.

*

Luăm metroul către SoHo, după care ne continuăm drumul pe jos. Alex e cel care stabileşte traseul şi pare că ştie bine zona, dar nu-mi dă nicio indicaţie în legătură cu destinaţia, ori identitatea persoanei cu care trebuie să ne întâlnim. Sunt destul de sigură că nu urmează să-l ucidem pe Leisher. Cel puţin, nu încă. Ne-am lăsat echipamentul la garsonieră şi Alex pur şi simplu nu e în starea de dinaintea unei misiuni. De fapt, pare mai degrabă preocupat, nicidecum concentrat pe ce face. Ba chiar aş putea spune îngrijorat. Şi cu toate că avem destule motive pentru a fi îngrijoraţi, stările de genul ăsta nu-i sunt deloc caracteristice. Ceea ce mă face să mă îngrijorez şi mai tare.

Afară se înserează când ajungem într-un final la destinaţie, o clădire cu trei etaje din cărămidă maronie, în mijlocul căreia tronează o uşă roşie ca focul, dată cu lac. Nu zăresc niciun nume pe cutia poştală, dar Alex urcă cele trei trepte şi sună la sonerie fără ezitare. Mă aşez pe ultima treaptă, în ideea de a-i acorda spaţiul necesar pentru a negocia intrarea noastră în clădire. Dar se pare că nu are nevoie de negocieri. După toate aparenţele, femeia cu ochi căprui migdalaţi care apare în prag îl cunoaşte chiar foarte bine. Atât de bine, încât îl întâmpină cu un sărut lung în colţul gurii, lipindu-se cu tot trupul de el. Alex îmi aruncă o privire jenată, dar nici măcar nu clipesc. Femeia ne invită înăuntru şi am sentimentul vag că nu putem avea încredere în ea. Nu pot pune degetul pe rană, dar parcă n-a părut suficient de surprinsă să-l vadă pe Alex la uşa ei. Să fi ştiut din timp despre sosirea lui? Şi dacă da, atunci de unde?

Femeia ne conduce într-o sufragerie decorată cu mobilă stil, catifea vişinie şi o grămadă de antichităţi răspândite pe toate suprafeţele plane. În aer se simte miros de lumânări parfumate şi mosc. Mă întreb dacă nu

cumva ne aflăm într-un bordel. Alex nu se deranjează să facă prezentările, ceea ce mă lasă rece, dar gazda noastră nu pare să fie mulţumită. Îmi întinde o mână cu unghii lungi, date cu ojă roşie precum sângele. Îmi evocă un vampir, cu rochia ei neagră din dantelă, tenul exagerat de alb şi părul roşcat ce-i cade în valuri pe umeri.

— Bună, eu sunt Gabrielle, spune într-o engleză acceptabilă, cu un puternic accent franţuzesc.

Îi strâng mâna, dar nu-i ofer numele meu. Până la urmă, nu ne aflăm aici pentru o vizită de curtoazie. Îi arunc o privire elocventă lui Alex, care o ia de braţ şi-o conduce câţiva paşi mai încolo.

— Trebuie neapărat să dau de Otto, îi explică grăbit. Cât mai repede. Am nevoie de informaţii.

Ochii lui Gabrielle strălucesc aproape erotic. E destul de atractivă, în stilul ei Galic, complet cu buze pline conturate perfect cu ruj de un roşu aprins. Înclină capul, fixându-l pe Alex cu privirea.

— Ai nevoie de informaţii? în seara asta?

Alex încuviinţează din cap.

— Regret, ma cher, dar Otto nu e aici.

Mie nu mi se pare că regretă de nicio culoare.

— Spune-mi unde pot să-l găsesc, îi cere Alex cu o expresie neutră.

Gabrielle îmi aruncă o privire, indicându-mi clar că e deranjată de prezenţa mea. O privesc fix, indicându-i la rândul meu că mă doare fix în cot.

— Poţi vorbi fără grijă, o liniştеşte Alex. Ea e cu mine şi asta ar trebui să fie o garanţie suficientă.

— Nu ştiu sigur, dar cred că Otto e la Nitrate în seara asta.

Alex se încruntă.

— Un club?

Gabrielle îşi dă ochii peste cap, ca şi cum ar vrea să spună: La ce altceva te-ai fi aşteptat?

Alex se întoarce spre mine.

— Se pare că în seara asta mergem să dansăm.

Ridic indiferentă din umeri. După câte se pare, Otto deţine informaţiile de care avem nevoie. În punctul ăsta, sunt dispusă să-i fac o vizită şi la ghena de gunoi. Un club pare o alternativă mult mai plăcută.

— Hei, e show-ul tău, remarc pe un ton ironic. Eu nu sunt decât a cincea roată la căruţă.

Gabrielle mă studiază cu o privire curioasă, probabil întrebându-se cine naiba sunt. Îi întorc privirea cu una complet opacă şi mă abandonează cu câteva bătăi iritate din gene. Nu pare să fie prea încântată despre faptul că Alex a apărut la uşa ei cea roşie ca focul cu o altă femeie.

— Ştii ceva, te aştept afară, îi spun lui Alex, observând zâmbetul încântat de pe buzele Gabriellei.

— Nu e nevoie, se grăbeşte Alex să-mi răspundă. Plecăm.

— Dar, Alex! se grăbeşte la rândul ei Gabrielle să protesteze. De-abia ai ajuns.

Drept pentru care, e taxată cu faimoasa privire impenetrabilă marca Alex, la fel de glacială pe cât mi-o amintesc. Însă pe Gabrielle nu pare s-o deranjeze. Se agaţă de el, punând botic.

— Îţi place să mă chinuieşti. Eşti foarte crud, ma cher.

— Iar tu eşti soţia lui Otto, comentează Alex, cu toate că, judecând după comportamentul lor, e o justificare pe care-au ignorat-o în trecut.

Gabrielle îmi confirmă bănuielile, oferindu-i un zâmbet insolent.

— Contează?

Deschid uşa şi păşeşc afară, inhalând cu nesaţ aerul rece. Toate aromele alea greţoase mi-au provocat o durere de cap. Afară e deja noapte şi mă bucur de aerul proaspăt, ignorând şoaptele de rămas bun din spatele meu. Ninsoarea s-a oprit, lăsând în urmă doar un praf alb şi uscat pe care-l răscoleşte vântul ici-colo. Pare că cineva a presărat zahăr prin tot oraşul.

— Întoarce-te în curând, Alex, şi adu-o şi pe…

prietena ta, spune Gabrielle din pragul uşii, tonul vocii ei intrând în conflict direct cu cuvintele pe care le rosteşte.

În mod clar, are impresia că eu sunt motivul pentru care Alex refuză o tăvăleală în prag de seară pe canapeaua îmbrăcată în catifea vişinie. Fără să mă întorc, îi fac un semn de adio cu mâna peste umăr şi mă îndrept spre metrou. Alex mă prinde rapid din urmă.

— Înainte să mergem după Otto, vreau să-l contactez pe Roger.

Mă opresc şi-l privesc încruntată.

— Eşti nebun? Suntem în Cod Gri! Nu putem contacta pe nimeni înainte de-a ne îndeplini misiunea.

— Am spus Roger, nu Elite.

— Şi care-i diferenţa? Roger e CIA. În momentul ăsta, n-am încredere în niciun fel de organizaţie.

— Roger e de încredere. Marius are încredere în el, doar tu mi-ai spus asta. Chiar şi eu mi-am pus viaţa în mâinile lui de câteva ori şi nu mi-a dovedit niciodată că ar fi o greşeală. Plus că în conformitate cu alianţa dintre Elite şi CIA, Brett e obligat să-l informeze ori de câte ori agenţii lui operează pe teritoriu american. Roger poate deţine informaţii cheie de care avem nevoie.

Mă aşez în faţa lui, forţându-l să se oprească. E cea mai proastă idee din seara asta şi n-am chef să mă las ucisă, ori dusă înapoi cu forţa la sediul Elite, înainte să-l găsesc pe Marius.

— Nimeni nu e de încredere, nici măcar noi nu avem încredere sută la sută unul în celălalt. Ceea ce e foarte bine.

— Nu avem altă soluţie, declară Alex pe un ton grav, ca şi cum ar fi un decret Dumnezeiesc pe care l-a primit azi-dimineaţă în cutia poştală.

— Ba avem, îl contrazic, iritată la culme de raţionamentul acela extrem de limitat. Sursele tale ne pot furniza toate informaţiile de care avem nevoie, nu trebuie să-l implicăm pe Roger. Mai ales că există riscul să-i toarne totul lui Brett. Vorbesc foarte serios, Alex, nu cred că e o

idee prea bună.

Privirea lui îmi alunecă peste umăr.

— Dacă lucrăm împreună, o facem în felul meu.

— De acord, îi spun cu un zâmbet orbitor.

Alex îşi reîntoarce privirea la mine şi clipeşte, singurul indiciu că schimbarea mea rapidă de atitudine îl lasă fără replică. Poate sunt mai inteligentă decât credea. Sper din suflet să fie aşa.

— Şi cum ajungem la Roger, muntele de virtute care oferă încredere la kilogram?

— Ştiu o cale, admite Alex, ignorându-mi sarcasmul.

Găsim un telefon public şi Alex formează un număr. Urmează o conversaţie de cel mult zece cuvinte. Nu mă mai deranjez să cer detalii, îl urmez tăcută până ajungem în faţa unui bloc de locuinţe în apropiere de Times Square. Liftul e defect, aşa că urcăm pe scări până la etajul şapte şi urmăm un labirint de coridoare strâmte şi întunecate. În momentul ăsta, apreciez enorm greutatea Glockului de la spate.

Ne oprim în faţa unei uşi albe cu vopseaua cojită. Cifrele din metal montate strâmb ne informează că ne aflăm la apartamentul cu numărul şaizeci şi şapte. Aştept ca Alex să sune la sonerie, dar el se mulţumeşte să rămână nemişcat, privind înainte. Mă întreb dacă pune în aplicare ultimele vrăji Vodoo învăţate în biroul lui Brett pentru a convinge uşa să se deschidă singură. Îmi trag o palmă mentală când aud torsul camerei de supraveghere de deasupra noastră. O voce izbucneşte în boxa minusculă de lângă sonerie.

— Hei, omule, nu-mi vine să cred! Eşti chiar tu?

Arcuiesc o sprânceană, încercând să-mi dau seama unde am mai auzit-o.

— Eu, răspunde Alex, ridicându-şi privirea la camera de supraveghere.

Urmează zgomotul a cel puţin zece încuietori şi ivăre.

— E şi bestiala de Alina cu tine?

Rămân cu gura căscată, reuşind să pun un nume la voce. Webb Manning deschide uşa, privindu-mă cu un rânjet complet sincer. La un metru nouăzeci şi o sută de kilograme, e la fel de impozant pe cât mi-l amintesc, mereu ras în cap, ceea ce îi pune în evidenţă fruntea latăşi ochii căprui pătrunzători. Înainte să devină agent CIA în cadrul Diviziei Antitero, Webb a activat jumătate din viaţă în trupele speciale Black Ops, conducând operaţiuni sub acoperire pentru armata americană.

— Ce naiba e asta? îl întreb contrariată pe Alex.

Până la urmă, Webb e CIA. Chiar dacă aş înclina să am încredere în Roger, asta nu înseamnă că sunt dispusă să mai adaug şi alte nume pe listă, în ciuda faptului că Webb e fostul partener al lui Marius şi unul dintre puţinii prieteni apropiaţi.

— O să vezi, îmi răspunde Alex fără să mă privească.

— Ei, haide, Alina, mi se adresează Webb cu o mină rănită. Sunt eu, îţi aminteşti? Prietenul tău. Apropo, e foarte drăguţ să văd că, în ciuda informaţiilor verificate de Elite, eşti vie şi la fel de sexi ca întotdeauna.

Oricum, e prea târziu să mai dau înapoi. Îi arunc o privire iritată lui Alex şi păşesc în apartament. Micul hol se termină într-o sufragerie nesperat de spaţioasă. O bucătărie deschisă se zăreşte în partea dreaptă şi în stânga un alt hol ce duce către dormitor şi baie. Mobila e simplă şi funcţională, fără decoraţii inutile, în afara câtorva postere cu formaţii de muzică rock. În partea din spate a sufrageriei tronează o consolă uriaşă înţesată cu monitoare şi o varietate şocantă de echipamente electronice. Având în vedere unde lucrează Webb, asta n-ar trebui să mă mire deloc. Probabil ne aflăm într-o casă de siguranţă a CIA-ului.

Îi arunc o privire încruntată lui Webb şi el îmi răspunde cu acelaşi rânjet satisfăcut.

— Hei, relaxează-te! Jeez! Pune mâna şi respiră, că-mi leşini pe-aici şi n-am apă rece.

Îmi dau ochii peste cap a exasperare.

— Şi dacă n-ai încredere în mine, măcar ai încredere în omul tău, mi-l indică pe Alex cu o mişcare a bărbiei. Doar el te-a ţinut în viaţă până acum, nu?

Îmi întorc privirea la Alex. Da, asta cam aşa e. Şi, oricum, Webb nu pare prea surprins să ne vadă, ceea ce e ciudat. Continui să-l privesc pe Alex, aşteptând o explicaţie, dar mă ignoră cu desăvârşire.

— Trebuie să-l contactez pe Roger, i se adresează lui Webb. La negru, fără nicio urmă în vreo bază de date.

Mă aştept ca Webb să-i râdă în nas la o asemenea cerere, ori măcar să pară puţin surprins. Dar nu. Webb dă din cap în semn că a înţeles, ca şi cum ar fi obişnuit ca Alex să-i apară la uşă cu tot felul de pretenţii ridicole.

— Sigur, omule, nicio problemă. Îi trimit un mesaj pe un server securizat. Avem o interfaţă privată de care ne putem folosi.

— După câte înţeleg, nu e prima oară când vă strecuraţi prin spatele unei misiuni oficiale, comentez ironic.

Webb ridică din umeri cu o mină de înger nevinovat.

— Las-o baltă, Alina, îmi sugerează Alex pe un ton surprinzător de amuzat.

Webb începe să tasteze de zor şi stabileşte conexiunea în câteva minute. Alex mă asigură că doar Roger va putea citi comunicatele noastre. Sper să aibă dreptate. De fapt, sunt de-a dreptul şocată de toată colaborarea asta la negru dintre Alex şi CIA. Dar înainte să am timp să aprofundez ideea, Roger răspunde la mesajul lui Webb.

— Bagă mare, spune Webb, ridicându-se de pe scaun pentru a-i face loc lui Alex.

Alex tastează rapid un sumar al evenimentelor recente, după care-l întreabă pe Roger care e statutul misiunii.

„MISIUNE ANULATĂ. ECHIPELE ALFA ŞI BETA AU DISPĂRUT. STATUT NECUNOSCUT. ELITE SUSPECTEAZĂ O BREŞĂ DE SECURITATE”.

— Brett are impresia că am dat bir cu fugiţii? întreb cu ochii la ecran. Şi echipa lui Leisher? N-au intrat şi ei în Cod Gri?

— Nu. Au fost chemaţi înapoi la bază după ce Brett a dat ordinul de anulare a misiunii, îmi răspunde Alexpe un ton scăzut. Fie au evadat, fie sunt morţi.

— Ori câte puţin din amândouă. E posibil ca Leisher să-i fi lichidat pe toţi înainte să evadeze.

Alex îi trimite încă un mesaj lui Roger, cerându-i informaţii în legătură cu locaţia actuală a familiei Leisher. În câteva momente, Roger îi trimite o adresă exactă, ceea ce e absolut surprinzător. Asta nu poate decât să însemne că au fost plantate dispozitive de urmărire, cel mai probabil în maşină. E un început bun pentru a încerca să aflăm dacă Leisher a evadat după misiunea eşuată, întâlnindu-se apoi cu familia într-un loc dinainte stabilit.

„DOUĂZECI ŞI PATRU DE ORE PÂNĂ CÂND BRETT TRIMITE ECHIPE DE RECUPERARE”, ne avertizează Roger.

Minunat! Avem doar douăzeci şi patru de ore la dispoziţie înainte ca Brett să ne declare dezertori şi să trimită o echipă de asasini pe urmele noastre. Mă aştept ca Alex să încheie aici, dar mă surprinde atunci când tastează:

„CARE E STATUTUL ECHIPEI SECUNDARE?”

Însemnând echipa fantomă pe care am descoperit-o din întâmplare de pe acoperiş. Răspunsul întârzie pentru câteva momente.

„ECHIPA SECUNDARĂ COMPROMISĂ. AGENŢII OPERATIVI DECEDAŢI”.

Inspir adânc, amintindu-mi împuşcăturile pe care le-a auzit chiar înainte de ordinul de anulare.

— Au fost lichidaţi? De către cine?

Alex rămâne tăcut, cu ochii la ecran.

— Alex, întreabă cine i-a lichidat, îi dau un ghiont.

Îşi pune degetele pe tastatură şi scrie fără tragere de inimă:

„IDENTIFICĂ AGENŢII OPERATIVI”.

Aştept cu ochii la ecran, cuprinsă de o teamă nejustificată. Alex pare că radiază nelinişte prin toţi porii, corpul îi e încordat ca un arc. Treizeci de secunde trec cu încetinitorul. Un minut. Simt un tremur nervos în toţi muşchii. Alex pare că nici nu mai respiră. Când trec două minute, deschid gura să-i spun să mai trimită mesajul încă o dată, dar răspunsul lui Roger apare pe ecran:

„MUNTZ. WALTER”.

Oftez din greu. Îi cunoşteam bine pe amândoi, am lucrat împreună de multe ori pe teren. Agenţi operativi de excepţie. Acum morţi. Al treilea nume apare pe ecran.

„JENKA”.

Alex îşi pune o mână la ochi, părând să se dezumfle ca un balon. Rămâne complet nemişcat, încercând să-şi recapete controlul. Ştiu cât de mult ţine la Jenka, mi-a povestit destule despre agenta care l-a spionat la ordinele lui Brett, numai pentru a-i deveni un prieten de încredere.

Îmi strecor mâinile pe lângă el pentru a tasta:

„SUNT ALINA. TOŢI AGENŢII CONFIRMAŢI DECEDAŢI?”

Alex se ridică brusc de pe scaun, aproape împleticindu-se. Îl văd cu coada ochiului cum se sprijină greoi cu spatele de un perete. Dar înainte să-i pot oferi o privire, ori un cuvânt, răspunsul lui Roger se afişează pe ecran:

„CONFIRMAT”.

Tastez din nou cu degete tremurânde:

„IDENTIFICĂ TRĂGĂTORII”.

Răspunsul e cel la care mă aşteptam.

„OAMENII LUI LIAM MCPHERSON. SE PARE CĂ BRETT N-A FOST IMPLICAT ŞI ORDINELE N-AU VENIT DIN PARTEA CONSILIULUI. LIAM A ACŢIONAT SINGUR.

AGENDĂ PERSONALĂ. CONSILIUL L-A EXPULZAT ŞI L-A DECLARAT TRĂDĂTOR”.

„VREAU DOSARUL LUI LIAM. TOATE DATELE. TOATE INFORMAŢIILE DE ULTIMĂ ORĂ”, îi cer lui Roger,

fără să-mi mai pese dacă putem avea cu adevărat încredere îl el, ori în Webb.

Pierderea lui Alex e parte din pierderea mea. O parte din faţa lui Marius, zărită într-o fracţiune de secundă de pe un acoperiş. Şi parte din pierderea fiicelor mele.

Roger îmi trimite toate datele cerute, după care încheie atipic, cu un mesaj personal.

„ÎMI PARE RĂU, ALINA, MI-AŞ FI DORIT CA TU ŞI MARIUS SĂ PUTEŢI FI LIBERI ŞI FERICIŢI. AM FĂCUT TOT CE MI-A STAT ÎN PUTERE ÎN SENSUL ĂSTA. DAR N-A FOST SUFICIENT. ÎNAINTE DE-A FI CAPTURAT, MARIUS M-A INFORMAT CĂ FIICELE VOASTRE SUNT ÎN SIGURANŢĂ. FĂ CE TREBUIE SĂ FACI ŞI DĂ-MI DE VESTE CÂND TERMINI. E IMPERATIV Să STĂM DE VORBĂ”.

Închid ochii, încercând să-mi controlez lacrimile.

„MULŢUMESC”, răspund câteva momente mai târziu.

Webb îşi mută privirea de la mine la Alex, care rămâne nemişcat, cu o expresie indescifrabilă.

— Ok, spune Webb pe un ton neutru, dar văd îngrijorarea din ochii lui.

— Nu ne-ai văzut în seara asta, îi spun pe un ton scăzut.

Webb dă din cap în semn că a înţeles şi ne descuie uşa.

Păşesc afară, observând cu uşurare că Alex mă urmează. Nu ştiu la ce să mă aştept din partea lui în punctul ăsta. Când ajungem în stradă, mă întorc spre el cu o expresie calmă, pregătită să înfrunt orice. Dar pare că şi-a recăpătat complet controlul rece, comportându-se de parcă nici n-ar fi aflat acum câteva minute că o persoană dragă a fost ucisă. La naiba cu toată porcăria asta! Ce-a devenit? Ce-am devenit împreună? Dar furia mă părăseşte treptat atunci când răspunsurile îmi încolţesc în minte. Îngeri întunecaţi. Asasini. Asta am fost dintotdeauna.

Alex mă ia prin surprindere atunci când spune cu

voce joasă:

— Leisher primul.

Inspir adânc. Uitasem despre Leisher. Numai că el e biletul nostru de intrare în Elite şi nu mai am cum să-l ajut. Cuvintele Barbarei îmi răsar în minte: „Important e să fim împreună”. Nu, din păcate, asta nu mai e posibil.

Mă apropii cu un pas de Alex, întâlnindu-i privirea. Rămânem ochi în ochi pentru câteva secunde ce par o eternitate suspendată în timp şi spaţiu, căzând tacit de acord că de acum înainte nu mai suntem constrânşi de regulile după care ne-am ghidat în Elite. Alegem în mod conştient să păşim pe tărâmul răzbunării nesancţionate, o pereche de îngeri războinici însetaţi de sânge. Ştim amândoi că nu ne vom da înapoi de la absolut nimic în luptă, pregătiţi oricând să plătim preţul suprem pentru ca celălalt să trăiască. Elite a încercat dintotdeauna să distrugă legătura puternică dintre noi, reuşind doar s-o şlefuiască tot mai tare, până a devenit rezistentă precum o sabie de samurai turnată în cel mai fin oţel. Sunt complet conectată la bărbatul pe care am încercat să-l uit atâta amar de vreme. Alex o conştientizează şi el; sentimentul i s-a infiltrat prin armură, împletindu-i-se cu agonia şi disperarea din suflet. Ochii îi strălucesc cu acelaşi întuneric ce se oglindeşte în ochii mei.

— Leisher primul, repet cuvintele solemn ca pe un jurământ.

Şi astfel, suntem uniţi pentru vecie.

***

Informaţiile primite de la Roger nu erau suficiente pentru a-l localiza pe Leisher, dar Alex ştia cum să remedieze acea problemă. Aşa că se îndreptară către clubul indicat de Gabrielle ceva mai devreme.

Nitrate era de fapt situat în subsolul imens al unui zgârie-nori din Manhattan. Uşa de la intrare era destul de îngustă, păzită de un bodyguard feroce de dimensiuni industriale, cu un smoc de păr de culoarea vaniliei în creştetul capului, îmbrăcat într-un costum Armani şi cu

ochelari de soare la ochi, în ciuda faptului că strada era aproape scufundată în beznă. O coadă lungă formată din petrecăreţi aspiranţi se încolăcea pe după clădire. Alina ignoră privirile ostile ce se îndreptară spre ei în timp ce Alex păşi în faţă cu o expresie gravă. Îi şopti ceva la ureche bodyguardului, care le făcu semn să intre.

Interiorul clubului fusese decorat într-un lux opulent, ceea ce se reflecta şi în clientelă. Alina nu ştia care era conexiunea lui Otto cu locul acela, dar dacă făcea parte dintre investitori, atunci trebuia să fie un tip destul de rafinat. Aerul condiţionat funcţiona la maxim, ceea ce probabil era benefic pentru mulţimea de dansatori îmbrăcaţi în uniforme ciudate cu jachete pe gât în stil asiatic şi pantaloni negri din piele. Alina zâmbi amuzată, gândindu-se că arăta ca o petrecere la care participau doar agenţi operativi Elite. Numai că Elite nu organiza petreceri.

Ritmul muzicii tehno încuraja viermuiala de pe ringul de dans să treacă peste toate barierele anduranţei. Femei şi bărbaţi se ondulau sub laserele colorate, dar în ciuda efectelor de lumină de ultimă generaţie, clubul părea scufundat în întuneric. Umbre prelungi se scurgeau pe pereţii de un cărămiziu închis, inundând separeurile pline ochi cu tineri îmbrăcaţi în tot felul de creaţii din piele. Culoarea predominantă era negrul şi băutura preferată era Martini-ul servit în pahare supradimensionate, pe care ospătarii la bustul gol le plasau cu îndemânare pe mesele din plexiglas iluminate pe dedesubt.

Alina şi Alex se strecurară prin mulţime spre centrul clubului, unde barul principal trona pe un podium, o viziune de sticlă colorată din altă lume, alcătuită din milioane de stele de toate mărimile. Unul dintre barmani îl urmări îndelung pe Alex cu privirea şi Alina se îndoia că era doar un efect spontan al atractivităţii lui de mascul. După umflătura revelatoare din tocul de la subraţ, trase concluzia că probabil Nitrate nu era un simplu club de dans din Manhattan.

O masă de dimensiuni sporite se afla într-un colţ îndepărtat din spatele clubului, ascunsă după un zid de bodyguarzi îmbrăcaţi în costume Armani. Un singur bărbat se afla la masă, urmărindu-i în timp ce se apropiau cu o privire indiferentă rezervată traficului rutier într-o oră de maximă aglomeraţie. Alex şi Alina se opriră în faţa zidului de muşchi şi materiale scumpe. Bărbatul de la masă făcu un semn cu mâna şi zidul se despărţi chiar în centru pentru a le înlesni trecerea. Bărbatul nu se ridică de pe canapeaua din piele şi nici nu oferi cuvinte de bun venit. Alex se opri în faţa mesei, părând amăgitor de relaxat.

— Otto, salută cu voce joasă, în tonul lui ghicindu-se un amestec ciudat de respect şi camaraderie, ca şi cum cei doi erau în relaţii bune şi în acelaşi timp circumspecţi unul în prezenţa celuilalt.

Alina îl studie cu interes pe Otto, întrebându-se de ce avea nevoie de atâţia bodyguarzi. Era îmbrăcat într-un costum scump, la fel ca şi oamenii săi. Şi era la fel de masiv. Sigur, dispunea de un croitor excelent, dar nici cel mai mare maestru din lume n-ar fi putut ascunde gâtul gros şi încheieturile masive ale mâinilor, ori lăţimea exagerată a umerilor. Otto îi amintea de gorilele îndopate cu steroizi băgate în faţă cu mândrie de către Sovietici la paradele Jocurilor Olimpice. Numai că ochii nu-i sticleau cu efectele secundare ale drogurilor şi nici nu păreau opaci datorită unui intelect redus. Privirea îi era la fel de agilă şi pătrunzătoare ca cea a lui Alex.

— Am auzit un zvon că ai fi în oraş, spuse Otto într-o engleză destul de bună, cu un uşor accent slavic.

Sârb? se întrebă Alina. *Slovac, poate ucrainean?*

— Pari supărat, amice, continuă Otto pe un ton amuzat.

Alex chiar nu părea supărat deloc, dar era clar că Otto era la curent cu ultimele noutăţi de pe acoperişuri şi, în general, de prin toate locurile întunecate.

— Am nevoie de informaţii.

Otto zâmbi mulţumit.

— Bineînţeles că ai nevoie. Şi ai venit la mine pentru că informaţia e regatul meu. Îţi apreciez loialitatea, Alex.

Ok. Ceva era în neregulă, cu toate că Alina nu-şi putea da seama ce anume. Tonul lui Otto nu se potrivea cu cuvintele şi nici cu zâmbetul. Din contră, tonul conţinea o notă ameninţătoare. O alarmă de pericol iminent i se declanşă în creier, dar Alex părea în continuare relaxat.

— Produsul tău e întotdeauna superior, comentă pe un ton neutru, dar extrem de politicos.

Zâmbetul lui Otto se transformă într-un rânjet. Alina era de părere că semăna cu o hienă. *Asta nu-i rânjet, e circumferinţa unei eventuale muşcături.* Otto îşi îndreptă atenţia spre ea, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— Ah, de data asta ai venit cu un coleg. Şi încă unul foarte atractiv.

Oricât de inocent păruse comentariul, Alex se tensionă instant.

— Ea n-are nicio legătură.

Otto adoptă o mină surprinsă.

— Şi cu toate astea, e aici cu tine. Îi zâmbi larg Alinei. Cu noi.

Alex întoarse capul s-o privească.

— Plecăm.

Alina îi aruncă o privire incredulă înainte ca Brigada Italiană de Modă să păşească înainte pentru a le bloca retragerea. Habar n-avea cine erau oamenii aceia şi nici ce însemna subtextul întunecat al discuţiei, dar realiza că se aflau pe un teritoriu advers şi nu se puteau întoarce pur şi simplu pe călcâie ca să plece.

Otto chicoti.

— N-a fost decât o glumă, Alex. Ne mai amuzăm şi noi puţin, nu? Ce înseamnă o glumă între prieteni?

Alex îi aruncă o privire pe care Alina n-o înţelese şi se întoarse din nou cu faţa spre prietenul său. Sau duşman. Sau ce naiba era. Nu era prea sigură de ceea ce tocmai se întâmplase, dar simţi o uşurare imensă. Până la urmă, se părea că nu aveau să fie nevoiţi să distrugă o jumătate de

duzină de costume Armani de cea mai bună calitate. Criza trecuse şi toată lumea era încă în viaţă. Iar ea şi Alex erau încă împreună, ceea ce era suficient pentru moment.

Otto le făcu semn să ia loc la masă, şi, fără să-i întrebe, îi ordonă unui bodyguard să le aducă ceva de băut. Două Votca Martini se materializară aproape magic pe masă, dar Alina şi Alex le lăsară neatinse.

— N-am prea mult timp la dispoziţie, începu Alex. Caut doi bărbaţi. Primul e un agent operativ Elite.

— Thomas Leisher, completă Otto.

Alinei îi căzu falca. Dar îşi reveni rapid.

— L-am ajutat să evadeze din Elite în seara asta, continuă Otto fără să pară că a observat.

Falca Alinei avu parte de o recidivă şi de data aceea îşi reveni mult mai greu. Îi aruncă o privire lui Alex, observând că nu părea deloc surprins.

— E deja în afara sferei tale de acţiune? întrebă Alex după câteva momente.

Otto ridică din umeri.

— Nu pot spune cu certitudine. Ceea ce în traducere liberă însemna că încă nu decisese dacă urma să-l trădeze sau nu. Şi celălalt?

Alex aruncă o privire plină de înţeles în direcţia trupei de asalt îmbrăcată ca pentru o prezentare de modă.

— Băieţii mei ori sunt muţi, surzi şi orbi, ori sunt morţi, comentă Otto suficient de tare încât să poată fi auzit de bodyguarzii lui.

Niciunul dintre ei nu părea să fi auzit ceva. Alina întoarse capul să-l privească pe Alex. *Ai grijă,* îl avertiză tacit.

— Liam McPherson.

De data aceea, Otto îl privi cu o uluire sinceră. Clipi de două ori, apoi izbucni într-un râs nervos.

— Irlandezul? Vorbeşti serios? Vrei să te pui cu fanaticii ăia? De ce, amice? Te credeam mai inteligent de-atât!

Continuă să râdă pentru câteva momente, după care

se opri brusc, realizând că Alex era îngrozitor de serios.

— Liam McPherson e un gigant, admise cu o urmă de invidie. Sper că ştii ce faci.

Alex rămase tăcut, cu o expresie impenetrabilă. Otto făcu o grimasă.

— Dacă mă bag în chestia asta, atunci preţul se triplează, anunţă insolent.

— Dublu, îl contră Alex.

Otto clătină din cap cu o expresie serioasă.

— Nu, amice, nici măcar pentru tine. Îmi asum un risc enorm, înţelegi? Trebuie să merite cu adevărat.

— Şi Leisher?

Otto oftă cu dramatism, ca şi cum Alex negocia până îl aducea în sapă de lemn.

— Leisher intră în preţ. Oricum, el m-a plătit deja.

Aşadar, Otto – oricine şi orice ar fi fost – fusese plătit de Leisher pentru a-i aranja evadarea. Şi acum că-i luase banii, îl trăda mai departe. Următorul gând i se întipări Alinei pe faţă.

— Crezi că o să vă trădez şi pe voi, *devenkcP*. Otto îi zâmbi afabil. Nicio grijă, drăguţă, sunt un om de cuvânt. În ciuda ocupaţiei şi ocazionalului… cum să zic? Schimb de mărfuri? izbucni în râs, mulţumit de jocul de cuvinte. Aşa că nu-ţi face griji, frumoaso, Alex şi cu mine suntem prieteni vechi. Nu-i aşa, Alex? îl bătu pe umăr ca pentru a-şi întări cuvintele.

— Prieteni foarte vechi, aprobă Alex pe un ton solemn.

Alina îl sfredeli cu privirea, încercând să domolească zecile de îndoieli ce-i treceau prin minte. Otto era periculos, asta se vedea cu ochiul liber. Şi acum Alex îi era dator, fie în bani, ori serviciu contra serviciu, habar nu avea. Dar ştia că preţul era foarte mare şi că, în ciuda asigurărilor lui Otto, datoria lui Alex devenea automat şi a ei. Ar fi fost bine ca informaţiile obţinute să-şi merite preţul din plin. Din câte îşi dădea seama, Alex era convins de acel aspect. Ceea ce era bine, pentru că tocmai

făcuseră un pact cu diavolul şi nu mai puteau da înapoi. Moartea avea să-şi intre în drepturi înainte de răsăritul soarelui. Liam, în mod sigur. Posibil şi Leisher. Alex şi ea? Şansele erau destul de mari.

Thomas Leisher se ascundea împreună cu familia într-o casă de siguranţă oferită de Otto. Trei bodyguarzi îi înghesuiră pe Alina şi Alex într-o maşină şi, în ciuda faptului că li se permise să-şi păstreze armele, drumul se desfăşură într-o tensiune palpabilă. Chiar şi înarmaţi, faptul că se suiseră într-o maşină alături de băieţii lui Otto putea fi considerat un adevărat gest sinucigaş. Dar supravieţuiră experimentului. Noaptea era plină de surprize.

Vila se afla într-un cartier suburban foarte asemănător cu cel în care locuise familia Leisher până atunci. Unul dintre bodyguarzi îi informă că în casă se aflau şapte oameni: Leisher împreună cu familia, plus trei băieţi de-ai lui Otto.

— O să avem nevoie de-o dubă, ceru Alex.

Bodyguardul emise un mârâit în semn de aprobare. La uşă fură întâmpinaţi de un alt munte biped îmbrăcat într-un trening gri deschis, cu un monstru de Desert Eagle 50 AE ieşindu-i din betelia pantalonilor. Îşi recunoscu colegii, dar se încruntă la vederea celor doi agenţi operativi Elite.

— Voi cine sunteţi? îl întrebă încruntat pe Alex.

— Asta nu contează, răspunse Alex fără să clipească. Important e că ne-a trimis Otto.

Bărbatul îi aruncă o privire colegului său, care încuviinţă din cap, aşa că păşi într-o parte, îngăduindu-le să intre.

Sufrageria era mobilată doar cu o canapea, două scaune şi o masă pe care se aflau două veioze. Draperii pluşate de culoare vernil acopereau ferestrele. Un televizor imens trona lângă un perete, pe cutia în care fusese ambalat. Un al doilea bodyguard stătea pe un scaun cu faţa spre uşa de la intrare, cu o armă automată în poală.

Doi adolescenţi, un băiat şi o fată, stăteau pe canapea, cu privirile pierdute la ecranul televizorului. Thomas Leisher îşi făcu apariţia din bucătărie, urmat de Barbara şi cel de-al treilea bodyguard. Thomas dădu cu ochii de Alex şi Alina şi păli vizibil.

— Trebuie să veniţi cu noi, spuse Alex pe un ton ce nu admitea vreun comentariu.

Thomas îşi îndreptă privirea spre cei doi copii ai lui.

— Cu toţii, confirmă Alex.

Barbara îşi întoarse privirea spre soţul ei.

— Thomas?

— Luaţi-vă lucrurile, o îndemnă el pe un ton blând.

Femeia era îngrijorată şi curioasă, dar complet încrezătoare. Alina privi într-o parte, simţind că i se pune un nod în gât.

Şoferul discută ceva pe un ton scăzut cu bodyguardul care deschisese uşa. Bodyguardul încuviinţă din cap şi dispăru în bucătărie. Alina auzi uşa din spate deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Membrii familiei Leisher se îmbrăcară şi îşi strânseră cele câteva bagaje. Alex nu-şi scosese Glockul, dar geaca îi era desfăcută şi nu făcea niciun efort să ascundă arma. Alina se sprijini de un perete, cu mâna pe Glockul de la spate. În aer plutea o tensiune prevestitoare de rele. Oamenii lui Otto erau alerţi, pregătiţi să riposteze la cea mai mică provocare.

Otto probabil sunase între timp, pentru că duba apăru în zece minute. Bodyguardul în trening gri se apropie de Alex şi-i întinse patru saci din material negru. Aliniară familia şi Alex îi făcu un semn Alinei să se apuce de treabă. Copiii păşiră în spate cu expresii temătoare, dar Thomas îi linişti, spunându-le că e pentru protecţia lor. Alina se mişcă repede, încercând să nu se gândească la Marius înconjurat de asasinii lui Liam. Din păcate, erau nevoiţi să rezolve problema creată de Leisher înainte să poată ajunge la Liam. Un compromis, şi încă unul cumplit, dar nu exista altă cale.

Se ocupară mai întâi de copii şi soţie, în ideea că, văzând asta, Thomas nu avea să facă vreo mişcare greşită. Când Alex se apropie de el, Thomas îi şopti ceva la ureche. Alina nu auzi ce anume, dar observă ezitarea lui Alex. Privi în direcţia oamenilor lui Otto, după care îi trase sacul negru pe cap. În câteva minute, familia Leisher se afla în dubă. Alex se sui la volan, în timp ce Alina ocupă scaunul pasagerului.

— Ce ţi-a şoptit Thomas? întrebă după ce demarară în trombă.

Alex îi aruncă o privire fulgerătoare şi Alina înghiţi în sec, realizând ce greşeală făcuse. Mai mult ca sigur, duba fusese echipată cu microfoane şi dispozitive de urmărire. Rămaseră tăcuţi până când Alex parcă într-un loc retras. Descoperiră microfonul ascuns în sălaşul destinat luminii de interior, dar niciun dispozitiv de urmărire. Alina smulse microfonul şi i-l întinse lui Alex, care-l sfărâmă sub talpa bocancului. Deschiseră uşile din spate ale dubei şi-l ajutară pe Thomas Leisher să coboare. Alex îi scoase sacul negru ce-i acoperea capul.

— Cine? întrebă cu voce scăzută.

Alina se încruntă. Despre ce naiba vorbea? Ocoli duba şi se postă lângă cei doi bărbaţi. Alex părea furios, în timp ce Thomas clătina din cap cu o expresie temătoare.

— Habar n-am! Ştiu doar că e o agentă Elite şi nu vor să afli că e încă în viaţă.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Alina.

Însă Alex o ignoră şi îşi scoase Glockul pentru a i-l pune lui Thomas la tâmplă.

— Alex, îl avertiză Alina pe un ton calm, scoţându-şi propriul pistol.

Nu avea de gând să-i permită să-l execute în faţa familiei. Thomas îi aruncă o privire rugătoare.

— I-am auzit pe oamenii lui Otto discutând în bucătărie, spuse grăbit, ştiind că nu avea prea mult timp. Vorbeau despre un agent operativ Elite, a cărui moarte a fost înscenată în New York. O femeie… asta e tot ce ştiu.

Elite o crede moartă, dar de fapt a fost doar răpită. Otto ştie, dar nu vrea ca *ceilalţi* să afle. Cred că prin *ceilalţi* se refereau la voi.

— Jenka, murmură Alina. E vie?

— Poate fi o capcană, spuse Alex pe un ton sec.

Thomas clătină din cap cu înfrigurare.

— Nu, îţi jur! Vă spun unde e, dar îmi eliberaţi familia. Cu mine faceţi ce vreţi, mă puteţi ucide, dar pe ei lăsaţi-i în pace. Vă rog. vă spun tot ce ştiu.

Alex îi ajută pe Barbara şi cei doi copii să coboare din dubă, iar Alina se grăbi să le scoată sacii de pe cap. În punctul acela, era pregătită pentru orice, inclusiv pentru o eventuală trântă cu Alex, în ideea de a-l împiedica să le facă vreun rău.

— Unde e şi cine a răpit-o? întrebă Alex în timp ce scotea bagajele din maşină.

— Un irlandez. Liam McPherson. Ai auzit de el? Circulă zvonul că ar face parte din conducerea Consiliului.

Alex rămase tăcut, studiindu-l cu o expresie impasibilă.

— Are o vilă undeva prin East River, lângă un depozit părăsit, continuă Thomas. Nu ştiu ce legătură are Otto cu el, dar e clar că ştie ce s-a întâmplat, din moment ce i-am auzit pe oamenii lui discutând despre asta. Ezită pentru un moment, apoi oftă şi întrebă cu teamă: Cine e, o persoană importantă?

Importantă pentru Elite, la asta se referea Thomas. Şi, probabil, răspunsul era că nu. Dar Alex îi răspunse sincer:

— Da, e foarte importantă. E prietena mea.

— Atunci e un schimb echitabil? insistă Thomas, dorind o confirmare verbală că familia lui se afla în siguranţă.

Alex înclină din cap. Din doi paşi, ajunse lângă el. Barbara scoase un ţipăt îngrozit. Alex îi descheie geaca lui Thomas dintr-o singură mişcare, după care îi smulse ceva de la gât.

— Dacă aud că apari din nou pe vreun radar, oriunde în lume, te găsesc şi-şi pun un glonţ în cap, îi spuse cu voce joasă, privindu-l drept în ochi. Mă crezi, Leisher?

Thomas făcu ochii mari şi Alina nu reuşi să ghicească dacă uimirea lui provenea de la faptul că Alex îl lăsa să plece împreună cu familia lui, ori datorită promisiunii propriei morţi oglindită în ochii gri-verzui. Probabil ambele.

— Te cred, reuşi Thomas să şoptească într-un târziu.

Alex se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre dubă.

— Repede, plecaţi cât mai repede, îndemnă Alina familia Leisher înainte să-l urmeze.

În oglinda laterală, văzu cum Thomas şi Barbara se îmbrăţişară, în timp ce le făceau semn şi copiilor să li se alăture. Alex porni motorul şi demară în trombă. După câteva momente, Alina întoarse capul să-l privească.

— Ce i-ai smuls de la gât?

Alex scoase un medalion din buzunar şi i-l întinse. Alina îl studie în lumina palidă abordului maşinii.

— Sfântul Cristopher, comentă după câteva secunde. Protectorul călătorilor. Din câte ştiu, legenda spune că cel care-l poartă la gât, va primi ajutor din partea Sfântului să-şi găsească drumul înapoi acasă.

— În dosarul lui Leisher, scrie că nu şi l-a scos niciodată de la gât de când a fost recrutat în Elite, o informă Alex pe un ton neutru.

— Şi de ce i l-ai luat?

Alex îi aruncă o privire rapidă.

— Drept dovadă că l-am lichidat. Pentru Brett…

Alina dădu din cap în semn că a înţeles. În faţa lor începeau să se zărească luminile oraşului. Ştia că se îndreptau spre bârlogul lui Liam. Îşi coborî privirea la medalionul din mâna ei. După o călătorie foarte îndelungată, Thomas Leisher îşi găsise într-un final drumul înapoi acasă. Se întrebă în treacăt dacă Sfântul Cristopher avea să le acorde aceleaşi privilegii. Probabil că nu.

— Te iubesc, Alex, declară cu blândeţe.

Nu primi niciun răspuns.

Bazându-se pe informaţiile primite de la Otto şi confirmate de Thomas Leisher, găsiră vila lui Liam relativ uşor. Însă se dovedi cu mult mai greu să se infiltreze în perimetru fără să fie descoperiţi. Dacă Otto era bine păzit, Liam se afla pe o treaptă superioară. Nu mai puţin de zece gărzi patrulau zona, înarmaţi cu arme automate, părând gata de acţiune. Şansele de reuşită erau foarte slabe.

Parcaseră duba la o distanţă considerabilă, parcurgând restul drumului pe jos. Chiar şi aşa, fuseseră nevoiţi să se ascundă în nişte tufişuri la aproximativ cinci sute de metri de vilă. Ceaţa ce se ridica de pe râu nu era încă suficient de densă şi zona era prea bine iluminată. Gărzile erau în mod clar în stare de alertă maximă. Liam ori se aştepta la un atac, ori era pe cale să declanşeze unul. Oricum ar fi fost, era aproape imposibil ca cineva să-l ia prin surprindere.

Alex şi Alina ocoliră zona prin spate, menţinând o distanţă sigură. Datorită faptului că vila avea ieşire la apă, nu mai rămâneau decât trei rute de acces şi nu reuşiră să identifice vreo fisură de securitate pentru a se putea infiltra. Alina începu să realizeze că era foarte posibil să nu existe decât o singură modalitate de-a pătrunde în perimetru: aceea de a fi invitaţi înăuntru. Şi la un anumit nivel, intuia că şi Alex se gândea la acelaşi lucru.

— Nu mai avem timp pentru chestia asta. Ce-ar fi să batem pur şi simplu la uşă?

— E sinucidere curată, răspunse Alex, continuând să scaneze zona cu privirea.

— Da, dar dacă ne iese, măcar avem o şansă să-i găsim pe Marius şi Jenka. Nu ajungem nicăieri dacă rămânem aici, ghemuiţi în umbre.

Ştia că are dreptate, o ştia şi Alex, dar dintr-un motiv sau altul, părea că nu vrea s-o accepte.

— Haide, Alex, cine naiba vrea să trăiască la infinit?

Alex îşi întoarse privirea la ea, cu un zâmbet în colţul gurii. Alina fu invadată de o senzaţie bruscă de căldură de

parcă o lampă imensă o ilumina pe dinăuntru. Zâmbi şi se ridică în picioare. Alex îi întinse mâna ca pentru a-l ajuta să se ridice şi ea i-o apucă strâns. Dar el se ridică cu graţia unei feline şi-o trase aproape. Alina îi simţi respiraţia şi atingerea buzelor pe tâmplă.

— Şi eu te iubesc, Alina.

Probabil aveau să fie ucişi, dar măcar mureau luptând. Gestul lui plin de tandreţe îi umplu inima cu o căldură ciudată ce i se răspândi prin tot corpul sub forma unui entuziasm fără nicio legătură cu circumstanţele grave în care se aflau. Poate era simpla acceptare a inevitabilului. Până la urmă, toţi agenţii operativi ştiau că vor muri într-o zi pe câmpul de luptă. Fu cuprinsă de o satisfacţie efervescentă la gândul că avea să moară pentru familia ei. Desigur, conta şi onoarea de-a muri alături de Alex. Îl îmbrăţişă strâns, apoi se trase în spate pentru a-i zâmbi. Un zâmbet sincer, din categoria celor rezervate pentru Marius şi fiicele ei. Expresia lui Alex se îmblânzi pentru o fracţiune de secundă şi, în acel moment, îl zări pe bărbatul de care era încă îndrăgostită. Se mai priviră în ochi pentru o ultimă oară, apoi păşiră în lumină cu mâinile sus.

Numai că gărzile care fuseseră acolo cu câteva minute mai înainte nu se mai vedeau nicăieri.

— Lasă-te jos, şopti Alex şi Alina se execută imediat.

Alex îi făcu semn în direcţia magaziei din partea dreaptă a vilei. Uşile fuseseră deschise larg şi gărzile îşi făceau de lucru înăuntru. Se auzi zgomotul unui motor şi un camion militar îşi făcu apariţia. Prelatele laterale erau rulate până sus şi în spate se vedeau câţiva oameni.

— Fugi! şopti Alex, făcându-i semn spre un maldăr de lăzi din apropiere.

Se ascunseră după ele, lăsându-se pe vine. Camionul trecu prin dreptul lor, îndreptându-se spre poarta principală, suficient de aproape încât să poată zări şoferul şi trei gărzi înarmate, plus un bărbat şi o femeie, amândoi cu mâinile imobilizate la spate. Alina nu o cunoştea pe

Jenka suficient de bine încât să-i poată confirma identitatea, dar nu avea nicio îndoială în legătură cu identitatea bărbatului. Adrenalina i se împrăştie prin vene cu viteza fulgerului, electrizându-i părul de pe ceafă. Îşi întoarse privirea la Alex, care se mulţumi să încline din cap, confirmând ceea ce tocmai văzuse. Rămaseră pe loc până când camionul ieşi pe poartă. Acum nu-şi mai doreau să fie descoperiţi.

Când Alex dădu semnalul, alergară ca doi nebuni până ajunseră înapoi la dubă. Ceaţa era mult mai densă acum, făcând ca asfaltul să devină alunecos. Nerăbdarea o copleşi pe Alina şi totul se transformă într-un film mut, zgomotele din jur fiind reduse la tăcere de pulsul asurzitor din urechi. Fuseseră incredibil de norocoşi până în acel moment. Dar era deja prea târziu pentru a analiza toate coincidenţele şi modul inedit în care se legaseră toate lucrurile de-a lungul serii. Gărzile din camion le lăsaseră impresia unui pluton de execuţie şi era esenţial să-i ajungă din urmă pentru a spera la o şansă să-i salveze pe Marius şi Jenka.

Alex conduse cu viteză, dar fără să exagereze. Nu-şi puteau permite să atragă atenţia. Chiar şi aşa, avea să fie extrem de dificil să urmărească camionul fără să se dea de gol. Alina se propti cu ambele mâini de bordul maşinii, forţându-se să-şi controleze emoţiile. Se abţinea din greu să nu-l sâcâie cu tot felul de sfaturi, în ciuda faptului că nu avea ce să-i reproşeze. Însă de fiecare dată când pierdeau camionul din vedere, simţea că inima i se opreşte în piept. Îi aruncă o privire, încercând să-i copieze atitudinea calmă.

Camionul o coti la dreapta pe un drum secundar, chiar în momentul în care un tir apăru dintr-un depozit, făcând manevre cu spatele chiar în faţa lor. Camionul dispăru din raza lor vizuală şi Alina scăpă un mârâit frustrat printre buze. Alex claxonă prelung, dar şoferul tirului îşi văzu mai departe de treabă.

— Haide, haide odată, şopti Alina, dorindu-şi să poată muta tirul din drum cu mâinile goale.

Pierdeau secunde preţioase şi realiză că-şi scosese Glockul. Îl băgă la loc cu un oftat; doar nu avea să împuşte şoferul pentru simplul fapt că se afla în drumul lor.

Într-un final, tirul se urni din loc, îndreptându-se în direcţia docurilor. Alex înfipse piciorul în acceleraţie, demarând în scrâşnete de cauciucuri. O cotiră la dreapta, dar camionul nu se mai zărea pe nicăieri. Alex încetini, evaluându-şi opţiunile. Alina tresări, amintindu-şi silueta întunecată a podului pe care o zărise la venire.

— Podul, Alex! De acolo pot arunca cadavrele în apă!

Dar Alex deja o luase în direcţia indicată. Conducea cu furie acum, în timp ce Alina scana cu privirea străzile şi aleile pustii, în căutarea camionului. Duba încetini şi Alex oftă cu exasperare. În lumina farurilor se zărea o răscruce de drumuri. Opri şi studie drumul în căutare de urme de roţi, dar pavajul ud nu-i oferea niciun indiciu. Şoseaua era perpendiculară cu râul, ceea ce însemna că pe orice drum ar fi apucat-o, ar fi ajuns într-un final tot la pod.

Alex alese drumul din stânga şi acceleră. După aproximativ un kilometru, încetini şi stinse farurile. Drumul era presărat cu gropi şi asfaltul era crăpat, ceea ce indica faptul că nu era circulat. Alex parcă duba şi amândoi săriră afară la unison, lăsând portierele deschise. Alina îşi scoase Glockul, îndreptându-se în direcţia râului.

După câteva minute, desluşiră silueta podului în faţa lor. Ceaţa densă şi lipicioasă părea că înveleşte luminile străzii în tifon umed, reducându-le strălucirea şi transformându-le în mici sfere pulsânde. Alina fu cuprinsă de presimţiri sumbre, amintindu-şi coşmarul de la hotel. Docurile pentru mărfuri se aflau destul de departe şi zona era complet scufundată în întuneric, neatinsă de lumina şi forfota din sectorul comercial. Înaintară pe marginea drumului, unde tufele înalte le-ar fi oferit o oarecare protecţie în cazul în care ar fi fost nevoiţi să se lase la pământ pentru a nu fi văzuţi. Alinei i se păru că aude voci în faţa lor. Ceaţa devenea tot mai opacă, îmbrăţişându-i până la nivelul genunchilor. Alina se încruntă, încercând să

străpungă cu privirea bezna din jurul lor. Alex devenise o umbră în dreapta ei, părând că alunecă fără niciun zgomot pe deasupra pământului.

Înaintau rapid, în ciuda terenului denivelat şi a vizibilităţii extrem de scăzute. În câteva minute, ajunseră la pod, dar camionul tot nu se zărea pe nicăieri. Alina îi aruncă o privire lui Alex, care îşi duse un deget la buze pentru a-i indica să rămână tăcută şi-i indică zona de la baza podului. Coborâră cu grijă panta acoperită cu iarbă sălbatică. Oare camionul părăsise asfaltul pentru a ajunge sub pod, astfel încât oamenii lui Liam să-şi poată duce treaba la bun sfârşit fără să rişte să fie văzuţi? Era o ipoteză foarte plauzibilă. Dar când ajunseră pe terenul cu pietriş de la baza podului, nu găsiră nici camionul, nici oamenii lui Liam. Alina scrută malul râului cu privirea, dar nu putea vedea mare lucru datorită vălătucilor de aburi plutind pe deasupra apei întunecate. Podul părea că pluteşte în mod straniu în aer, stâlpii de susţinere complet scufundaţi în ceaţă. Apele râului clipoceau ameninţător pe fundal, părând să le comunice promisiunea tacită a morţii.

Alina întoarse capul să-l privească pe Alex.

— Unde au dispărut? îl întrebă în şoaptă. Trebuie să…

Dar Alex îi făcu un semn brusc să tacă, înclinând capul o idee, ca şi cum ar fi auzit ceva. Alina închise gura şi ascultă cu atenţie. La început, nu auzi decât clipocitul apei. Apoi, din dreapta lor, un vaiet înăbuşit. Se întoarse în direcţia sunetului. O pală de vânt anemic se infiltră în spirală prin ceaţa aproape fosforescentă, despărţind-o chiar în mijloc ca pe o cortină, pentru a dezvălui un alt pod la aproape o sută de metri în josul râului. Camionul era parcat chiar sub el, părând că se materializase direct din ceaţă. Inima începu să-i bată cu putere şi pe limbă simţi gustul metalic al fricii. Moartea pândea nerăbdătoare, ascunzându-se în umbrele camionului. Un bărbat şi o femeie fuseseră aliniaţi pe buza podului, cu faţa spre ei. Două dintre cele trei gărzi păşiră în spatele lor, punându-le

ţeava pistolului la ceafă. Briza slabă se încolăci în jurul cuvintelor pe care Marius le rosti pe un ton cumplit de calm, purtându-le până la ea.

— Închide ochii.

Prima împuşcătură răsună imediat ce cuvintele se topiră în noapte.

Urlu cât mă ţin plămânii la prima împuşcătură. Un sunet involuntar, smuls din adâncul fiinţei mele cu aceeaşi violenţă cu care moartea îşi intră în sfârşit în drepturi. Dar valul de împuşcături ce urmează îmi acoperă strigătele disperate. Trupurile cad în apă cu un plescăit sinistru. Nu-mi amintesc când am ridicat Glockul în poziţie de tragere, dar pun degetul pe trăgaci, ţintind tâmpla asasinului care l-a ucis pe Marius. Alex mă doboară la pământ, punându-mi o mână la gură. O parte din mine realizează că nu încearcă decât să mă protejeze, împiedicându-mă să deconspir locul unde ne aflăm, dar mă zbat sub el ca o fiară turbată. Continui să urlu pe sub mâna lui înmănuşată şi mă lupt să mă eliberez de sub greutatea corpului său, dar Alex e mult mai puternic decât mine.

Zvârcoleala nu durează mai mult de câteva minute, ceea ce e un timp îndelungat atunci când te lupţi cu toată fiinţa ta. Într-un final, renunţ şi zac întinsă pe pământul umed şi rece, respirând din greu pe nas. Alex gâfâie şi el deasupra mea, dar continuă să mă imobilizeze. Îi fac semn că am înţeles mesajul şi mă întorc pe o parte, în poziţie fetală. Alex mă îmbrăţişează pe la spate, cu genunchii plasaţi ferm în spatele genunchilor mei, braţele înfăşurându-i-se în jurul meu ca două bariere din metal. Mai mult o îmbrăţişare constrictivă decât una reconfortantă, dar mă leagănă uşor, şoptindu-mi „Sşşşşş, şşşşş” fără oprire în ureche. Oamenii lui Liam se întorc la camion. Marius şi Jenka nu se mai văd pe nicăieri. Privirea îmi coboară la apele întunecate ale râului, dar nu reuşesc să văd nimic. Au dispărut.

Rămânem nemişcaţi pentru un timp îndelungat. Treptat, respiraţia îmi revine la normal. Îmi forţez mintea

să colecteze date neutre pentru a o împiedica să deruleze la nesfârşit filmul execuţiei de pe pod. Mă concentrez pe mirosul ierbii şi al mâlului, puternic şi înţepător, dar ciudat de plăcut. Aud un clipocit în apă, poate saltul jucăuş al unui peşte. Vapoarele ancorate la docurile din depărtare se ciocnesc unul de altul în apele crescânde ale fluxului, emiţând scrâşnete de metal abuzat. Alex respiră calm, dar continuă să mă strângă cu putere în braţe. Îi simt căldura trupului pe spate, ignorând durerea surdă din zona şoldului, unde pistolul lui mi s-a înfipt în carne.

Probabil a amorţit la fel ca şi mine, pentru că îl simt cum se mişcă şi mă trag din braţele lui, ridicându-mă în şezut. Dintr-odată, noţiunea de-a fi atinsă de o altă fiinţă umană pare de neîndurat. Mă îndepărtez cât pot de mult de el, fără să mă ridic în picioare. Alex nu face niciun gest să mă oprească, doar stă acolo, cu privirea pierdută în apele râului şi mâinile atârnându-i fără vlagă între genunchii îndoiţi. Mă cuprind cu braţele şi-mi întorc la rândul meu privirea către apă.

Stăm acolo... habar n-am cât timp. Poate o oră, poate pentru o eternitate. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă. Ce-ar mai fi de spus? Mi-e frig şi hainele mi s-au udat, dar nici măcar n-o simt cu adevărat. N-am mai dormit de vreo treizeci de ore, amândoi suntem frânţi de oboseală. Stăm nemişcaţi pe malul râului ca doi zombi care nu mai dispun de energia necesară pentru a merge mai departe.

Continui să interzic materializarea oricărui gând despre Marius, exilând imaginea lui în colţul cel mai îndepărtat al minţii. Mă mulţumesc să privesc apa, ceaţa, cerul şi apropierea zorilor. Orice, numai să nu simt absolut nimic. Ocazional, cuvintele lui Marius îmi răsună în ureche:

Închide ochii... închide ochii...

Tonul vocii îi sunase atât de controlat, fără nicio urmă de frică. Mă bântuie. Mă va bântui pentru totdeauna.

Până la urmă, Alex se ridică în picioare. Se apropie de mine şi-mi pune o mână pe umăr.

— Sunt ok, îi spun, trăgându-mă din mâna lui.

Vocea îmi sună incredibil de calmă şi puternică, dar când dau să mă ridic în picioare, genunchii îmi cedează sub mine. Alex îmi ia mâna şi mi-o pune pe umărul lui pentru a mă sprijini. Îmi ridic privirea la el. Ochii îi sunt complet goi de orice emoţie. Marius nu mai există şi, într-un fel, nu mai există nici Alex. Dar intuiesc o resemnare în atitudinea lui ce mă face să-mi doresc să pot urla din nou. Alex îmi susţine privirea cu o expresie la fel de impasibilă ca întotdeauna, ochii lui analizându-mă cu atenţie, încercând să-mi determine capacitatea de autocontrol. Mă întreb dacă arăt la fel cum mă simt: învinsă, sătulă de viaţă, goală pe dinăuntru.

— Hai să mergem, îmi spune, întorcându-se pe călcâie pentru a urca panta înapoi spre drumul unde am abandonat duba.

Îl urmez fără comentarii inutile. Măcar aici gândim la unison. Mergem să-l ucidem pe Liam.

Ne întoarcem la vilă şi găsim camionul parcat pe aleea ce duce spre magazie. Grilajul de la intrarea principală e închis, dar un Hyundai Elantra albastru închis se îndreaptă spre noi. Când poarta se deschide complet, Alex manevrează duba în partea stângă şi ne strecurăm pe lângă Hyundai pentru a pătrunde în perimetru. Doi bărbaţi coboară din maşină, strigând la noi şi gesticulând cu armele prin aer. Îi împuşc pe amândoi prin geamul pasagerului şi Alex nici măcar nu încetineşte.

Afară s-a luminat complet şi disting detalii care mi-au scăpat noaptea trecută. Spre exemplu, Liam şi-a decorat grădina cu pitici şi felinare. Câtă sensibilitate… aproape că mi-aş dori un glonţ vopsit în roz cu care să-i zbor creierii. La nevoie mă descurc cu orice.

Alex parchează duba în faţa vilei şi sare jos, îndreptându-se cu pas hotărât spre intrare. Eu întârzii câţiva paşi, datorită unui idiot care apare alergând pe după colţul vilei.

— Hei! strigă, părând contrariat de prezenţa noastră

acolo.

Îl împuşc în cap, fără să clipesc.

Înăuntru, gărzile reacţionează cu întârziere la apariţia noastră. Se pare că sunt mai puţini decât azi-noapte şi ucidem patru dintre ei în doar doi paşi. La un moment dat, rămân blocată după o masă din fier forjat răsturnată, încasând gloanţe din două direcţii. Dar Alex apare de niciunde şi-i ucide pe ambii trăgători, după care-mi face semn să-l urmez la etaj. Îi acopăr spatele, urcând câte două trepte odată, schimbând încărcătorul Glockului cu unul nou.

Liam nu ne aşteaptă fumând arogant un trabuc, aşa cum îmi imaginam, ci se ascunde ca un las în spatele ultimei gărzi, care apasă pe trăgaci o idee cam prea devreme atunci când dăm uşa de perete. De fapt, Alex se eschivează brusc într-o parte şi evită glonţul, o chestie pe care pot să jur cu mâna pe inimă că n-am mai văzut-o niciodată în atât de mulţi ani de experienţă pe teren. Bărbatul nu mai apucă să tragă al doilea glonţ, pentru că Alex păşeşte în încăpere şi-i plantează unul din mers chiar între ochi. Impresionant, extrem de eficient. Dacă aş trăi să mă întorc la Elite, aş include scena exactă în raportul meu.

Liam ţipă ca o muiere isterică, plânge şi imploră. La un moment dat, am impresia că ne oferă şi bani, dar nu ascultăm ce ne spune. Nu mai e nevoie de explicaţii şi nici măcar de scuze. Mă apropii de colţul în care s-a făcut mic de tot şi privesc în jos la el. Arată exact la fel ca la briefingul de acum câteva zile, dar pare o idee mai bătrân şi deloc periculos. Ochii aproape i-au ieşit din orbite de frică. Nu-i spun ceva dramatic de genul: „Asta e pentru Marius şi familia mea! Pentru că mi-ai distrus viaţa!” Nici gând. Pur şi simplu îi bag ţeava Glockului în faţă şi apăs pe trăgaci. De trei ori, în succesiune rapidă. Capul îi explodează, împroşcându-mă cu sânge, fragmente de os şi bucăţi de creier. Le simt pe mână, haine, chiar pe obraz. În mod clar, e cel mai sângeros asasinat pe care-l am la activ.

Dar nu simt absolut nimic. Pur şi simplu mă aplec şi mă folosesc de hainele lui pentru a-mi curăţa Glockul. După care îi întorc spatele şi părăsesc încăperea, fără să arunc nici măcar o privire în direcţia lui Alex.

Dau o tură prin vilă, timp în care Alex aduce camionul la intrarea în vilă şi-l transformă într-un Cocktail Molotov imens, îndesând câteva cârpe în rezervorul cu benzină. Le dă foc şi alergăm cât ne ţin picioarele spre dubă. Camionul explodează chiar în momentul în care ajungem la poarta principală, strecurându-se din nou pe lângă Hyundai-ul albastru pentru a o coti pe şosea.

Abandonăm duba într-o parcare părăsită. Alex îi dă foc şi ne îndreptăm pe jos spre locuinţa lui Gabrielle. De data asta, nu e prea fericită să-l vadă pe Alex. De fapt, nici măcar nu cred că ne-ar fi lăsat să intrăm dacă nu i-aş fi vârât Glockul sub bărbie. Se aruncă la picioarele lui, plângând în hohote.

— Nu-l ucide, Alex, te rog!

Dar Alex trece peste ea şi se îndreaptă spre dormitor. Gabrielle urlă şi se repede după el, aşa că-i pun o mână pe umăr şi-o întorc cu faţa la mine pentru a-i trage un pumn. Nu prea tare. Gabrielle se prăbuşeşte ca o jucărie căreia i s-au terminat bateriile. Mă rog, poate i-am dat-o puţin mai tare decât mă aşteptam.

Mă întorc să stau de pază la uşa de la intrare. În casă se aude zgomot de mobile zdrobite, strigăte în ruseşte şi în engleză. Apoi linişte pentru aproximativ trei minute. O singură împuşcătură înfundată. Alex apare câteva secunde mai târziu. Otto e mort. Cam atât despre prietenii vechi.

Părăsim locuinţa din SoHo în momentul în care Gabrielle începe să-şi revină. Nu ne mai sinchisim să închidem uşa de la intrare. Suntem deja la colţul străzii când îi auzim vaietele.

Epuţin trecut de nouă când ajungem la garsonieră. Ne suim în lift, fără să întrerupem tăcerea ce s-a aşternut între noi încă de când am părăsit malul râului Hudson. Când ajungem la etajul nostru, Alex ridică grătarul din

metal şi eu mă strecor pe sub el, păşind în garsonieră. Mă îndrept direct spre colţul cu bagaje, scotocind în rucsacul meu după un tricou curat. Îmi scot geaca, bocancii şi pantalonii de camuflaj, apoi îmi trag tricoul negru şi plin de sânge peste cap.

— Trebuie să plec puţin, spune Alex din spatele meu.

Întorc capul şi-l privesc peste umăr. A rămas tot în pragul liftului, ţinând grătarul sus cu o mână. Îi evit privirea, n-am chef să-i văd compasiunea din ochii verzi ca jadul.

— Pleacă, răspund pe un ton neutru.

Nu întreb unde se duce şi nici dacă se mai întoarce. În momentul ăsta, chiar nu-mi pasă. Dar el ezită. Îmi pun tricoul curat şi mă întorc cu faţa la el.

— Ce e? îl întreb, fără să mă sinchisesc să-mi ascund iritarea.

Privirea lui îmi alunecă peste umăr, ceea ce e foarte bine. Chiar nu vreau să văd ce se oglindeşte acum în ochii lui.

— Eşti ok? mă întreabă pe un ton blând, dar lipsit de orice urmă de emoţie.

Îi întorc spatele.

— O să fiu. Vreau să dorm.

Închid ochii şi aştept până aud grilajul cum se închide, urmat de zgomotul liftului care se pune în mişcare. Deschid ochii numai când liniştea îşi reintră în drepturi. Mă aşez turceşte pe podea şi-mi plec capul. Trupul mi-e amorţit de oboseală.

Afară aerul e rece şi proaspăt. Soarele străluceşte, dar draperiile de la ferestre păstrează întunericul relativ constant în încăpere. Însă soarele a descoperit micul spaţiu unde se îmbină materialul pluşat, strecurându-şi degetele înăuntru pentru a desena un mozaic de umbre şi lumini pe podeaua din lemn. Observ că un deget luminos îmi atinge piciorul, iluminându-mi pielea ca pe o sculptură de alabastru. Mă trag înapoi, refugiindu-mă în cel mai îndepărtat colţ al camerei, acolo unde lumina nu mă poate

ajunge din urmă. Îmi strâng genunchii la piept şi-mi sprijin fruntea de ei. Nu scot niciun sunet, doar mă legăn uşor, căutând consolare în ritmul antic al agoniei. Şi pe măsură ce soarele descoperă alte porţi secrete pentru a se strecura în încăpere, împletindu-şi lumina cu umbrele pe podea şi pereţi, continui să şoptesc o litanie din care izvorăsc valuri pulsânde de durere.

— Închide ochii… închide ochii…

*

Alina se trezi încet, surprinsă să simtă o căldură plăcută. Era acoperită cu o pătură moale şi în aer se simţea miros de mâncare. Realiză că-i era îngrozitor de foame. Pentru câteva momente, nu reuşi să-şi dea seama unde se află.

Era întuneric şi suprafaţa pe care dormise era tare şi rece. O umbră se mişcă pe peretele de lângă ea. Îşi aminti că se afla în garsonieră. Întoarse capul şi zări o lumânare albă foarte groasă pe o tăviţă din metal. Flacăra forma o aură de lumină ce ţinea cu greu piept întunericului în care era scufundată încăperea. Alex turna conţinutul unei conserve într-o oală pusă pe focul aragazului, mirosul de tocăniţă de vită devenind tot mai puternic. O movilă de conserve se afla pe jos, la picioarele lui desculţe. Într-un colţ al camerei apăruse un teanc de pături împachetate cu grijă. Alex era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening şi un tricou, ambele negre. Privea în jos, amestecând ritmic conţinutul oalei cu o lingură de lemn. Lumina difuză se juca cu trăsăturile lui, transformându-le într-o mască a tristeţii.

Alina îşi reaminti că şi Jenka era moartă. Erau morţi cu toţii.

Foamea i se transformă în greaţă. Se ridică brusc în şezut, cuprinsă de un sentiment ambiguu. Cum de nu se trezise la sosirea lui, în ciuda zgomotului infernal al liftului? Alex întoarse capul s-o privească, iluzia tristeţii evaporându-se de pe faţa lui, înlocuită cu eterna mască a controlului absolut.

Alina se ridică în picioare şi se frecă la ochi, încercând să scuture amorţeala plăcută a somnului. Rămase acolo, simţindu-se ciudat de stângace şi o idee ruşinată. Dormise toată ziua, afară era deja întuneric. De cât timp se întorsese Alex şi cum era posibil să nu-l fi auzit?

— Echipa de recuperare ne aşteaptă mâine seară lângă aeroport, o informă Alex, ceea ce o trezi instant.

— Ai contactat Elite?

— Da, răspunse el, menţinându-şi privirea la mâncarea de pe aragaz.

— Şi ne recuperează aşa pur şi simplu?

— Da.

— Ce le-ai spus?

— Că ne-am îndeplinit misiunea şi l-am lichidat pe Leisher.

— Şi Liam?

Alex îşi ridică privirea la ea.

— N-am pomenit nimic despre el.

Întinse mâna după un castron şi-l umplu cu tocăniţă fierbinte, după care i-l întinse. Alina îl acceptă fără să mai comenteze şi se îndreptă spre colţul în care dormise. Luă o gură de mâncare şi nu simţi niciun gust, dar era conştientă că trebuia să mănânce. Nu mai mâncase nimic de… *Când?* se întrebă în gând. *Ieri dimineaţă,* îşi aminti. Trecuseră aproape patruzeci de ore de la ultima ei masă, cu toate că părea cu mult mai mult. Părea că trecuse o viaţă. De fapt, trecuseră două vieţi: cea a lui Marius şi cea a Jenkăi.

Îi aruncă o privire lui Alex, întrebându-se ce era în sufletul lui. dacă mai avea unul. Probabil se simţea la fel de amorţit ca şi ea. Ori poate trecuse deja peste. Intuiţia îi spunea că probabil n-o va şti niciodată, iar asta o scotea din sărite. Îşi aminti reacţia lui în momentul în care Roger îi informase despre moartea Jenkăi. Alex simţise ceva atunci. După care îi permisese lui Leisher să fugă împreună cu familia lui, semn că era capabil să simtă compasiune. Cu toate astea, ea fusese cea care clacase

nervos atunci când asistaseră neputincioşi la execuţia lui Marius şi a Jenkăi. Masca impasibilă a lui Alex nu suferise nici măcar o zgârietură. Pe de altă parte, reuşiseră să rămână în viaţă numai şi numai datorită autocontrolului său de excepţie.

Alina puse castronul pe podea în faţa ei. Pofta de mâncare îi dispăruse cu desăvârşire. Alex îi întinse o farfurie cu biscuiţi săraţi şi caşcaval, dar ea clătină din cap.

— Mănâncă, spuse el pe un ton ce nu admitea alte comentarii.

Alina luă farfuria, mult prea extenuată pentru a se mai împotrivi. Mai târziu, când Alex îi oferi un borcan cu compot din piersici, nu se mai obosi să refuze. Însă rămase surprinsă atunci când Alex scotoci în rucsacul cu provizii pentru a scoate o sticlă cu vin roşu. Alcoolul nu era o idee prea bună în timpul unei misiuni, nici măcar atunci când socializarea era inclusă în meniu. Marea majoritate a agenţilor operativi învăţaseră să tolereze un pahar sau două, fără ca performanţele de pe teren să le fie afectate în vreun fel, dar în cazul unei misiuni ce implica participarea la o petrecere, recepţie, ori cină, era de preferat să ofere doar iluzia că ar consuma băuturi alcoolice. De fapt, una dintre tehnicile cele mai folosite era aceea de-a îndopa un informator cu băutură până cădea sub masă, extrăgând între timp informaţii preţioase. Numai că misiunea lor luase sfârşit, realiză Alina.

Îl privi tăcută cum scotea dopul cu ajutorul unui cuţit de buzunar, turnând apoi lichidul vişiniu în două pahare din carton. Acceptă paharul pe care i-l întinse, mulţumindu-i cu un zâmbet slab.

— *Salud,* spuse Alex cu voce joasă.

Alina sări peste toast şi luă două înghiţituri zdravene. Licoarea catifelată îi alunecă lin pe gât, declanşându-i o căldură plăcută în stomac. Termină paharul din alte două înghiţituri şi Alex îl umplu la loc fără comentarii. Continuară să bea în tăcere, vibraţia din aer

transformându-se treptat din solitară în una deschisă, alungătoare de singurătate. Alina începu să se relaxeze. Aerul din încăpere nu mai părea chiar atât de rece. Alex îi umplu paharul pentru a treia oară, după care se ridică în picioare şi se apucă să strângă vasele murdare. Alina dădu să se ridice la rândul ei, dar el clătină din cap.

— Mă descurc.

Alina luă două pături din teancul apărut ca prin farmec. Nu avea niciun rost să-l întrebe de unde scotea tot felul de provizii şi alte necesităţi ca un magician dintr-un joben imens. În cel mai bun caz, probabil i-ar fi dat un răspuns evaziv. Îşi făcu un culcuş sub una dintre ferestre, aranjând o pătură pe jos, după care îşi înfăşură cealaltă pătură în jurul umerilor şi se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de perete. Spre surprinderea ei, Alex îi urmă exemplul, făcându-şi propriul culcuş lângă ea. Se aşeză şi o privi întrebător, arătându-i noua sticlă de vin din mână.

— Am aruncat paharul, se înmuiase de tot, îi spuse Alina.

— Atunci bem din sticlă, replică Alex pe un ton solemn.

Puse sticla la buze şi luă câteva înghiţituri zdravene, după care i-o întinse. Alina ezită pentru câteva secunde, apoi o acceptă. Încercă să ignore nodul din gât şi luă o gură de vin, sperând să-şi revină, dar nu reuşi decât să se înece. Alex se întinse şi şterse vinul ce-i alunecase pe bărbie cu un colţ al păturii de pe umeri. Faţa îi era foarte aproape de a ei. Îi simţea respiraţia pe obraz şi, în mod ciudat, asta o duse cu gândul la scena de pe malul râului, când Alex o legănase în braţe pentru ceea ce păruse o eternitate. Apoi ochii aceia de culoarea pietrelor preţioase îi pătrunseră adânc până în suflet, atingând un loc secret pe care evitase să-l mai conştientizeze după ce asistase la execuţia lui Marius.

— Mulţumesc, şopti Alina. Mi-ai salvat viaţa… din nou.

Alex se îndepărtă brusc de ea.

— Nu e nevoie de mulţumiri.

Conexiunea dintre el fu astfel zdrobită cu maximum de eficienţă. Alina simţi brusc că ameţeşte, incapabilă să-şi explice de ce se simţea dintr-odată atât de singură. Pierdută. Şi incredibil de prostuţă. Cu câteva ore în urmă, rămăsese oarecum împietrită, incapabilă să mai simtă durere, frică, ori furie, reacţii absolut normale pentru o femeie care fusese martora execuţiei cu sânge rece a soţului său. Acum, însă, barierele pe care le ridicase în faţa oricărei emoţii începeau să se topească precum ceara lumânării ce se scurgea lent pe tăviţa din metal. În curând, ceara topită şi fierbinte avea să cotropească părţile laterale ale lumânării, modificându-i forma iniţială, făcând-o de nerecunoscut. Rămase cu ochii la flacără, întrebându-se cu ce transformări avea să se aleagă sufletul ei după ce se termina totul.

— Ţi-am povestit vreodată cum am început? întrebă, ştiind prea bine că n-o făcuse. Eu şi cu Marius, adică.

— Nu, sunt ferm convins că am evitat amândoi subiectul pe cât posibil, răspunse Alex cu o mină neutră.

— La început, am făcut-o mai mult în ideea de-a mă răzbuna pe tine. Şi, recunosc, să-l irit pe Brett. Am vrut să-i demonstrez că-mi pot face treaba impecabil, în paralel cu o viaţă personală pe care n-o poate controla. O idee super-tâmpită. Alina clătină din cap, ca pentru a accentua absurditatea raţionamentului aceluia. Pe vremea aia mă consideram o rebelă. Nu şi Marius. Avea suficientă experienţă să anticipeze consecinţele, dar a ales să meargă pe mâna mea. Făcu o pauză scurtă pentru a-şi ţine emoţiile sub control. Eu l-am ucis, declară apoi cu voce fermă. L-am ucis cu rebeliunea mea idioată.

Alex o scrută cu o privire pătrunzătoare, vrând parcă să înlăture prăpastia dintre ei pentru a-i putea eradica gândurile acelea din minte.

— Ce ţi-a spus Otto înainte să-l împuşti? îl întrebă brusc Alina.

Privirea lui o evită pe a ei.

— Ce te face să crezi că mi-a spus ceva?

Alina îşi sprijini capul de peretele din spatele ei, urmărind jocul umbrelor de pe tavan.

— L-am auzit ţipând ceva. Şi tu ai ţipat la el.

Alex rămase tăcut. Alina întoarse capul să-l privească.

— L-ai întrebat dacă Marius şi Jenka au fost ucişi cu adevărat pe podul ăla. Făcu o pauză, aşteptându-i reacţia, dar nu văzu niciuna. Cine erau oamenii de pe pod, Alex?

Alex îşi lăsă capul să-i cadă în faţă, ca şi cum şi-ar fi dorit să se ascundă de întrebările ei.

— Nu ştiu, răspunse într-un târziu.

— Erau ei? insistă Alina. Era şi Marius acolo?

Alex se întoarse s-o privească şi, în lumina difuză a lumânării, nuanţele de verde şi albastru din ochii lui se amestecară cu sclipirile ameţitoare ale unor bijuterii fabuloase.

— Nu ştiu, repetă cu calm.

— Am înţeles asta, dar spune-mi măcar ce crezi, fir-ar să fie!

— Cred că sunt morţi, replică el pe cel mai trist ton cu putinţă.

Spre oroarea ei, Alina izbucni în plâns. Îşi trase genunchii la piept, înfăşurându-şi braţele în jurul lor, încercând să se controleze. Tremura de parcă i-ar fi fost foarte frig şi se simţea îngrozitor de slabă şi ruşinată. Când Alex îi puse timid o mână pe spate, încercând s-o consoleze, simţi că ceva se rupe înăuntrul ei. Oare când îşi permisese ultima oară luxul de-a jeli tot ce pierduse? Atunci când fusese nevoită să-şi părăsească fiicele? În prima noapte înapoi la sediul Elite? În dimineaţa primei misiuni? Nu-şi putea aduce aminte decât că gheaţa din jurul inimii amenința să-i anihileze orice urmă de sentiment. Acum, însă, toate emoţiile reprimate se răzvrăteau împotriva controlului forţat cu o forţă de neoprit. Aşa că-şi permise să plângă, făcând abstracţie de bărbatul care rămase tăcut lângă ea.

Treptat, furtuna trecu şi lacrimile secară. Controlul, acel instrument atât de şlefuit pe tot parcursul vieţii de agent operativ, îşi reintră în drepturi. Şi în momentul acela, deveni din nou conştientă de mâna lui Alex ce continua s-o mângâie delicat pe spate, comunicându-i condoleanţele lui tacite. Se întoarse spre el, dorindu-şi în mod instinctiv căldura şi confortul atingerii lui. Alex se tensionă o idee atunci când îşi puse capul pe pieptul lui, după care se relaxă şi-o trase mai aproape pentru a o putea cuprinde cu un braţ. O mângâie pe păr cu blândeţe şi Alina se lăsă vrăjită de bătăile puternice ale inimii lui. Rămaseră aşa până când lumina lumânării pâlpâi firav pentru o ultimă oară, după care se stinse, scufundând încăperea într-un întuneric iertător de păcate.

*

RECVIEM PENTRU UN ASASIN

Milano, Italia

M-ai chemat?

— Ia loc, îi făcu Brett semn spre scaunul din faţa biroului său. Avem nevoie de ajutorul tău. Având în vedere faptul că Marius a lucrat cândva sub comanda lui, Roger s-a simţit obligat să trimită o echipă de scafandri la New York. Au scotocit râul Hudson în sus şi-n jos, până au găsit cadavrele lui Marius şi Jenka.

Alex simţi cum stomacul i se contractă dureros la auzul veştilor acelora.

— Ai informat-o pe Alina?

— Încă nu. Pentru asta te-am chemat. Îmi pot imagina ce efect o să aibă vestea asta asupra ei, aşa că aş prefera să fii şi tu prezent când îi spun.

— Ce te face să crezi că prezenţa mea ar avea vreun impact asupra ei?

Brett zâmbi cu o tristeţe ciudată.

— Nu cred nimic, e un fapt de la sine stabilit.

— Ce vrei să fac?

— Nu vreau decât să fii aici. Am chemat-o deja, trebuie să apară în câteva minute. E extrem de important

să gestionăm situaţia asta cu mare grijă. Pierderea lui Marius e o lovitură foarte dură pentru ea şi nu ne putem aştepta să-şi revină imediat. Alina nu se poate compara cu tine.

— Nu. O pauză. Alina e cu mult mai bună decât mine.

Alina deschise uşa biroului lui Brett şi înţepeni în prag la vederea expresiei de pe faţa lui Alex. Pupilele i se dilatară o idee, dar în rest nimic din atitudinea ei nu-i trădă îngrijorarea.

— Alina, spuse Brett şi ea îşi întoarse privirea la el, păşind în încăpere şi închizând uşa în urma ei.

Alex se apropie de ea şi îi luă mâinile în ale lui. Brett îi dădu veştile pe un ton cât mai neutru, dar tensiunea din aer deveni aproape sufocantă. Alex nu primi nicio avertizare, nicio mişcare bruscă, nicio tresărire de muşchi nu prevesti ceea ce urmă. Pur şi simplu stătea acolo tăcută lângă el şi, în secunda următoare, îi înfipse o mână lui Brett în reverul sacoului, cu cealaltă vârându-i ţeava Glockului sub bărbie.

— De ce-a trebuit să-l ucizi? îi şopti la ureche. N-a fost suficient că mi-ai sacrificat mie viaţa pe altarul Elite?

— Elite n-a cerut sacrificiul ăsta, Alina. N-am avut nimic de-a face cu moartea lui Marius.

Degetul Alinei se tensionă pe trăgaci. Alex îi puse o mână pe umăr.

— Îl cred. Elite n-a fost implicată, Roger ţi-a confirmat acelaşi lucru. Dacă n-aş fi fost convins că e adevărat, l-aş fi ucis eu cu mâna mea.

Alina inspiră adânc şi lăsă arma jos. Alex îi luă mâna rece ca gheaţa în a lui.

— Hai să mergem la Marius, îi spuse pe un ton blând.

O conduse afară din birou şi ea îl urmă ca o păpuşă mecanică pe coridoarele întortocheate. Agenţii cu care se intersectară pe drum se dădură instinctiv la o parte din drumul lor. Veştile circulau cu viteza fulgerului în Elite.

Se opriră în dreptul sălii folosite pe post de morgă şi priviră înăuntru pe geam. Cadavrele lui Marius şi Jenka

zăceau întinse pe două tărgi cu rotile, pielea lor având o nuanţă albăstruie datorită apelor râului în care fuseseră descoperite. Alex îşi întoarse privirea, nedorind să vadă rănile produse de gloanţe. Alina deschise uşa şi intră. Alex rămase afară, instinctul şoptindu-i că avea nevoie de intimitate pentru a-şi lua rămas bun de la bărbatul pe care-l iubise atât de mult. La un moment dat, aruncă o privire pe geam şi o văzu lângă targa lui Marius, ţinându-l de o mână.

După două ore, deveni suficient de îngrijorat pentru a risca să-şi atragă furia ei, aşa că intră în camera rece. Alina nu se mişcase de lângă Marius, continuând să-l ţină de mână.

— E timpul să-i dai drumul, îi spuse pe un ton blând.

Alina îşi ridică ochii la el.

— Desigur, îi răspunse cu o expresie neutră.

Dar când încercă să o facă să-i dea drumul mâinii lui Marius, ea îl ţinu tot mai strâns. Alex mai încercă de câteva ori, cu acelaşi rezultat.

Jason îşi făcu apariţia, trăgându-şi un scaun pentru a se aşeza lângă ea. Alina îl ignoră cu desăvârşire.

— Bună, scumpete, pot să stau şi eu aici lângă tine? Ştiu că eşti obosită, Alina. De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup de toate?

— Desigur, răspunse Alina, dar tot nu se clinti din loc.

— Alina, promit să am grijă de Marius. Ştii că poţi avea încredere în mine. Uite, Alex e şi el aici. Nu vrem decât să te ajutăm, scumpete. Suntem aici, cu tine şi cu Marius. E timpul să ne laşi pe noi să ne ocupăm de toate. Ai nevoie să te odihneşti puţin.

Vocea plină de blândeţe a lui Jason păru că reuşeşte să pătrundă până în locul întunecat unde se retrăsese şi Alina întoarse capul să-l privească.

— Elite nu are dreptul să-l aibă. Marius nu e o bucată de material pe care o poate arunca la gunoi. E soţul meu şi vreau să-l îngrop cu mâna mea.

— Sigur că da, scumpete, şi noi o să te ajutăm cu tot

ce trebuie. Nu-i aşa, Alex?

— Da, Alina, interveni Alex. Îţi promit.

Alina se lăsă în sfârşit convinsă să dea drumul mâinii lui Marius. Jason îl acoperi imediat cu un cearşaf de un alb imaculat.

— Du-o acasă, mă ocup eu de restul, îi şopti lui Alex.

Alex încuviinţă din cap şi o luă de mână pe Alina, conducând-o afară din încăpere. Era nesigură pe picioare, împiedicându-se la fiecare doi paşi. Alex o susţinu cu grijă, aproape forţând-o să accepte din puterea lui.

— O să fie bine, Alina, te ajut eu să treci şi prin asta, o încurajă cu voce joasă.

O conduse prin labirintul de coridoare, fără să vorbească. Afară era frig şi stelele străluceau pulsânde pe cerul senin. În aer se simţea miros de zăpadă. Alex o ajută să se suie în maşina lui şi porni motorul, îndreptându-se spre casa lui.

— Vreau să fiu singură. Du-mă acasă.

— Lasă-mă să te ajut, Alina. Ai încredere în mine.

Resemnată, Alina închise ochii şi-şi sprijini capul de tetieră. Alex conduse tăcut, aruncându-i periodic priviri fugare. Începuse să tremure violent. Realiză că era în şoc şi dădu drumul la căldură.

— Trage pe dreapta, spuse Alina pe un ton urgent.

Alex puse o frână bruscă. Alina deschise portiera şi sări pe trotuar încă înainte ca maşina să se oprească complet. Vomită îndelung lângă rigolă, continuând să icnească şi după ce stomacul îi era complet gol. Alex coborî şi ocoli maşina, apropiindu-se de ea pentru a o ţine de frunte, masându-i circular zona abdomenului cu cealaltă mână. Îi simţea stomacul contractându-se sub mână, de parcă încerca să elimine furia şi agonia ce o măcinau pe dinăuntru.

Uşor, uşor, masajul calmant îşi făcu efectul şi spasmele se opriră. Alex luă un şerveţel din maşină şi-l umezi cu apă dintr-o sticlă de plastic, folosindu-l pentru a o şterge pe faţă. Îi întinse sticla cu apă să-şi clătească gura,

apoi o ajută să se suie din nou în maşină.

— E ok, Alina. Ajungem imediat acasă.

Conduse cât putea de repede până acasă. Când ajunseră, Alina deschise ochii, privind dezorientată în jur. Alex o luă de mână şi o ghidă pe treptele de la intrare. Genunchii îi cedară la ultima treaptă. Alex o luă în braţe şi o duse înăuntru. Sufrageria era scufundată în întuneric, singura lumină provenind de la o lampă de citit aflată pe o măsuţă laterală.

O puse cu grijă pe canapea. Alina închise ochii, cearcănele de sub ochi părând şi mai vinete în contrast cu pielea palidă. Alex îi scoase bocancii şi o înveli cu o pătură. Aprinse un foc în şemineu, după care prepară ciocolată caldă în bucătărie. O turnă în două căni şi le puse pe o măsuţă joasă din faţa şemineului. Îi aruncă o privire Alinei. Ochii îi erau deschişi, două piscine verzi strălucind cu lacrimi ce încă nu fuseseră vărsate. Îi puse o mână pe obraz şi-i întoarse puţin capul pentru a-i întâlni privirea. Mişcarea făcu ca primele lacrimi să-i alunece pe obraji. Alex i le şterse cu podul palmei. Alina îl privi fără să clipească, alte lacrimi evadând din adâncimile ochilor ei verzi.

— Bea, îi spuse Alex, întinzându-i cana cu ciocolată caldă.

Alina îl prinse strâns de mână.

— Mi-e frică, Alex. Cum să mai continui să trăiesc?

Alex îi şterse din nou lacrimile.

— Dacă am învăţat ceva până acum despre tine, e că întotdeauna reuşeşti să treci peste orice. Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Şi eu voi fi mereu aici să te ajut.

Îi puse o mână sub cap şi o ajută să ia câteva guri de ciocolată caldă. Alina oftă şi închise ochii. Respiraţia i se calmă. Alex îi dădu părul de pe frunte, realizând că se refugiase în somn din calea durerii.

Se aşeză pe jos şi se sprijini cu spatele de canapea, rămânând cu privirea pierdută în focul din şemineu. Îl fură

somnul la un moment dat, dar fu trezit de un ţipăt răguşit. Alina avea un coşmar. Din nou. De data asta, însă, era cumva diferit. Ţipetele crescură în intensitate, până aproape o lăsară fără voce. Alex îi cuprinse faţa în mâini.

— Alina! Trezeşte-te! Trezeşte-te acum! E doar un vis!

Ochii ei se deschiseră, fără să-l vadă, probabil încă scufundată în coşmar. Continuă să ţipe. Alex ştia că avea s-o trezească la o tragedie încă şi mai îngrozitoare decât cea din vis, dar nu avea încotro. Îi trase două palme, smucindu-i capul dintr-o parte în alta. Alina îi intercepta mâna la ceea ce urma să fie cea de-a treia, strângându-l cu putere de încheietură. Alex văzu în ochii ei momentul în care îşi aminti ce se întâmplase. Ţipetele încetară abrupt, dar liniştea ce urmă era absolut devastatoare. Gura i se deschise într-un urlet mut, trăsăturile dizolvându-i-se într-o mască a agoniei. Se ridică în şezut şi-şi înfăşură braţele în jurul taliei lui, strângându-l cu putere de parcă încerca să i se strecoare pe sub piele. Hohotele de plâns puseră stăpânire pe tot trupul ei, scuturând-o cu putere. Alex o ţinu în braţe, legănând-o uşor şi şoptindu-i cuvinte de alinare. Dar trecu şi furtuna aceea, lăsându-i în urmă extenuaţi pe amândoi.

— Alina? şopti Alex.

Tăcere. Dar o simţi cum se încordează o idee şi ştiu că-l ascultă.

— Sunt aici. Vreau să ştii că voi fi mereu aici, indiferent ce s-ar întâmpla, îi şopti în păr.

Ninsoarea densă continuă să cadă peste noi, contrastând puternic cu echipamentul negru de teren. E o minune că nu suntem descoperiţi. Privesc prin luneta pustii, îngăduind fulgilor de nea să se aştearnă peste mine şi peste extensia mea neînsufleţită. Îmi controlez respiraţia, aşteptând ordinul de atac din gura bărbatului ce-mi poate încălzi trupul doar cu o privire, chiar şi pe frigul ăsta.

La douăzeci de paşi de mine, Marius se află într-o

poziţie similară cu a mea. Ştiu că probabil îi e frig, din moment ce eu am îngheţat complet, dar n-ar recunoaşte niciodată asta. Nu. Marius ar sta acolo în zăpadă, aşteptând răbdător ca toţi teroriştii, până la ultimul jeg, să-şi facă apariţia din bârlogul de la poalele muntelui. Ar rămâne acolo până ar îngheţa Iadul. Sau ăsta e Iadul? Ne aflăm în mijlocul sălbăticiei şi elicopterul de evacuare nu poate ajunge până la noi. Brett ne face viaţa şi mai uşoară, cerându-ne să mergem pe jos doi kilometri pentru a elimina o altă ţintă. Aş putea spune că lucrurile nu pot sta mai rău de atât, dar viaţa în Elite te învaţă repede că totul se poate transforma din rău în letal, şi asta în doar câteva secunde.

Un tremur fin mi se răspândeşte prin corp şi mă lupt să mă controlez înainte să-mi clănţăne dinţii. Dispozitivul de comunicaţie din ureche mă informează că alţi agenţi operativi au pierdut deja lupta asta. Apoi, dintr-odată, totul devine foarte tăcut. Opt perechi de ochi, aflate în diferite puncte ale perimetrului, se concentrează pe uşa care se deschide. Mă relaxez şi privesc prin lunetă, aşteptând apariţia subiectului.

— Alina, fii pregătită.

Vocea lui Marius îmi pare catifelată în ureche şi-mi trimite o căldură plăcută în abdomen. Doar câteva cuvinte, îmi cere atenţie şi concentrare maximă, nu doar în ideea misiunii, ci şi în sensul pasiunii arzătoare dintre noi. Plănuisem să petrecem seara împreună, dar am fost nevoiţi să amânăm. Un zâmbet îmi pluteşte pe buze atunci când subiectul păşeşte afară. Poate nu e prea târziu şi reuşim să mai salvăm ceva din noaptea asta dacă terminăm misiunea la timp.

Degetul mi se tensionează pe trăgaci, timpul se opreşte în loc. Ninsoarea pluteşte lin prin aer, reducând considerabil vizibilitatea. Dar nimic nu poate ascunde ţinta de luneta mea. Expir tot aerul din plămâni şi apăs pe trăgaci. Subiectul cade secerat pe neaua proaspăt aşternută.

Imediat ce ecoul împuşcăturii se pierde printre munţi, suntem atacaţi. Liniştea perfectă e alungată de zeci de împuşcături. Inamicul se apropie rapid şi brutal, fără să se gândească la nimic altceva în afară de moartea pe care o împrăştie în drumul lui. În ureche aud ordinul de acoperire şi evacuare. Apoi îmi aud colegii de echipă cum cad unul câte unul. În câteva secunde, jumătate dintre ei sunt morţi, ori pe moarte, iar restul ne luptăm din răsputeri să supravieţuim.

Marius ajunge cumva lângă mine şi luptăm împreună, acoperindu-ne spatele unul altuia în timp ce fugim către copaci. Aproape am ajuns. Speranţa îmi dă puteri reînnoite şi-mi întorc capul către Marius. Privirile ni se întâlnesc. Apoi speranţa mi-e redusă la jumătate cu primul glonţ ce mi se înfige în pulpă şi distrusă cu cel de-al doilea, ce se îngroapă sub omoplatul drept.

Cad, dar Marius mă ridică din nou în picioare şi mă ajută să mă deplasez către copaci. Ne împiedicăm amândoi prin zăpada de aproape jumătate de metru şi simt sângele lipicios, crezând în mod greşit că e doar al meu.

Privirea mi se întunecă, dar continui să merg, ştiind prea bine că trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de inamicul care ne-a ucis deja toată echipa dacă vrem să avem vreo şansă de supravieţuire. Cad în genunchi de câteva ori, mi-e frig şi sunt atât de obosită, dar Marius e mereu acolo să mă ajute, iubirea lui dându-mi puterea să merg mai departe. Întunericul pune stăpânire pe mine şi-mi pierd cunoştinţa, căzând în zăpada moale. Ultimul gând coerent se îndreaptă către Marius, care-mi şopteşte cât de mult mă iubeşte.

Îmi revin în simţiri după câteva ore. Sunt în acelaşi loc, doar că acum simt o presiune pe rana din pulpă şi pe cea din spate. Mă ridic pe coate şi mă uit la picior, pentru a descoperi că a fost bandajat.

— Ma... Marius! strig cu voce răguşită.

Întorc capul, căutându-l din priviri, frica punând stăpânire pe mine aşa cum n-a mai făcut-o niciodată. La

câţiva paşi de mine, acolo unde s-a prăbuşit după ce-a avut grijă de rănile mele, Marius zace cu faţa în jos în zăpada îmbibată cu sânge de acum rece. Mă târăsc până la el, întorcându-l cu faţa în sus, pentru a-i căuta pulsul. Dar frumoşii lui ochii negri sunt opaci şi lipsiţi de viaţă, privirea îngheţată în direcţia unde am zăcut inconştientă. Îmi cuprind corpul cu braţele şi urlu ca un lup a moarte. Gâtul mă doare de parcă ar fi sfâşiat de o gheară invizibilă, dar continui să urlu chiar şi atunci când aud elicea elicopterului Elite.

Şi cu urletul acela, deschid ochii în prezent.

*

PARTEA A DOUA

ÎNGER ÎNTUNECAT

Uită-ţi trecutul. De acum înainte, nu eşti decât un înger întunecat. Nimic altceva nu mai contează. Robert Grenier – Director Operativ Filiala CIA

Islamabad, Pakistan

VIITOR ÎN FAZĂ TERMINALĂ

Timpul pare să ezite, răbdător, încercând parcă să-mi facă pe plac. Scopul nu mi-e încă foarte clar, dar mă umple de consternare. Spaţiul din jurul meu a rămas tot pe punctul de-a deveni sufocant. Tăcere. Mult prea multă tăcere. Şi prea mult timp de gândit. Inspir adânc şi simt cum transpiraţia îmi devine brusc rece pe piele. Stomacul mi se contractă dureros. Vinovăţia pune din nou stăpânire pe mine, ademenind trupul şi mintea pe drumul extrem de uzat al învinovăţirii. N-am fost în stare să-l salvez.

Sunt înconjurată de tăcere. Singură pe un câmp de luptă mut, unde învinşii zac fără tragere de inimă într-un abis al uitării, suflete jurate şi transformate în trofee ale unui război mârşav. Probabil toate sacrificiile de până acum n-au fost o plată suficientă. Dar ar fi trebuit s-o fi ştiut deja; nu e niciodată suficient. Lumea mea îţi ia totul, până când nu mai rămâne nimic. O umbră, devastată şi goală. Şi tot nu e suficient.

Însă în spatele acestor subterfugii şi jocuri irelevante de putere, se află adevărata bătălie. Cea care ne-a adus pe toţi aici. În lumea asta. În realitatea asta. Acum. Aici. Lupta binelui acaparează sufletele şi minţile unor soldaţi imperfecţi, anonimi şi nedoriţi din punctul de vedere al lumii reale. Mă străduiesc să înţeleg legile lumii secrete din care fac parte. Propriul destin nu mi-a aparţinut niciodată, astfel încât e dificil să-i găsesc vreun înţeles, ori scop. Dar continui să caut răspunsul unei întrebări ce mă tot bântuie. Cine sunt? Căutarea m-a sfâşiat pe dinăuntru. Şi de fiecare dată când îi îngădui atingerea letală, răspunsul alunecă tot mai departe. Jocul ăsta morbid îmi defineşte întreaga viaţă, consumându-mă puţin câte puţin. Păşesc mereu de-a lungul barierei dintre cele două lumi, delimitarea atât de acută, încât îi simt suflul îngheţat cu fiecare respiraţie. Bariera aproape invizibilă dintre bine şi rău.

Tăcere. Catifelată şi sigură. O tăcere în care mă pot regăsi, ori pierde pentru totdeauna. O tăcere în care mă pot înţelege. Unde iubirea nu primeşte calificări şi nu e măsurată, unde mai pot încă percepe binele din oameni. Lumea mea a fost definită de sunete, cuvinte şi promisiuni pe care tăcerea nu le putea învinge niciodată. Acum tăcerea mă consumă pe dinăuntru, hrănindu-se cu disperarea, devorându-mi binele. Asta e noua mea viaţă. M-am angrenat în jocul de-a hărţuiala dintre bine şi rău, chiar dacă mă sfâşie bucată cu bucată, până nu va mai rămâne nimic.

Şi în timp ce zac pe fundul abisului, mintea mi se caţără către lumea din afară. Oare ce se întâmplă acolo, în timp ce eu sunt îngropată aici, ocupându-mă de afacerile morţii? Bine şi rău. Probabil soarele străluceşte afară şi copiii se întorc acasă de la şcoală, păşind peste covorul de frunze moarte. Îndrăgostiţii discută despre nimicuri, fără să fie forţaţi să ia decizii radicale. Nu le cere nimeni să facă alegeri imposibile, cea mai dificilă fiind poate doar filmul pe care urmează să-l vizioneze în seara asta. Cineva

citeşte ziarul în metrou, pe drum spre casă după o zi plictisitoare la birou. Gândurile mele despre lumea din afară se îndreaptă mereu către lucrurile normale, de zi cu zi. Pregătirea cinei. Joaca cu copiii. Planurile pentru weekend. Eu n-o să mai am parte niciodată de aşa ceva. Şi nici nu mai vreau. Am avut totul la un moment dat şi s-a transformat în cenuşă.

Tăcerea. Ca un drog. În tăcere pot găsi armistiţiul fragil dintre gând şi acţiune. O şansă să-mi ling rănile sufletului distrus, bălăcindu-mă în iluzia libertăţii şi a răscumpărării de păcate. O şansă să caut binele, chiar dacă e o călătorie lipsită de bucurii. Nu pot identifica prea multe lucruri bune în viaţa mea. Nicio logică, oricât de imbatabilă, nu-mi mai poate spăla sângele de pe mâini. Sângele amestecat cu distrugere, duplicitate şi secrete bine păstrate. Se agaţă de mine, însemnând cu o dâră întunecată orice şi pe oricine ating.

Dar în tăcere îmi pot imagina că sunt cine şi ce mi-am dorit să fiu, nu produsul unei vieţi scăpate de sub controlul personal. Şi, chiar, cine sunt? Acum şi aici.

Sunt speriată.

Speriată de cine sunt şi încerc să mă lupt cu noţiunea depresivă că probabil nu voi deveni niciodată mai mult. Sunt speriată de ceea ce mi se cere să fac şi de uşurinţa cu care reuşesc să-mi îndeplinesc fiecare misiune în parte, cât de uşor mă las convinsă să respect absolut toate ordinele. Câteodată, am îndoieli că sunt suficient de puternică pentru a continua să-mi fac treaba la modul superlativ. Mă simt ca un năvod ros pe la colţuri, menţinându-mă cu greu întreagă, îngrozită de ce anume ar putea aluneca înăuntru dacă aş ceda şi m-aş rupe câtuşi de puţin. Aşa că mi-e bine să mă ascund în tăcere, hrănindu-mi vinovăţia şi durerea fără supravegherea strictă a speranţei.

Tăcerea. Câteodată e la fel ca moartea. Şi mă ajută să ascund ce-a mai rămas din sufletul meu, ca o mamă ce-şi protejează copilul de un pericol letal. Tăcerea e ca un

scut, o proiecţie a unui vis interior. Ţine-i la distanţă şi dă-le suficient cât să fie mulţumiţi de performanţele pe teren. Dar nu-i lăsa niciodată înăuntru. Lasă-i să-şi pună mereu întrebări la care să nu intuiască niciodată vreun răspuns. În tăcere îmi îngrop adânc sufletul ce mi-a mai rămas şi-l încui departe de căutările interminabile ale stăpânilor mei distructivi.

Sunt un înger întunecat. Nimic altceva nu mai contează.

*

Alina era în mijlocul unui antrenament draconic, un fel de refugiu din calea emoţiilor şi a agoniei ce o măcinau pe dinăuntru. Fiecare lovitură de pumn şi de picior în parte îi ofereau o alinare temporară, oferindu-i iluzia că se află în control.

Lovitură cu piciorul prin răsucire. Eschivare laterală. Blocaj. Lovitură de pumn. Blocaj. Croşeu de dreapta.

Se mişca conform unui ritm interior doar de ea auzit, fără să realizeze că avea audienţă. Alex o privea nemişcat, admirându-i mişcările ce emanau o eleganţă letală. Alina lucra întotdeauna cu o acurateţe de neegalat. Mişcările erau extrem de clare, finalizate cu o forţă precisă, ce putea oricând să sfărâme oase. Era capabilă să-i rupă cuiva gâtul cu graţia unei lebede plutind pe un lac de un verde fără sfârşit. Dar în spatele execuţiei aceleia de excepţie, Alex întrezărea teama, neliniştea şi izolarea.

Se apropie de ea, surprinzându-i privirea. Alina întoarse capul şi păru să-şi înteţească loviturile împotriva unui duşman imaginar. Alex nu se lăsă descurajat. La următoarea ei mişcare, păşi pe tatami şi luă poziţia de luptă. Primele lovituri pe care le blocă îl surprinseră prin precizie şi forţă. Nu schimbară niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Alex ştia prea bine că Alina nu-şi putea exprima furia şi agonia prin cuvinte. Avea suficient de multă experienţă încât să intuiască deja trăirile interioare adaptate la realitatea lumii Elite. Un drum pe care agentul operativ trebuia să-l parcurgă singur. Şi cunoştea din

proprie experienţă singurătatea rezultată din actul acela de percepţie şi cunoaştere a noului eu interior. Dar el avea să fie mereu alături de ea, la fel cum şi ea fusese mereu alături de el în trecut. Simpla ei prezenţă reprezentase un factor stabilizator, la fel cum prezenţa lui tăcută avea să biruiască la un moment dat demonii din sufletul ei. Nu putea decât să aştepte. Decizia îi aparţinea Alinei.

O şuviţă de păr bălai fu dată la o parte cu o mână tremurătoare. Gestul comunica mult mai multe decât ar fi putut s-o facă cuvintele. În trecut, Alex îi putea vedea toate gândurile oglindite în ochii verzi pe care-i adora. O asociase dintotdeauna cu o carte. Descriptivă şi întotdeauna extrem de precisă. Acum, însă, ochii Alinei erau mereu opaci. Expresia feţei de nepătruns. Devenise un adevărat maestru în prezentarea unei atitudini neutre în orice context, fie profesional, fie social. Cu excepţia unui gest scăpat din neatenţie, ce-i trăda adevărata stare de spirit.

Acum, în privirea ei nu se oglindea decât determinarea. Poate că de asta avea nevoie. O viziune proaspătă a adevăratului eu interior, o amintire de care se putea agăţa în momentele în care nu mai ştia cine e cu adevărat. Alina se năpusti cu forţe reînnoite asupra lui, fără grija de a-l cruţa în vreun fel. Alex pară şi răspunse cu aceeaşi monedă. În curând se pierdură unul în mişcările celuilalt. Deveniră unul singur.

În agonie. În nelinişte. În teama de singurătate.

Se abandonară în mod inconştient dialogului tacit ce se impunea ori de câte ori se aflau unul în apropierea celuilalt. Cuvintele le prisosiseră dintotdeauna. În cel mai rău caz, reprezentau doar un obstacol. Conexiunea aceea unică era adevărul absolut de care dispuseseră încă de la prima privire. Nu putea fi falsificată, ori manipulată. Pe Marius şi Jenka îi îngropaseră împreună, timp în care îşi reamintiseră cum să perceapă conexiunea aceea demult uitată. Era singurul gest de o sinceritate absolută pe care-l mai puteau împărtăşi în Elite. Singurul lucru pentru care

mai merita să trăiască.

Alina îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu mâneca şi aruncă o privire la ceas. Distras de pierderea ei temporară a concentrării, Alex făcu o greşeală pe care Alina o transformă într-un avantaj. Detaliile acelea invizibile pentru cineva din afară îi permiteau să se simtă complet conectat cu ea, anticipându-i următoarea mişcare înainte ca ea s-o gândească măcar. Chiar şi aşa, se trezi pe spate pe tatami. Înainte să poată sări din nou în picioare, Alina îl imobiliză cu propriul trup. Răsuflările lor întretăiate se împletiră. Masca impasibilă a Alinei se dizolvă sub efectul privirii lui pătrunzătoare.

Uşa sălii de antrenamente se deschise şi Mark îşi făcu apariţia.

— Ăăă… îmi cer scuze că vă întrerup… ăăă… antrenamentul, dar Brett m-a trimis după voi, se bâlbâi încurcat. Avem un briefing de urgenţă. Vorbim despre Cod Omega, ceea ce înseamnă implicarea tuturor agenţilor operativi disponibili. Filialele din Europa, Asia şi America de Sud sunt online în timp real. Rusia, Australia şi America de Nord se conectează în zece minute.

Mark le mai aruncă o privire curioasă, după care se grăbi să părăsească sala, închizând uşa după el.

Alex se ridică în picioare, agil ca o felină. Cod Omega însemna mobilizarea tuturor resurselor umane de care dispunea Elite. Dacă ar fi fost Departamentul Apărării al Statelor Unite ale Americii, nivelul de alertă ar fi fost setat la DEFCON1. Cu alte cuvinte, la doar un pas de război.

*

Brett apăsă un buton al telecomenzii din mâna lui şi pe ecran apăru ceea ce părea a fi un tabel organizatoric cu feţele celor mai importanţi jucători din lumea subterană a crimei organizate.

— În ultimii cinci ani, Elite a avut de-a face într-un fel sau altul cu aceşti indivizi. Până acum, s-a crezut că acţionează separat, dar informaţiile de ultimă oră contrazic cam tot ce ştiam. Se pare că cinci dintre ei au

creat de curând un fel de corporaţie a crimei organizate, pe nume Sinodul. Fiecare dintre cei cinci membri fondatori au adus la pachet câte un grup de mercenari extrem de bine antrenaţi, precum şi oameni de ştiinţă şi analişti din toate domeniile. Pe scurt, fiecare divizie în parte e la fel de perfect structurată, competentă şi bine susţinută din punct de vedere financiar ca şi noi.

Brett făcu o pauză, studiind feţele agenţilor operativi prezenţi de parcă ar fi vrut să se asigure că înţeleg gravitatea informaţiilor dezvăluite.

— Ling Tran, Arriane Kreddough, Gregory Collingsworth, Victor Armouf and Carlos Santiago. Ei sunt fondatorii Sinodului. Fiecare divizie are specialitatea sa. Carlos Santiago controlează, monitorizează şi guvernează toate cartelurile de droguri din America de Sud. Ling Tran e liderul Triadei din Orient şi controlează toate activităţile lor de peste ocean. Arriane Kreddough, singura femeie din grup, controlează transporturile de armament sub egida IRA-ului, precum şi conexiunile lor pe piaţa neagră. Victor Armouf este liderul unei noi organizaţii extremiste Islamice, numită Naţiunea Arabă, al cărui principal obiectiv este instaurarea legii Sharia pe întreg globul. În sfârşit, ajungem şi la Gregory Collingsworth, specialist în sisteme nucleare şi de recunoaştere, sateliţi şi tot tacâmul. Studiaţi-le dosarele şi familiarizaţi-vă cu feţele lor. Reprezintă cel mai crunt coşmar al lumii civilizate.

— Cod Omega înseamnă că atacăm întreg Sinodul? întrebă Alex fără să-şi ia privirea de la feţele de pe ecran.

— Suntem buni, Alex, dar nu chiar atât de buni. Roger şi echipa lui lucrează împreună cu noi pentru misiunea asta, la fel ca multe alte organizaţii guvernamentale din toată lumea. Ţinta noastră e Gregory Collingsworth şi avem misiunea de-a anihila organizaţia pe care o conduce, numită Sfera. Din informaţiile primite, se pare că au filiale la Bruxells, Sydney, Washington, Kiev şi Seul, dar sediul central se află în estul Sudanului. Avem indicaţii de la surse de încredere că există posibilitatea să

descoperim un depozit de arme chimice, aşa că va fi nevoie de o echipă HAZMAT.

Brett se întoarse către Mark.

— Informaţiile necesare pentru profilul tactic, necesarul de agenţi operativi şi asocierile pe eşaloane sunt încărcate deja în interfaţa ta. Obiectivul nostru principal e anihilarea totală a Sferei, dar totul trebuie executat conform anumitor standarde. Nu pot dezvălui toate detaliile, de data asta nu lucrăm singuri. Atacul nostru va coincide cu alte patru atacuri simultane asupra diferitelor divizii ale Sinodului.

Brett zâmbi superior, văzând întrebările oglindite în ochii tuturor. *Cine? Cum?* Elite era una dintre cele mai puternice organizaţii în acest domeniu, însă nu se putea pune de una singură cu un mamut precum Sinodul.

— La sediul central al Sferei se află în jur de şaizeci, până la o sută de mercenari. În mod normal, asta n-ar fi o problemă, dar sunt extrem de bine organizaţi, chiar dacă o idee cam arhaici atunci când vine vorba despre ideologia organizaţiei. Totul e plănuit la perfecţie, după un orar foarte bine stabilit. Am identificat o fereastră de atac la miezul nopţii, când doar aproximativ cincisprezece mercenari se află la bază. Nu au nevoie de mai mulţi, datorită unui sistem avansat de securitate bazat pe lasere, ce poate fi activat din şase zone aflate în interiorul clădirii. Dacă laserele sunt activate, nu există nicio şansă de supravieţuire. Chiar dacă ideologia şi operaţiunile conduse de către Sferă sunt arhaice, tehnologia de care dispun e de ultimă generaţie. Centrul de date din inima bazei e obiectivul nostru principal. Alex va penetra interfaţa centrului, timp în care restul echipelor vor planta dispozitivele cu explozibil. Aveţi treizeci de minute pentru infiltrare şi evacuare.

— Şi cum rămâne cu sistemul de securitate? întrebă Alex. Nu e o problemă?

— Nu, răspunse Mark pe un ton ferm. E relativ uşor să dezactivez alarma primară. Infiltrarea n-ar trebui să fie

o problemă, evacuarea va fi adevărata provocare.

— Informaţiile sunt deja încărcate pe PDA-uri. Roger şi echipa lui sunt deja pe poziţii. Mai aşteptăm un ultim calup de informaţii înaintea atacului general. Studiaţi toate datele, nu ne putem permite greşeli. Mark e disponibil pentru profilul tactic al misiunii, încheie Brett.

Scott tocmai terminase de încărcat profilul misiunii pe PDA-uri, când îşi ridică privirea pentru a-l descoperi pe Alex lângă el. Tresări, înjurându-l în gând pentru felul acela enervant de-a se apropia de cineva fără să facă nici cel mai mic zgomot.

— Spionezi mereu oamenii, ori doar pe mine? îl întrebă, furios pentru faptul că fusese prins cu garda jos.

Alex îl privi cu o expresie glacială, dar nu-i răspunse.

— Ce vrei? întrebă Scott, oftând exasperat.

Alex îi întinse PDA-ul său.

— Vrei să-mi spui şi mie de ce-ai făcut schimbări în profil şi ne-ai lăsat descoperiţi în timpul evacuării?

— E profilul reactualizat. Cel vechi nu dispunea de toate datele.

— Nu aveam nevoie de date adiţionale pentru evacuare, îl contră Alex pe un ton ferm. Alina e vârf de lance şi are nevoie de acoperire în flancul din stânga, asta n-are nicio legătură cu datele noi. Echipa secundară e mult prea departe pentru a ne putea ajuta în vreun fel dacă întâmpinăm rezistenţă.

— N-am nevoie de critica ta la schimbările pe care le-am făcut. Dacă ai vreo problemă, n-ai decât să te duci la Brett, din moment ce el e cel care a aprobat profilul nou. Şi din câte am văzut, Alina ştie să-şi poarte şi singură de grijă.

— Probabil nu m-am exprimat foarte clar, replică Alex cu răceală. Puse PDA-ul în faţa lui Scott. Nu era o critică şi nicio sugestie. Am făcut deja modificările necesare, treaba ta nu e decât să le încarci. Şi eşti invitatul meu să-i faci o vizită lui Brett. Se pare că şi-a schimbat opinia în legătură cu profilul tău şi l-a aprobat pe-al meu.

Scott îl privi încruntat.

— Asta e tot?

Alex îi întoarse spatele şi se îndepărtă, fără să-i mai răspundă.

Brett se învârti ca un leu în cuşcă prin faţa monitoarelor, în timp ce Mark se ocupa de ultimele pregătiri. Conexiunile video fură stabilite şi coordonatorii fiecărei organizaţii participante la coaliţia împotriva Sinodului, precum şi liderii de echipe apărură pe rând pe câte un ecran.

— Webb, odată ce primiţi undă verde, echipele CIA se ocupă de Santiago. Mercenarii lui sunt impecabil antrenaţi, o să vă dea ceva de lucru.

— Confirmat, suntem pe poziţie.

— Davenpot, la cinci minute după primul contact, oamenii tăi vor ataca sediile Triadului din Asia şi America.

— S-a înţeles, nici nu vor şti ce i-a lovit.

— Hernandez, odată ce primim confirmarea în legătură cu atacurile echipelor lui Davenport, ai undă verde pentru a ataca Naţiunea Arabă. Ţine minte, nu omite posibilitatea armelor biologice.

— Toţi agenţii sunt deja pe poziţii, aşteptăm numărătoarea inversă.

— La cincisprezece minute de la începerea primului atac, Forţele Elite se vor infiltra succesiv în bazele Sferei. Anihilare totală. Alex?

— Suntem pregătiţi, aşteptăm ordinul de atac, răspunse Alex cu voce fermă.

— Bun, atunci fiecare ştie ce are de făcut. O’Maley, echipele tale intră ultimele în acţiune. Îl atacaţi pe Kreddough. Elite va fi încă activă în ultima fază a misiunii, după ce vă activaţi. Rolul vostru e să vă asiguraţi că anihilarea Sinodului e completă.

— Toate echipele sunt pe poziţie. Confirmaţi coordonatele.

— Coordonate confirmate, răspunse Mark. Conectăm comunicaţiile, toate echipele recepţionează în timp real.

Interfaţa auxiliară e pregătită pentru transmisiunile de pe serverul Sinodului.

Brett se apropie de terminalul lui Scott.

— Ai ajustat parametrii? îl întrebă pe un ton scăzut.

— Da, răspunse Scott la fel. Alex a făcut ca trenul în gară şi-a insistat să introduc modificările lui.

— Perfect. Schimbă totul ca în profilul iniţial şi şterge orice urmă că parametrii au fost alteraţi. Asta e tot. Sunt convins că Departamentul Tactic va avea nevoie de tine cât de curând.

Scott dădu din cap în semn că a înţeles. Brett se reîntoarse la monitoare. În câteva ore, avea să contacteze Consiliul pentru a raporta că Alex şi Alina fuseseră ucişi în mod tragic la datorie în timpul unei misiuni scăpate de sub control. Le va explica cu părere de rău că nu Elite e de vină pentru eroarea tactică, din moment ce Alex insistase să schimbe profilul misiunii în ultimul moment. Consiliul avea să demareze o investigaţie, fiind nevoit să accepte că Alex făcuse o eroare fatală ce-l costase viaţa lui şi cea a Alinei.

Pentru prima oară după mult timp, Brett îşi permise să zâmbească satisfăcut.

Undeva deasupra Mării Roşii

Zgomotul elicelor elicopterului îi induseră o stare ca de transă Alinei, fiecare ciclu în parte unic şi totuşi identic, imitând parcă gândurile ce i se învârteau prin minte. Oftă, sprijinindu-şi capul de metalul rece din spatele ei. Detesta elicopterele. Un avion avea cât de cât o şansă să aterizeze cu bine în cazul unei defecţiuni, dar un elicopter s-ar fi prăvălit ca o stâncă din cer. *Sunt o idioată,* îi trecu prin minte, abţinându-se cu greu să nu izbucnească în râs. *Mă arunc cu capul înainte într-o nouă misiune din Iad, fără să am habar cine sunt oamenii care-mi acoperă spatele, şi eu îmi fac griji pentru siguranţa transportului cu elicopterul.* Poate n-ar fi fost rău ca Brett să se îngrijească de conceperea unei broşuri cu reguli elementare pentru pasagerii Elite. Îşi putea imagina cum ar fi sunat:

1. Vă rugăm să nu vă panicaţi. Sunteţi deja morţi, aşa că o eventuală prăbuşire nu poate durea prea tare.

2. Vestele de salvare nu sunt incluse în preţ. În caz de urgenţă, folosiţi un agent operativ mort. Merge şi unul inconştient.

3. Vă rugăm respectuos să nu vă faceţi iluzii deşarte de supravieţuire în cazul în care elicopterul intră în picaj liber. Ar fi mult mai simplu pentru toată lumea dacă aţi lua-o drept o lichidare cu stil.

4. Toate dispozitivele electronice sunt rezistente la apă. Voi, nu. Atenţie! Toate dispozitivele, de orice fel, sunt indispensabile! Voi, nu. Vă rugăm să menţineţi cu orice preţ sistemul de comunicaţii deasupra apei. În felul acesta, putem recepţiona semnalul în timp ce vă înecaţi.

5. În eventualitatea în care vă prăbuşiţi într-un perimetru ostil, vă sugerăm cu drag să înghiţiţi cu încredere pilula cu cianură, dar numai după ce distrugeţi absolut toate sistemele şi echipamentele de natură critică. Ar fi păcat să cadă în mâna duşmanului. După care priviţi cerul şi relaxaţi-vă! Nu-i aşa că vă simţiţi cu adevărat norocoşi? Sunteţi printre primii subiecţi care se bucură de noul program de anihilare voluntară! Departamentul Medical vă urează sinucidere plăcută!

Alina studie din nou profilul misiunii încărcat pe PDA, concentrându-se pe rutele de infiltrare şi evacuare, încercând să facă abstracţie de tensiunea crescândă din aer în timp ce restul agenţilor operativi se pregăteau pentru rapel. Pe măsură ce se apropiară de punctul zero, echipele îşi pregătiră echipamentul de teren, verificându-şi din nou armele pentru a se asigura că erau în bună stare de funcţionare. Alina aşteptă semnalul lui Alex pentru a stabili legătura cu Mark.

— Un minut până la punctul zero, îi informă Alex.

— Încarc acum schematica clădirii şi mă ocup de sistemul de securitate, răspunse Mark. Aveţi doar cinci minute pentru infiltrare până la reciclarea automată. Porneşte cronometrul în şaizeci de secunde.

Alex îşi ridică privirea la Alina şi înclină din cap. Agenţii operativi îşi începură rapelul către pământ, cu Alina şi Alex la urmă.

Milano, Italia

Brett se plimba nervos prin spatele lui Mark şi Scott, ascultând în căşti vocile agenţilor operativi. Cu toate că era deja obişnuit ca Brett să-i sufle în ceafă, Mark oftă iritat în timp ce scana cu privirea monitoarele din faţa lui. Ajustă o idee imaginea, după care tastă o comandă. Variaţia de date afişată pe un monitor îi atrase atenţia.

— Alina, eşti la plus Bravo şapte. Modulează la minus două grade.

— Minus două grade, confirmat, răspunse Alina câteva secunde mai târziu. Echipa Alfa pregătită pentru inserţie. Echipa Beta e pe poziţie.

— Undă verde în câteva minute, o anunţă Scott.

— Confirmat.

Scott se sprijini de spătarul scaunului, amintindu-şi comportamentul lui Alex după misiunea falsă de lichidare a Alinei… ostilitatea clară faţă de Elite şi tendinţa suicidală de pe teren. Fusese o perioadă dificilă. Chiar foarte dificilă. Desigur, totul devenise extrem de confuz odată ce Alina reapăruse pe radarul Elite şi fusese adusă înapoi.

Scott alesese să perceapă legătura dintre cei doi prin prisma tiparului mentor-discipol. Faptul că Alina alternase între a-l urî de moarte pe Alex şi a-şi dori din tot sufletul afecţiunea lui nu reprezenta o surpriză. Cel mai bun agent operativ Elite avea un dar anume să fascineze oamenii cu care intra în contact. Problema era că Alina avea exact acelaşi efect asupra lui. Cu toate astea, Alex şi Alina formau o pereche extrem de eficientă pe teren. Împreună erau o adevărată forţă. Complet sincronizaţi şi conectaţi la un nivel primar, astfel încât putea să jure că în anumite situaţii erau capabili să-şi citească gândurile unul altuia. Păcat că Brett luase decizia să-i lichideze pe parcursul misiunii curente. După părerea lui Scott, pierderea celor doi avea să reprezinte o lovitură majoră pentru Elite. Dar

ordinul fusese deja dat, iar el nu avea de gând să-l contrazică pe Brett.

— Echipa Alfa, aveţi undă verde, anunţă Mark.

— Inserţie în şaizeci de secunde, îi răspunse vocea lui Alex.

— Confirmat.

Estul Sudanului

Clădirea cu două etaje abia dacă se zărea printre copacii denşi. Agenţii operativi Elite îşi conectară dispozitivele de vedere pe timp de noapte. Alex o urmări pe Alina în timp ce dădea semnalul echipelor să-şi ocupe poziţiile din lateralele clădirii. Patru mercenari patrulau pe acoperiş, cu armele pregătite în poziţie de tragere.

— Echipa Alfa, convergeţi, le ordonă vocea lui Mark în ureche.

Umbre întunecate se desprinseră de copaci, îndreptându-se fără niciun zgomot spre baza Sferei, aşteptând ordinul de inserţie pentru Alex şi Alina.

— Echipa Alfa, aveţi undă verde.

— Inserţie în şaizeci de secunde, comunică Alex cu voce joasă.

— Confirmat.

Alex şi Alina decupară o fereastră laterală fără niciun sunet şi se strecurară în clădire. În căşti auziră vocile liderilor de echipe în timp ce coordonau plantarea dispozitivelor cu explozibil. Într-un mod cu totul paradoxal, cartierul general al Sferei fusese construit sub formă de stea cu cinci colţuri, fiecare colţ în parte prelungindu-se cu câte un coridor descoperit. Un singur coridor ajungea la Centrul de Date, aflat în inima stelei, celelalte coridoare terminându-se cu scări din metal ce duceau către etajele superioare.

O platformă în aceeaşi formă de stea cu cinci colţuri era suspendată deasupra întregii structuri. Mult-temutele lasere erau montate din zece în zece metri de-a lungul grilajului de susţinere al platformei. Designul construcţiei era deosebit de ingenios, permiţându-le mercenarilor din

tura de pază să patruleze de-a lungul scheletului metalic al platformei, având astfel acces liber la dispozitivul de apărare. Fiecare dintre ei dispunea de o telecomandă pentru activarea laserelor montate în segmentul de stea pe care-l superviza. Centrul de Date era singurul loc de unde laserele puteau fi activate la unison.

Alex şi Alina studiaseră cu atenţie schematica clădirii şi dispunerea intricată a laserelor, ajungând la concluzia că cea mai puţin riscantă inserţie putea fi executată doar cu doi agenţi operativi. Mark urma să-l ghideze pe Alex către Centrul de Date, în timp ce Alina îi asigura spatele şi activa pe post de intermediar în timp real cu restul echipelor.

— Suntem înăuntru, raportă Alex.

— Coridorul din stânga ta duce la Centrul de Date, îl informă Mark cu ochii pe cele două lumini roşii de pe ecran ce-i indicau poziţia lui Alex, respectiv, pe cea a Alinei.

— Mercenarii din tura de pază?

— Tocmai au încheiat un ciclu de patrulare, din momentul ăsta aveţi douăzeci de minute să activaţi interfaţa şi să evacuaţi.

Alina şi Alex de deplasară fără niciun zgomot de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre Centrul de Date.

— Toate echipele pe poziţie, auziră vocea lui Ford în căşti.

— Suntem în Centrul de Date, raportă Alex peste câteva minute.

Se aşeză la terminalul central şi începu să tasteze, în timp ce Alina rămase de pază la intrare, cu arma pregătită.

Milano, Italia

Scott monitoriza interfaţa special stabilită, aşteptând ca Alex să transmită datele din sistemul central al Sferei. Îi aruncă o privire lui Mark, pentru a se asigura că e ocupat cu coordonarea echipelor din teren şi nu e atent la ce face el, după care anulă rapid o alarmă afişată pe ecran. Nicăieri în profilul misiunii nu se indica faptul că odată ce

penetra sistemul de date, Alex declanşa şi o alarmă secretă. Cu alte cuvinte, avea suficient timp să termine de încărcat toate datele în interfaţa securizată, dar nu să evacueze înainte de-a fi descoperiţi. Brett venise cu ideea să se omită acel detaliu, bazându-se pe faptul că o astfel de eroare putea fi atribuită informaţiilor insuficiente.

Scott aşteptă cu privirea la ecran, zâmbind în colţul gurii atunci când Alex reuşi să treacă de primul firewall. În secunda următoare, zece mercenari se îndreptară către Centrul de Date. Întoarse privirea spre Brett şi înclină aproape imperceptibil din cap. Acum era treaba lui să-l îndepărteze pe Mark din Camera Sistemelor.

— Mark, vreau să faci o analiză amănunţită a datelor încărcate de Alex, pentru a ne asigura că nu sunt corupte şi pot fi transferate în siguranţă pe serverul nostru. Fă-o de pe serverul secundar. Scott şi cu mine putem coordona misiunea fără probleme.

Mark păru o idee surprins, dar nu comentă. Încuviinţă doar din cap în semn că a înţeles şi se ridică de la terminalul său pentru a părăsi încăperea. Scott îşi întoarse privirea la Brett pentru o confirmare, după care deconectă comunicaţiile. Nu mai dura mult până când Alina şi Alex erau descoperiţi. Şi de data asta, erau pe cont propriu.

Estul Sudanului

Alina aruncă o privire la ceas, ştiind că nu mai aveau decât câteva minute înainte ca patrula de pază să ajungă din nou în zona Centrului de Date. Explozibilul fusese deja plantat, nu mai rămânea decât ca Alex să termine de transferat informaţiile extrase de pe serverul Sferei şi să evacueze amândoi clădirea fără să fie detectaţi.

— Cât mai durează? întrebă, ridicându-şi privirea la platforma de deasupra lor.

— Aproape am terminat, răspunse Alex cu ochii la monitorul din faţa lui.

— Hai mai repede, nu mai avem decât câteva minute.

Alex urmări cu calm cum transferul fişierului

electronic ajunse la final, ceea ce însemna că toate informaţiile extrase fuseseră transmise cu succes.

— Avem vizitatori, anunţă Alina o secundă mai târziu.

Alex îşi ridică privirea în momentul în care auzi zgomot de bocanci îndreptându-se în direcţia lor.

— Mark, ce se întâmplă? întrebă cu voce joasă.

Niciun răspuns.

— Mark?

Îşi mută privirea la Alina, care ridică din umeri. Îi făcu semn să i se alăture, scanând încăperea cu privirea în căutarea unui loc unde se puteau ascunde. Se îndreptară rapid către o nişă aflată în peretele opus faţă de terminalul cu monitoare. Alex îşi scoase Glockul şi-l ţinu cu ambele mâini, cu ţeava în jos.

— Mark, ne recepţionezi? încercă din nou Alina. Ford, raportează. Ne aude cineva?

Din nou, zgomotul static fu singurul răspuns pe care-l primi.

— Toate comunicaţiile sunt întrerupte. Cum naiba ajungem la punctul de extracţie, fără să fim prăjiţi de laserele alea?

Privirea lui Alex fu atrasă de un grilaj din metal îngropat în podea. Îi făcu semn şi se lăsară pe genunchi lângă el, ştiind că probabil ducea către reţeaua de tunele de sub clădire. Poate chiar spre o ieşire. Încercară să clintească grilajul, dar nu reuşiră să-l mişte decât câţiva centimetri înainte să audă primele împuşcături. Se ascunseră după nişte dulapuri din metal şi ripostară, spate în spate. Împuşcăturile inamice începură să se audă tot mai aproape, semn că mercenarii înaintau tot mai mult către poziţia lor.

În afara perimetrului, echipele Elite încercau frenetic să restabilească comunicaţiile cu sediul Elite şi unii cu alţii. Într-un mod cu totul şi cu totul inexplicabil, dispozitivele de comunicaţie începuseră să transmită zgomot static la câteva minute după exfiltrarea către punctul de extracţie. Ford îşi aruncă o privire la ceas şi se

lăsă pe vine, ros de incertitudine. Încercă să scruteze întunericul cu privirea, sperând să-i zărească pe Alex şi pe Alina. Trecuseră douăzeci şi cinci de minute de la inserţia lor în clădire. Nu mai aveau decât cinci minute de aşteptat, după care, conform profilului misiunii, trebuiau să arunce în aer cartierul general al Sferei. Obiectivele misiunii trebuiau îndeplinite cu orice preţ. Sperând din tot sufletul că nu avea să fie pus în situaţia de a fi nevoit să ia acea decizie înainte de a şti cu certitudine că Alex şi Alina părăsiseră clădirea în siguranţă, încercă din nou să contacteze sediul Elite.

— Mark, ne recepţionezi? Pauză. Mark?

Niciun răspuns.

— Ce naiba facem? întrebă Roman din stânga lui.

— Toate echipele, evacuarea la punctul secundar de extracţie.

Roman se topi în noapte pentru a da ordinele de rigoare.

Când ultimele minute se scurseră şi Roman îi confirmă faptul că toate echipele se aflau pe poziţiile de extracţie, Ford închise ochii şi activă dispozitivele cu explozibil, spunând în gând o mică rugăciune pentru Alex şi Alina. De acum nu mai putea decât să spere că părăsiseră clădirea şi se aflau pe drum spre ei.

Milano, Italia

Mark dădu colţul coridorului, întorcându-se la terminalul său, încă nevenindu-i să creadă că Brett îi ceruse să-şi părăsească postul în timpul unei misiuni critice pentru a îndeplini o sarcină ce putea aştepta fără probleme până după iniţierea exploziei. Când ajunse în Camera Sistemelor, fu încă şi mai surprins să vadă că Brett şi Scott analizau fişierul de date transferat de Alex, ignorând cu desăvârşire alarmele declanşate pe monitoarele din dreapta lor. Alex şi Alina erau în mare pericol. Realiză cu îngrijorare faptul că Brett îl îndepărtase de la pupitrul de comandă pentru a putea altera în linişte parametrii misiunii. Se opri brusc şi păşi încet cu spatele,

până ieşi din Camera Sistemelor înainte să fie văzut.

O rupse la fugă către serverul secundar şi se aşeză la primul terminal, degetele zburându-i pe deasupra tastaturii. Când reuşi să intre în interfaţa misiunii pe rol, realiză că toate comunicaţiile fuseseră deconectate. Introduse codul de anulare a comenzii şi deschise un canal de comunicaţie securizat.

— Echipa Beta, raportează. Mă recepţionează cineva?

— Era şi timpul! răspunse vocea furioasă a lui Ford. Unde morţii mă-sii…

— Ford, ascultă-mă, n-avem prea mult timp, îl întrerupse Mark. Care e statutul Echipei Alfa? Nu-i pot contacta pe canalul principal.

— Habar n-am, Mark, motiv pentru care tot încercăm să dăm de ţine de aproape zece minute! Comunicaţiile au picat total şi-am activat explozibilul. Două minute până la punctul zero. Trebuie să-i scoatem de acolo!

— Recepţionat. Rămâi pe canalul ăsta.

Mark încercă să-i contacteze pe Alex şi Alina pe toate canalele disponibile, dar nu auzi decât zgomot static. Începu să tasteze frenetic, ştiind că trebuia să anuleze dispozitivele cu explozibil. Transpiraţia îi alunecă pe spate în timp ce săpa tot mai adânc în sistemul de securitate Elite. Reuşi să intre în serverul principal şi activă fereastra cu numărătoarea inversă. Treizeci de secunde până la detonare. Tastă rapid codul de anulare şi aşteptă. Zece secunde. Îşi ţinu respiraţia, urmărind cifrele de pe ecran.

Nouă… opt… şapte… şase… cinci… DETONARE ANULATĂ.

Îşi aduse aminte să respire şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte cu mâneca hanoracului negru. Făcuse tot ce putea pentru Alex şi Alina. Acum trebuia să spere că reuşesc să iasă din clădire şi să reactiveze dispozitivele cu explozibil.

Estul Sudanului

Alerg şi mă ascund după un stâlp din beton, trăgând

orbeşte în direcţia mercenarilor care ne urmăresc. Prin vene îmi circulă adrenalină pură, inducându-mi o stare de euforie. Luptăm până murim, ori murim luptând, am uitat care e diferenţa dintre cele două. În dreapta mea, Alex trage fără oprire.

Suntem depăşiţi numeric într-un mod cât se poate de grav, dar mă forţez să nu mă gândesc la urmări şi continui să apăs pe trăgaci. Facem destule victime, dar nu e suficient, inamicul continuă să se apropie tot mai mult. Ejectez încărcătorul gol şi-l înlocuiesc cu unul nou. Trag în tot ce mişcă, ignorând urletele de durere. Un glonţ ricoşează în ciment chiar în dreptul capului meu. Alex îmi face semn să-i acopăr spatele, în timp ce se întoarce la grilajul din podea. Dau din cap în semn că am înţeles şi-i indic ceasul, amintindu-i că probabil dispozitivele cu explozibil au fost deja activate. Timpul ni se scurge printre degete. Cu un efort supraomenesc, Alex reuşeşte să mute grilajul atât cât să ne permită să ne strecurăm în spaţiul de sub podea. O ia înainte, după care-mi face semn să-l urmez.

O luăm la fugă prin tunelul întunecat, auzind zgomot de paşi grăbiţi deasupra noastră. O ploaie de gloanţe spulberă cimentul din dreapta mea. Mă arunc pe burtă, izbindu-mă cu umărul de peretele pe jumătate surpat. Îmi ridic încet capul, încercând să văd ceva în bezna din jurul meu. O umbră înaintează spre noi, alunecând de-a lungul peretelui. Schimb din nou încărcătorul, ignorând durerea din umăr. Întind un picior şi împing în peretele putred, care cedează într-o ploaie de moloz. Umbra se opreşte şi-şi îndreaptă arma spre zgomot. Scrâşnesc din dinţi şi ridic Glockul cu două mâini, apăsând de trei ori pe trăgaci. Zgomotul trupului prăbuşindu-se la pământ răsună cu ecou prin tunelul întunecat.

Mă ridic în picioare şi-o iau din nou la fugă, auzind paşii lui Alex în spatele meu. Dar ne oprim brusc după ce trecem de o cotitură şi descoperim un grup de mercenari aşteptându-ne zece metri mai în faţă. Ştim prea bine că

suntem încercuiţi, dar nu ne prea vine să ne predăm de bunăvoie. Ne aşezăm spate în spate, cu armele pregătite, atenţi la mercenarii care ne înconjoară din toate părţile.

E surprinzător de greu să te laşi capturat atunci când instinctul îţi dictează: eschivează, luptă, lichidează. Mă uit în jur în timp ce suntem escortaţi înapoi spre Centrul de Date. Pereţii sunt umezi şi plini de igrasie, emanând un miros de stătut. Totul pare pe jumătate putrezit, ca şi cum un virus invizibil distruge sistemul nervos al clădirii. Mercenarii rămân tăcuţi pe tot parcursul drumului. Îmbrăţişez din tot sufletul alinarea oferită de simpla prezenţă a lui Alex. Măcar o să murim împreună. Poate.

Suntem duşi într-o zonă delimitată de garduri înalte din metal, în apropierea Centrului de Date.

— Puneţi-i în cuşti.

Posesorul vocii e un bărbat înalt cu păr grizonant, îmbrăcat cu pantaloni negri de doc şi un pulover maro închis. Gregory Collingsworth. Din felul în care-l ascultă, e clar că mercenarii îl respectă şi-i îndeplinesc toate ordinele.

Collingsworth se apropie de Alex, un zâmbet absolutindu-i pe buze. Se încruntă atunci când nu obţine nicio reacţie, izbindu-se de binecunoscuta mască impasibilă. Îl studiază cu interes, după care-şi întoarce privirea la mine, o mie de întrebări oglindindu-se în ochii căprui închis ce se asortează perfect cu puloverul pe care-l poartă. Face un gest scurt din mână şi mercenarii ne împing în cele mai stranii celule pe care le-am văzut vreodată, un fel de cuşti suspendate cu lanţuri în aer. Degetele mi se împletesc instinctiv cu structura metalică, testându-i rezistenţa. Uşa e închisă cu un lacăt masiv.

Collingsworth se apropie de cuşca lui Alex.

— Cine v-a trimis?

Alex nu-i răspunde, continuând să-l privească impasibil.

— Foarte impresionant. Collingsworth ne studiază cu interes, încercând să găsească un sens în lipsa noastră

totală de reacţie. Amândoi atât de puternici, atât de... dedicaţi.

Îl urmăresc cu coada ochiului cum se apropie de o masă pentru a umple o seringă cu un lichid de un roşu închis. N-am nici cea mai mică îndoială că drogul cu care plănuieşte să ne injecteze e cel puţin letal.

— O să vă umplu minţile cu nebunie pură, iar voi o să-mi răspundeţi la toate întrebările. Chestia asta e Iadul vostru personal, spune Collingsworth, indicându-ne seringa din mâna lui.

Are dreptate, dar nici nu-şi imaginează în ce fel.

— Bagă mare, comentez pe un ton ironic. Iadul nu mă sperie câtuşi de puţin, l-am vizitat de prea multe ori. Oricum, n-o să afli nimic.

— Sunt convins că asta vrei să crezi, îmi zâmbeşte cu un aer superior.

— De ce nu ne omori, pur şi simplu? Ai câştiga o grămadă de timp.

Collingsworth mă priveşte cu o expresie gânditoare.

— Poate că am s-o fac.

Ne întoarce spatele şi părăseşte zona, urmat de mercenarii lui. Dintr-odată, se aude un zornăit ciudat şi privim deasupra noastră pentru a vedea un fel de cub din metal ce coboară peste cuştile în care ne aflăm. Când ajunge la pământ, o lumină roşie se aprinde în dreptul a ceea ce pare a fi o uşă laterală. Liniştea ne învăluie. Alex priveşte în jur, apoi îşi întoarce capul la mine.

— Ce facem? îl întreb.

— Aşteptăm.

Mă întind cu mâinile deasupra capului, încercând să-mi relaxez muşchii tensionaţi.

— De ce nu ne-a omorât deja?

— Nu ştiu.

Timpul trece şi renunţ să încerc să număr minutele. Ce mai contează? La un moment dat, auzim un zgomot cel puţin ciudat. Pentru o fracţiune de secundă, am impresia că Elite ne vine în ajutor, dar uşa nu se deschide şi sunetul

continuă. În tăcerea ce ne înconjoară, vuietul acela ciudat pare amplificat cu puterea unei erupţii vulcanice. Alex îşi întoarce privirea spre mine.

— Cred că ţi-a ascultat sfatul. Ne gazează.

Îşi strecoară degetele printre gratiile cuştilor, străduindu-se să-mi atingă mâna. În ochi i se oglindeşte iubirea şi regretul. N-am putut trăi niciodată împreună, dar măcar ne e dat să murim împreună. Îmi împletesc degetele cu ale lui şi mă strânge cu putere. Îi simt pulsul, complet sincronizat cu al meu. Rămânem tăcuţi şi ne privim în ochi, în timp ce aerul din jur capătă treptat un miros dulceag.

Sediul CIA – Langley, Virginia

Sunetul strident al telefonului aproape îl făcu pe Roger să tresară. O singură persoană deţinea acel număr şi Roger aşteptase apelul acela de zile întregi. Răspunse imediat.

— Cod, ceru cu voce calmă.

— Elite e punctul zero. Linia e securizată, răspunse o voce de bariton.

— Care-i situaţia? întrebă Roger, ignorând fiorul rece de pe şira spinării.

— Avem o problemă majoră.

— Ascult.

— N-am prea mult timp. Folosesc o linie securizată pentru că e urgent, dar o să fie reperată în câteva minute. Alex şi Alina au fost capturaţi în timpul inserţiei.

— Cum e posibil aşa ceva? Amândoi au executat misiuni mult mai dificile decât asta.

— Dacă e să-l credem pe Mark, Brett a aşteptat până a primit transferul de date de la Alex, după care i-a ordonat lui Scott să întrerupă comunicaţiile. Misiunea a fost sabotată şi Brett a ordonat deja evacuarea echipelor.

— Ignoră ordinul. Vreau să-i salvezi.

— O să fie Iadul pe pământ la întoarcerea la sediul Elite. O să fiu nevoit să încalc protocolul în mod flagrant pentru chestia asta. Brett o să vrea să-mi mănânce ficaţii.

— Nu-ţi face griji în legătură cu Brett, o să ne ocupăm de el cât de curând.

— Am înţeles.

Roger nu mai avu timp să mai spună ceva înainte ca legătura să fie întreruptă. Închise telefonul mobil şi-l strecură în buzunar. Stomacul i se strânse de îngrijorare. Momentul confruntării finale cu Brett se apropia cu paşi mult mai rapizi decât s-ar fi aşteptat.

Estul Sudanului

Ford aşteptă în pădurricea din apropierea bazei Sferei, cu ochii la ecranul PDA-ului ce procesa variaţiile de date, extrăgând în acelaşi timp un profil adecvat pentru misiunea spontană. Mark transfera informaţiile în timp real de la sediul Elite. Cu câteva minute înainte, Ford deconectase toate comunicaţiile cu sediul, păstrând activ doar canalul lui Mark.

Pe partea lui, Mark intrase în baza de date a Sferei, folosindu-se de datele extrase de Alex ceva mai devreme. Dezactivă sistemul cu lasere şi anulă întregul sistem de securitate. Echipele Elite n-ar mai fi trebuit să aibă vreo problemă să se infiltreze pentru a-i salva pe Alex şi Alina. Cu ocazia asta, realiză că Brett le ascunsese informaţii vitale. Era clar că ar fi putut face acelaşi lucru de la bun început. Confirmând faptul că toate alarmele fuseseră anulate, echipele se infiltrară în clădire înainte ca personalul Sferei să-şi dea seama că au o breşă de securitate. Două echipe îşi concentrară eforturile pentru a anihila opoziţia, în timp ce Ford îşi conduse echipa către Centrul de Date.

— Ne apropiem de portalul sudic.

— Doi mercenari se îndreaptă spre tine, îl informă vocea lui Mark în ureche. Contact vizual în aproximativ un minut.

Ford le făcu semn agenţilor operativi din spatele său şi se ascunseră cu toţii după stâlpii din ciment. Fără zgomot, îşi scoase cuţitul din teaca de pe picior. Îi tăie gâtul unuia dintre mercenari în momentul în care trecu de

poziţia lui, în timp ce un alt agent operativ procedă la fel cu cel de-al doilea.

— Liber, îl informă Mark, continuând să scaneze imaginile în infraroşu pentru a descoperi alţi potenţiali inamici. Ia-o la stânga când ajungi la capătul coridorului. O să dai de un spaţiu deschis cu un cub din metal în mijloc. Acolo îi găseşti pe Alex şi Alina… sau, cel puţin, asta mă informează dispozitivele lor de urmărire.

— Am înţeles.

— Încă doi mercenari în apropierea cubului.

Ford le făcu semn agenţilor operativi să-l urmeze.

— Avem nevoie de ceva care să le distragă atenţia, şopti, ştiind că nu-şi puteau permite greşeli.

— Nicio problemă, răspunse Mark pe un ton calm. Spune-mi când şi sting toate luminile.

Agenţii operativi îşi conectară dispozitivele cu vedere pe timp de noapte. Ford le indică prin semne să se ocupe de mercenari, în timp ce el se îndreptă spre uşa laterală a cubului.

— Acum!

Clădirea fu scufundată în beznă. Ford trânti uşa de perete, strecurându-se înăuntru.

Împuşcături. Pentru un moment, Alina fu convinsă că o luase razna. Ori poate avea halucinaţii, datorită gazului. Dar sunetele se auziră din nou. Împuşcături clare. În secunda următoare, luminile se stinseră. Alex se tensionă ca un arc, gata de luptă. Gazul fu oprit şi uşa se deschise brusc. Luminile se aprinseră la loc. Ford păşi înăuntru, ridicându-şi dispozitivul cu vedere pe timp de noapte de pe ochi pentru a le oferi un rânjet satisfăcut.

— Hei, nu păreţi chiar atât de surprinşi! Mă simt insultat, ce naiba! Bănuiesc că n-aveţi nimic împotrivă dacă vă scot din coliviile astea, nu? Daţi-vă înapoi câţiva paşi, băieţii răi n-au vrut să ne dea cheile înainte să le punem câte un glonţ în cap.

Ridică Glockul cu două mâini şi trase în lacăte, după care se aşeză pe un genunchi pentru a scoate Glockurile

de rezervă din rucsacul de teren.

— Cred că o să aveţi nevoie de astea. Hai să ieşim naibii din cocina asta.

— Şi laserele? întrebă Alina, verificând încărcătorul Glockului.

— Mark a anulat tot sistemul de securitate.

— Parcă Brett spunea că nu e posibil, comentă Alex pe un ton sec.

Ford ridică din umeri.

— Da, păi Brett spune multe. Mark tocmai a făcut-o. Şi v-a salvat fundurile între timp. După ce-au picat comunicaţiile, v-am tot aşteptat, dar am activat explozibilul când a expirat timpul. Am sperat că reuşiţi să ieşiţi la timp, n-ar fi pentru prima oară. Mark a fost nevoit să anuleze manual detonarea. Tipul a făcut nişte acrobaţii incredibile să saboteze toată misiunea pe la spatele lui Brett. Un adevărat rebel. Îmi pare rău să vă dau veşti proaste, dar se pare că Brett a aranjat toată porcăria asta numai ca să scape de voi. Fapt pentru care i-am încălcat ordinele de evacuare. Probabil o să-mi rupă capul când ajungem înapoi la sediu.

Alex dădu din cap în semn că a înţeles. Nu mai era nimic de spus. Întoarse capul s-o privească pe Alina cu o expresie gravă.

— Collingsworth? întrebă Alina.

— Mort. L-am împuşcat cu mâna mea.

— Atunci hai să ieşim odată de aici.

Părăsiră cubul din metal, cu armele pregătite. Roman îi aştepta la câţiva metri depărtare, păzind coridoarele cu arma în poziţie de tragere. Le aruncă o privire peste umăr, făcându-le cu ochiul.

— Numai probleme cu voi doi, sunteţi o pacoste la casa omului.

Alina îl bătu pe umăr.

— Mulţumesc.

Ford o luă înainte spre ieşire, cu Alex la un pas în spatele lui şi Alina în dreapta lui. Restul agenţilor operativi

îi încercuiră protectiv. În câteva minute, ajunseră la punctul de extracţie. Elicopterul îi aştepta deja. Ford dădu ordinul:

— Mark, fă-ţi de cap.

O explozie uriaşă ilumină pădurea în dreapta lor, dar niciunul dintre agenţii operativi prezenţi nu răsuflară uşuraţi la succesul acela nesperat al misiunii. Nici n-ar fi avut cum, ştiind ce-i aşteaptă la întoarcerea la sediul Elite.

Milano, Italia

Alerg alături de Marius, amândoi în echipament complet de teren, materialul negru ascunzând rănile acumulate. Dintr-odată, pământul se surpă sub noi şi cădem în gol, simţind aerul cum ne şuieră pe la urechi. Impactul aduce cu sine durere şi întuneric. Deschid ochii şi întorc capul pentru a-l descoperi pe Marius cu privirea fixată pe faţa mea. E foarte palid datorită sângelui pierdut. Lacrimile îi alunecă pe obraji, ştiind că sfârşitul e aproape.

Razele lunii se infiltrează prin spărtura de deasupra noastră, alinându-ne pe măsură ce moartea e tot mai aproape. Particule de praf dansează furibund în lumina albă ca de neon. Tremur tot mai tare pe măsură ce pierd tot mai mult sânge şi mi se face foarte frig. Mă întreb cât timp ne-a mai rămas. Privirea mi se fixează pe luna plină. Întunericul se luptă pentru a câştiga controlul şi tâmplele îmi zvâcnesc dureros, dar nu mai contează. Aud ultimele respiraţii ale lui Marius şi nu-mi mai pot stăpâni lacrimile atunci când privirile ni se întâlnesc din nou. Îmi sărut vârfurile degetelor cu toată puterea ce mi-am mai rămas şi i le aşez pe buzele întredeschise.

— Te iubesc, îi şoptesc cuvintele pe care ştiu că vrea să le audă înainte ca întunericul să pună stăpânire pe el pentru totdeauna.

Lumina din ochi i se stinge treptat şi rămân doar cu luna şi moartea să-mi ţină de urât.

Tresar şi deschid ochii. Oftez, uitându-mă la ceas. Timpul trece mult prea repede, fiecare kilometru parcurs aducându-ne tot mai aproape de sediul Elite. Către

inevitabil. Închid din nou ochii şi încerc să nu mă gândesc la nimic. Fără succes. Ce-o să se întâmple la întoarcerea la sediu? Oare Alex va fi de acord cu decizia mea de a-l ajuta pe Roger să preia controlul, ori se va crea o ruptură definitivă între noi?

Elicopterul aterizează într-un final, dar nu mă ridic în picioare până când nu coboară toţi agenţii operativi. Alex mă aşteaptă lângă uşă şi mă îndrept spre el, încercând să-mi compun o mască neutră. Nu-i văd prea bine ochii în lumina difuză, dar simt cum mă mângâie cu privirea de parcă m-ar atinge cu degetele. Mă abţin de la cuvintele pe care vreau să le rostesc, ştiind că nu e nici momentul, nici locul pentru o astfel de discuţie. La rândul lui, Alex rămâne tăcut, continuând să mă privească în timp ce-şi scoate mănuşile de teren pentru a le pune în buzunar. În ochi i se oglindeşte regretul pentru ce-ar putea fi. Întinde mâna spre mine, tandreţea gestului făcându-mă să tresar. Îmi conturează linia maxilarului cu degetul mare, atingerea trimiţându-mi fiori pe şira spinării şi aprinzându-mi o căldură plăcută în abdomen.

— Eşti pregătită? mă întreabă cu blândeţe.

Continui să-i susţin privirea, încercând cu disperare să-mi calmez bătăile nebune ale inimii. Scrâşnesc din dinţi şi dau din cap în semn că da. Ochii i se întunecă şi simt un curent electric prin toate terminaţiile nervoase. Îmi forţez inima să îngheţe. Dintr-odată, am nevoie să-i simt căldura şi puterea. Îl iau în braţe, simţind cum i se tensionează toţi muşchii. Respiraţia îi devine uşor greoaie, atingându-mi urechea. Apoi cedează şi-şi înfăşoară braţele în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape. Inimile ne bat la unison şi ne strângem în braţe de parcă am vrea să intrăm unul în altul.

— Facem asta împreună, îmi şopteşte cu voce răguşită.

Ford, Roman şi restul agenţilor operativi ne aşteaptă la intrarea în sediu. Când păşim în terminalul de sosiri, realizez fără surprindere că suntem aşteptaţi cu

nerăbdare. Jumătate din personalul Elite pare să se afle acolo. Scanez feţele din jur şi-l zăresc pe Scott. Îl fixez cu privirea până întoarce capul într-o parte. Lângă el, Brett fumegă de nervi, urmărindu-l cu privirea pe Alex. Mark e într-o parte. Înclin din cap în direcţia lui şi primesc un zâmbet minuscul.

Alex îi susţine privirea lui Brett, masca impenetrabilă din nou la locul ei. Îi urmez exemplul. Vrei să scapi de noi? Mai încearcă.

Ford, Roman şi restul agenţilor operativi se aşază în jurul nostru. Mesajul e mai mult decât sugestiv: ne sunt loiali nouă, nu comandantului care-i priveşte cu dispreţ. După câteva momente, Alex se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă spre lifturi. Îl urmez, fără să privesc înapoi.

Mesajul a fost trimis şi recepţionat. Nu mai e nimic de spus.

*

Geaca neagră din piele îi flutura cu furie în briza rece a serii. Se aplecă pe ghidonul motocicletei Ducati 750 Sport şi îşi încleştă mâna dreaptă pe acceleraţie. Motocicleta zbură pe şosea, trecând ca o nălucă pe lângă alei scufundate în întuneric şi magazine închise. Curând, părăsi oraşul, mărind viteza pe şoseaua rurală. Copacii şi tufişurile de la marginea drumului deveniră linii continue estompate, oglindindu-se în vizorul ce-i acoperea complet faţa. O coti pe o şosea secundară şi acceleră, continuând să fugă. Nici el nu ştia prea bine de ce anume. Dar torsul motorului îi transmitea o vibraţie adâncă în piept, inducându-i o stare de relaxare. Urletul mecanic devenise plânsetul tăcut al sufletului său.

O coti din nou pe un drum lăturalnic, roata din spate derapând pe pământul uscat, aruncând pietricele în aer. Fără să încetinească, Alex compensă, aplecându-se şi mai mult pe ghidon. Controlă monstrul metalic de sub el cu mişcări minuscule ale pulpelor şi bazinului, de parcă ar fi fost o prelungire a trupului său. Acceleră, forţând motorul până aproape de limita distrugerii, lăsând în urmă vălătuci

imenşi de praf. Însă neliniştile şi temerile îl urmară fidel, refuzând să fie ignorate. Nu le mai putea evita. Înjură printre dinţi, detestând pierderea controlului. În ultimul timp, se întâmpla tot mai des.

Se afundă tot mai mult în sălbăticie, urmând o hartă mentală către destinaţia finală. Încetini atunci când zări o pată argintie în depărtare şi părăsi drumul rudimentar, strecurându-se cu abilitate printre copaci. Opri şi descălecă, scoţându-şi casca. Sări peste câţiva copaci căzuţi la pământ şi se afundă în umbre. Abia acum se afla în elementul lui. Când ajunse pe malul râului, se lăsă pe un genunchi, scufundându-şi mâinile în apa rece ca gheaţa. Se spălă pe faţă, dorindu-şi să poată şterge orice urmă a lacrimilor interzise. Se întinse pe iarba umedă, îngăduindu-şi să se bucure de frumuseţea cerului înstelat. Şi de faptul că era încă viu, chiar dacă viaţa lui aparţinuse mereu altcuiva. Organizaţiei Elite în primă fază, însă acum doar Alinei. Era legat de ea pe vecie, iubirea pentru ea neputând fi învinsă nici măcar de către moarte. Erau conectaţi într-un mod cu totul şi cu totul inexplicabil. Pentru totdeauna.

Un sunet strident întrerupse magia momentului. Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul gecii din piele şi-l duse la ureche.

— Da.

— Alex…

Vocea uşor răguşită a femeii pe care o iubea mai presus decât propria viaţă păru să-i electrizeze toate terminaţiile nervoase. Situaţia în care se aflau luase o întorsătură complet haotică, lucrurile scăpând de sub control. Şi de data asta, habar nu avea cum să reacţioneze.

— Alina, şopti în noapte.

— Vreau să te văd. Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

— Unde?

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite.

— Ajung într-o oră.

Alex se ridică în picioare şi se reîntoarse la motocicletă. Îşi puse casca şi încălecă, pornind motorul. Mai aruncă o ultimă privire în jur, după care demară în trombă. Pe buze îi pluti umbra unui zâmbet. Se aflau într-o situaţie imposibilă, ce impunea o discuţie foarte serioasă. Era momentul să ia nişte decizii. Dar aveau să fie împreună, chiar dacă numai pentru câteva ore. Un motiv suficient pentru a fi fericit.

Parcă motocicleta la o jumătate de kilometru de destinaţie şi părăsi drumul pentru a se afunda neauzit în pădure, scanând zona cu privirea şi ascultând cu atenţie în căutarea pericolelor ascunse. Anii de experienţă pe teren îl transformaseră într-un prădător natural. Era deja o a doua natură. Chiar şi într-o pădure pustie, se transforma automat în ceea ce fusese antrenat să devină: maşinăria ce nu rata niciodată. Soldatul perfect. Îi fusese inoculat în sânge, devenind parte integrantă din el.

Într-un final, zări cabana printre copaci. Lumina slabă a lumânărilor arzând la ferestre îl atrase ca un magnet. Prezenţa Alinei îl ademenea ca un cântec de sirenă, încălzindu-i sângele în vene. Părea că trecuse o viaţă de când fuseseră acolo împreună, profilul misiunii impunând capturarea Alinei. Numai că Alex modificase totul în ultimul moment, luându-i locul. Urmaşe o sesiune de tortură destul de greu de îndurat, dar îngerul lui întunecat îl salvase.

Deschise uşa, scanând încăperea cu privirea. Căldura focului din şemineu alungă amintirile acelui moment din timp şi spaţiu în care sacrificase totul pentru ea. Aici se puteau întâlni fără pericolul unui teren minat cu trădările şi minciunile ce urmaseră.

— Alina? spuse cu voce joasă.

Un băţ de chibrit scăpără într-un colţ întunecat al camerei şi aprinse o lumânare. Lumina se reflectă în ochii ei verzi. Era aşezată pe un balansoar din lemn, legănându-se uşor în timp ce-l urmărea pe sub gene cum păşeşte înăuntru, închizând uşa după el. Inima începu să-i bată cu

putere pe măsură ce se apropia de ea. Lumina focului din şemineu dezvălui emoţia pură oglindită în ochii verzi-albăstrui. Alex îşi scoase mănuşile, aruncându-le pe o măsuţă, după care se lăsă pe un genunchi în faţa ei.

— Trebuie să vorbim…

Alex îi puse un deget pe buze, oprind-o. Clătină uşor din cap, indicându-i că nu sosise încă momentul. Discuţia putea să mai aştepte. Înainte să poată reacţiona în vreun fel, o luă în braţe şi se ridică cu ea în picioare. Se întoarse cu o mişcare fluidă şi se aşeză pe balansoar, strângând-o la piept ca pe o păpuşă fragilă din porţelan. Împinse cu un picior în pământ, legănându-se lin în lumina difuză a lumânărilor.

Alina îşi ridică faţa spre el, descoperind cu surprindere lacrimile interzise din ochii lui. Dorinţa se transformă în necesitate. Buzele li se atinseră, tentativ la început, apoi cu o frenezie crescândă. Se izolară din nou în lumea lor alcătuită din dorinţă şi pasiune arzătoare. Lumina se reflectă pulsând în ochii lui Alex, acum verzi ca jadul. Alina se cuibări la pieptul lui, dorindu-şi să-i poată intra pe sub piele. Se pierdu în paradisul erotic plină de căldură, trupurile lor împletindu-se în unul singur.

Muşchii lui Alex se tensionară cu dorinţa acută de-a o poseda. Era doar a lui, fusese dintotdeauna, doar că trebuise să aştepte răbdător până când acceptase şi ea acel adevăr de necontestat. O sorbi prin toţi porii, delectându-se cu gustul ei unic pe care-l asociase întotdeauna cu condimente exotice şi aer proaspăt de munte. O combinaţie ce-l bântuise în fiecare moment petrecut fără ea, regăsind-o doar în vise. Cât de tare duruse despărţirea şi agonia certitudinii că se află în braţele altui bărbat. Nu-l invidiase pe Marius, fiindu-i clar de la bun început că se angajase într-o luptă deja pierdută. În mod paradoxal, timpul era cel mai de temut duşman al lui Alex, dar tot timpul aranjase fiecare lucru la locul lui. Marius incomplet fără Alina, ea fiind jumătatea lui Alex, astfel încât nu se simţise niciodată completă în lipsa lui.

Dar timpul anulase acea dramă, scutindu-i pe toţi trei de a fi nevoiţi să privească adevărul în faţă.

Alina îşi dezlipi buzele de pe ale lui, trăgându-se o idee în spate ca să-l privească. Îi admiră ochii mereu schimbători, genele lungi şi trăsăturile cizelate. Era atât de tulburător de frumos, încât l-ar fi putut admira pentru vecie. Aşa îşi dorea să şi-l amintească, vulnerabil în faţa atingerilor ei, trupul lui emanând o pasiune erotică aproape hipnotizantă. Bărbatul pe care-l iubise încă înainte de a-l cunoaşte, intuindu-l la un nivel primar. Îi urmări degetele abile în timp ce-i descheiau nasturii cămăşii. În curând, lumina lumânărilor îi străluci arămie pe piele.

Alex rămase cu ochii la ea, mişcat până în adâncul sufletului de frumuseţea dureroasă a momentului. Femeia pe care o adora era goală în braţele lui. Afrodita lui proprie şi personală. Vânătăile şi semnele războaielor trecute fură sărutate aproape cu pioşie. Părul mătăsos îi acoperea umerii, atingându-i sânii. Continuând să legene lin balansoarul, Alex îi oferi ceea ce ştia că-şi doreşte. Buzele îi atinseră pielea sensibilă, limba trasând cercuri ca de foc în jurul unui sfârc ce se întări instant sub răsuflarea lui fierbinte. Alina gemu, împingându-se cu şoldurile în el. Alex închise ochii, încercând să-şi controleze nevoia acută de-a o penetra chiar acolo, posedând-o sălbatic până când îi ştergea orice urmă de amintire a atingerii altui bărbat din minte. S-o audă gemând prelung, implorându-l să nu se oprească niciodată. Avea nevoie să o simtă pulsând în extaz în jurul lui, să-i strige numele în timp ce se prăbuşeau amândoi în abis. Avea nevoie de ea pentru a fi cu adevărat viu. Fără Alina nu mai rămânea nimic din el, în afară maşinii perfecte de ucis. Era atât de simplu şi în acelaşi timp atât de complicat.

Alina se ridică în picioare şi-i întinse mâna, conducându-l în faţa şemineului. Se întoarse cu faţa la el şi-i atinge părul în care focul se juca cu reflexe roşiatice. Ochii i se întunecaseră într-o nuanţă nedefinită, în ei oglindindu-se o dorinţă sălbatică. Alina oftă, acceptând

resemnată ceea ce refuzase ani de-a rândul. Alex era un bărbat creat pentru sex şi iubire, un bărbat creat special pentru a o înnebuni de dorinţă. Era focul lichid ce i se strecura pe sub piele ori de câte ori îl privea. Îl dezbrăcă încet de haine, atingându-l cu degete tremurânde ca şi cum şi-ar fi dorit să-şi întipărească în minte fiecare curbură a trupului lui.

Alex îi contură cu un deget vânătaia neagră de pe umăr, încercând parcă s-o vindece mental, luând asupra lui toată durerea. Nu fusese în stare s-o protejeze în Sudan, îi înşela mereu aşteptările. Faptul că supravieţuiseră pentru a se afla acum împreună era un adevărat miracol.

Alina îi intui gândurile şi clătină uşor din cap. Îi interzicea agonia vinovăţiei, înţelegea acum grija lui permanentă, câteodată chiar cu riscul pierderii propriei vieţi. Cu mult timp în urmă, fuseseră mentor şi discipol. Acum erau parteneri, suflete pereche. Se protejau unul pe celălalt cu orice risc, de multe ori fiind nevoiţi să ridice ziduri care să-i despartă. Nu mai era loc de blamări între ei, doar de momente preţioase.

Mâinile ei îl atinseră cu lăcomie, conturându-i muşchii bine definiţi ca cei ai unei statui, alunecând tot mai jos, cuprinzându-l în palme, măsurându-i dorinţa pulsândă tot mai acută. Alex îşi lăsă capul să cadă pe spate, un suspin scăpându-i printre buze. Îi îngădui să-l dezmierde pentru câteva momente, apoi o privi cu un mârâit înfundat. Avea să-şi amintească pentru vecie focul oglindit în ochii ei verzi atunci când se îngropă complet în ea. Adâncimile ei se strânseră spasmodic în jurul lui, trăgându-l tot mai adânc, făcându-l să-şi piardă răsuflarea. Sunetele erotice ale plăcerii le plutiră la unison pe buze. Trupurile li se sincronizară într-un ritm vechi de când lumea, focul împrumutând nuanţe de arămiu închis pielii sclipind de transpiraţie. Se iubiră cu sălbăticia primară a doua animale de pradă.

— Alex… te iubesc, îi mărturisi Alina cu voce răguşită.

Alex gemu prelung, ştiind că avea să preţuiască pentru vecie cuvintele acelea pe care le aşteptase de atâta vreme. În curând, sufletele li se contopiră pe culmile extazului, anticipând momentul dureros în care aveau să fie nevoite să se despartă. De data aceasta, posibil pentru totdeauna. Fiecare nor argintiu era brodat pe margini cu întuneric; plăteau mereu preţul întreg al fiecărei clipe de fericire în parte. În lumea lor, visele nu se materializau decât în momente trecătoare precum ploaia de Perseide.

Deschid ochii şi mă întind, realizând că m-am lăsat furată de un somn lin cum n-am mai experimentat de multă vreme. Întind instinctiv mâna după motivul acelui moment de respiro, dar patul e gol. Mintea mi-e cuprinsă de o panică confuză. L-am pierdut deja? Întorc capul pe pernă şi rămân cu privirea la el.

Alex stă în picioare lângă fereastră, privind gânditor afară în noapte. E complet gol, la fel ca şi mine. Respiraţia mi se îngreunează şi mă înfrupt cu nesaţ din priveliştea aceea de o eroticitate aproape dureroasă. Îi trasez cu privirea fiecare curbă a muşchilor, focul declanşându-mi-se în pântece. Parcă l-aş vedea pentru prima oară, chiar dacă am petrecut ore întregi explorând fiecare milimetru al trupului aceluia sculptat. Încă îi mai simt pielea sub degete şi gustul masculin pe limbă. Priveşte pierdut în gânduri pe fereastră, ca şi cum ar căuta răspunsuri la întrebări ştiute numai de el. Sufletul mi se umple de tristeţe. Ştiu cu siguranţă că e bântuit de gânduri negre. La fel ca şi mine.

Cu toate că-mi doresc cu disperare să-l ating, îi intuiesc nevoia de singurătate. Dumnezeu ştie că e o nebuloasă totală în mintea mea… îmi pot imagina cum se simte Alex. Oare regretă noaptea asta şi ceea ce s-a întâmplat între noi? Priveşte afară în noapte, dorindu-şi să nu fi venit niciodată? Ştie ce urmează să-i cer şi ce am de gând să fac? Neliniştea mi se încolăceşte în stomac. Oare se minunează, la fel ca şi mine, de uşurinţa cu care ne regăsim? Am trecut prin atâtea grozăvii împreună, am

făcut tot posibilul să-l îndepărtez, l-am părăsit pentru un alt bărbat, l-am forţat să fie martorul poveştii mele de iubire cu Marius. Şi cu toate astea, ne regăsim mereu. Cutreierăm mările şi oceanele vieţii ca două corăbii cu busola defectă, întotdeauna găsind drumul unul spre celălalt.

Închid ochii la pulsul familiar al dorinţei din abdomen. Sângele începe să-mi curgă fierbinte precum lava prin vene când îmi aduc aminte cum m-a posedat cu sălbăticie, tremurând înainte să intre în mine de parcă nu-i venea să creadă că e adevărat ce se întâmplă. Extazul m-a învăluit cu o asemenea forţă, încât aproape n-am mai putut îndura. Dar nu e vorba doar despre sex cu noi doi, oricât de incredibil ar fi mereu.

În ciuda tuturor reticenţelor pe care le-am avut, Alex mi-a furat inima împreună cu trupul şi toate simţurile. Din nou. Habar n-am cum e posibil aşa ceva. Tot ce ştiu cu siguranţă e că nu mai am puterea şi nici dorinţa de-a mă lupta împotriva sentimentelor pe care le am pentru el. În seara asta, am uitat de agonie. După ce-am plutit prin propria viaţă precum o nălucă, am reuşit să-mi deschid din nou inima şi să simt cea mai pură formă de iubire. Pentru Alex. Nu mai pot îndura gândul de-a fi departe de el.

Mă ridic din pat şi mă apropii de el. Lumina palidă a lunii îi dansează pe piele cu o nuanţă de alabastru. Stăm umăr la umăr, fără să ne atingem, privind afară la pădurea întunecată. Alex întinde o mână să mă atingă, dorindu-şi parcă să restabilească conexiunea dintre noi. Degetele lui alunecă pe piele, desenându-mi cercuri concentrice pe umăr. Întorc capul să-l privesc.

— Ani de zile n-am făcut nimic altceva decât să visez cum ar fi dacă aş reuşi să ies din Elite. Numai că atunci când mi s-a îndeplinit dorinţa, n-a fost aşa cum mi-am imaginat.

Alex mă priveşte cu tristeţe, asaltat de amintiri dureroase. Mi-a oferit libertatea cu preţul distrugerii propriului său suflet.

— Am vrut să fii fericită… şi liberă.

— N-am fost liberă, Alex, îi şoptesc, admiţând în sfârşit ceea ce Marius şi cu mine am negat întotdeauna.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar încerc să mă controlez, întorcându-mi privirea înapoi spre pădure. Nu vreau să încep să plâng. Mi-e teamă că n-o să mai ştiu cum să mă opresc. Dar Alex nu-mi mai dă voie să mă ascund de el. Degetele lui mi se strecoară în păr şi disperarea pune din nou stăpânire pe mine. Dacă ceea ce-am avut cu Marius nu mi-a adus fericirea, atunci cum mă mai pot privi în oglindă? Ce fel de monstru am devenit, încât să nu mă mai satisfacă nimic?

Alex mă trage cu blândeţe în braţele lui, tandreţea gestului său aşezându-se ca un balsam peste inima mea rănită. Rămânem aşa un timp îndelungat. Alex nu vorbeşte, nu mă întreabă nimic, doar mă mângâie pe păr şi pe spate. După un timp, îmi ia faţa în mâini şi mă forţează să-l privesc. Iubirea oglindită în ochii gri-verzui îmi face inima să-mi bată tot mai tare. Îşi apleacă capul pentru a-mi atinge buzele cu ale lui, strângându-mă apoi din nou în braţe.

— Îmi pare rău, Alina, îmi şopteşte la ureche.

Îmi îngrop faţa în umărul lui, strângându-l cu putere în braţe.

— Pentru ce? Mi-ai salvat viaţa de nici nu mai ţin minte câte ori. Şi mi-ai redat libertatea, indiferent cât te-a durut.

Alex nu-mi răspunde şi mă trag puţin înapoi ca să-l pot privi. Trăsăturile lui par ca sculptate în lumina lunii. Îmi susţine privirea şi văd vinovăţie în ochii lui. Întind mâna şi-l ating pe obraz, conturând aproape cu reverenţă chipul pe care credeam că nu am să-l mai văd niciodată.

— Mi-ai redat viaţa, Alex. Nu e vina ta că n-a fost ce m-aş fi aşteptat să fie.

Alex mă studiază cu atenţie.

— Şi ce te-ai fi aşteptat să fie?

Ridic din umeri, inspirând adânc.

— Nu ştiu… credeam că o să pot fi fericită.

— Şi n-ai fost?

Degetele lui îmi alunecă din nou pe spate, declanşându-mi un fior pe şira spinării. De data asta, atingerea nu mai e menită ca o alinare. Alex parcă vrea să-mi comunice tacit că am fost o nebună să cred că-i pot uita atingerea. Clatin din cap, luptându-mă împotriva impulsului de a-l implora să facă din nou dragoste cu mine. Însă trebuie să-i spun anumite lucruri, îi datorez măcar atât după tot ce-a făcut pentru mine. Mi-e greu să-mi exprim sentimentele prin cuvinte, dar trebuie să încerc.

— Am avut momente de fericire. Momente în care viaţa părea că e ceea ce mi-am dorit. Dar ştiam în adâncul sufletului că nu era. N-am fost niciodată liberi cu adevărat. Am privit în permanenţă peste umăr, temându-ne mereu de ce-i mai rău. Nu eram nicăieri… nu aparţineam de Elite şi nu mai simţeam că aparţin nici de lumea reală. N-am aparţinut niciodată de nimeni şi de nimic… în afară de tine. Am fost a ta încă dinainte să te cunosc, Alex. Nu ştiu dacă înţelegi exact cam ce vreau să spun, dar…

Alex îmi întrerupe cuvintele cu un sărut tandru, oftând încet în gura mea. Se trage înapoi să mă privească cu o înţelegere tacită, conturându-mi buzele cu un deget. Stomacul mi se strânge la resemnarea tristă din ochii lui, o tristeţe atât de adâncă, pe care încearcă s-o ascundă. Ştim amândoi că au rămas multe lucruri nespuse. Mă sărută din nou, de data asta cu sălbăticie, înfigându-mi aproape dureros degetele în carnea de pe umeri. Mă ia brusc pe sus şi mă duce la pat, unde ne aşezăm în genunchi, faţă în faţă. Îl împing în şezut şi-l încalec. Maxilarul i se tensionează când încep să-mi mişc uşor şoldurile deasupra lui. Dar nu mai am răbdare, dorinţa mă face să mă presez în el tot mai tare, smulgându-i un geamăt de pe buze. Mă ridic puţin şi-l las să mă pătrundă, înfăşurându-mă în jurul lui, dorindu-mi să-i intru sub piele. Dar nu e suficient. Niciodată nu e suficient. Am avut dreptate la început să-mi fie frică de atingerea lui adictivă. Nu de el mi-a fost frică,

ci de propriile mele sentimente. Şi de dimineaţa după noaptea petrecută împreună. Mi-a fost frică de certitudinea că am să-l pierd din nou.

Alex mă atinge peste tot, încet, deliberat, ca şi cum ar vrea să mă scoată complet din minţi. Îi înfig mâinile în păr, vrând să opresc timpul în loc. Mă priveşte cu o undă de regret şi ştiu că o simte şi el, timpul se scurge mult prea repede. Îi pun o mână pe piept şi mă mişc ritmic deasupra lui. Inima îi bate cu putere sub mâna mea. Mă prinde de şolduri şi mă trage tot mai adânc în el, tot mai repede. Fierbinţeala îmi creşte în pântece cu furia unei erupţii vulcanice, lava mi se răspândeşte prin tot corpul. Alex respiră sacadat, degetele lui mi se înfig în carne. Mă aplec să-l sărut, ameţită de dorinţă, simţindu-l tare şi fierbinte înăuntrul meu.

Şi, în sfârşit, timpul pare să-mi asculte rugămintea şi se opreşte într-un moment de plăcere copleşitoare. Ne mişcăm împreună pe un ritm creat din pasiune. Mai repede, tot mai repede. Alex mă sărută cu o disperare crescândă şi se arcuieşte în mine aproape violent, trăgându-mă în el tot mai adânc. Scânteia orgasmului se declanşează în amândoi la unison, pulsându-ne prin vene, explodând prin toate terminaţiile nervoase. Alex murmură ceva şi geme prelung, pierzându-se fierbinte în mine. Ne agăţăm unul de altul, lumea dezintegrându-se în jurul nostru.

Afară cerul e atins de primele nuanţe ale răsăritului, pe măsură ce noaptea se dizolvă în zi. Alex mă priveşte cu regret şi în ochii lui văd promisiunea unei vieţi împreună ce nu va fi să fie. Prea devreme… prea târziu… prea mult… niciodată suficient. Oboseala mă doboară şi închid ochii, bucurându-mă deja de amintirea somnului lin în braţele lui.

***

Alex se trezi şi inhală adânc aroma cafelei proaspete. Alina dispăruse din braţele lui, dar amintirea atingerii ei încă îi stăruia pe piele. Şi-ar fi dorit să se refugieze din nou

în somn, să poată invoca umbrele nopţii. O căută cu privirea şi o descoperi la fereastră, îmbrăcată cu tricoul lui negru, sorbind dintr-o cană cu cafea aburindă. Părul ud îi atârna în dezordine pe un umăr, ascunzându-i faţa de privirea lui.

— Alex, îi rosti numele ca pe o vrajă secretă, intuindu-i privirea.

Alex se ridică din pat şi se apropie încet de ea, atingându-i buzele cu ale lui atunci când întoarse capul să-l privească.

— Vorbim după ce ies din duş, îi şopti pe buze.

Alina îi zâmbi trist, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndrepta spre baie.

Zece minute mai târziu, Alex găsi camera goală. Hainele îi fuseseră aranjate cu grijă pe pat. Alina era afară pe prispă, îmbrăcată acum în propriile ei haine, cu privirea pierdută printre copacii din jurul cabanei. Alex se îmbrăcă în grabă şi i se alătură. Rămaseră tăcuţi o perioadă.

— Spune-mi totul, îi ceru Alex cu voce joasă într-un târziu. Orice ar fi, o rezolvăm împreună.

Alina întoarse capul să-l privească.

— Ar fi mai bine pentru tine să nu ştii nimic. Dacă dăm greş, ai fi mult mai în siguranţă.

— Nu mă interesează să fiu în siguranţă dacă nu putem fi împreună.

Alina se aşeză pe banca din spatele lor, aplecându-se în faţă pentru a-şi sprijini coatele pe genunchi.

— E foarte posibil să fim ucişi.

Alex îşi întoarse privirea în direcţia pădurii. Ca de obicei, Alina nu-l menaja atunci când venea vorba despre adevăr. Moartea nu-l mai speria de mult, ceea ce nu putea accepta sub nicio formă era ideea de-a o pierde din nou.

— Ştiu. Mai există o variantă… putem fugi.

— Nu, răspunse Alina pe un ton ferm. A fost suficient de rău când m-au crezut moartă. Elite se ascundea în fiecare umbră, fiecare persoană îmbrăcată în negru era un potenţial agent operativ. Refuz să mai trăiesc în felul ăla.

Alex ştia prea bine că se săturase de o viaţă pe fugă. Era chiar mai rău decât conformarea la standardele Elite. Nu, Alina nu mai putea accepta un astfel de compromis.

Iar ceea ce urma să-i spună complica şi mai tare lucrurile, dar nu-i mai putea ascunde ceea ce simţea.

— După ce-ai dispărut din viaţa mea, nu mi-am mai dorit să trăiesc.

O simţi cum se tensionează, dar între ei nu mai puteau exista secrete. Era singura modalitate de-a încerca să meargă înainte.

— Când te-ai întors, am revenit la viaţă. E foarte simplu, Alina, nu mai pot îndura să te pierd. Dacă eşuăm, măcar murim împreună.

Alina oftă, părând să abandoneze o luptă interioară.

— Roger ne vrea pe amândoi.

— Pentru ce?

— Pentru a ne declara loialitatea CIA-ului. Asta implică să trădezi Elite.

Alex întoarse capul s-o privească.

— Am făcut-o deja cu mult timp în urmă, Alina. Pentru tine.

Londra, Marea Britanie

Doi agenţi CIA sosiră odată cu instalarea amurgului. Unul dintre ei rămase afară, celălalt intră în Hotelul Millenium, aflat la trei sute de metri de Hyde Park, şi urcă scările până la etajul doi, oprindu-se în faţa camerei cu numărul nouă. Ciocăni la uşă şi aşteptă. Alex deschise uşa, cu Alina la un pas în spatele lui. Bărbatul le făcu semn să-l urmeze.

— Unde mergem? întrebă Alex.

— O să vedeţi când ajungem.

Agentul îi escortă afară. Alina se înfioră în aerul rece şi umed, strângându-şi geaca în jurul ei. Un Mercedes negru aştepta cu motorul pornit la colţul străzii. Cel de-al doilea agent deschise portiera din spate şi le făcu semn să urce. Maşina demară imediat ce portierele fură închise, rulând prin conurile portocalii de lumină provenite de la

stâlpii de iluminare.

Regală şi elegantă, modernă şi liberă în expresie, intensă, relaxantă, cosmopolită, uriaşă, uneori senină, alteori înnorată, cu străzile-i forfotind de sute de limbi şi dialecte ale lumii, Londra li se înfăţişă în toată splendoarea ei. O metropolă globală de la modernul London Eye, până la istoricul Turn al Londrei şi faimosul Big Ben. Oferta era deosebit de variată, de la spaţiile deschise şi podurile vechi şi moderne, toate splendid arcuite peste Tamisa, la bătrânul West End, cel mai important centru financiar al lumii, unde zgârie-norii se ridicau trufaş la cer printre catedrale gotice şi străzi medievale.

Alina rezistă eroic tentaţiei de a-şi imagina o vacanţă alături de Alex în locul acela atât de plin de viaţă. Mercedesul urmă o curbă strânsă, coborând pe Lower Robert Street pentru a se opri în faţa unei clădiri din cărămidă roşie aflată la intersecţia dintre Robert Street and Adelphi Terrace. Cei doi agenţi coborâră, îndreptându-se către uşa din lemn masiv. Unul dintre ei tastă un cod pe panoul de securitate. Alex îşi ridică privirea la camera video de deasupra.

Intrară într-o recepţie de dimensiuni reduse. Peretele din dreapta era ticsit cu însemnele companiilor ce se presupunea că dispun de birouri în clădire. Unele existau cu adevărat, altele nu, conexiunea dintre ele şi CIA la fel de complexă precum labirintul de coridoare din inima clădirii. Roger îi aştepta pe o terasă protejată de geam antiglonţ, deghizată sub forma unei capsule futuriste cu vedere la Tamisa. Vântul încreţea apele de un gri închis, ridicând umezeala rece din aer la cote alarmante.

— Timp de mulţi ani, am operat dintr-o clădire de pe Edgware Road, explică cu voce monotonă, continuând să privească apele întunecate. O construcţie teribilă a erei de după război, unde nu funcţiona nimic niciodată. Cele mai multe companii cu care împărţeam locul se axau pe tranzacţii imobiliare. Apăreau şi dispăreau peste noapte, niciodată nu ştiai cu cine ai de-a face. Ceea ce era un

avantaj.

Până la urmă, clădirea a fost demolată. N-a rezistat mai mult de o jumătate de secol, o adevărată risipă. Şi aşa am ajuns aici. Vă spun asta pentru că dacă Elite devine o divizie a CIA-ului şi începeţi să lucraţi pentru noi, e util să fiţi la curent cu istoria celei mai sigure locaţii de care dispunem în Europa. E cunoscută sub codul Cobalt. Dacă lucrurile merg aşa cum trebuie, Elite va deveni Divizia Cobalt.

Roger se întoarse să-i privească.

— Sfârşitul Războiului Rece a creat o iluzie falsă a siguranţei globale. Politicienii au argumentat cu succes nevoia de transparenţă, care a venit la pachet cu tăierile drastice de buget. Şi a fost doar începutul. Acum e mai rău ca niciodată. Serviciile de informaţii au fost expuse în mod public într-o perioadă în care avem o nevoie acută de secretivitate. În era isteriei corectitudinii politice, e absolut imperativ să creăm o divizie complet invizibilă. Fiecare ţară ce se respectă are nevoie de servicii performante de informaţii care să fie secrete, nicidecum jucării teleghidate la discreţia politicienilor. Multe dintre misiunile pe care le avem de executat sunt extrem de neplăcute, dar cineva trebuie s-o facă şi pe asta. Ideologia noastră nu ţine de naţiuni, steaguri, preşedinţi şi monarhi, ci de protejarea valorilor ce îngăduie populaţiei civile să-şi trăiască viaţa în linişte şi pace.

Roger se sprijini de fereastra imensă din spatele său şi întoarse capul pentru a urmări înaintarea anevoioasă prin apele învolburate a unei barje încărcate până la refuz.

— Când trebuie să vă întoarceţi la Elite?

— În douăsprezece ore, răspunse Alex.

— Perfect. Sunt convins că aveţi multe întrebări, la care vă voi răspunde treptat. Roger se dezlipi de fereastră şi se apropie de ei. Dar înainte de-a intra mai adânc în subiect, vreau să ştiu dacă v-aţi hotărât să vă alăturaţi nouă.

— De asta ne aflăm aici, răspunse Alina pe un ton

neutru.

— Pot să întreb ce v-a făcut să luaţi decizia asta?

— În primul rând, pentru că am încredere în tine. Am lucrat împreună şi ştiu cu siguranţă că eşti un om de onoare. Alina ridică din umeri. Şi recunosc că-mi doresc ca Elite să redevină ce-a fost odată: prima barieră în calea abuzurilor, corupţiei şi crimei de orice fel. Chiar cred în idealurile astea, am învăţat să-mi placă. Nu asasinatele, desigur, dar răul chiar există în lume şi menirea noastră e să luptăm împotriva lui. Problema e modalitatea în care o facem. Ne-am pierdut drumul, deraiaţi de jocurile şi abuzurile de putere.

Roger zâmbi.

— Idealurile Elite… Sunt absolut şocat că, după tot ce ţi s-a întâmplat, le-ai rămas loială.

— Ai spus-o tu singur, interveni Alex. Elite e un rău necesar. Sau Divizia Cobalt, sau cum vrei s-o numeşti. Eu aş vrea să ştiu cum s-a ajuns la finalul ăsta de joc.

— Din mai multe motive. Roger făcu o pauză, începând să se plimbe prin faţa lor cu o mină preocupată. Vă studiem cu atenţie de ceva timp. Suntem la curent cu războiul dintre Elite şi Consiliu. La început, l-am atribuit unei simple rivalităţi, după care am descoperit o breşă în securitatea Consiliului prin care se scurgeau informaţii strict secrete ce mereu aveau legătură cu Elite. Acum ştim că trădătorul era Liam McPherson şi e singurul motiv pentru care Brett încă mai stă în picioare.

— Şi crezi că dispariţia lui Brett va însemna sfârşitul războiului intern?

— Consiliul e pe cale de dispariţie. Dacă reuşim ce ne-am propus, Elite devine anexa noastră. Războiul intern nu mai face parte din peisaj. V-aţi făcut datoria extrem de eficient şi cu mult curaj de-a lungul anilor, singura problemă e că în ultimul timp s-a pierdut din vedere cine e adevăratul duşman. Brett şi-a pierdut claritatea în gândire. Conduce Elite de mult prea mult timp, ceea ce a produs o alterare a regulilor şi idealurilor iniţiale ale organizaţiei.

Lupta continuă pentru putere i-a distras atenţia. Rezultatul e că lucrurile au început să meargă tot mai rău. Agenţii operativi îşi pierd viaţa complet inutil în ultimul timp, şi asta nu doar datorită misiunilor de pe teren. Avem indicaţii clare de asasinate plănuite de Brett împotriva propriilor agenţi, într-un plan de curăţire a organizaţiei de toate elementele care-i sunt potrivnice. Asasinatul pus la cale împotriva voastră n-a reuşit datorită faptului că l-am anticipat, stabilind un protocol de urgenţă împreună cu Ford. Fără voi, procentajele Elite ar scădea dramatic. Brett o ştie prea bine şi tot a încercat să vă lichideze în Sudan.

— Procentajele Elite au rămas constante de-a lungul anilor, punctă Alex.

— Dacă nu v-aţi fi pierdut timpul şi energia în mod inutil cu războaiele interne, probabil Al'Qaeda nici n-ar mai fi existat în acest moment. Chiar dacă nu sunt de acord cu unele dintre metodele voastre, e clar că eficienţa Elite a scăzut dramatic în ultimul an. Dar eu sunt de părere că lucrurile se pot îndrepta sub o nouă conducere. După ce Brett a preluat puterea, idealurile originale au fost respectate o lungă perioadă de timp. Dar lucrurile au început să se schimbe şi Elite a început să-şi servească propriile interese.

— Nu înţeleg, interveni Alina pe un ton surprins. Ce fel de interese?

— Când dispui de capabilităţile şi puterea unei astfel de organizaţii, e posibil să nu te mai mulţumeşti doar cu îndeplinitul ordinelor primite. Cel puţin, Brett nu se mai mulţumeşte doar cu atât.

— Şi ce are de câştigat din toată nebunia asta?

— Nici nu mai contează. Important e că nimeni nu poate dispune de o asemenea influenţă. Am văzut de prea multe ori cum puterea totală corupe total, indiferent cât sunt de bune intenţiile de la care s-a pornit.

— Sunt curioasă, Roger, spuse Alina, studiindu-l cu atenţie. De ce vreţi să ne anexaţi tocmai acum? Şi de ce ne-ai ales pe noi? Până la urmă, sunt convinsă că există o

grămadă de alte variante mult mai comode.

— Datorită vouă. Ţie şi lui Alex, clarifică Roger, oprindu-se pentru a o privi. Tu, pentru că nu ţi-ai pierdut complet conştiinţa. Eşti loială şi încă mai ai un suflet.

— Nu înţeleg…

— E foarte simplu. Datorită calităţilor pe care le-am enumerat, e foarte clar că nu eşti cea mai bună alegere pentru conducerea noii Divizii Cobalt.

— Dar sunt un secund ideal, ghici Alina.

— Exact.

— Nu cred că sunt pregătită pentru o astfel de responsabilitate.

— E posibil să nu vrei s-o accepţi încă, dar îţi garantez că eşti mai mult decât pregătită, o contrazise Roger. Ceea ce mă aduce la voi doi împreună. În ciuda tuturor greutăţilor prin care aţi trecut, legătura dintre voi a devenit tot mai puternică. Aveţi încredere deplină unul în celălalt. Conexiunea extrem de specială dintre voi v-a ajutat să treceţi cu bine peste nişte momente foarte dificile.

— Şi eu, ce caut aici? întrebă Alex cu obişnuita-i mască impasibilă.

— Te urmărim cu mare atenţie de ceva timp, Alex.

— Urmărim? arcui Alex o sprânceană.

— Da. CIA şi cu mine, explică Roger cu răbdare. Ai ieşit mereu în evidenţă, ca să spun aşa. Eşti unic, cel mai bun agent operativ Elite. Şi, în timp, ai trecut cu brio toate testele noastre.

— Ca spre exemplu? întrebă Alex, părând o idee iritat. Politică de culise? Jocuri psihologice? Manipulare? Persecuţii?

— Nu eşti prea optimist în ceea ce priveşte CIA-ul, nu-i aşa?

— De ce-aş fi? De când lucrez pentru Elite, nimeni, nici măcar CIA-ul, n-a intervenit vreodată în favoarea mea. De ce tocmai acum?

— Admit că ai avut o viaţă mult mai dificilă decât

marea majoritate a agenţilor Elite, dar poate tocmai din cauza asta ai ajuns atât de sus, deasupra tuturor. Poate Brett a fost o idee cam prea aspru cu tine. Pe de altă parte, asta te-a format în agentul care eşti azi.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce caut azi aici?

— E timpul să urci pe scara ierarhică.

— Până unde? întrebă Alex surprins. Nu ştiam că insubordonarea e un motiv suficient de bun pentru o promoţie.

— Nu este. Eşti aici pentru că a sosit momentul să preiei funcţia pentru care ai fost pregătit. Tu eşti cel care-l va înlocui pe Brett. Ai fost mereu adeptul cuvintelor puţine, continuă Roger, văzând expresia sceptică de pe faţa lui. Perfect, e foarte simplu. Avem nevoie de cineva care să-l înlăture pe Brett şi sunt convins că doar tu eşti acela. Brett te-a pregătit pentru asta de-a lungul anilor, fără ca măcar să-şi dea seama. Şi la final, rezultatul e cu mult mai extraordinar decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Alex îl privi aproape şocat. La asta chiar nu se aşteptase. Luase în considerare o mulţime de variabile, dar nu se gândise că-i va fi oferită conducerea noii Divizii Cobalt. Roger zâmbi, părând plăcut surprins de faptul că reuşise să-l scoată din legendara lui impasibilitate.

— Mai ai şi alte întrebări?

— Nu eşti îngrijorat că Brett ne-ar putea suspecta pe vreunul dintre noi? interveni Alina.

— Deocamdată n-are niciun motiv. Probabil nici n-o să-i treacă prin minte până când lucrurile nu vor începe să se precipite. Şi noi trebuie să-i alimentăm starea falsă de siguranţă.

— Şi care e rolul tău în toată povestea asta? îl presă Alina, studiindu-l cu atenţie.

— Sunt noul comandant al Centrului Internaţional de Informaţii.

— N-am auzit de el.

— E nou, o informă Roger pe un ton neutru. La fel ca Divizia Cobalt.

— Tot nu înţeleg de ce m-aţi ales pe mine, reluă Alex.

Din discuţia pe care o avusese cu Alina, ajunsese la concluzia că Roger le cerea ajutorul în ideea de a-l înlătura pe Brett. Dar nu se aşteptase că avea să i se ofere conducerea unei organizaţii nou create.

— Pentru că mă bazez pe talentele tale multiple, plus că ai demonstrat nu o dată calităţile de lider necesare. Mi-ar fi plăcut să facem schimbarea asta treptat, dar se pare că prăbuşirea lui Brett e iminentă, aşa că va trebui să ne descurcăm cu timpul pe care-l avem la dispoziţie. E un nou început, îţi poţi alege propriul personal, cu toate că-ţi recomand ca deocamdată să-l laşi pe Scott în poziţia pe care o ocupă acum. Îţi va fi foarte folositor la început, până te obişnuieşti cu noul tău rol. Iar Alina îţi va fi alături pe post de secund, sau mâna ta dreaptă, spune-i cum vrei.

— Înţeleg, spuse Alex, aproape zâmbind la ironia aceea a sorţii.

Se luptase toată viaţa pentru Alina, iar acum Roger i-o oferea pe tavă. Pur şi simplu.

— Sper să fii convins de faptul că dacă n-aş avea încredere în abilitatea ta de-a conduce Divizia Cobalt, nu ţi-aş oferi poziţia de lider.

— Sunt convins că eşti un om de onoare şi asta e suficient.

— Am ordonat implementarea unor reguli noi de operare. Anticipăm că Brett se va opune, dar dacă plănuim totul până la ultimul detaliu, n-ar trebui să avem probleme.

— Chiar şi aşa, vrei să lucrăm la nişte variabile în caz contrar? întrebă Alina.

— Da, poate ar fi prudent să avem şi câteva planuri alternative.

— O să analizăm opţiunile.

— Vreau să vă informez că Preşedintele a aprobat personal această fuzionare, drept pentru care toate protocoalele de misiuni au fost reevaluate. Au fost eliminate toate punctele sensibile şi s-au stabilit criterii de recrutare pentru a umple eventualele goluri. Toţi agenţii

operativi au posibilitatea de-a alege să rămână, sau nu. Statutul activ nu e obligatoriu. Oricine alege să plece, va primi o identitate nouă şi va fi reintegrat în societate.

— Vreau să ştiu dacă Anjolie şi Sage vor fi în siguranţă, ceru Alina, privirea alunecându-i la apele întunecate ale Tamisei.

— Crezi că Brett ar fi în stare de ceva atât de oribil, încât să se răzbune pe fiicele tale? făcu Roger o grimasă.

— Poate că nu, dar vreau să fiu sigură.

— Am înţeles. Ce vrei să fac?

— Protejează-le. De Divizia Cobalt şi de mine.

— Alina…

— Crede-mă, Roger, aşa e cel mai bine. Nu vreau să le mai folosească nimeni niciodată împotriva mea.

— Bine, fu de acord Roger, oarecum surprins de încrederea ei absolută. Dă-mi patruzeci şi opt de ore şi-ţi promit că nu le va mai găsi nimeni. Eu o să fiu singurul care va şti unde sunt. Ţi se pare acceptabil?

— Da, mulţumesc, îi zâmbi Alina cu tristeţe.

— Atunci aşa rămâne.

— Şi acum?

— Acum vă întoarceţi la Elite şi faceţi rost de Codex. Dacă vrem să preluăm toate filialele Elite, avem nevoie de listele complete cu toţi agenţii operativi, inclusiv identităţile duble şi locaţiile celor sub acoperire, plus profilurile psihologice. Dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie, ne putem aştepta la un atac global asupra întregului personal Elite.

Alina îl privi cu uimire.

— Codexul e la Nivelul Cinci de securizare. Asta înseamnă că e restricţionat şi eu nu am autorizarea necesară.

— Alex te poate ajuta. Brett e încolţit şi ştiu sigur că e dispus să lupte până la moarte. Dacă nu ne ocupăm de fiecare detaliu în parte, e posibil să susţinem pierderi colaterale masive. În momentul ăsta, Elite trece printr-o criză majoră de autoritate. Comandantul e corupt şi agenţii

operativi încep să privească în jur, tot mai sceptici în legătură cu ordinele pe care le primesc. Am discutat cu Preşedintele şi i-am promis că pot negocia o capitulare paşnică a întregului personal Elite. M-a crezut pe cuvânt şi a aprobat acordarea de imunitate şi identităţi noi imaculate pentru reintegrarea în societate a tuturor celor care vor să plece.

— De unde ştim că imediat ce predăm armele n-o să ne omorâţi pe toţi? întrebă Alex cu voce joasă. Se sprijini de un perete, studiindu-l pe Roger cu atenţie. În mod legal, Elite nici măcar nu există. E foarte uşor să faci curăţenie generală într-un asemenea caz.

— Tocmai de aceea, lucrurile se vor schimba radical. Nu mai sunteţi invizibili, vă oferim o existenţă legală. Una extrem de secretă, dar reală.

— Vrei să spui că Elite are şi o faţă umană? întrebă Alina cu amărăciune.

— Nu. În momentul ăsta, în mod sigur nu. Dar poate avea cu Alex la comandă şi cu tine pe post de secund. Când ţi-au antrenat abilităţile de asasin, ţi-au oferit şi posibilitatea de a proteja. Dacă nu crezi în acest adevăr fundamental, eşti liberă să pleci.

— Unde?

— Acasă.

Alina îl privi pe sub gene.

— Nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta, Roger. Am crescut în Elite, tot ce ştiu am învăţat acolo. M-am îndrăgostit în Elite. Oamenii de acolo merită o şansă şi poate tu eşti cel care le-o poate oferi.

— Alege cu grijă, Alina. E un moment unic în viaţa ta, nu vei mai avea parte de unul la fel niciodată, declară Roger cu o expresie gravă.

Alina îşi întoarse privirea către singura persoană din lume în care avea încredere deplină.

— Alex, vreun sfat înţelept? Acum ori niciodată.

Ca de obicei, Alex îi răspunse cu o altă întrebare:

— Ce-ai văzut tu cu ochii tăi? Sunt crimele comise de

Elite mai îngrozitoare decât crimele pe care le previne? E lumea un loc mai bun şi mai curat după fiecare misiune îndeplinită cu succes?

— Da, răspunse Alina fără ezitare.

— Atunci ai răspunsul.

Milano, Italia

A doua zi, Alina coborî din lift şi se uită în jur. Coridorul se afla la un nivel marcat cu securitate maximă, cu mult sub cele accesibile personalului obişnuit, drept pentru care era complet pustiu. Alex o aştepta în capătul îndepărtat, un înger întunecat păzind poarta către Iad.

— De ce ne întâlnim aici?

— Pentru că azi extragem Codexul, îi răspunse el pe un ton calm. Eşti sigură că eşti pregătită pentru chestia asta?

Alina încuviinţă din cap.

— Atâta timp cât mă ghidezi.

Alex întinse mâna pentru a-i introduce o un dispozitiv de comunicaţie în ureche.

— O să fiu cu tine la fiecare pas. Aşteaptă până ajung în biroul meu, după care întoarce-te în Camera Sistemelor şi abordează-l pe Mark. Fii atentă, îi ordonă cu voce joasă.

— Întotdeauna, răspunse Alina. Şi tu la fel.

— Întotdeauna.

Alex zâmbi şi o trase mai aproape pentru a o săruta.

— Trebuie să zic chestia asta, nu mă pot abţine, îi spuse Alina cu o sclipire de amuzament în privire. Cred că avem cea mai complicată, întortocheată şi disfuncţională relaţie de care am auzit vreodată.

— Poate, dar nu ţi-ai dori să fie altfel.

— Probabil ai dreptate.

— Probabil.

Alex îi mai atinse încă o dată buzele cu ale lui, după care se întoarse pe călcâie şi o lăsă singură pe coridorul pustiu. Alina clătină din cap şi se sprijini de peretele din spatele ei, urmărindu-l cu privirea până când dispăru după un colţ.

Cincisprezece minute mai târziu, Alina intră în Camera Sistemelor, apropiindu-se de Mark.

— Am nevoie de codul de acces pentru Nivelul Cinci, îi ceru, sprijinindu-se cu un şold de terminal.

— Nu ai autorizare pentru asta, îi răspunse Mark fără să-şi ridice privirea de la monitorul din faţa lui.

— Să verifice fişierul Jad, spuse vocea lui Alex în urechea ei.

— Verifică fişierul Jad, repetă Alina cu voce fermă.

Mark îşi ridică privirea la ea, părând uimit că ştia despre existenţa acelui fişier super-secret. După care ridică din umeri şi accesă fişierul. Datele actualizate îl luară prin surprindere.

— Când s-a întâmplat asta?

— *Hayes şi Sijin sunt sub acoperire în Sud…*

— …America. Am primit autorizare azi-dimineaţă.

Alina îi întinse PDA-ul lui Mark, care-l conectă la serverul principal pentru a încărca codurile de securitate. Când termină, îl deconectă şi i-l întinse.

— Mulţumesc, îi zâmbi Alina şi părăsi încăperea.

Mark privi pentru câteva momente în urma ei, după care se întoarse la ale lui.

Alina străbătu labirintul de coridoare până ajunse la lift. Apăsă un buton şi privi în jur pentru a fi sigură că n-o vede nimeni, apoi păşi înăuntru imediat ce se deschiseră uşile.

— Sunt în lift.

— *Tastează codul ăsta… nouă… nouă… trei… şapte… şapte… trei.*

Alina introduse numerele pe panoul din metal. Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare. La un moment dat, se opri între etaje. Mai introduse codul de câteva ori, dar nu se întâmplă nimic.

— S-a oprit la şapte.

— Foloseşte-ţi PDA-ul. Conectează-l în partea dreaptă a panoului.

Alina se execută şi PDA-ul se activă.

— Încearcă acum.

Alina introduse din nou codul. De data asta, liftul îşi reluă coborârea. După aproximativ zece secunde, se opri şi uşile se deschiseră într-o anticameră mică şi pustie.

— Sunt înăuntru.

Alina păşi afară şi privi cu grijă în dreapta şi-n stânga în timp ce uşile liftului se închideau în spatele ei.

— Eşti într-o zonă în care n-au acces decât câteva persoane. N-ar trebui să fie nimeni prin jur.

— Nu e.

— Ia-o la dreapta.

Alina făcu ce i se cerea, deplasându-se pe un coridor scufundat în semiîntuneric, iluminat doar de LED-urile verzi şi albastre încorporate pe margini, de-a lungul podelei. Inspectă în treacăt zecile de ecrane aliniate pe pereţii laterali.

— Care-i treaba cu locul ăsta?

— Fiecare segment reprezintă o misiune. Cele aprinse sunt misiunile pe rol. Ai ajuns în capăt?

— Da.

— Caută Q699. Uită-te doar la ecranele inactive.

— L-am găsit, spuse Alina după câteva secunde.

— Bun. Deschide-l.

— Cum?

— E un mâner jos.

Alina apăsă mânerul şi paravanul din metal se rulă imediat pentru a descoperi un ecran.

— Ar trebui să vezi un port replicator, unde-ţi poţi conecta PDA-ul. Îl vezi?

— Da.

Alina conecta rapid PDA-ul.

— Şi acum?

— Nimic. Aşteaptă.

Pe ecran se deschiseră câteva ferestre, ultima dintre ele afişând: ÎNCĂRCARE CODEX. O bară verde indica progresul, pe măsură ce informaţiile erau transmise din PDA-ul ei către terminalul din biroul lui Alex. Alina oftă şi

se plimbă prin faţa consolei, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu vine cineva. După ceea ce păru o adevărată eternitate, auzi din nou vocea lui Alex în ureche.

— *Gata. Ia-ţi PDA-ul, închide totul la loc şi ieşi de acolo.*

Alina deconectă PDA-ul şi coborî paravanul, după care se îndreptă rapid către lift. Apăsă butonul de câteva ori, nerăbdătoare să plece de acolo înainte de a fi descoperită. Dar când uşile se deschiseră, dădu nas în nas cu Scott.

— Bună, spuse Alina cu răceală, incapabilă să se gândească la altceva.

— Ce cauţi aici? întrebă Scott, privind-o cu suspiciune.

Alina păşi în lift şi apăsă un buton, fără să-i răspundă.

— Cum ai ajuns la nivelul ăsta? insistă Scott.

— Am codul de autorizare.

— De la cine?

— *Nu-i poţi răspunde la întrebarea asta. Spune-i exact aşa.*

— Nu-ţi pot răspunde la întrebare, repetă Alina, păstrând o expresie neutră.

— De ce?

— *Spune-i că investighezi…*

— …o modulare suspectă a variaţiilor de date dintr-o misiune activă.

— De unde?

— *Filiala Elite…*

— …din Norvegia.

— Şi de ce te-ar folosi pe tine pentru asta?

— Nu pot să-ţi spun mai multe.

Uşile liftului se deschiseră şi coborâră amândoi la nivelul principal. Alina se întoarse cu faţa la Scott, privindu-l drept în ochi.

— Dacă vrei să afli alte detalii, n-ai decât să-l întrebi pe Brett. Bineînţeles, o să vrea să ştie ce naiba căutai la un

nivel cu acces restricţionat.

— Ce Birou Operativ? încercă Scott pentru o ultimă oară.

— Nu-i răspunde, ştie că n-ai voie s-o faci.

Alina zâmbi şi-i întoarse spatele, îndepărtându-se alene ca şi cum nu avea nicio grijă pe lume.

*

PERIMETRU INACCESIBIL

Alex intră în biroul lui Brett.

— M-ai chemat?

Brett îşi ridică privirea de la ecranul din faţa lui, făcându-i un semn să ia loc.

— Am primit misiunea de-a interveni într-o situaţie cu un potenţial catastrofal creată de Interpol, spuse cu o expresie dispreţuitoare, întorcând ecranul spre el.

Alex studie imaginea unui bărbat de vârstă medie.

— Gabriel Vincent e un fost membru al organizaţiei IRA, dar a colaborat masiv şi cu Sinn Fein, explică Brett cu o mină serioasă. După ce-a părăsit Irlanda, a început să opereze pe cont propriu şi-a dispărut de pe radarele noastre. Până acum patru săptămâni. Se pare că în urmă cu doi ani, Sinodul l-a recrutat pentru a conduce filialele Europene. Pentru asta avea nevoie de fonduri, aşa că a reluat colaborarea cu un prieten mai vechi. Jonathan Stiles, investitor cu experienţă în domeniul crimei organizate. Prin Jonathan, Vincent a cunoscut un chimist ceh, pe numele lui Hynek Miloslav. Hynek e expert în materiale explozibile şi se pare că a inventat un polimer ce nu poate fi detectat prin mijloacele tradiţionale. Interpolul l-a ridicat pentru a investiga atât polimerul, atestându-i valabilitatea, cât şi legăturile lui cu o paletă largă de organizaţii teroriste. Din nefericire, ori poate doar datorită incompetenţei, convoiul Interpolului a fost atacat de oamenii lui Vincent şi Hynek a fost răpit. Acum patru săptămâni, un avion comercial de pe ruta Tel Aviv – Sarajevo a explodat în aer la numai patruzeci de minute după decolare. Cum aeroportul din Tel Aviv dispune de

cele mai sofisticate proceduri de securitate, e clar că ne confruntăm cu un material explozibil nedetectabil. Analizele confirmă faptul că e vorba despre polimerul lui Hynek, ceea ce înseamnă că Vincent l-a pus deja la treabă.

De atunci îl tot căutăm pe Vincent, dar abia ieri am putut confirma o potenţială locaţie survenită prin informatorii noştri locali. Misiunea implică lichidarea tuturor celor implicaţi şi distrugerea polimerului. Mark îţi va transfera profilul misiunii după ce va fi gata. Vreau eficienţă maximă, nu ne putem permite greşeli cu o situaţie ce poate scăpa de sub control, reprezentând un risc de securitate la nivel global. Scott a selectat deja cei şase agenţi operativi care vor participa la misiune. Tu vei coordona operaţiunea de la faţa locului, împreună cu echipa mobilă constând din Ford şi Roman.

Alex simţi un gol în stomac. Asta însemna că echipa mobilă avea să rămână în dubă şi era cel puţin suspect faptul că Ford şi Roman nu aveau să activeze drept lideri pentru echipele de pe teren. Brett îi confirmă temerile.

— Datorită situaţiei grave, profilul misiunii e conceput în aşa fel încât să elimine absolut orice risc de nereuşită. Doar tu şi echipa mobilă vă întoarceţi la sediu, agenţii operativi de pe teren vor fi sacrificaţi.

Sacrificaţi. Cuvântul i se învârti lui Alex prin minte, declanşând un val de suspiciune.

— Nu cred că mai e nevoie să te informez despre faptul că tu eşti singurul care va fi la curent cu acest aspect.

Alex îl privi cu o expresie glacială.

— Dacă Alina face parte dintre agenţii care urmează să fie sacrificaţi, trebuie să fii cel puţin nebun să-ţi imaginezi că o să stau deoparte şi-o să asist la uciderea ei. Nu mai ai niciun as în mânecă, nimic cu care mă mai poţi şantaja. Ian e mort şi ştim amândoi prea bine că nu dau doi bani pe viaţa mea.

Brett zâmbi, părând sincer amuzat.

— Sunt convins că vrei să crezi asta din tot sufletul.

Din păcate pentru tine, se întâmplă să am un mic as în mânecă. Unul pe care mi l-ai oferit chiar tu. Continuând să zâmbească, Brett apăsă un buton pe tastatura din faţa lui. Chiar credeai că n-o să aflu despre Leisher?

Alex îşi îndreptă din nou privirea la ecran, urmărind tăcut un video realizat în ceea ce părea un restaurant. Imaginea se concentră pe o masă dintr-un colţ, unde soţii Leisher cinau la lumina lumânărilor.

— Nu-mi pasă de Leisher şi soţia lui, comentă pe un ton neutru. N-ai decât să-i lichidezi, dacă asta-ţi doreşti.

— Îmi pare rău să aud asta. Bănuiesc că şi copiii familiei pot fi trecuţi la pierderi colaterale acceptabile?

Alex se încruntă.

— N-ai îndrăzni să faci aşa ceva. E mult prea demonic chiar şi pentru tine.

Brett chicoti satisfăcut.

— O, crede-mă că nu m-aş da în lături de la nimic pentru a scăpa de Alina. E absolut inacceptabil felul în care îţi afectează judecata prin simpla ei prezenţă. A fost o greşeală enormă să-i cruţ viaţa după episodul din Australia. Ar fi trebuit să-i trag un glonţ în cap cu mâna mea imediat ce-a păşit în sediu. Chiar acolo la intrare, de faţă cu toată lumea. În felul ăsta, s-ar fi înţeles foarte clar că nu există o a doua şansă pentru trădători.

Alex rămase tăcut.

— Cum aşa, nu mai ai şi alte discursuri în legătură cu libertatea de alegere? întrebă Brett cu o mină sarcastică. Fără dezbateri şi declaraţii publice? Aşa mă gândeam şi eu, ar fi cazul să-ţi vină odată mintea aia la cap. Şi acum ai face bine să te grăbeşti cu pregătirile pentru misiune, indiferent cine sunt agenţii operativi care urmează să fie sacrificaţi. În caz contrar, îţi jur cu toată seriozitatea că-ţi trimit un colet ce va conţine patru capete ale unei anumite familii. Sper să mă crezi, Alex, pentru că de data asta nu mai glumesc.

— Te cred, replică Alex cu voce joasă.

Se ridică de pe scaun fără alt comentariu şi părăsi

biroul. Se simţea de parcă tocmai ar fi primit un pumn în plexul solar. Cuvintele lui Brett i se învârteau fără oprire prin minte.

…de data asta nu mai glumesc… de data asta nu mai glumesc…

Când ajunse în biroul lui, accesă fişierul personal al Alinei, dar nu reuşi să descopere nimic. Statutul ei rămăsese neschimbat, cu singura menţiune că avea două zile libere. Nicio referire la misiunea de pe rol, ceea ce era suficient să-l aducă în pragul nebuniei. Absenţa totală a informaţiilor reprezenta o informaţie în sine.

Închise fişierul şi părăsi biroul, îndreptându-se spre Camera Sistemelor. Din fericire, Mark era singur la terminalul lui.

— Vreau profilul preliminar al misiunii Hynek, îi ceru pe un ton ferm.

Mark îl privi încurcat.

— Îmi pare rău, Brett mi-a interzis să-l transfer oricui până mâine dimineaţă.

— Acum, Mark. Transferă-l pe PDA-ul meu.

— Dar dacă află Brett…

— Te rog, spuse Alex cu voce joasă.

Mark îl privi năucit. Era pentru prima oară când detecta o notă de disperare în vocea lui Alex. De obicei, tipul era un adevărat robot insensibil. În mod clar, se petrecea ceva cu adevărat îngrozitor pentru a provoca o astfel de reacţie din partea lui. Ştiind cum mergeau lucrurile, probabil acel ceva avea legătură cu Alina.

— Îl primeşti în două minute.

Alex înclină din cap cu o expresie recunoscătoare, după care se îndepărtă fără niciun zgomot, ca şi cum ar fi plutit pe deasupra pământului.

Înapoi în biroul lui, deschise fişierul cu profilul misiunii pe PDA. Ignoră detaliile tehnice şi strategice, căutând cu înfrigurare lista cu numele agenţilor operativi. Numele Alinei nu se afla printre ele. Alex se sprijini de spătarul scaunului, răsuflând uşurat. Căzu pe gânduri, cu

privirea în gol.

Şi totuşi, ceva nu era în regulă.

— Alina.

Alina se încruntă la auzul vocii necunoscute.

— Da.

— Briefing de urgenţă într-o oră.

— Am înţeles.

Închise telefonul mobil şi-l aruncă în capătul opus al patului cu un oftat exasperat. Cam atât despre cele două zile libere. Aruncă pătura de pe ea şi se ridică din pat, întrebându-se de ce n-o sunase Alex pentru a o informa despre briefingul surpriză.

Când ajunse la sediul Elite, descoperi cu surprindere că era trimisă într-o misiune de urgenţă, împreună cu alţi cinci agenţi operativi cu care nu mai lucrase niciodată până atunci. Alex nu era prezent. Briefingul debută fără el, iar ea se luptă cu sentimentul că ceva era în neregulă. Se forţă să fie atentă la ceea ce spunea Brett.

— Nu ştim dacă Vincent l-a forţat pe Hynek să-i dezvăluie formula polimerului, ori s-a mers pe ideea de colaborare, dar nici nu mai contează. Este de neconceput ca acest tip de explozibil să cadă în mâinile Sinodului. Depozitul folosit de Vincent pe post de cartier general trebuie incinerat complet. Nu vreau să mai rămână nimic din el şi nu vreau supravieţuitori. S-a înţeles?

— Şi care e planul de evacuare? întrebă Alina.

Brett îşi întoarse privirea la ea, părând vizibil iritat de întrebare.

— Alex vă comunică la faţa locului.

Răspunsul o linişti întrucâtva. Iniţial crezuse că Alex nu avea să participe la misiune.

— Detaliile sunt deja încărcate pe PDA-uri. Ford şi Roman sunt echipa mobilă şi vă pot răspunde la orice alte întrebări aveţi. Nu accept greşeli, vreau o misiune impecabilă. Alex vă aşteaptă deja la terminalul de plecări. Succes.

Alex îl privi pe Scott, abţinându-şi un oftat exasperat.

Recapitulaseră profilul misiunii de atât de multe ori, încât era convins că-l poate recita deja ca pe o poezie. Când încercase să scape sub pretextul briefingului, Scott îl informase cu calm că Brett se ocupa deja de asta. Ceea ce declanşase din nou suspiciunea în mintea lui.

Alina nu e pe lista agenţilor operativi. Are două zile libere.

Verificase deja de sute de ori numele respective şi tot nu reuşea să scape de sentimentul că ceva îngrozitor avea să se întâmple. Din proprie experienţă, ştia că în Elite nimic nu era ceea ce părea a fi.

Într-un final, Scott îşi coborî privirea la ceas.

— E timpul să te îndrepţi spre terminalul pentru plecări, echipele sosesc în zece minute.

Alex încuviinţă din cap, continuând să recite cuvintele în gând ca pe o mantră.

Alina nu e pe lista agenţilor operativi. Are două zile libere.

Însă sentimentul că timpul îi fusese ocupat în mod deliberat nu-i dădea pace.

Terminalul pentru plecări era pustiu, dar zgomotul îndepărtat al bocancilor pe podeaua din metal îl avertiză în legătură cu sosirea iminentă a agenţilor. Alex se sprijini de poarta de acces, simţindu-se în mod ciudat fără suflare.

Rowe.

Corrado.

Gibbs.

Pierre.

Vlasov.

Transpiraţia rece îi alunecă pe spate în timp ce aştepta să apară şi ultimul agent operativ. Frica pură i se instală în stomac cu un nod dureros. O apariţie cu păr bălai şi ochi verzi îi opri inima, transformând coşmarul în realitate.

Alina.

Alex se forţă să respire. Lumea se înclină pe axa ei, în timp ce Alina îşi continuă drumul cu capul în jos,

ajustând chingile tocului de pe picior.

Restul de şase agenţi vor fi sacrificaţi.

Incapabil să formuleze vreun gând coerent, Alex nu putu decât să privească cu oroare tăcută cum se apropia de el.

— Alex? se opri ea în faţa lui, îngrijorarea oglindindu-se în ochii verzi. Ce s-a întâmplat?

Întrebarea îi strânse inima ca într-un pumn. Se forţă să-şi dreagă vocea.

— Nimic, reuşi să răspundă.

Totul.

Alina îi zâmbi şi-l luă în treacăt de mână. Căldura trupului ei se infiltră prin materialul mănuşilor negre pentru a-i atinge mâna rece precum gheaţa. Apoi se îndreptă spre duba ce-i aştepta cu motorul pornit.

Alex simţi cum i se ridică părul pe ceafă, intuind faptul că era privit. Strânse pumnii, cuprins de o furie devastatoare. Întoarse capul şi-i întâlni privirea lui Brett. Greutatea zdrobitoare a anilor în care servise Elite fără a pune la îndoială ordinele primite îl izbi în plină forţă. Continuă să-i susţină privirea lui Brett, ura fierbinte oglindită în ochii verzi ca jadul determinându-l pe şeful lui să-şi întoarcă capul. Alex se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre dubă cu sângele fierbându-i în vene.

Periferia oraşului Tallinn – Estonia

Mă foiesc neliniştită pe scaun, aruncându-i priviri pe furiş lui Alex şi tot încerc să-mi dau seama ce naiba se întâmplă cu el. S-a izolat de toată lumea, aşezându-se în spatele dubei, evitând orice fel de contact vizual. Pe drum spre aeroport a stat doar cu nasul în laptop, la fel şi în avion, indicând foarte clar prin atitudinea rigidă că nu doreşte să fie deranjat. Ce s-a întâmplat în terminalul pentru plecări?

Arăta de parcă tocmai văzuse o stafie, palid şi cu privirea pierdută. Aproape că am avut impresia că a fost şocat să mă vadă. Ceea ce n-are niciun sens… Nu, în mod sigur e altceva la mijloc. Mi-aş dori să pot vorbi cu el, dar

nu pot face o scenă de faţă cu toată lumea.

Îmi mut privirea de la el la Ford, care inspectează pentru o ultimă oară toate dispozitivele cu explozibil pe care le vom folosi. Lângă mine, Vlasov se agită cu arma automată şi habar n-am ce încearcă să facă. Oftează exasperat şi-şi ridică privirea la mine.

— Nu pot să fixez dispozitivul de ochire!

Ridic o sprânceană, abţinându-mă de la un comentariu acid.

— Pentru că nu aşa se montează, îi spun pe un ton cât se poate de calm.

Îi iau arma din mână şi rezolv problema într-o secundă.

— Aaa, corect, am uitat că au schimbat mecanismul, comentează Vlasov pe un ton tâmp, uitându-se la armă de parcă n-a mai văzut-o în viaţa lui. Ştii, eu n-am mai fost pe teren de aproape un an.

Un an?! N-am mai auzit până acum ca un agent operativ să aibă parte de o vacanţă atât de prelungită.

— De ce? îl întreb pe un ton neutru.

— Păi, nu ştiu... poate pentru că am făcut varză o misiune în Zair.

Mă uit în direcţia lui Alex, întrebându-mă ce naiba caută Vlasov într-o misiune de top dacă n-a mai fost activ de un an. Dar Alex îmi evită privirea cu orice preţ şi se ridică de la locul lui pentru a păşi în faţa noastră.

— Fiecare dintre voi vă primi câte două dispozitive cu explozibil. Mark vă va transmite în timp real coordonatele punctelor unde trebuie plasate.

Ford îşi ridică privirea de la dispozitivele din faţa lui.

— Imediat ce terminaţi, îmi daţi un semnal. Ridică două degete. Două pulsuri în căşti.

Corrado face o grimasă.

— Nu exagerăm puţin? Vrem să aruncăm în aer toată zona? Se încruntă la Ford. Cum ieşim de acolo?

Interesantă întrebare.

— O să primiţi instrucţiuni, intervine Alex înainte ca

Ford să apuce să deschidă gura.

Duba se opreşte lin şi adrenalina începe să-mi pompeze prin vene.

— Punctul Alfa, anunţă Alex.

Îmi controlez încărcătorul Glockului pentru a mă asigura că totul e în ordine şi-mi ridic privirea pentru a-l surprinde pe Alex cum mă studiază cu o intensitate ciudată. Îmi iau rucsacul de teren şi mă apropii de uşă, ştiind că e ultima mea şansă de-a putea schimba câteva vorbe cu el. Dar Alex mi-o ia înainte, apucându-mă de mână şi trăgându-mă afară, în lateralul dubei.

— Dacă se întâmplă ceva şi comunicaţiile pică, fii cu ochii pe ăsta, îmi spune cu voce joasă, punându-mi în palmă un PDA minuscul faţă de cele standard. Mă apucă de braţe şi mă strânge cu putere. E foarte important, Alina, ai grijă să nu-l pierzi. În felul ăsta putem comunica de oriunde… în afara reţelei Elite.

Ok, de data asta chiar mă cuprinde frica. Pulsul mi-o ia la goană la auzul disperării din vocea lui. O să putem comunica de oriunde. În afara reţelei Elite. Ce naiba vrea să însemne asta? Îmi cobor privirea la micul dispozitiv din palma mea, după care întorc capul să privesc depozitul imens pe care trebuie să-l distrugem. Neliniştea mi se încolăceşte în stomac cu fiori de gheaţă.

— Alex, spune-mi ce se întâmplă.

Alex îmi dă drumul la braţe şi aproape îmi pierd echilibrul.

— Du-te, îmi spune cu voce răguşită.

Mă îndrept către gardul din sârmă ghimpată pe care urmează să-l tăiem, întorcând capul peste umăr să-l privesc.

Alex a rămas în acelaşi loc, urmărindu-mă cu privirea de parcă ar fi ultima oară când mă vede. Tensiunea dintre noi pare că e gata să scoată scântei. Panica îmi paralizează toate simţurile şi, în momentul acela, o ştiu cu siguranţă.

Ceva absolut îngrozitor e pe cale să se întâmple.

*

Alina se strecură prin tăietura din gardul ghimpat, după care o luă la fugă în direcţia desemnată. Agonia puse stăpânire pe inima lui Alex, dorinţa de-a o opri devenind tot mai puternică cu fiecare pas cu care se îndepărta de el. Îşi strânse pumnii, înfigându-şi unghiile în carne. Continuă s-o urmărească cu privirea în timp ce escalada pe coardă laterala depozitului, ca şi cum şi-ar fi dorit să-şi imprime imaginea ei pe retină pentru totdeauna.

Nu pot s-o pierd tocmai acum. Ea e tot ce am pe lumea asta.

Pulsul îi bătea asurzitor în urechi şi fu nevoit să apeleze la toată puterea lui de stăpânire pentru a nu anula misiunea pe loc. Logica se luptă să învingă panica. Nu. Trebuia să urmeze profilul misiunii cu sfinţenie pentru a evita să atragă atenţia. Alina avea PDA-ul. Mesajul de avertizare era deja programat, ceea ce avea să-i acorde un avans de două minute pentru a putea părăsi clădirea. Era periculos să-i dea mai mult timp, Brett i-ar fi putut descoperi strategia. Dar Alina era un agent operativ impecabil. Putea s-o facă.

Se urcă înapoi în dubă, închizând uşa după el. Ford şi Roman monitorizau mişcările agenţilor operativi pe ecranele panoului de comandă.

— Alina, eşti pe poziţie? izbucni vocea lui Mark în boxe.

Urmă o mică pauză, timp în care Alina îşi termină escaladarea şi păşi pe acoperiş.

— Aproape.

Alex închise ochii şi aşteptă.

— Sunt înăuntru.

— Primul tău punct e la trei grade nord-vest.

— Trei grade, confirmă Alina. Treizeci de secunde.

— Plantează explozibilul şi dă-mi un semn pentru al doilea punct.

— Am înţeles.

Sunetul împuşcăturilor izbucni în boxe.

— Am fost descoperiţi, spuse Alina cu voce

tensionată.

— Nu contează, interveni vocea lui Brett. Plantează explozibilul.

Alex simţi cum frica îi urcă pe şira spinării cu degete de gheaţă. Dar era deja prea târziu, nu mai putea da înapoi.

— Explozibil plantat, raportă Alina.

Ford se întoarse spre Alex.

— Care e strategia de evacuare?

— Comunică-le tuturor agenţilor să rămână pe poziţie.

Ford îl privi cu surprindere. Roman întoarse şi el capul, cu o expresie uimită.

— Fă-o, ordonă Alex cu o mină opacă.

— Rămâneţi pe poziţie, spuse Ford în microfon, continuând să-l privească pe Alex.

Închise sistemul de comunicaţie şi-şi scoase căştile.

— Alex, încărcăturile sunt deja armate. Scoate-i naibii de acolo, îi spuse pe un ton urgent.

— Evacuarea nu face parte din profilul misiunii.

— Nu face parte… Ford clătină năuc din cap. Ai înnebunit total?! Alina e printre ei!

— Ford, ce morţii mă-sii mai facem aici? Scoate-ne naibii afară! explodă vocea panicată a lui Gibbs în boxe.

Ford scrâşni din dinţi, întinzând mâna spre detonator. Alex îşi scoase Glockul din tocul de la subraţ, îndreptându-l spre capul lui. Ford îngheţă, privindu-l cu groază.

— Ce naiba faci, vrei să mă împuşti?

— Am spus că evacuarea nu face parte din profilul misiunii, repetă Alex pe un ton calm. Ordinul a fost dat şi trebuie respectat. Dacă trebuie, pot să te şi împuşc, dar sper să nu fie nevoie să ajungem la asta.

Plantez primul dispozitiv cu explozibil şi-i semnalez lui Mark că sunt gata s-o iau către cel de-al doilea punct. Împuşcăturile mă iau prin surprindere. Unul dintre noi a fost descoperit. La naiba, asta complică lucrurile! Raportez pe un ton cât mai calm ce se întâmplă şi nu mai

aştept indicaţiile lui Mark, ci plantez şi cel de-al doilea dispozitiv cu explozibil. Aud cele două pulsuri în căşti, semn că şi restul agenţilor operativi şi-au îndeplinit obiectivele. Bun, şi atunci de ce nu se dă ordinul de evacuare? Ce mai aşteptăm? Ca răspuns, Ford ne comunică să rămânem pe poziţii, ceea ce e cel puţin ciudat. Numărătoarea inversă a început deja şi ar trebui să fugim mâncând norii din locul ăsta, care va sări în curând în aer. Îmi părăsesc poziţia, făcând abstracţie de ordine. Mă scurg pe lângă pereţi, folosindu-mă de instinct pentru a găsi o rută de evacuare. Ajung într-o hală imensă şi privesc în jur. Până acum n-am întâlnit nici un singur oponent, ceea ce ar trebui să fie un semn bun, dar ceva îmi spune că totul nu e ceea ce pare a fi.

Cu coada ochiului, văd mişcare în stânga mea. Gloanţele încep să zboare în jurul meu. Mintea îmi procesează parcă cu încetinitorul faptul că trăgătorul e chiar Vincent. Simt o fierbinţeală în braţul drept, urmată de o durere ascuţită şi realizez că am fost împuşcată. Valul de adrenalină acţionează pe post de morfină şi uit de durere. Ştiu că Vincent e undeva în stânga mea. Dacă mă concentrez puţin, îi pot auzi respiraţia întretăiată. Mă forţez să funcţionez şi ţintesc arma cu două mâini, ascuţindu-mi toate simţurile. Vincent apare brusc în dreptul unui stâlp de susţinere, dar nu are timp să apese pe trăgaci înainte să-mi descarc tot încărcătorul Glockului în el fără nicio umbră de ezitare.

Durerea din braţ îmi radiază prin tot corpul. Pierd câteva secunde preţioase până realizez că PDA-ul pe care mi l-a dat Alex îmi vibrează în buzunar. Îl activez şi nu-mi vine să cred ce citesc.

MISIUNE SINUCIGAŞĂ. FUGI. DU-TE LA ROGER ŞI PUNEŢI ÎN APLICARE OPERAŢIUNEA DE ÎNLĂTURARE A LUI BRETT. ŞTIE DESPRE LEISHER ŞI MĂ ŞANTAJEAZĂ CU VIAŢA COPIILOR.

Mâinile încep să-mi tremure. Mă uit în jur panicată. Îmi cobor din nou privirea la PDA, aşteptându-mă… habar

n-am la ce. Să dispară cuvintele? Să se transforme în ceva ce are un sens? Să primesc un alt mesaj care să confirme că nu e decât o glumă proastă? Numai că Elite nu glumeşte niciodată.

Fugi.

Misiune sinucigaşă? Sensul cuvintelor mă izbeşte ca o tonă de cărămizi. Nu există niciun plan de evacuare, Brett nu vrea să mai iasă nimeni viu de aici. Bag PDA-ul la loc în buzunar şi-o rup la fugă. Braţul mă doare, dar nici nu-l bag în seamă. Plămânii încep să-mi ardă în timp ce fug pentru viaţa mea.

Fugi.

Ieşirea îmi apare dintr-odată înfaţă şi trântesc uşa de perete, ţâşnind în aerul rece al nopţii. Durerea îmi zvâcneşte în braţ, dar reuşesc să mă îndepărtez destul de mult înainte ca bezna să fie transformată în ziuă şi întreagul univers să sară în aer.

N

Cincisprezece secunde.

Cum era posibil ca un timp atât de scurt să treacă atât de încet? După ordinul de detonare, fiecare secundă păru cât o oră. Alex lăsă Glockul jos, punându-l la loc în tocul de la subraţ. Ford şi Roman rămaseră cu privirea la ecran, numărând în gând secundele.

Alex rămase cu privirea în gol, fără să vadă nimic. *A avut suficient timp.*

Ford îşi plecă capul, ascunzându-şi faţa în mâinile tremurânde.

00: 00

Duba se legănă uşor de la suflul exploziei. Simţindu-se curios de amorţit, Alex putu să jure că aude vuietul focului în timp ce devora depozitul. Ceva sfârâi înăuntrul său, de parcă flăcările i se împrăştiau prin vene. Tăcerea din dubă deveni asurzitoare, punctată doar de respiraţia întretăiată a lui Ford. Alex schimbă canalul de comunicaţie.

— Secvenţă completă, raportă pe un ton surprinzător

de calm.

Răspunsul lui Brett avu efectul unui cuţit răsucit în rană.

— Ai făcut o treabă excelentă.

Rămas fără grai datorită furiei ce-l cuprinse ca un val imens de foc, Alex închise canalul fără să răspundă.

N-a avut decât câteva minute să iasă din clădire… n-a fost suficient. Nu. O cunosc prea bine. Alina e cel mai capabil agent operativ cu care am lucrat vreodată. S-a descurcat.

Ford şi Roman îl priveau şocaţi, în ochii lor oglindindu-se o mâhnire profundă. Dorinţa de a le spune tot adevărul deveni dintr-odată mult prea acută pentru a o putea controla. Le făcu semn să rămână tăcuţi, indicându-le să-l urmeze afară din dubă.

Mă doare tot corpul, până şi unghiile de la mâini. Poate o să rămân aici o vreme, mă gândesc ameţită. Fierbinţeala pulsândă din braţ mă readuce la realitate şi încep să tremur. Mi-e frig. Ridic capul şi gem la durerea surdă din tâmple, dar mă forţez să deschid ochii.

Sunt întinsă cu faţa în jos pe iarba umedă. Ce naiba s-a întâmplat? În gură am un gust oribil… sânge, praf şi Dumnezeu ştie ce altceva. Scuip şi rămân nemişcată, inspirând cu nesaţ aerul rece. Treptat, îmi mai trece ameţeala, dar odată cu claritatea minţii, realizez adevărul sinistru. Încerc să mă ridic în picioare, dar nu reuşesc decât să mă întorc pe spate.

Brett a încercat din nou să mă omoare? Mă ridic încet în şezut, răspunsuri şi întrebări asaltându-mă ca un roi de viespi turbate. Alex. Alex ştia. Dar cum? Când a aflat? Simt că mă sufoc şi durerea din braţ e aproape insuportabilă. Cercetez rana şi răsuflu uşurată când realizez că glonţul a ieşit pe partea cealaltă, trecând doar prin carne. Şi acum? Ce naiba fac acum?

Mesajul… Mă scotocesc prin buzunare, oftând a uşurare când zăresc PDA-ul în iarbă, la câţiva paşi de mine. Îl deschid cu mâini tremurânde, citind din nou

cuvintele incredibile de pe ecran.

MISIUNE SINUCIGAŞĂ. FUGI. DU-TE LA ROGER ŞI PUNEŢI ÎN APLICARE OPERAŢIUNEA DE ÎNLĂTURARE A LUI BRETT. ŞTIE DESPRE LEISHER ŞI MĂ ŞANTAJEAZĂ CU VIAŢA COPIILOR.

Când a aflat? închid ochii, bucăţile de puzzle începând să se aşeze încet la locul lor. O voce necunoscută, nu Alex, mi-a ordonat prin telefon să mă prezint la sediu. Absenţa lui suspectă de la briefing. Expresia de pe faţa lui atunci când m-a văzut în terminalul pentru plecări. Dispoziţia ciudată pe tot parcursul drumului. Disperarea din ochii lui atunci când mi-a dat PDA-ul. Am intuit că se întâmplă ceva, dar nu mi-aş fi putut imagina asta. N-a putut să mă avertizeze în mod direct, de teamă că suntem supravegheaţi.

Dar m-a salvat. Singur. A găsit o modalitate de a-l bate pe Brett la propriul său joc, în ciuda faptului că-l şantajează cu copiii lui Leisher. Realizez dintr-odată că Elite crede că sunt moartă, ceea ce înseamnă că n-o să mă caute nimeni. Asta chiar e o libertate în sine. Alex a riscat atât de mult... închid ochii şi strâng PDA-ul la piept. Mi-a salvat viaţa. Din nou.

Milano, Italia

Scott şi Brett îşi ridicară privirile la Alex, atunci când apăru în pragul uşii. Scott se retrase imediat, părând mai mult decât mulţumit să nu fie de faţă la discuţia ce urma.

— Rapoartele iniţiale arată că toate obiectivele misiunii au fost îndeplinite cu succes, spuse Brett cu o mină satisfăcută. Se pare că am reuşit din nou să curăţăm un dezastru de proporţii creat de Interpol.

Un impuls violent îl străbătu pe Alex din creştet şi până în tălpi. Îşi prinse mâinile la spate, luptându-se cu dorinţa de a-i rupe gâtul pe loc. Îşi înfipse unghiile în carne, temperându-şi furia, însă era doar o soluţie temporară ce nu avea să dureze prea mult. Trebuia să iasă de acolo înainte să facă ceva nesăbuit.

— Asta-i tot? întrebă pe un ton glacial.

Brett îşi drese vocea.

— Vreau să ştii că familia Leisher e în siguranţă. Atâta timp cât îţi vezi de treabă, nu trebuie să-ţi faci griji pentru ei.

Luptându-se din toate puterile să rămână calm, Alex înclină din cap şi părăsi încăperea, ura arzându-i mocnit în plexul solar.

Apa era suficient de fierbinte încât să-i topească carnea de pe oase, dar Alex avea impresia că nu se va mai putea încălzi niciodată. Se sprijini cu braţele de faianţa rece şi-şi plecă capul sub jetul de apă, dorindu-şi durerea fizică cu disperare atâta timp cât îi distrăgea atenţia de la neliniştea ce-l decima pe dinăuntru.

Restul agenţilor operativi vor fi sacrificaţi.

Opri brusc apa, incapabil să mai facă faţă propriilor gânduri. Se şterse cu un prosop şi se îmbrăcă pe pilot automat. Nu mai putea îndura, trebuia să afle dacă Alina reuşise să supravieţuiască.

Te rog, Alina… te rog…

Se gândi la laptopul din biroul lui, scrâşnind din dinţi a frustrare. Nu putea s-o facă… nu încă. Era mult prea devreme. Orice anomalie, oricât de mică, îi putea oferi un indiciu lui Brett că nimic nu era ceea ce părea a fi. Ştia prea bine că e supravegheat cu stricteţe. Îşi asuma un risc imens dacă încerca s-o contacteze acum, dar certitudinea aceea pălea în faţa agoniei de a nu şti.

Trebuie să ştiu.

Se îndreptă spre birou, forţându-se să n-o rupă la fugă. Încuie uşa şi anulă sistemul de securitate.

Două minute de libertate.

Gândul îi realimentă furia. Deschise laptopul şi tastă cu degete rigide.

ALINA, EŞTI PE RECEPŢIE?

Rămase cu privirea la ecran, inima bătându-i frenetic în momentul în care apăsă pe Send. Vizualiză cu ochii minţii cum mesajul dispare în eter, copleşit de un sentiment de inevitabilitate aproape morbidă.

Dacă a pierdut PDA-ul? Dacă zace pe undeva, grav rănită?

Scutură din cap pentru a-şi limpezi gândurile, forţându-se să se concentreze pe alternativa pozitivă.

A reuşit să iasă la timp. N-avea cum să piardă PDA-ul.

Continuă să privească ecranul, nerăbdarea instalându-i-se ca un vârtej în stomac. Faptul că mesajul nu se întorsese înapoi era un semn destul de bun. Asta însemna că PDA-ul şi, implicit Alina, erau întregi şi scăpaseră din infernul creat de explozie. Dar ideea aceea nu era suficientă pentru a-l calma. Avea nevoie să comunice cu ea pentru a se asigura că înţelege de ce fusese forţat să o pună în pericol.

Nimic.

Niciun răspuns. Ecranul continuă să rămână gol. Alex îşi ascunse faţa în mâini, forţându-se să nu urle a disperare. Un clinchet înfundat îl făcu să-şi ridice din nou privirea la ecran pentru a descoperi în sfârşit răspunsul mult visat. *DA.*

*

ŞAH MAT LA REGE

Nimeni, nici măcar Roger, n-a putut anticipa viteza fulgerătoare cu care se vor desfăşura lucrurile odată ce se implementă operaţiunea de înlăturare a lui Brett. Echipa formidabilă formată din Alex şi Alina, combinată cu o doză zdravănă de Jason şi Mark, deveni o combinaţie letală pentru Brett şi suporterii lui. Desigur, contribuţia din umbră a lui Roger puse punctul pe i. Timpul pe care-l petrecuse lucrând alături de Brett îi oferise o vedere de ansamblu a modului său de operare, completă cu calităţi şi puncte slabe. Alianţele se înşiruiră precum verigile unui lanţ din oţel, creând o maşinărie de război cu adevărat formidabilă, ce mătură totul în cale cu o subtilitate remarcabilă. Mark lucră multe ore peste program, încercând să fie cât mai invizibil cu putinţă. Adună astfel

informaţii vitale pentru Alex, în timp ce Brett trăia cu impresia că-şi pierde timpul cu jocuri video.

Toate părţile implicate căzură de acord că sabotajul direct ar fi bătut la ochi mult prea tare. Era nevoie de o manipulare subtilă a misiunilor, în aşa fel încât eşecurile să pară iminente datorită conducerii defectuoase. Cu ajutorul planurilor intricate dezvoltate de Roger, combinate cu geniul strategic şi tactic al lui Alex, reuşiră să menţină acea direcţie atât de delicată.

Desigur, n-ar fi putut reuşi fără ajutor din afară. Alex cultivase loialitatea multor informatori de-a lungul timpului, despre existenţa cărora Elite habar nu avea. Roger îi dădu mână liberă, având totală încredere în deciziile lui. Unii dintre noii aliaţi aveau în sfârşit ocazia să-şi plătească datoriile faţă de Alex, care-i ajutase la un moment dat într-un fel sau altul, fără să ceară absolut nimic în schimb. Alţii erau pur şi simplu onoraţi să lucreze alături de el. Cei care îşi afişau din prima preţul pentru serviciile lor erau tăiaţi rapid de pe lista lui personală; o listă foarte scurtă, alcătuită numai din persoane dotate cu un simţ al loialităţii suficient de dezvoltat încât să nu-şi vândă colegii primului venit.

Alex îşi mobiliză echipele în doar douăzeci şi patru de ore. Se interveni în mod discret pentru alterarea a cincisprezece misiuni diferite, în aşa fel încât Brett să nu poată identifica un anumit tipar. Zece misiuni fuseseră conduse de Brett, cinci de Scott. O împărţeală onorabilă, fără o ţintă anume. Cinci echipe operaseră sub comanda lui Alex, trei sub Ford şi restul sub Roman. Ford şi Roman se alăturaseră imediat cauzei după conversaţia secretă de la finalul misiunii din Estonia.

Eşecurile operaţiunilor vizate erau şi ele foarte variate, de la obiective ratate, la funcţionarea deficitară a echipamentului şi până la îndeplinirea misiunii fără atingerea tuturor standardelor scontate. Unele misiuni suferiră datorită informaţiilor eronate, altele fură anulate din cauza unor anomalii ce nu fuseseră anticipate. O

misiune eşuă total datorită nefuncţionării armamentului din dotare. Jason bombăni zile întregi calitatea îndoielnică a noilor achiziţii. Oricât de buni erau agenţii operativi Elite, nu puteau face faţă profilelor alternative geniale create de Roger, ori abilităţii de neegalat a lui Alex de a implementa schimbări tactice majore în mijlocul unei misiuni.

La o lună de la presupusa moarte a Alinei, Alex formă un număr pe un telefon securizat.

— Undă verde, anunţă cu voce joasă.

O oră mai târziu, Alex şi Jason se întâlniră într-o locaţie secretă. Cu o expresie gravă, Jason îi înmână un dispozitiv special de comunicaţie. Restul agenţilor operativi participanţi primiseră deja câte unul şi îşi aşteptau ordinele.

— Hai să-i dăm drumul, spuse Alex.

Jason dădu din cap în semn că a înţeles şi-l contactă pe Mark, care stabili legătura cu restul agenţilor.

— E timpul ca Brett şi Scott să fie înlăturaţi de la putere, începu Alex pe un ton ferm. Amândoi au abuzat de funcţiile pe care le deţin, anulând regulile simple ale respectului şi demnităţii umane. Întreaga lor activitate din ultimul timp s-a bazat pe minciuni şi manipulări abjecte. Totul se încheie aici. Elite a fost creată pe nişte precepte juste, care între timp s-au alterat datorită halucinaţiilor iraţionale de putere absolută. Noi, ca o divizie unită, trebuie să rămânem fermi în lupta de a recâştiga controlul pentru a reinstala regulile morale după care ne vom ghida în acţiunile de protejare a populaţiei civile. Şi trebuie să facem asta înainte ca Brett să distrugă Elite pentru totdeauna. Pentru asta am nevoie de ajutorul vostru. Înainte să terminăm de curăţat elementele corupte, veţi auzi tot felul de zvonuri contradictorii. Nu mă îndoiesc că Brett va încerca să vă cumpere, ori şantajeze pentru a rămâne de partea lui. Avantajul nostru e că am fost antrenaţi până aproape de perfecţiune şi cu toţii am avut de suferit într-un fel sau altul datorită modului mârşav în

care operează comandantul Elite. E timpul să nu uităm toate umilinţele la care am fost supuşi şi să ne folosim de toată experienţa acumulată în anii în care am activat ca agenţi operativi. Cine nu e de acord cu ce-am spus, e liber să facă un pas înapoi. Singurul lucru pe care vi-l cer e să nu ne staţi în cale. Operaţiunea debutează într-o jumătate de oră. Aş dori să ştiu ce decizie aţi luat înainte de asta. Pregătiţi-vă din toate punctele de vedere, e posibil să avem parte de cea mai dificilă misiune de până acum.

Jason respiră uşurat pe măsură ce afirmaţiile de aderare începură să curgă în căşti.

Brett îşi aruncă o privire la ceas. 6: 00 pm. Întinse mâna după registrul cu misiunile pe rol şi se apropie de peretele cu monitoare. Apăsă un buton, pe un ecran apărând imaginea terminalului pentru plecări. Se aştepta să vadă activitate intensă, dar terminalul era complet pustiu.

Era ceva în neregulă cu ceasul lui? Nu. Pentru o fracţiune de secundă, contemplă chiar probabilitatea ca mintea să-i fi jucat o festă. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva, dar trebuia să accepte posibilitatea ca, la un moment dat, să devină vulnerabil în faţa vârstei. Dar nu, realiză după o analiză amănunţită. Nu era cazul. Era convins că două misiuni erau programate să debuteze în mai puţin de o oră.

Furia îl cuprinse treptat, făcând să-i fiarbă sângele în vene. Aruncă registrul cât colo şi părăsi biroul, coborând la nivelul principal cu o determinare născută din ani de aruncat ordine în dreapta şi stânga, fără a-şi face vreodată probleme că s-ar putea întâmpla să nu fie respectate. Tot personalul prezent îşi încetă imediat orice activitate, privindu-l într-o linişte asurzitoare. Îl zări pe Alex în Camera Sistemelor.

— Sunteţi în întârziere. Explică-mi de ce.

— În întârziere pentru ce?

În mod clar, se confrunta cu o glumă proastă. Şi Brett n-avea răbdare pentru aşa ceva.

— Ai înnebunit total? Sau te ţii de glume cretine?

Alex arcui o sprânceană. Dacă Brett nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut jura că abia se abţinea să nu izbucnească în râs.

— Am glumit eu vreodată cu tine?

Fără altă explicaţie. Alex pur şi simplu continuă să-l privească cu o expresie vag amuzată. Restul agenţilor şi personalului de serviciu rămaseră nemişcaţi ca nişte statui. Făcu un pas ameninţător către Alex.

— Am vaga senzaţie că suferi de o pierdere a memoriei, aşa că dă-mi voie să ţi-o împrospătez. În mai puţin de o oră, pleci împreună cu echipa ta într-o misiune la Beijing. Sunt foarte curios să aflu de ce nu vă aflaţi în pregătiri.

Expresia amuzată a lui Alex se transformă în una opacă.

— Pentru că nu mergem nicăieri.

E clar, a înnebunit total, se gândi Brett. *Sau am înnebunit eu.*

— Cred că n-am auzit bine ce-ai spus. Poţi să repeţi?

— Nu mergem nicăieri, repetă Alex pe un ton sfidător. Refuz să mai primesc ordine de la un descreierat. În cazul în care ţi-a mai rămas o brumă de raţiune, ai face bine să te retragi. În caz contrar, te ajut eu.

Cu coada ochiului, Brett observă că marea majoritate a agenţilor prezenţi ocupară tăcuţi poziţii strategice. Alex avea aliaţi. Absolut remarcabil. Clătină din cap, chicotind amuzat.

— Măi, măi, măi… un *coup d'état.* Ce chestie curajoasă. Dar şi puţin cam riscantă, nu crezi?

— Nu, îl contrazise Alex cu calm. Îţi ofer o singură şansă să te salvezi. Ai de gând să te retragi?

— Tocmai ţi-ai semnat propriul ordin de lichidare. Păcat. Am crezut mereu că o să ai un viitor strălucit.

Alex îşi scoase Glockul şi-l îndreptă spre inima lui.

— Atunci mi-e teamă că nu am de ales. Din momentul ăsta, preiau comanda Elite.

În jurul lor erupseră strigăte contrariate, câţiva agenţi din tura de securitate scoţându-şi armele pentru a le îndrepta spre Alex. Dar restul agenţilor prezenţi le puseră pistoalele la tâmplă. Brett rămase uimit la numărul mare de oponenţi. La asta chiar nu s-ar fi aşteptat. Zâmbi dispreţuitor.

— N-aş fi zis până acum că eşti înclinat spre melodramă. Îţi ordon să-ţi revii şi să pui punct teatrului ieftin.

— Nu mai ai puterea de a-mi da ordine, răspunse Alex fără să clipească.

— Ce vrei, mai exact?

— Elite.

— Pun pariu, răspunse Brett pe un ton sarcastic. Şi de ce ţi-aş oferi-o pe tavă?

— Pentru că n-ai încotro.

Tăcere. Transpiraţia îi alunecă lui Brett pe la tâmple. Auzi zgomote în partea lui dreaptă şi întoarse capul pentru a da cu ochii de Alina, care-şi făcu apariţia de pe un coridor adiacent, însoţită de câţiva agenţi operativi înarmaţi până în dinţi. Agenţii se aşezară în dreptul tuturor căilor de acces, în timp ce Alina se îndreptă spre ei, oprindu-se lângă Alex.

— Totul e pregătit, îl informă, privind drept înainte.

Brett clătină şocat din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, parcă terminasem cu tine! Văd că ai făcut o adevărată obsesie să tot învii din morţi.

Alina nu-i răspunse, privirea ei mutându-se la agenţii din tura de securitate, care continuau să-şi ţină armele îndreptate către Alex.

— Lăsaţi armele jos şi vă promit că nu veţi păţi absolut nimic, le spuse pe un ton calm. Dacă decideţi să vă alăturaţi nouă, sunteţi bineveniţi. Dacă nu, puteţi opta pentru retragere.

Unul câte unul, susţinătorii lui Brett îşi lăsară armele jos. Ford, Roman, Jason şi Mark îşi făcură apariţia,

înconjurându-i pe Alex şi Alina într-un gest simbolic de front comun.

— Să nu aveţi impresia că lucrurile vor rămâne aşa, declară Brett, spumegând de furie. Habar n-aveţi ce faceţi, tocmai v-aţi semnat propriile ordine de executare.

Uşile liftului se deschiseră fără zgomot şi Scott păşi afară cu o postură rigidă, dar demnă, escortat de doi agenţi. Scană împrejurimile cu privirea, trăgând concluziile de rigoare. Maxilarul i se tensionă la privirea gravă pe care i-o aruncă Alex, dar îşi mască surpriza de proporţii atunci când dădu cu ochii de Alina. Se opri lângă Brett, aşteptând ca Alex să înceapă negocierile unui armistiţiu. Capitularea era de neconceput.

— Încă mai aştept un răspuns, spuse Alex fără să mai piardă vremea.

— Nu, replică Brett cu un rânjet slab. N-am de gând să mă retrag.

— Retragerea e egală cu lichidarea, completă Scott.

— Nu ţi-am cerut ţie să te retragi, Scott, răspunse Alex. De tine avem nevoie, cel puţin pentru moment.

— Vreau să ştiu ce se va întâmpla cu Brett, ceru Scott.

— E posibil să-i pot oferi o slujbă.

— Ce fel de slujbă? întrebă Brett, iritat de atitudinea impasibilă a lui Alex.

— Analist de top, poate chiar o funcţie administrativă. A existat un timp, nu demult, când ai fost un om de onoare. Dar te-ai lăsat corupt de lupta pentru putere şi-ai uitat de perceptele morale pe care a fost creată organizaţia Elite. Îmi amintesc că obişnuiam să-ţi admir abilităţile de lider şi determinarea. Ceea ce-ţi ofer e un viitor, îţi sunt dator măcar cu atât.

— De ce? întrebă Brett cu uimire.

— Contează?

— Pentru mine, da.

— Pentru că aşa e corect.

— Din moment ce e clar că toată chestia asta a fost

plănuită din timp, sunt convins că ai anticipat un transfer oficial de putere, interveni Scott.

— Da. Cred că e potrivit să aibă loc chiar aici, la nivelul central.

— Pentru o vizibilitate cât mai amplă.

— Pentru o tranziţie paşnică, contră Alex.

— Şi când îmi iau în primire noile atribuţii? întrebă Brett.

— Roger trebuie să sosească dintr-un moment în altul. El e cel cu care trebuie să discuţi în sensul ăsta.

Brett izbucni în râs.

— Roger. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început. Se apropie de Alex, doi oponenţi care se priviră în mod deschis. Ai comanda, spuse pe un ton complet lipsit de emoţie.

— Am comanda, repetă Alex în acelaşi fel, după care scoase telefonul mobil şi formă un număr.

— Misiune îndeplinită.

— Perfect, auzi vocea lui Roger. Ai comanda noii Divizii Cobalt.

— Domnia ta în Elite a luat sfârşit, i se adresă Alina lui Brett pe un ton sec. Singurul lucru care mai rămâne e să vedem ce naiba facem cu tine până te preia Roger. Poate vii cu sugestii de bun simţ. Escortaţi-l în biroul lui, le ceru agenţilor din tura de securitate, care se executară imediat. Tot personalul, vă rog să terminaţi de securizat toate terminalele, după care vă prezentaţi la post. Din momentul ăsta, Elite a trecut sub comanda CIA-ului. Ne continuăm activităţile în mod normal, sub un nou nume. De acum înainte, ne numim Divizia Cobalt. Nume nou, identitate nouă, reguli noi. Reguli decente. Vieţi decente. Asta e promisiunea mea personală către voi toţi. Dacă aveţi întrebări, ori nelămuriri, Alex şi cu mine vă stăm oricând la dispoziţie.

— Şi pe tine cum te numim de acum înainte? îl întrebă Scott pe Alex, ştiind că răspunsul lui avea să dezvăluie foarte multe despre noile seturi de reguli.

— Puteţi să-mi spuneţi Alex, sosi răspunsul, stârnind râsete în jur.

Alex ştia prea bine de ce pusese Scot acea întrebare şi ştia răspunsul pe care-l aştepta toată lumea. Era singurul răspuns pe care l-ar fi dat vreodată. Nu-şi dorea ca noua sa poziţie să vină la pachet cu un anumit titlu. Şi, cel mai important, nu-şi dorea să fie comparat vreodată cu predecesorul său. Lipsa unui titlu anume avea să-l menţină incoruptibil şi cu picioarele pe pământ. Nu avea de gând să uite cine era şi ce căuta acolo, aşa cum făcuse Brett spre final. Nu intenţiona să forţeze absolut niciun agent operativ să treacă prin Iadul emoţional şi fizic prin care trecuse el de-a lungul anilor datorită lui Brett. Alex fusese întotdeauna un lider care-şi conducea echipa prin prisma respectului reciproc şi intenţiona să rămână la fel. Ştia că urma o bătălie lungă şi grea, din moment ce viaţa şi munca sub un regim al fricii şi intimidării îşi puseseră amprenta pe marea majoritate a agenţilor operativi. Respectul deplin pentru comandant, încrederea şi mândria la sfârşitul unei misiuni reuşite nu aveau să vină de la sine în cazul personalului mult încercat pe care-l conducea acum. Dar deveniseră cu toţii responsabilitatea lui şi avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i mulţumi.

Ştia deja ce schimbări avea să implementeze, le plănuise de ceva timp. Şi mai ales ştia că lucrurile nu vor merge mereu ca unse. Avea de luat multe decizii dificile. Dar îşi jură că nu avea să facă niciodată nimic pentru a pierde respectul oamenilor săi.

V

Agentul din tura de securitate descuie uşa pentru Roger, care înclină din cap în semn de mulţumire şi intră în birou. Brett stătea pe un scaun, privind în gol la carpeta gri.

— Roger, salută fără să-şi ridice privirea.

— Brett, replică Roger. Vreau să ştii de la bun început că n-a fost o decizie uşoară. Vorbesc în numele tuturor colegilor mei, când declar că avem tot respectul

pentru activitatea ta în Elite, dar…

— Te rog, scuteşte-mă, îl întrerupse Brett pe un ton glacial, ridicându-şi privirea la el. E foarte clar ce se întâmplă. Măcar fă-mi favoarea să nu divaghezi de la subiect.

— Alex mi-a sugerat că ar fi o idee bună să-ţi oferim o funcţie de analist de top, poate chiar una administrativă. Adevărul e că eu personal mi-aş dori să te pensionezi.

— Ce implică asta?

— O pensie generoasă şi o echipă care să te ajute în ce vrei să faci mai departe. Poate n-ar fi rău să te implici în proiecte caritabile.

— O *echipă* care să mă ajute, repetă Brett sfidător. Vrei să spui gardieni care să se asigure că nu încerc să recapăt comanda Elite.

Roger zâmbi amuzat.

— Nu e absolut necesar ca cele două noţiuni să se excludă una pe alta.

— Cu alte cuvinte, o să fiu prizonier, nu-i aşa? De ce n-o spui în mod direct?

— Depinde cum alegi să priveşti situaţia în care te afli. În timp, sper să percepi totul într-o lumină ceva mai pozitivă.

Roger se debarasase de atitudinea colegială, dar păstrase totuşi ceva ce aducea cu simpatie. Poate chiar era sinceră. Cumva, pentru Brett asta era mai rău decât o atitudine condescendentă.

— Şi acum? Ce se va alege de organizaţia mea?

— Mai întâi, va trece printr-o restructurare.

Brett izbucni în râs.

— Dă-mi voie să ghicesc. Elite va fi preluată de către CIA.

— Consiliul s-a autodistrus, explică Roger pe un ton răbdător, aşa că alternativa era o epurare definitivă. Ce preferi? Preluarea de către CIA elimină excesele de orice fel, ceea ce e mult mai eficient în cazul unui plan cu bătaie lungă. Bineînţeles, integrarea va prezenta o provocare

administrativă, motiv pentru care s-a creat un al treilea nivel organizatoric, ce va acţiona pe post de tampon. Se numeşte Divizia Q. Şi Elite devine Divizia Cobalt.

Brett zâmbi cu tristeţe.

— Ce nume inspirat. Cine s-o conducă mai bine decât Alex?

Roger îl studie cu o mină gravă pentru câteva momente.

— Ar trebui să-i mulţumeşti.

— Ha! Pentru ce?

— Pentru că ţi-a ţinut partea, enumerând numai calităţile de care dispui. Datorită lui, mă gândesc să-ţi ofer un rol de consultant în noua Divizie Q. Spune-mi, Brett, ce preferi?

Să rămâi în domeniu, ori un plan drăguţ de pensionare pe o insulă tropicală?

Brett rămase cu privirea la Roger, luând în considerare opţiunile. Adevărul era că o funcţie de consultant în Divizia Q reprezenta o rază minusculă de speranţă. Poate nu era prea târziu şi nu pierduse chiar totul. Plus că-i oferea mai mult timp. Timp de gândire. Timp de reflecţie asupra greşelilor. Şi de regrupare. Plănuire. Timp pentru resurse umane şi financiare. Pentru luptă. Şi, da, pentru renaştere. De data asta, triumfător. Zâmbi, mulţumit de perspective.

— Mulţumesc, Roger. M-am gândit la oferta ta şi-am decis să accept. Aştept cu nerăbdare să-mi încep noua carieră la Divizia Q.

*

DEFINIŢIA NORMALITĂŢII

Lion, Franţa

*

Trei luni mai târziu, lucrurile intraseră pe un făgaş normal. Divizia Cobalt fusese relocată într-o bază nou nouţă din apropierea Golfului Lion. Alex fusese invitat la trei şedinţe ale Diviziei Q, unde i se ceruse părerea în

legătură cu situaţii foarte grave implicând securitatea internaţională. Încet, încet, se obişnuia să fie ceva mai comunicativ şi începea să se resemneze cu securitatea sporită din jurul său. Scott se dovedise un aliat de nepreţuit. Jason şi Mark antrenau recruţi pentru secţiunile pe care le conduceau, amândoi descoperind că rolul de mentori le venea ca o mănuşă, mai ales că aveau o adevărată pasiune pentru a da ordine în dreapta şi în stânga. Ford preluase vechea funcţie a lui Alex, aceea de manager al Departamentului pentru Strategie şi Analiză, în timp ce Roman fusese promovat în funcţia de manager al Departamentului Tactic. Brett se descurca de minune la Divizia Q, mai ales datorită lui Roger, care-l convinsese până la urmă să uite de jocurile de putere în favoarea îndeplinirii responsabilităţilor aferente noii sale funcţii. Divizia Cobalt avea nevoie de recruţi, dar metoda recrutării împotriva voinţei fusese anulată. Noii agenţi operativi ştiau în ce se bagă şi erau de acord s-o facă, fără să fie ameninţaţi sau şantajaţi pentru a rămâne. Brett era şocat de numărul mare de persoane care doreau să servească siguranţa internaţională, dispuşi să facă sacrificiul suprem pentru asta. Alex şi Alina implementaseră schimbări majore şi erau foarte mândri de rezultate.

Într-un apartament aflat la nivelele superioare ale noii baze, Alex stătea pe podea, curăţându-şi Glockul cu o mină concentrată. Pielea încă îi strălucea de transpiraţia antrenamentului de mai devreme. Alina se tot fâţâia prin faţa lui, îmbrăcată doar cu o pereche de bikini negri şi un maiou negru, exersând lovituri de picioare cu o carte pe cap.

Pas, lovitură, pas, lovitură. Şase repetiţii până la uşă. Întoarcere şi înapoi.

La a cincea rundă, încercă să facă combinaţia cu ochii închişi. Cartea se rostogoli pe carpeta moale. Alina se aplecă după ea şi o puse la loc pe cap.

Pas, lovitură, pas, lovitură…

— Mă întreb cum arătăm în momentul ăsta pentru lumea reală. Sunt aproximativ convinsă că asta nu e o chestie normală în lumea lor, comentă, păşind peste picioarele lui Alex.

— Nu, răspunse el, fără să-şi ridice privirea de la pistol.

Cartea îi căzu din nou Alinei de pe cap. Cu o mişcare fluidă, Alex o prinse înainte să ajungă pe jos. Se întinse pe spate şi i-o oferi cu un zâmbet satisfăcut. Alina o potrivi din nou pe cap, păşind peste el cu un oftat exasperat.

— Nu te mai da mare, murmură.

Pas, lovitură, pas, lovitură.

— Am tot vrut să te întreb ceva, dar n-am avut niciodată ocazia, spuse Alex, urmărind-o cu privirea. Ce-ai făcut în perioada în care Brett ţi-a acordat temporar libertatea?

— Te referi la perioada de după moartea ta înscenată cu care ai fost de acord fără să-mi spui nimic? răspunse Alina cu o altă întrebare.

— Da.

— M-am mutat de colo-colo, ca să nu am timp de gândire.

— Şi-ai petrecut mult timp exersând lovituri cu o carte pe cap?

— Nu, asta e o reprezentaţie specială doar pentru tine.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Şi cum ţi-ai petrecut timpul?

— Păi, nu ştiu. Am făcut tot felul de chestii.

— Ca spre exemplu?

— Am lucrat pe vapoare de croazieră, am fost la cumpărături, m-am uitat mereu peste umăr.

— Asta chiar sună normal.

— Defineşte normalitatea, şopti Alina, făcând referire în mod intenţionat la un moment în timp şi spaţiu, în urmă cu o eternitate, când amândoi evadaseră din SSO.

Lăsă să-i cadă cartea de pe cap şi păşi peste el, încălecându-l. Alex îşi trase genunchii în sus pentru a-i sprijini spatele, punându-i mâinile pe coapse.

— S-S-O, intră în jocul ei, amintindu-şi.

— Greşit. Mai încearcă.

Alina îi luă o mână şi îi linse seductiv degetul arătător, după care îl muşcă. Alex nici nu clipi.

— D-u-r-e-r-e, îi şopti.

— Greşit. Alina sărută urmele dinţilor de pe deget. Eşti un caz pierdut, Alex, ai nevoie de ajutor. Încearcă din nou.

— Noi doi, împreună, repetă Alex răspunsul pe care i-l dăduse în urmă cu o veşnicie.

— Aşa-i mai bine.

Alina întinse mâna după Glockul proaspăt curăţat şi-l dezmembră din câteva mişcări, punând bucăţile pe carpetă. Alex zâmbi amuzat.

— Defineşte normalitatea, Alina.

Alina îi oferi un rânjet, montând arma la loc. Alex se ridică în picioare pentru a se îndrepta către o măsuţă joasă, de unde luă un plic voluminos.

— Ce-i asta? întrebă Alina când i-l înmână.

— Ajutorul nostru.

— Adică? Văd că nici nu l-ai deschis.

— Nu. M-am gândit că ai vrea să faci tu onorurile.

Alex se aşează din nou lângă ea. Alina întoarse capul să-l privească.

— Eşti sigur?

— Da, Alina, sunt sigur. Fără secrete.

Alex o trase mai aproape şi o luă în braţe, închizând ochii.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea, observându-i zâmbetul din colţul gurii.

— Că am făcut schimb de închisori. În fine, aproape.

— Şi asta te face fericit?

— Da, foarte.

— Nu eşti normal.

— Nu. Probabil n-o să fiu niciodată, dar nici nu m-ai iubi dacă aş fi altfel.

— Bănuiesc că nu, şopti Alina, surprinsă de adevărul acela.

— Sunt doar cuvinte, Alina. În închisoarea asta, tot ce trebuie să facem e să supravieţuim pe teren. Aici ne putem crea orice lume ne dorim. Putem fi noi pur şi simplu, tu şi cu mine… orice ar însemna asta. Şi, da, asta mă face fericit.

Alina zâmbi, simţind cum braţele lui se strâng în jurul ei.

— Noi, tu şi cu mine, repetă cuvintele lui. Sună ca un vis de-al meu mai vechi.

— Câteodată, visele devin realitate.

— Rar, dar se mai întâmplă, îi zâmbi Alina, strecurându-şi degetele în părul lui. Deci, vrei să vedem ce comori găsim în plicul ăsta?

Alex încuviinţă din cap, privind-o cu o expresie serioasă. Alina desfăcu plicul şi scoase nişte chei.

— Chei, remarcă pe un ton sec, plus o hartă cu drumul până la o adresă de lângă Marea Mediterană. Şi. O listă. Cred că e ghidul nostru pentru normalitate.

— Bun, asta e ceea ce-am cerut, spuse Alex cu voce joasă.

— Ce-ai cerut, Alex? De la cine am primit plicul ăsta? N-are niciun nume pe el.

— De la Roger.

Alina arcui o sprânceană şi începu să citească.

Normalitatea e un concept iluzoriu format din piese multiple. Integrarea presupune aprecierea fiecărei piese în parte, chiar dacă întregul pare lipsit de sens. Lasă filosofii să-şi facă griji în legătură cu asta.

Normalitatea se atinge cu paşi mărunţi. Nu te strădui prea tare, dacă nu vrei să atragi atenţia. Începe cu lucrurile simple, restul se completează pe parcurs. De fapt, e foarte simplu; caută tiparele şi adaptează-te la ele.

Normalitatea înseamnă să te îmbraci cu hainele

cumpărate special pentru muncă şi să stai ore întregi în trafic într-o maşină la care încă plăteşti ratele lunare, pentru a ajunge la un serviciu de care ai nevoie ca să poţi plăti hainele, maşina şi casa pe care o laşi goală toată ziua ca să-ţi poţi permite să locuieşti în ea. Oamenii normali au o anumită vocaţie ce nu include lichidarea băieţilor răi.

Normalitatea necesită o doză bună de spontaneitate. Nu-ţi fie frică să asculţi de instincte şi emoţii. Există momente în care prudenţa îţi impune limite inutile.

Normalitatea e imprevizibilă, cu bune şi cu rele. Nu există certitudini, indiferent cât ai fi de pregătit. Comportă-te cu naturaleţe. De obicei, lucrurile se rezolvă de la sine.

Alina oftă. Poate chiar era atât de simplu. Simplu precum respiraţia, cel mai normal lucru din lume.

— Mai e ceva şi vreau s-o auzi de la mine, spuse Alex cu o mină serioasă. Anjolie şi Sage vor creşte în siguranţă şi vor avea parte de fericirea pe care o merită.

Alina întoarse capul să-l privească.

— Chiar crezi asta?

— Da. Alături de tine, răspunse Alex pe un ton ferm.

Alina clătină din cap.

— Nu, nu, nu… o să le fie mult mai bine fără mine. Fiicele mele merită o mamă care să le poată iubi fără să le pună viaţa în pericol.

— Vino cu mine, îi ceru Alex, ştiind prea bine că toate cuvintele din lume n-o puteau face să-şi schimbe părerea.

— Unde?

— Vreau să-ţi arăt ce înseamnă realitatea şi normalitatea.

Se îmbrăcară în tăcere şi folosiră un tunel secret pentru a părăsi noua bază a Diviziei Cobalt. Ford îi aştepta afară, cu motocicleta lui Alex deja pregătită. O privi pe Alina cu un zâmbet ciudat. Alex îi întinse o cască, făcându-i semn să încalece în spatele lui. Conduse cu o viteză ce implica o bătălie personală cu nişte demoni interiori. Drumul nu dură prea mult.

Vila dispunea de o vedere absolut impresionantă a Golfului Lion. Făcând abstracţie de heliport, nu exista decât o singură cale de acces. Apele mării aveau o nuanţă verde-albăstruie ce o duse pe Alina cu gândul la ochii lui Alex. Din afară, vila părea complet normală, chiar dacă o idee mai modernă şi mai extravagantă decât proprietăţile din jur. Vecinii n-ar fi bănuit niciodată faptul că dispunea de scuturi masive din titaniu şi de un buncăr impenetrabil pe două nivele sub pământ, în fapt o replică în miniatură a noului centru de comandă al Diviziei Cobalt, ori că toate cablurile electrice se aflau sub apele cristaline ale golfului. Sistemul de securitate de ultimă generaţie şi depozitele cu armament erau complet invizibile, dar eficient de letale în cazul în care era nevoie de ele.

Alex opri în faţa porţilor duble din oţel. Un agent înarmat se apropie de ei, un altul rămânând în interiorul postului de control. Alex descălecă de pe motocicletă şi-şi scoase casca. Agentul îl recunoscu, îngăduindu-i accesul la dispozitivul de securitate dotat cu scanare de retină şi analiza amprentei palmare. Identitatea îi fu confirmată cu un clinchet vesel.

Alina privi în jur. Din ceea ce se vedea şi ceea ce se putea ghici, vila era o fortăreaţă demnă de noul sediu central al Diviziei Cobalt.

Porţile se deschiseră. Alex încălecă la loc pe motocicletă şi conduse de-a lungul unei alei pentru a se opri în faţa vilei. Un alt agent apăru de niciunde. Alex îl salută cu o înclinare a capului şi descălecă. O luă de mână pe Alina şi-i făcu semn să-l urmeze spre grădina imensă din spatele vilei.

— Ce-i cu locul ăsta? întrebă ea după câteva momente. Unde suntem?

— Acasă, răspunse el cu simplitate, scoţând din buzunar cheile pe care le găsiseră în plic.

— *Acasă,* repetă Alina, privindu-l cu uimire. Cum adică, *acasă?*

— Adică aici locuim de acum încolo. Doar doi oameni

au autorizaţie de acces fără escortă.

Alina auzi zgomot de paşi în spatele lor şi întoarse capul.

— Bună, scumpete, o salută Jason, îndreptându-şi apoi atenţia spre Alex. Era şi timpul s-o aduci odată aici.

— Jason! exclamă surprinsă Alina. Ce cauţi aici?

— Păi, Alex a fost de părere că noile mele jucării n-ar trebui expuse în mod public, aşa că-mi dă voie să mă joc cu ele aici. Am un laborator trăsnet în buncărul de sub pământ. Tocmai am terminat de testat dispozitivul ăla nou cu explozibil pe care mi l-ai cerut, i se adresă lui Alex. Te aştept să vezi rezultatele. Acum, fie vorba între noi, îl născocisem de mult, dar pur şi simplu n-am vrut să încapă pe mâinile lui Brett. Mă bucur că am aşteptat.

Alex îi puse o mână pe umăr.

— Perfect, o să trec ceva mai târziu pe la laborator. Acum am puţină treabă.

Jason îşi întoarse privirea la Alina, zâmbindu-i enigmatic.

— Ok, încetaţi cu misterele, îi apostrofă Alina pe un ton iritat. Despre ce naiba e vorba aici?

— Despre tine. Mereu a fost vorba doar despre tine, îi răspunse Alex, făcându-i semn spre intrarea din spate a vilei.

Roger îşi făcu apariţia, ţinând de mână două fetiţe. Alina inspiră adânc, ochii umplându-i-se de lacrimi. Anjolie şi Sage crescuseră atât de mult, iar ea pierduse un an din viaţa lor. Se lăsă pe genunchi lângă ele şi le cuprinse în braţe. Rămase aşa un timp îndelungat, după care întoarse capul să-l privească pe Alex.

— Nuanţe de gri? îl întrebă cu tristeţe.

Alex se lăsă în genunchi lângă ea şi o sărută uşor pe buze. Ochii lui căpătară o nuanţă de verde întunecat ca o pădure de brazi la miezul nopţii. Buzele i se întredeschiseră ca pentru a spune ceva, dar mai întâi le luă pe fete în braţe, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Vreau să cred că poate fi orice nuanţă ne dorim,

Alina. Le putem proteja, nu e nevoie să-şi piardă şi mama. Imposibilul tocmai a devenit posibil.

*

Vântul şuieră în jurul meu, ameţind ninsoarea în spirale turbate. Haina lungă şi neagră pe care o port ar trebui să mă protejeze de aerul îngheţat, dar n-o face. Frigul îmi pătrunde pe sub piele, îngropându-se adânc în inimă. Mi-o ia la goană prin vene, îngheţând emoţiile ce riscă să mă sufoce. Mă opresc în faţa mormântului lui Marius, jelind tacit partea din mine care a murit. Partea care trăia în el. A trecut un an de la moartea lui. S-au produs schimbări majore în viaţa mea, care acum e legată pentru totdeauna de Divizia Cobalt. Schimbări bune. Ştiu că Marius ar fi foarte mulţumit, chiar mândru de mine. Şi-a dorit mereu să creadă că aşa ceva ar fi posibil. Timp… nu avem niciodată suficient. Regrete… mereu mult prea multe. Minciuni… suficient cât să-mi ajungă pentru încă o viaţă. Dar am făcut mereu ceea ce-am crezut că e mai bine. Măcar asta nu-mi pot reproşa.

— Îmi amintesc tot ce m-ai învăţat, Marius. S-au schimbat multe. M-am schimbat şi eu. Pentru cei care nu mă cunosc, sunt secundul lui Alex la Divizia Cobalt. Umblă vorba că aş fi invincibilă şi rece, cu o expresie mereu impasibilă. Dar tu ştii mai bine. Până la urmă, nu sunt decât mama fetelor tale. Anjolie şi Sage sunt bine… Roger a aranjat totul împreună cu Alex şi le pot creşte fără să le pun în pericol. Am venit să-mi iau la revedere. Te-am iubit şi nu te voi uita.

Mă îndepărtez, fără să mai privesc înapoi. Nici nu e nevoie, pentru că Marius nu e acolo, ci păşeşte lângă mine. Un înger întunecat, la fel ca şi mine. Întunericul face parte din mine, dar nu mă mai ascund în umbre. Mai avem încă multă treabă de făcut şi mi-am asumat rolul pe care trebuie să-l joc. Merg foarte dreaptă, mereu cu capul sus, mă folosesc de metodele expresiilor opace şi menţin controlul. Roger mi-a spus odată că în lumea noastră cel mai bine e să fii necruţător. Dar dacă nu eşti, măcar

trebuie să pari aşa. Câteodată joc atât de bine, încât încep s-o cred şi eu. Sunt forţată să iau decizii dificile în fiecare zi în lumea mea, decizii pe viaţă şi pe moarte. Dar încep să învăţ că sunt capabilă s-o fac. Ceea ce nu înseamnă că e uşor să trimit agenţi operativi pe teren, ştiind prea bine că e foarte posibil să nu se mai întoarcă, dar o fac cu gândul la miile de oameni pe care am responsabilitatea să-i protejez. Abordez frontal toate problemele şi mă străduiesc să-mi fac treaba cât mai bine. Sunt extrem de competentă şi sunt mândră de eficienţa mea. Numai că munca noastră e la fel de dificilă în fiecare zi. Nu există noţiunea de rutină şi lucrurile nu devin mai simple pe măsură ce trece timpul. Pe vremea când eram doar un simplu agent operativ, aveam posibilitatea să-mi şterg din minte o misiune odată ce-i îndeplineam obiectivele. Acum mintea mea e mereu ocupată cu diferite profile de misiuni, cu tot cu variabile, încât uneori mă întreb dacă mai încape vreun gând personal.

Un bărbat îmbrăcat în negru se apropie de mine. Se deplasează rapid, dar fără să pară că se grăbeşte, cu paşi fermi şi în acelaşi timp neauziţi. Mersul acela al lui de felină, ce mereu mi-a evocat un animal de pradă la vânătoare. E aproape acum, suficient de aproape încât să-i pot inhala cu nesaţ aroma unică de aftershave, combinată cu mirosul gecii din piele. Dar el nu se grăbeşte. Mă priveşte cu o expresie relaxată. Nu, Alex nu se grăbeşte niciodată, nici măcar atunci când mi-o doresc, disperată după atingerea lui. În ochii gri-verzui se oglindeşte pasiunea sălbatică mereu prezentă între noi. Un zâmbet îi pluteşte pe buze în timp ce înclină din cap, aproape imperceptibil. Închid ochii pentru un moment. Când îi deschid, e deja lângă mine. Ridică mâna şi-mi conturează buzele cu un deget, atingerea lui aproape electrizantă. Probabil datorită energiei statice. Zăpada? Da, asta trebuie să fie. Un truc al legilor fizicii, nimic mai mult. Ce naiba caută aici? încântarea mi se materializează în pântece cu o fierbinţeală plăcută.

— Nu mă aşteptam să vii, îi spun cu sinceritate.

— Nu puteam să te las să treci singură prin asta. Toată lumea are nevoie de cineva care să le acopere spatele. Chiar şi tu.

Continui să-l privesc, provocându-l în mod tacit să mai spună ceva, orice, dar, bineînţeles, Alex n-o face. N-a făcut-o niciodată. E insuportabil de frumos şi emană o aură de putere masculină ce-ar trebui declarată ilegală, fără să afişeze emoţiile care ştiu bine că-l macină pe dinăuntru. Domnul Tăcere. Cavalerul Faţă de Granit. Alex, salvatorul meu pentru eternitate, m-a învăţat de-a lungul timpului că cele mai importante lucruri pe care le avem în viaţă sunt îngropate adânc în sufletul nostru, ascunse de intemperiile lumii din afară. Nu ni le poate lua absolut nimeni şi nimic nu le poate schimba. Aşa că-l privesc cum mă priveşte şi mă delectez cu fiecare trăsătură în parte a feţei lui, cu nuanţa schimbătoare a ochilor, atingerea mereu intoxicantă şi aroma unică ce-mi alimentează focul din pântece. În ochi îi apare treptat speranţa. Lui Alex nu-i e frică de absolut nimic pe lumea asta, dar speranţa îl îngrozeşte pentru că ştie că-l pot distruge din doar câteva cuvinte. Şi cu toate astea, a riscat mereu totul pentru mine. Dar m-am schimbat. Am acceptat realitatea că Divizia Cobalt face parte din familia mea. E locul de care aparţin. O apăr cu toată fiinţa mea şi din toată inima. Am descoperit modalităţi noi de-a face faţă minciunilor şi decepţiilor, şi prin asta am realizat că Alex e uman. Cuvintele pe care mi le şopteşte sunt purul adevăr. Din momentul acela, am învăţat să fim împreună.

Pot face parte din viaţa fiicelor mele pentru simplul motiv că-l am lângă mine pe Alex Therein. Timp de ani de zile, rapoartele Elite i-au acordat un statut aparte, misiunile pe care le-a îndeplinit cu o precizie sfidătoare de moarte aflându-se mereu în prim plan. Un super-erou cu alură de înger întunecat. Alex… agentul operativ perfect… o adevărată legendă… asasinul care ucide fără milă. Sau cel puţin aşa obişnuiam să cred. Acum, însă, îi văd lumina

din ochi ori de câte ori mă priveşte, ori se află în preajma fetelor noastre. Ne e complet devotat, în ciuda sufletului torturat ascuns în reflexiile adânci ale ochilor cu nuanţe de furtună. Acum cred din tot sufletul că e cel mai generos om pe care am avut privilegiul să-l cunosc vreodată. Văd mereu grija şi atenţia permanentă pentru Anjolie şi Sage şi percep iubirea lor pentru el. Zilnic descopăr noi semne ale conexiunii adânci ce s-a format între ei. Şi cred cu tărie că Alex le va fi mereu aproape. Pentru totdeauna.

Acum ştiu că-i sunt suflet pereche. Restul femeilor pe care le-a avut înainte şi după mine n-au putut să-i ofere decât confort şi plăcere. Eu îl completez. Îl susţin, îl încurajez, îl admir din tot sufletul. Eu sunt el. Restul femeilor n-au cunoscut decât un bărbat misterios şi plin de tandreţe, cu un trecut plin de secrete. Eu îl cunosc pe Alex asasinul şi iubitul, războinicul şi tatăl, strategul şi soldatul. Restul femeilor n-au văzut decât bucăţele. Eu îl cunosc în mod intim, pe de-a-ntregul, în toată complexitatea lui. Îl iubesc pe Alex. Îl iubesc chiar şi peste limitele convenţionale. N-am încotro, pentru că noi doi n-am putut fi niciodată convenţionali.

Primul lui dar pentru mine a fost un pistol. Primul meu dar pentru el a fost să-i salvez viaţa, luând viaţa altei persoane. Niciunul dintre noi n-a câştigat în acea primă rundă. Amândoi am devenit tot mai puternici, dar asta nu ne-a adus mai aproape. Îl iubesc pe Alex. E inutil să încerc s-o mai neg. Îl iubesc. E un suflet defect, la fel ca şi mine, dar îmi place să cred că ne-am ajutat unul pe altul să vindecăm cele mai cumplite răni. Am învăţat să ne bazăm unul pe celălalt, să supravieţuim chiar şi în situaţii imposibile. Avem încredere unul în celălalt, în ciuda faptului că am trecut împreună prin Iad. Ştim cine suntem şi ce avem împreună. Ştim ce-am fost odată şi de unde am plecat. Nu ştim încotro ne îndreptăm, dar asta nici nu mai contează. Am supravieţuit. Şi vom supravieţui mereu.

Acum ştiu că planul lui Roger va continua să funcţioneze. Divizia Cobalt va urma un drum drept, fără

jocuri inutile de putere. Am contemplat împreună viitorul şi ne-am dat seama că, în timp ce poate nu e chiar drumul pe care ni l-am fi ales în viaţă, Divizia Cobalt reprezintă locul unde e nevoie de noi doi împreună. Cu Alex la comandă şi cu mine la dreapta lui, nu va mai exista niciodată posibilitatea ca agenţii noştri să-şi desfăşoare activitatea într-o atmosferă opresivă şi lipsită de speranţă. Întunericul nu mai apasă pe umerii tuturor, chiar dacă am rămas la fel de letali atunci când suntem trimişi în prima linie pe teren. Suntem agenţi operativi şi asta vom rămâne întotdeauna, Divizia Cobalt e a doua noastră familie. Singura familie pe care am avut-o un timp atât de îndelungat. E locul unde am învăţat ce înseamnă dragostea şi loialitatea. Şi voi lupta pentru ea, pentru că sunt secundul lui Alex şi împreună veghem asupra unei lumi subterane ce nu doarme niciodată.

Am coborât amândoi în Iad şi ne-am întors. După o astfel de călătorie, detaliile devin irelevante. Viaţa noastră n-a fost şi nu va fi niciodată de poveste, dar nimeni niciodată nu va mai reuşi să rupă legătura dintre noi. Ne-am împotrivit destinului şi-am ieşit învingători. Restul poveştii o scriem împreună pe parcurs. Fără promisiuni şi fără declaraţii pompoase, doar sinceritate şi lumina caldă a adevărului. Nu ne mai putem întoarce acum din drum; la un moment dat, am trecut de un anumit prag pe un drum fără întoarcere. Nu sunt prea sigură unde şi când, dar nici nu-mi doresc să mă mai întorc înapoi. Ceea ce e o libertate în sine. Ori poate doar un anumit tip de moarte.

Nu mai contează. Am murit amândoi de atât de multe ori… cât de greu ar fi s-o mai facem încă o dată?

SFÂRŞIT

*

NOTĂ EXPLICATIVĂ

Pe care eu, autorul, aleg să n-o traduc în limba română, pentru că informaţiile cu caracter secret se împacă mai bine cu limba engleză.

A TRUE SPY STORY THAT NEVER HAPPENED

The most successful spies are those who live the role that is assigned to them. The fewer the lies, the less the chance of a mishap.

Ross Newland – CIA Station Chief Bucharest, Romania

Escorted by Pakistani policemen, the burly American spy was brought into a crowded interrogation room. Amid a clatter of ringing mobile phones and cross talk among the cops speaking a mishmash of Urdu, Punjabi, and English, the investigator tried to decipher the facts of the case. „America, you from America?"

„Yes".

„You're from America and you belong to the American embassy?"

„Yes," the anxious voice boomed above the chatter. „My passport... At the site, I showed it to the police officer... It's somewhere. It's lost".

On the jumpy video footage of the interrogation, the American reached beneath his checkered flannel shirt and produced a jumble of identification badges from a lanyard around his neck. It was one of the few things he had managed to hold on to after the chaotic scene at the traffic circle. „This is an old badge. This is Islamabad".

He showed the badge to the man across the desk and then flipped to a more recent badge proving his employment in the American consulate in Lahore. A telephone rang and one of the officers in the crowded room dispatched with the call quickly.

„We arrested an American. An embassy man. I will call you back". The interrogation resumed. „You are working at the consulate in Lahore?"

„Yes".

„As a...?"

„I just work as a consultant there".

„Consultant?" The man behind the desk was skeptical. He paused for a moment and then shot a

question in Urdu to another policeman. „And what's his name?"

„Raymond Davis," the officer responded.

Another policeman walked into the room and asked for an update.

„Is he understanding everything? He knows he just killed two men?"

No, this is not a fragment on one of my new espionage novels. This is the real deal.

Raymond Allen Davis—former high school football and wrestling star from western Virginia, retired Army Green Beret and onetime private soldier for Blackwater USA, now a clandestine CIA operative in Pakistan—had hours earlier been navigating dense traffic in Lahore, his thick frame wedged into the driver's seat of a white Honda Civic. A city once ruled by Mughals, Sikhs and the British, Lahore is Pakistan's cultural and intellectual capital, and for nearly a decade had been on the fringes of America's secret war in Pakistan. But by 2011, the map of Islamic militancy inside Pakistan had been redrawn and factions that once had little contact with each other had cemented new alliances to survive the CIA's drone campaign in the western mountains. Groups that had focused most of their energies dreaming up bloody attacks against India had begun aligning themselves closer to Al'Qaeda and other organizations with a thirst for global jihad. Some of these groups had deep roots in Lahore, which was the very reason why Raymond Davis and a CIA team had set up operations from a safe house in the city.

But now Davis was sitting in a Lahore police station, having shot two young men who had approached his car with guns drawn while riding a black motorcycle, at a traffic circle congested with cars, bicycles and rickshaws. Davis had taken his semiautomatic Glock pistol and blown a handful of bullets through the windshield, shattering the glass and hitting one of the men in the stomach, arm and elsewhere on his body. As the other man fled, Davis got out

of his Honda and shot several rounds into his back. He radioed the American consulate for help and within minutes a Toyota Land Cruiser was in sight, careering in the wrong direction down a one-way street. As it happened, the car struck and killed a young Pakistani motorcyclist and then left with Davis still standing in the middle of the road.

An assortment of bizarre equipment was scattered at the scene, including a black mask, approximately one hundred bullets and a piece of cloth with an American flag. The cell phone inside Davis's car contained photos of Pakistani military installations, taken surreptitiously.

Within days of the debacle at the traffic circle, the CIA director would lie to Pakistan's spymaster during a phone call and private meeting, denying that Davis worked for the CIA. President Barack Obama was vague during a press conference about Davis's role in the country, calling for the release of „our diplomat in Pakistan " The CIA's station chief in Islamabad, who had arrived in the country just days before the shootings, fought openly with the American ambassador there, insisting that the United States give no ground and cut no deals to secure Davis's release. The game in Pakistan had changed, he said, and the time of friendly relations between the CIA and Pakistan's spy service had passed. From now on, things would be handled according to Moscow Rules —the unwritten and unforgiving ways of spycraft practiced between enemies during the Cold War. In an instant, the bloody affair seemed to confirm all the conspiracies ginned up inside crowded bazaars and corridors of power in Pakistan: that the United States had sent a vast secret army to Pakistan, men and women who sowed chaos and violence as part of a covert American war in the country.

But the Davis affair also told a bigger story. The former Green Beret hired by the CIA for a manhunt in Pakistan was the face of an American spy agency that has been transformed after a decade of conflicts far from

declared war zones. No longer a traditional espionage service devoted to stealing secrets of foreign governments, the Central Intelligence Agency was now a killing machine, an organization consumed with man hunting. And just as the CIA has come to take on tasks traditionally associated with the military, with spies turned into soldiers, so has the opposite occurred. The American military has been dispersed into the dark spaces of American foreign policy, with commando teams running spying missions that Washington would never have dreamed of approving in the years before 9/11.

Prior to the attacks of September 11, the Pentagon did very little human spying and the CIA was not officially permitted to kill. In the years since, each has done a great deal of both and a military-intelligence complex has emerged to carry out the new American way of war. The historical contours of the wars in Afghanistan and Iraq are by now well known. But for more than a decade, a separate and parallel war has been waged, a dark reflection of the „big wars" that America began after the September 11 attacks. In a shadow war waged across the globe, America has pursued its enemies using special-operations troops. The war has stretched across multiple continents, from the mountains of Pakistan to the deserts of Yemen and North Africa, from the simmering clan wars of Somalia to the dense jungles of the Philippines. The foundations of the secret war were laid by a conservative Republican president and embraced by a liberal Democratic one, who became enamored of what he had inherited.

President Barack Obama came to see it as an alternative to the messy, costly wars that topple governments and require years of American occupation. In the words of John Brennan, one of President Obama's closest advisers, whom Obama eventually tapped to run the CIA, instead of the „hammer" America now relies on the „scalpel". The analogy suggests that this new kind of

war is without costs or blunders—a surgery without complications. This isn't the case. The way of the knife has created enemies just as it has obliterated them. It has fomented resentment among former allies and at times contributed to instability even as it has attempted to bring order to chaos. It has short-circuited the normal mechanisms for how the United States as a nation goes to war and turned the American president into the final arbiter of whether specific people in far-off lands live or die. This way of war has had many successes, including the eventual killing of Osama bin Laden and his most trusted followers. But it has also lowered the bar for waging war and it is now easier for the United States to carry out killing operations at the ends of the earth than at any other time in its history.

What follows is the beginning of an experiment that has lasted more than a decade.

Sir Richard Dearlowe saw a glimpse of the future just weeks after the September 11 attacks. The head of the British Secret Intelligence Service, MI6, Mr. Dearlove came to the United States with other top British intelligence officials to show solidarity with the United Kingdom's closest ally. He arrived at CIA headquarters in Langley, Virginia, to deliver the message personally that British spies were opening up their books, giving the CIA rare access to all the MI6 files on members of Al'Qaeda.

Shortly after his plane, carrying the call sign ASCOT-1, landed in Washington, Dearlove found himself inside the Counterterrorist Center at CIA headquarters. On a large screen, CIA officers were watching a video of a white Mitsubishi truck driving along a road in Afghanistan.

Dearlove had known that the United States had developed the ability to wage war by remote control, but he had never before watched the Predator drone in action. Several minutes went by as the Mitsubishi was framed by the crosshairs at the center of the video monitor, until a missile blast washed the entire screen in white. Seconds

later, the picture clarified to show the wreckage of the truck, twisted and burning.

Dearlove turned to the CIA officers and cracked a wry smile.

„It almost isn't sporting, is it?"

Fast-forward to a cold, late-fall day in 2001, when the lights in the White House Situation Room dimmed and the CIA men began the slide show. The pictures had been taken in haste and were grainy and out of focus. Some were of men getting into a car, or walking down the street, men who the Central Intelligence Agency was proposing to kill. Gathered around the table were all the vice president's men, including legal adviser David Addington and chief of staff I. Lewis Libby. At the head of the table, Vice President Dick Cheney watched the images with intense interest. A few weeks before, President George W. Bush had signed a secret order giving back the CIA the power it had lost in the 1970s, after a series of grisly and sometimes comic revelations about certain assassination attempts that had led the White House to ban the spy agency from exterminating America's enemies. On that day in the Situation Room, the CIA was reporting back to the White House on how it intended to use its newly acquired license to kill.

The two CIA officers leading the presentation, Jose Rodriguez and Enrique Prado, told the group that the Counterterrorist Center was recruiting CIA officers for a highly classified new program: a project to insert small teams of assassins into other countries to hunt down and kill the people that the Bush administration had marked for death. Among the photographs was one of Mamoun

Darkazanli, a Syrian who the CIA believed had helped organize the September 11 attacks, who was living in the open in Germany. There was also a picture of Dr. Abdul Qadeer Khan, a hero in Pakistan for his work developing its atomic bomb, but a villain in the West for secretly transferring nuclear technology to Iran, Libya and

other pariah states.

By shooting each photograph at close range, the CIA was making an eerie, unmistakable point: we can get close enough to take their pictures, so we can get close enough to kill. But behind the bravado were unanswered questions. How would the CIA hit squads slip unnoticed into Germany, Pakistan and other countries? Could a group of American assassins really set up a net of surveillance and then, at the appointed time, manage to put a bullet into the head of their target? The agency had figured out none of the logistics, but Rodriguez and Prado had not come to the White House prepared to answer detailed questions about the operations. They were just looking for permission.

Cheney told them to get to work.

The CIA was now running a secret war at the direction of the White House and the agency's once ignored Counterterrorist Center had become the war's frantic command post. The center had once been a backwater within the CIA, viewed by many at Langley as a collection of odd zealots who had ended up there after failing at more prestigious assignments. But after the September 11 attacks, the Counterterrorist Center began the most dramatic expansion in its history. Over the course of a decade, it would become the CIA's beating heart. Hundreds of clandestine officers and analysts were taken off the Asia and Russia desks and reassigned to the maze of hastily built cubicles jammed inside the CTC's operations hub. The layout became so complex that people had difficulty finding their colleagues. Cardboard street signs were erected to help find cubicles located along „Osama Bin Lane" and „Zawahiri Way". A sign was eventually posted above the center's door—a constant, oppressive reminder that another terror attack could be days, or even minutes away.

The sign read, TODAY IS SEPTEMBER 12, 2001.

The CTC's new assignments involved inserting

paramilitary teams into Afghanistan to ally themselves with Afghan warlords and fight the Taliban. Teams of CIA paramilitary officers, later joined by Army Green Berets, turned a ragged collection of Afghan militias into a conquering army. Riding on horses and in rusted Soviet-era armored vehicles, the Afghans drove the Taliban from Kabul and Kandahar. The strange new conflict had also upended how the United States waged war. The traditional wartime chain of command—passing from the White House to the secretary of defense to a four-star commander with a staff of hundreds to build and execute a war plan—had quietly been circumvented. The CIA director was now a military commander running a clandestine, global war with a skeleton staff and very little oversight.

There are great occasions in which some men are called to great services, in the doing of which they are excused from the common rule of morality.

Oliver Cromwell

Enter Blackwater USA that looks so much just like the Cobalt Division described in Requiem for an Assassin, doesn't it? Well, as it happened, Erik Prince, the founder of Blackwater USA, became indispensable to a CIA that was straining to meet the demands of multiple wars. Blackwater guards protected CIA officers in Iraq and Afghanistan. Prince himself was hired by the spy agency for an assassination program developed after the September 11 attacks.

Which gets us to the human factor. Being a CIA, Blackwater—Cobalt Division, or whatever you want to call it—operative isn't a normal nine-to-five profession; it's an all-consuming lifestyle. Working for one of the world's most secretive organizations means enduring dramatic sacrifices to your personal life. Operatives work two jobs: their cover jobs and their „real" ones. Espionage is stressful, dangerous and full of deceit – factors that put an unnatural strain on any relationship, if you ever chose to have one. In order to be an effective operative, you have to

be willing to put your personal life on the back burner to focus on the job. You cannot compromise your commitment to your job, especially when the stakes are that high. If you fail, someone could die. Many could die. This particular job demands a great personal sacrifice of personal time, social life and public acknowledgement of your service.

As a result, the life of an operative is lonely – and that loneliness is palpable. At a certain level it gets exhausting to lie to everyone who's not a part of the covert world you live in, trying to remember the lies and then keeping all the lies straight. If to some point you would ask your mentor for advice, he would tell you that at the end of it, you leave the organization with a cardboard box. And that box will not keep you warm at night, it won't help you raise children, it won't give you comfort when someone from your family passes away. He would tell it to you keeping a stoical face, but with a tear flowing down his cheek. He would tell you stories of two failed marriages, children he wished he knew and the day he chose work over comforting his mother when his father passed away.

When you're working in the field, a sense of selfpreservation takes over and doesn't allow you to be scared in the moment. The fear would hinder your effectiveness. However, once you get home from some assignments, you breathe deep sighs of relief. The covert intelligence world is filled with some of the most intelligent, dedicated, talented and skilled men and women. Unfortunately, the public usually hears about their failures and not their successes due to the nature of the clandestine business.

Leading a double life can erode the foundations of an operative's former existence. All of the lies are rooted in truth. And the truth, especially when it comes to love, is often coated with a patina of lies. The grinding toll of constant vigilance, the limitations on personal life while operating clandestinely, the constant close contact with death leave scares over time. No one really considers the

price these operatives pay, or examine the real struggles they face attempting to balance their jobs and personal lives. These are people with weaknesses, psychological damage and emotional deficits, men and women who have experienced the most extreme feelings while doing their duty in hostile environments. The covert organizations they work for use them up, squeeze them to the full, prevent them for years from developing ordinary lives. Their scars touch their souls and they keep on missing the deep sense of truth they left behind at the heart of their made-up lives.

It's odd. In this business, you lie all the time and live with false identities. The training never really stops. But somewhere along the way you realize that all the training is not just about learning how to shoot, but as much about building confidence in yourself, learning things you never thought you could. It's also about bonding, not a whole lot different from military basic training. They want to see if you can work in a group, follow orders, get along and think on your feet. It's all a safe way for them to see who has common sense and who doesn't. Better to find that out in training than in the field.

Spend enough time on the road and you learn to improvise. If you need a clean phone line, you grab a pair of alligator clips and a spare phone, go down in the apartment's basement and borrow a neighbor's line. Or if you need a clean license plate for a car, you borrow it, returning it before the owner knows it's gone.

You also learn how to do things yourself. Even the hard ones. If a kitchen pipe breaks and you don't want a plumber to see the inside of your safe house, you fix it yourself. The operative's life is completely unplanned. One week you're in a fabulous five-star hotel, the next in a flophouse with a communal bathroom, or crawling your way through some muddy hellhole. There's no way to predict. Every job is different.

Operatives tend to be a close family. Although most

of the time they don’t stay in touch between assignments, and a lot of the time they are on opposite sides of the world, they know they can trust and count on each other. These are people constantly risking their lives side by side and there’s nothing like the touch of death to bind people together. If they’re in Singapore and agree to meet two weeks later at noon in the southwest corner of Piazza Navona in Rome, they’ll be there. No matter what.

This isn’t to say that all relations in this makeshift family are platonic. Affairs do go on, though they tend to be discreet. As the rumor goes, if you can’t carry on a secret amorous liaison, you’re not worth your salt as an operative. But some couples don’t even bother hiding it. Sometimes there are no complains, especially if they work well together. There’s nothing like a passionate embrace to cover up the fact that you’re taking pictures with a concealed camera.

After all, relationships on the outside aren’t easy. How long can you lie to your good friends when you plan a special diner, or event, and your phone rings, calling you to duty? How many times you can have a lie at the ready? Not too many. To some point, you just stand there in the middle of the room, while your friends are watching you closely, waiting for an explanation, and you feel drained.

There’s no more lie coming to your mind. That’s when you realize that maybe it’s time to give up on the normal world and hang out with your own kind. It’s easier, less messy.

Love is even more difficult. Imagine this type of scenario:

„I’m going to ask you to spend your life with me, but we can’t talk about what I do, we’ll always be separated in some way from people we know and at times it can be really hard. I will disappear and you won’t know where I am, I won’t be using the same name and won’t tell you what I’ve done. This will be our life together”.

In the end, it doesn’t work. No matter how much you

love each other.

In wartime, truth should always be attended by a bodyguard of lies.

Winston Churchill

A very important part of every operative's life is what the intelligence community calls cover. Cover is a mosaic, it's a puzzle. Every piece is important to protect, because you don't know which pieces the bad guys are missing. The term refers to the amalgam of lies and false names to phony front companies, which disguise an operative's true identity and purpose. There are distinct categories of cover and an almost endless list of components. Some cover is tissue-thin and disposable. Other arrangements are so layered and deep that they anticipate hostile probing of every facet of a person's life.

The vast majority of the operatives are under what is known as „official cover", which means they are posing as employees of another government agency, or diplomats. A rarer and more dangerous job category is the Non-Official Cover, or NOC, in which the operatives pose as employees of international corporations, as scientists, or as members of other professions. Such covers tend to provide a plausible reason to work long periods of time in foreign countries.

The „non-official" operatives are known for taking extreme risks as part of their work. If caught by a foreign intelligence service, they have no diplomatic immunity to protect them from prosecution under their host country's laws. Often, even close relatives have to be shielded from the truth.

To better understand, this isn't the sort of cover you read about in spy novels. In books, cover usually means a false identity. When an operative, who let's say happens to be an American named Nick Tanner, flies into Moscow with a passport and a whole batch of support documents saying he's an Irishman named Danny McDoodle, that's cover, and Nick Tanner had better hope his cover is real good.

That sort of cover comes with a legend—a backstory—which may have to hold up to enormous scrutiny. So the legend is *backstopped* or *authenticated,* which means it's supported by falsified documents which are not only in the possession of the person working undercover, but have been inserted into the public record and all the records of all the places and organizations the legend specifies the operative has passed through in his entire fake life story.

There are all sorts of cover specialties: Official Cover, Diplomatic Cover, Non-Official Cover, Journalistic Cover, Commercial Cover, Military Cover, Cover for Status, Layered Cover, Documenting Cover, Aging the Cover. Fabricating and authenticating a cover can be a very elaborate exercise.

But the best cover of all is natural cover. Which means you're going to be who you are. There's no legend to authenticate. And the best thing about natural cover is that the person using it isn't worried about remembering his cover identity. Under interrogation, there's no alias or fake life story to remember. All an operative using natural cover has to remember is the story behind it, because even under natural cover, you need a cover story, or a cover operation, some way of misleading the target and the security services protecting the target as to what you're really doing.

Information is the heart of the matter. And sometimes, patience. A lot of patience.

Information gathering is another important part of espionage. We're talking recruiting your own assets, contacts and sources. There are normal and high value assets, like for example a high ranking officer in certain intelligence services, or even a politician in a foreign government.

Picture this: an operative is looking out a hotel window, let's say somewhere in Berlin, waiting for a call from a high value asset. The phone rings. There's been a complication. The asset was delayed. The operative could

either wait for him another day or two, or meet him next week in New York. That's the opening move in the process of „tension and release", as named and practiced by a certain businessman's chief of staff, whose singular talent was creating a middle ground between schedule-driven Anglo- Saxons and the leader of a certain Arab tribe, to whom time was meaningless.

Sheikh Adnan bin Mohamed Al-Khasher— yes, the name is fake—typically arrived a couple of days to a week late in whatever place he was supposed to appear for his next business meetings. And, yes, we're talking oil business. Big oil business. This particular behavior was driving men in gray flannel suits to exasperation. Back home, they had wives and boards of directors and executive committees to report to. Budgets and calendars to follow. Promises to keep. They arrived eager, impatient, ready to deal. As postponements mounted, they grew tense and probably a bit insulted. But they waited nonetheless. Out of greed. Or a sense of destiny. They waited until they were numb with waiting. And when they finally saw the Sheikh, he quickly recharged them with his elaborate energy and charm, with his vision of the great things they could do together. They became putty in his hands. Tension and release. He got the better of them that way.

Here's the story of an unknown covert operative, who had succeeded in recruiting a member of the House of Saud. In turn, his asset —we'll call him simply Muhammad — secured a top secret audience with King Fahd, in order to exchange certain pieces of intelligence:

„In Riyadh, I waited with Muhammad in King Fahd's palace for seventeen days before we saw the King. Each day a royal protocol officer informed us we should stay close at hand, because the King would likely see us within a matter of hours. And each night we watched in our lavish quarters the news about King Fahd's stately progress through Europe, meeting daily with a different head of state. Then the King's hunting vacation in Pakistan and his

fishing trip in the Arabian Gulf, followed by his encampment in a black goat-hair tent in the desert of the Eastern Province. It seemed the King avoided Riyadh like death itself. When we finally saw him, he told us that when we'd arrived, I looked quite tired and so he had decided to give me some time to rest. While we waited for our appointment with His Majesty Fahd bin Abdul Aziz Al-Saud, King of Saudi Arabia and Custodian of the Two Holy Mosques, I wondered about in the *soukhs* and the cafes of Riyadh, wearing a billowing long white *thobe* and *ghutra* like Lawrence of Arabia, with a *mishwaq* in my mouth and prayer beads in my hand, learning patience and practicing the lingo.

'We have a saying here,' the King told me. *'Al sabru al muftaah alfaraj.* Patience is the key to great victory.'

Then he told me that in the 1930s, when the British ruled the world and British petroleum companies had already sewn up all the oil rights in Kuwait, Bahrain and the other Gulf sheikhdoms, the Americans had beaten the Brits out of the vast Saudi concession. It was not a matter of national character, for as a whole the British are more skilled in courtly ways than Americans, who are an impatient lot. But it so happened that the American agent was an uncommonly patient man, ideally suited to the slow sweet rhythms of Arabia. When the American agent arrived in Riyadh, at roughly the same time as the British agent, and they each announced to the appropriate authorities they were representing oil companies and they sought to meet King Abdul Aziz about obtaining exclusive rights to drill for oil in the Kingdom, nothing happened. Except that they waited. And waited some more. Until, after about eleven months of waiting around in their respective mud houses for word of an audience with the King, the Brit returned back home to London. While the American waited. Then waited some more. Until one fine day, when King Abdul Aziz Al-Saud sent for the American agent. And they hit it off. That was the beginning of the

relationship that became the Arabian American Oil Company, later known as Aramco, the West's single largest source of oil".

Great reports are a plus. Make that two. Surveillance and escape routes? Priceless.

Another unknown covert operative tells the story of his trainer, Miles, and his teachings about how to write a field report. What to include, what not to include.

„Include: everything relevant about the target or situation being reported on. Who? What? Where? When? Why? Remain objective. Stick to raw information. Don't filter it, interpret it, massage it, evaluate it, or make assumptions. EEI means Essential Elements of Information. If you have your own evaluation of the raw facts you've collected, send it in a separate document. Do not include: confidential source identification. In all your reports, from the field or elsewhere, use a code name and no other characterization for every confidential source of information provided in the report. Identify and characterize such source only in a separate document or message, then store and transmit that document or message separately. Such a separate report typically includes the collector's personal assessment of the credibility, reliability and usefulness of a source.

For now, assume your field reports won't be intercepted, that you and I will be the only persons ever to see them. We'll get to encoding, disguising and transmitting your field reports later. Today, learn to write them as cleanly as possible. Sit down and write me a field report on the conversation you've just had with me. Tell me about confidential source, writing field reports and protecting sources".

I did. Miles read it.

„Try again. Make it better this time".

I did.

Miles said, „Okay, this is marginally acceptable. But what about the source information? Who is this source of

yours? Does he have any idea what he's talking about, and should we trust him? Sit down again. Write it up. Let me see it".

I did. Miles read it.

„This is great," he said. „Except your confidential source, Miles, will very likely soon be dead. You exposed him. Make me trust your source without throwing him out in the open. Let's start again. From the very beginning".

We did.

„Okay," Miles said hours later, „this field report isn't bad at all. Everything's there. Everything's objective. Now count the words".

I did.

„Nine hundred seventeen".

„Write it again," Miles said. „Say the same thing but cut it to six hundred words. Stick to the facts and don't go over the top".

I did.

„This is still too long," Miles said. „Try again. As you're working, count the words in your longer sentences. Cut any sentence that's twenty-eight words or longer into two sentences. Once per page, I'll allow you a sentence longer than twenty-seven words, but less than forty words. Shorter sentences make shorter field reports. It matters. Eventually, you're going to have to encrypt your reports. Encryption is time-consuming. Try again".

I did.

„This is shorter," Miles said, „but some of the essential information is missing. Try again".

You get the picture. More than anything else, what Miles was teaching me that day wasn't just writing and typing, but an all-new way of thinking, acting and controlling myself. By the next day, he'd finally lowered my pride.

„The major intelligence services all used to give their agents extensive training," he told me. „But then they realized that it often did more harm than good. An agent

who practiced counter surveillance measures every day on his way home from work, eventually was going to arouse suspicion. The KGB were the first ones to realize this and for years it gave them an advantage over the Western services. The Soviets actually taught their agents less rather than more. So when their agents came under spot surveillance— and almost everyone with access to sensitive materials or facilities is subject to routine spot surveillance—they didn't display mannerisms which betrayed them and subjected them to full surveillance. Almost no one can beat full surveillance. So all we're going to teach you is what you need to know to understand the process of collecting and communicating useful information, to recognize traps and get yourself and whatever you've got across borders or other checkpoints. The rest you're just going to have to accomplish with ordinary skills and common sense. You'll do fine".

So the next day, Miles took me to the street.

„I'd like to take you for a little walk," he said, then told me there were watchers covering us. „You lead. Wherever you want to go, we'll go. Take your time. As long as you want to walk, we'll walk. Then, when we stop, I want you to point out all the watchers to me".

„How many of them are there?"

„That's what you have to tell me".

I walked for two hours, paying attention to people around me. Then I stopped.

„Keep going," Miles encouraged me. „I want to give you a fair chance".

So I kept going. Of course, several times along the way, I turned as if I'd changed my mind or forgotten something and scanned the whole crowd first before focusing on any individuals. Then I stopped again.

„Now, who's following us?"

„The woman with the brown leather jacket. And that guy over there, the one sitting on the bench," I pointed.

Miles touched his ear and said, „Raise your hands".

The woman with the brown leather jacket raised her hand. The man on the bench didn't. But four others did—three men, one woman. Miles pointed them out to me. Three of them were in front of us rather than behind us.

„How'd they do that?"

„I imagine they jumped the railings and crossed through the traffic. The point is, you'll never beat good watchers. That was just a straightforward tail job. I don't suppose you've ever heard of a *rolling tail*?" He stood there for a moment, drawing circles in the air. „It's something like a wheel. The watchers are watching from ahead of you. And I don't mean they're watching you over their shoulders. They're coming toward you, and when they've walked past you, they circle round and come at you from the front again, only this time in a different coat, with a different walking stick, or no walking stick this time. Different wig. Different way of walking. Different person entirely, by the look of them. That's the way it works, and we've got stationary watchers too. You walk by them, they call in your location and direction. Pass you on to the next stationary watchers. So the point is that you're never going to be able to reliably spot every professional watcher that's been deployed against you. So don't ever believe you've managed that".

I knew he was right.

„And, of course, just standing here having this conversation isn't exactly secure. There's no one within fifty yards of us, so you might think we're secure talking quietly. But the truth is that a listener with a good microphone could be hearing every word we're saying. In fact, from now on, think of every room you're ever in as a potential recording studio. Never say anything you don't want anyone to hear on your telephone, in a hotel room, or in an office, in an elevator, or a car".

There's a secret world all around us. You just don't see it unless you know where to look.

Here's yet another story from the shadow world:

„One day, my trainer introduced me to a blond, crew-cut American guy".

„This is John," he said. „He's from Texas and he works in an embassy, somewhere in the world. You'd be amazed at the things John can do. He can do almost anything that needs to be done, except recruit an agent. He scares them all off".

Now, John was chewing gum and his jaw never stopped working. He was a twitchy son of a gun. Not too tall, not too short. Not handsome, or ugly. But twitchy. His skin was tanned, but mottled and his hair was short and blond, but patchy. He had the palest blue eyes, like certain Labrador retrievers. He seemed to run on higher-octane fuel than most of us humans.

„Your name's not really John, is it?" I asked him.

„Nah".

„You really from Texas?"

„Yeah".

„Mind if I call you Tex?"

„Whatever floats your boat". Tex stood up and moved toward the window. „Life is all about escape routes," he said. „Don't forget that. Ever". He didn't stay in front of the window for long. He turned around and said to me, „The moment I walked in here, I checked the doors, the windows, the street below us, took in every possibility. Escape routes are only escape routes if you know they're there. Plan. Prepare. Do your reconnaissance. I'm from West Texas, out near El Paso. But I once lived in the hills above San Diego. Of course, I studied all the roads leading in and out of my neighborhood and taught my wife to vary her routes every time she left. Which, I might add, she almost never did". He shook his head. „People are lazy. They grow complacent. But I did the homework and asked her to vary her routes, even if she didn't. I knew every road in and out of the neighborhood we lived in for miles, every twist and turn. Every option. Every shortcut. I always figured if someone came to get me, I'd know the

roads out better than they did. And every morning that I lived there, I got up at first light and ran. Up the mountain. Around the mountain. Down the mountain. Of course, I was keeping myself fit. But I was also doing recon. Learning my environment better than anyone else would ever know it. Now, if you're wondering why someone might come to get me, don't ask. But the point is, I'm aware it's a possibility".

Something about Tex told you this wasn't just a nice story he'd made up to illustrate his theme. He'd lived on the run. Deep down, he was still running.

„I loved my house," he continued. „Really loved it. Old wood beams, barrel tiles, two acres all of my own. It was nicer than anything I'd ever thought I'd own. Looked for all the world like something a Spanish conqueror had built there a hundred years earlier and it hadn't been changed since. Even the swimming pool looked old. So, of course, I was prepared to protect it if I could. I'm sure you've seen the fires they have out in Southern California. So as soon as I heard about them, I developed a plan for protecting my house. I kept emergency suitcases packed for my wife and kids. Clothes, food, medicines, plenty of money, even water. I kept the cases stored in a cabinet in the garage, where I could load them along with my wife and kids and dogs into the station wagon and send them down the road at a moment's notice. But if a fire came, I was going to stay as long as I could. Hosing my house, my trees, my brush, keeping everything wet and cool for as long as I could. Sometimes that's what it takes to keep a fire off, to make it choose your lazy neighbor's house instead of yours. You've got to recognize your own strengths and weaknesses. The unexamined life isn't worth living. Knowing how crazy I am, I realized I might get carried away up there protecting my house too long. Maybe by the time I was willing to leave, give up and let the fire take it, there'd be no safe route left for me to make it off the property. Which is why I kept four scuba tanks

rigged together, a regulator and weight belt in the storage room beside my pool. I figured I could last underwater for a little more than four hours, just long enough for the fire to roll over the house, take it and then pass on. Life is all about escape routes". With that, he went to the window again and looked down on the street. „Let's get out of here," he said while he was already heading toward the door.

I followed.

„I know you already played some with the watchers. I'm sure those assholes did their best to impress upon you how unbeatable they are. They're good. There's no doubt about it. But you can bet they also stacked the deck against you to make a point. True, you're not going to be able to beat six well trained men working as a disciplined surveillance unit. Let alone that fuckin' wheel type of surveillance they probably told you about. But did they tell you how many watchers it takes to run the wheel? Twenty minimum. More like forty to make it really work. What are the odds that forty watchers are ever going to be assigned to follow you?"

He answered his own question, „Slim. If you ever get into trouble, it almost certainly won't be because of an elaborate surveillance operation, but because someone happened to see you doing something suspicious. So, anything covert you might need to do, you have to plan it carefully first and use some simple principles every field man learns. To avoid casting suspicion on yourself, avoid suspicious meetings. An American consular officer bumping into a Soviet nuclear physicist in the men's room during intermission at the Bolshoi is one thing, and suspicious enough that it will likely cause stepped-up surveillance on both of them. But the same American chancing upon the same Soviet guy twice more in a year will lead the nuclear physicist to a charming little interrogation cell in the basement of Lubyanka, still warm with the blood of its last guest. I'm telling you all this

because I want you to understand how important the principles are. If there were a standard way to teach you counter surveillance and escape and evasion, I would. That would make it easier for both of us. But if there were a standard technique, the other side would learn it and it would never work again. So what you have to do is learn to think through the problem. And then to improvise.

What I can do, is teach you how to live with watchers. First off, if you don't happen to have any surreptitious plans for the moment, you might want to make them show themselves, just so you know they're there. As long as what you're doing is innocent, let them watch. The more innocent things you do under the eyes of the watchers, the more brownie points you build up. Don't ever get cute. Don't make eye contact with a watcher. Don't play cat and mouse with the watchers. Don't send a bottle of wine to their table across the room. Remain oblivious and go on doing whatever you're doing. If it becomes your task to create a dead drop and you're in an urban setting, site it someplace near where there are lots of busy people around for a courier to blend in and out. Make sure there are multiple routes in and out of the drop site and that at least one of them includes features suitable for flushing watchers into sight. Make sure the site is a logical place for both you and the courier to be. If you've got to elude a watcher or watchers, keep it natural. Create an innocent cover for every one of your actions and for every place you go. The longer the watchers aren't suspicious you're trying to lose them, the better off you'll be. When you want to suddenly reverse your direction on the sidewalk, do it next to a postbox. Drop something in the box just before you turn around. Or step into a phone booth like you're going to make a call, pat your pockets for a coin, swear at yourself for not having one, then walk back the direction you came from. If you want to look around, stop at a corner like you're momentarily lost, then do it. These are old tricks, but they also happen all the

time in real life, and the watchers just won't be sure. Especially if you've built up points for good behavior in the past. Escape routes are everything. Walk into a department store, or a hotel lobby, or a movie theater, and while the watcher's floating outside—since he doesn't want to betray himself by following you right in—step out the back door and keep moving down the alley or up the street into another alley or doorway. Keep turning. Keep expanding the possibilities of where you may have gotten off to. It helps if you've scouted the area in advance. Whatever you do, keep it innocent-looking.

Next stop: brief encounters. Sometimes, when you need to pass out information, a dead drop isn't the solution. You need to meet face-to face with a source or agent. Or maybe you've got to pass something to a certain contact and a dead drop hasn't been established. Whatever the reason, you resort to what's known in the trade as a brief encounter. The objective is to engineer the meeting so that it's unseen by the watchers, but to make it look so innocent that, even if it's seen and filmed, it looks entirely above suspicion. The meeting appears to be accidental and unplanned, but the key to the whole thing is meticulous planning. Objective. Where. When. Recognition signals. Bona fides. Abort signal. Contact procedure. Delivery method. Cover for action. Fallback schedule and site, or sites. Both participants have got to have every one of these elements down cold before they venture into a brief encounter. Do your recon. Plan. Prepare. Think it through. Be opportunistic. Know your escape routes. Act natural. Act like you own the place, in fact. Beneath your calm, be hyperaware. And when you're actually doing whatever it is you've planned, don't move fast. Move slow. So slow that you do it right the first time and you're sure of it. Because the way to get caught is to rush through it and when you're done, a tiny question nags at you, so you open the door again to make sure you turned off the lights, or you go back and check to make sure you shut the cabinet

drawer all the way. And that's when your train wreck begins.

The three pure-intelligence functions of a modern intelligence organization are collecting information, only a small percentage of which is collected clandestinely; analyzing the information that's been collected; and shielding the organization and its secrets against penetration. Because of the culture of secrecy every intelligence organization fosters, there is a fourth function, which doesn't technically fall under the definition of intelligence, but for which modern nations tend to use their intelligence services: conducting covert operations. In other words, doing whatever a nation's leaders feel must be done without fear of exposure. Any intelligence case begins with the target. The target could be an individual, an organization, a country, an intelligence service, a situation, anything really. What's important is to understand the target. Whoever or whatever the target is. Once your target has been identified, there's nothing you can do to further your case better than preparation. Study the target in advance. Read the files, whatever files are made available to you. Once you know the basic facts and all the available details, you'll start to see the nuances as you learn new facts. You'll develop an intuitive sense of what fits and doesn't fit. That's when you're ready".

„After that, Tex and I said goodbyes and I haven't seen him since. Except in my dreams".

The covert world of secret wars fought in the shadows, just out of view.

A recruitment scenario in the words of an unknown soldier:

„Well, you know, I'm from Tennessee. And I grew up on a farm. My daddy taught me to hunt. From the time I was twelve, if I was out in a field and a squirrel ran by two hundred yards away, I could pick up my rifle, take one shot and kill it. Hit the squirrel right in the head every time. I didn't miss. Shooting just came natural to me. In the Army,

every time we had to go to the range to qualify with a rifle, I got an Expert rating. And I only got that because it's as high as the ratings go. The instructors always told me my scores were higher than anyone else on the post ever got.

I was sent to Germany, stationed at K-Town. One Saturday night, some of my buddies and I rode into Heidelberg to drink some beer. We were in a bar downtown. There was this drunk German guy and I got into an argument with him. All of a sudden, all these Krauts were rooting him on, and my buddies were telling me not to take that shit, so we stepped outside and started fighting. I punched him right below his chin and I felt something in his neck give. Like his whole windpipe collapsed. Crumbled. He went straight down. Wasn't moving. Wasn't breathing. One of my buddies said, 'Let's get the fuck out of here!' and we booked. We drove back to K-Town.

Everything was normal for about a week or so. Then one morning the commanding officer came into the barracks, just like usual, yelling, 'Drop your cocks and grab your socks, gentlemen.' But then he told me to report to the captain's office, and the captain told me to report to the Intelligence office. The Intell officer told me I'd committed murder. And that the German police were looking for a tall, dark-haired GI, and they were closing in on me. He said the Army would give me up unless Intell protected me. He said, 'You've got two choices: you can go to a German prison for murder for the rest of your life, or you can volunteer to go out on a mission for us and be back here in less than a month, free and clear for the rest of your life.' I opted for the mission, of course.

Intell kept me isolated in Kaserne for a few days, then they put me on an Air Force plane set up with rows of seats and an aisle down the middle, like an airliner, but all the windows were covered so I couldn't see out. I was the only passenger and I was told not to talk to the crew. I was only allowed to stay in my seat, or go to the bathroom in

the back. The plane landed a few times to take on fuel, but they made me stay onboard. After a day and a half of flying, we finally got somewhere in Southeast Asia. At my first briefing, they told me I owed them fifteen targets. After that, I would be free. That's all they ever called them. Targets. They never once referred to them as people, or gave them names. And they never called it killing. My job was hitting the targets.

It was always one target per operation. A couple hours before an op, they'd sit me down in front of a map and tell me something like: A Huey will drop you and your spotter here. You'll proceed to this point, which is atop a little hill overlooking this village. Your spotter knows the way. Set up and wait. At oh-eight-fifty, a blue Mercedes will arrive in the village. Other times, it was a jeep. Or no vehicle involved. The target will get out of the Mercedes. Or the jeep. Or come out of the front door of a house. Or the back door of a hut. This is a photograph of the target. The target will be wearing a military uniform with these markings on the shoulder boards. Or we don't know what the target will be wearing, but he will be accompanied by the woman in this photograph. Or by the man in this photograph. Or the target will be buck naked and taking a shower. Your spotter will help you identify the target. Hit the target. Then leave. You take one shot only. If you miss, leave anyway. Hoof it back to the insertion point and we'll extract you.

It went like clockwork every time. Except once, when the target didn't show. I hit fifteen targets in just under four weeks. After that, they kept their word and sent me back to K-Town. It was the same arrangement on the plane going back. Except this time, we were two passengers. We were told to stay apart and not to try to speak to each other.

Crew members stayed in the passenger cabin to make sure we didn't. But it was a long flight. And I had to pass the other passenger on bathroom trips. And the crew

weren't as vigilant as they could've been. We managed to communicate with gestures and nods and established we've both been shooting people. Using the bathroom as our drop, we exchanged our real names and addresses. We did talk back home. Just once. And discovered we were both farm boys from the South, both crack shots, both had gotten into trouble and been offered the choice of a foreign prison or wiping the slate clean by volunteering for a mission".

We, the few. We, the unknown few. We, band of brothers. For he who sheds his blood with me today shall forever be my brother.

Tragic choices are inevitable to some degree in intelligence work. The challenge, then, is to specify intelligence goals and manage operations in ways that recognize the myriad ethical issues at stake in order to minimize the occurrence of avoidable tragedy. People searching for some deeper, altruistic motive behind the actions of their intelligence services will be readily disabused of these notions when confronted with the reality of the profession. Intelligence services are the sub-conscious of the nation they serve and there's a tendency to only ask questions about methods when things go awry. The sources and methods of espionage, the goals and tactics of covert action and the professional conduct of intelligence officers are matters typically hidden from public scrutiny.

When a covert operative has a job to do, it must be done fast, accurately and efficiently. It is likely to be extremely complex, with many lives at risk and many unknown variables. Facing those conditions, people in these specialized units don't waste their time and effort expressing feelings. They are businesslike, always focusing on the mission at hand, looking especially for vulnerabilities that can be exploited to solve the problem in the cleanest, most complete way possible. The enemies will never see them coming. They can blend into any

crowd, disappear before their eyes, hide in plain sight.

The training process is extremely complex and quite grueling. They are trained to crash cars into barriers at high speed, jump out of airplanes with cargo attached to their bodies, transform any object into a weapon, survive interrogation, travel in alias, lose a tail. One thing they don't get taught, though, is how to keep friends, lovers, or even spouses while lying to them about what they do for a living.

That they have to figure out for themselves.

We are the ones who don't exist. Doing the things that never happened. Following orders that were never given.

*